Sevgili Okar.

/V/mı *amdatı tji/ı-M myif/Mkk'* **sufcfuo** *Ten }Ukr'ı* **faürfrjor flMflnf** *İtic o \m tike öacc* un/u *nalmu,* *OolJy* A%arb cvirnri vc

*i^jSahil Bulvan<y**

Islıklı-. Teri'm kn-.tl ImIc cttcmcycoc$ giucMickı br oc *lnftnUır. Ten* lım «k*lav* hrfidB /al». a»ı* /.«n.tnıfj cfcrt Jtti

gulcnk- ı$ıı»i cn<AifcA.-fli*luı n bir fcıkr* »'AAçşım* kw-ık<r. *hum* »’fln «onJ^nodk *MJy* *»cari LhikİiA^kiim»" *Mtyicmç*.«) Fen bunan *xdrtıt\h* k mfcyvic ^ ofcftğmı <Aifdiw> •/

*AymgtaM ^mumu tı çthfm Uacitcfm mc tatuı epe) *.uvfik Arttmvth Um*u. *ıkı* ■kİmud ıVAİiin fıvjın < AmAm. tımıı /A>vlj C'omc'no Juz/ıın *Uacilcgc\cıdcnic Lwıtmı Icıi elti afk baytı Ummen* **<İ^iİm?**

>ııvuav <ı .Kımna *ttc/ma/ İMiıuın* <m«W *Imt *xno* /jA>xxi*v.*

.AA. /tu Jtmti't Teri aumkûr »lyrfuf > <A>m <Ann noWxr< etact k,« ^keft mAmnm *ı^npaUavgiaia *.y*ctt. $mk A>M dahn-tk* acfcr »**> _ *l*ll{itıu Oğvtmc* simim. ____

t Jl'fSi/f/tf/i rso/hsaz (/eiun/ûj(/ufe *kazanma/t (/a otu* /anjbefme/t (/e.*

Sahil Bulvarı

Çeviren: Nilgün Birgiil

Sahil Bulvarı Debbie Macomber

1. Baskı: Mayıs 2016 ISBN: 978-605-348-958-0 Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©Debbie Macomber Bu kitabın Türkçe yayın haklan Akçalı Ajans aracılığıyla Novella Yayınları'na aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı Baskı Cilt İlhan Ergül Matbaası Davutpaşa Çifte Havuzlar Yolu No:8/A. Zeytinbumu/İst Sertifika No:29030 Tel: (212) 674 37 23

N OVELLA

Bir Martı Yayın Dağıtım San. Tıc. Ltd. Şti. markasıdır

NOVELLA YAYINLARI Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinbumu/İstanbul Tel: 0 212 483 27 37-483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38 www.novellayayinlari.com info@novellayayinlari.com

Orijinal Adı : Yayın Yönetmeni:

74 Seaside Avenue Şahin Güç Nilgün Birgül Elçin Kazancı Elif Aydın Yavuz Zerrin Özalp Öztarhan Alla Özabat

t *lco(yt/tin so/t'sffz c/e/u/ffu/i/ufe /{azım/nah (/a vat* /uujbelmek c/e...*

Sahil Bulvan

Çeviren: Nilgün Birgül

Sevgili Dostlarım,

Cedar Cove'u bir kez daha ziyaret etmenin zamanı geldi. (Eğer bu ilk ziyaretinizse, arayı kapatmakta zorluk çekmeyeceğinizi garanti ederim.) Gelin ve GraceTe, Olivia'yla, onların aileleriyle, aynı zamanda RachePla (tabii Nate ve Bruce'la), Teri ve Bobby Polgar'la ve... diğer yüzlercesiyle birkaç saat geçirin. Şey, yüzlerce olmayabilir ama bazen öyle hissediyorum.

Daha önceki serilerimin, özellikle *Midnight Sons* ve *Heart ofTexas·m* elde ettiği başarı sonrasında *Cedar* Cove'u yarattım. Her gün okuyuculardan hangi karaktere ne olduğunu soran gönderiler alıyordum; böylece sonu belli olmayan sürekli bir seri yazmam gerektiğine karar verdim. Her kitap, içindeki birden

fazla olay örgüsüyle, karakterlerin güncellemesinden oluşacaktı. Yedinci kitapta hâlâ beni bırakmamış olmanız önceki okuyucu mektuplarının doğruluğunu kanıtlıyor. Demek ki geçmişe ya da bu durumda ileriye gitmek istiyordunuz.

Cedar Cove kitaplarının yanı sıra *Blossom Sokağı* serisi ve yıllık romantik yılbaşı komedilerim var. Aynı zamanda başka projelerle de uğraşıyorum (Harlequin Amerikan aşk romanlarından olan ve *JVyoming Brides* olarak tekrar basılan *Ifyoming Kid* gibi). Bazı eski kitaplarımı da, tekrar basıldıklarında "tazeliyorum".

Cedar Cove, gerçek bir kasaba olan Washington'daki Port Orchard'dan yola çıktığı için, bazılarınız burada bizi ziyarete geldiniz ve hoş geldiniz! Bazı sokaklar ve işyerleri de Port Orchard'dakilere benzediğinden bir *Cedar Cove* haritası hazırladım. Haritayı www.DebbieMacomber.com adresinden indirebilir ya da buradaki Ticaret Odası'na uğrayarak ücretsiz bir kopyasını alabilirsiniz. İnternet kullanmıyorsanız, bana gönderenin adına pullu bir zarf yollarsanız, size haritayı göndermekten mutluluk duyarım.

Bu arada, okuyucularımdan haber almak çok hoşuma gidiyor. Bana İnternet'teki sitemden veya yukardaki adresimden ulaşabilirsiniz.

Umarım, *Sahil Bulvarı 74 Numarayı* seversiniz.

Debbie Macomber

Hepsi doğuştan yetenekli yazar ve değerli dostum olan Susan Plunkett, Krysteen Seelen, Linda Nichols ve Lois Dyer'a

Cedar Cove, Washington sakinlerinden bazıları.

Olivia Lockhart Griffin: Cedar Cove'da görev yapan aile mahkemesi hâkimi. **Justine** ve **James'in** annesi. *Cedar Cove Chronicle'da* editör olan **Jack** Griffîn'le evli. Deniz Feneri Yolu, 16 numarada yaşıyorlar.

Charlotte Jefferson Rhodes: Olivia ve **Will Jefferson'**m annesi, artık dul Ben Rhodes'la evli. Ben Rhodes'un **David** ve **Steven,** Cedar Cove'da yaşamıyor.

Justine (Lockhart) Gunderson: Olivia'nm kızı, **Leif** ın annesi. **Seth Gunderson'**la evli. Aile, bir süre önce kundaklanan Deniz Feneri Restoranı'm işletiyordu. Gunderson'lar Rainier Yolu 6 numarada yaşıyorlar.

James Lockhart: Olivia'nm oğlu, Justine'in erkek kardeşi. Donanmada görevli, karısı Selina, kızı Isabella ve oğlu Adam'la birlikte San Diego'da yaşıyor.

Stanley Lockhart: Olivia'nm eski kocası, James ve Justine'in babası. Seattle'da yaşıyor.

Will Jefferson: Olivia'nm ağabeyi, Charlotte'm oğlu. Atlanta'da yaşıyordu, boşandıktan sonra Cedar Cove'a dönmeye karar verdi.

Grace Sherman Harding: Olivia'nın en iyi arkadaşı. Kütüphaneci. **Dan Sherman'ın** dul eşi. **Maryellen Bowman** ve **Kelly Jordan'ın** annesi. Olalla'da yaşayan ve bir at çiftliği olan emekli mühendis **Cliff Harding'**le evlenen Grace'in eski adresi, artık kiralık olan Gül Ağacı Sokağı, 204 numaraydı.

Cal Washburn: At terbiyecisi, **Cliff Harding** için çalışıyor. **Vicki Newman:** Bölge veterineri, Cal'le duygusal ilişkisi var. **Maryellen Bowman:** Grace ve Dan Sherman'm büyük kızı. **Katie ve Drake'in** annesi. Fotoğrafçı Jon Bowman'la evli. **Joseph ve Ellen Bowman:** Jon'm babası ve üvey annesi, Katie ve Drake'in büyükannesi ve büyükbabası. Oregon'da yaşıyorlar.

Zachary Cox: Muhasebeci, **Rosie'yle** evli, **Allison** ve **Ed-**die'nin babası. Aile, Pelikan Çıkmazı, 311 numarada yaşıyor. Erkek arkadaşı **Anson Butler** orduya katılan **Allison,** Seatt-le'da üniversiteye gidiyor.

Cecilia Randall: Denizci **lan Randall'la** evli. Aaron'ın annesi. Bir süre öncesine kadar Cedar Cove'da yaşıyorlardı ama eşi San Diego'ya tayin oldu.

Rachel Pendergast: Get Nailed güzellik salonunda çalışıyor. Dul **Bruce Peyton** ve kızı **Jolene'in** arkadaşı. Denizci **Nate Olsen'la** romantik bir ilişkisi var.

Bob ve Peggy Beldon: Emekli, Kızılcık Burnu, 44 numarada Thyme & Tide adındaki pansiyonun sahipleri.

Roy McAfee: Özel dedektif, Seattle Emniyeti'nden emekli. **Linnette** ve **Mack** adında iki yetişkin çocuğu olan Roy, ofisinde yönetici olan Corrie'yle evli. McAfee çifti, Liman Caddesi, 50 numarada yaşıyor.

Linnette McAfee: Roy ve Corrie'nin kızı. Cedar Cove' da yeni kurulan sağlık ocağında çalışan asistan hekim olan Linnette, Kuzey Dakota'ya gidiyor. İtfaiyecilik eğitimi alan erkek kardeşi Mack ise Cedar Cove'a taşmıyor.

Gloria Ashton: Cedar Cove’da şerif yardımcısı. Roy ve Corrie McAfee’nin yıllar sonra ortaya çıkan kızları.

Troy Davis: Cedar Cove şerifi. Sandy’yle evli, Megan’ m babası.

Faith Beckwith: Troy Davis’in lisedeki kız arkadaşı, eşini yakında kaybetmiş.

Bobby Polgar ve Teri Miller Polgar: Bob, uluslararası satranç şampiyonu, Teri ise Get Nailed’de kuaför. Evleri, Sahil Bulvarı, 74 numarada.

Peder Dave Flemming: Yerel Metodist kilisesinin papazı.

4*****

Bir

Perşembe günü ikindi vakti Teri Polgar markete gitti ve klimalı reyonlarda gezerken, akşam için özel yemeği olan fi-nnda peynirli makama yapmaya karar verdi. B azıl an bunun bir kış yemeği olduğunu ve temmuz ortasına yakışmadığını düşünebilirdi ama Teri makarnayı yılın her mevsiminde seviyordu. Bobby’ye gelince... eh, Bobby zaten *hangi* mevsimde ve hatta hangi günde yaşadıklarının farkında bile değildi ki...

Eve döndüğünde kocasını satranç tahtasının önünde, bütün dikkatini toplamış olarak buldu. Tek başına bu durumda bir gariplik yoktu ama satranç tahtası mutfak masasının üstündeydi *ve* karşısında Teri’nin erkek kardeşi oturuyordu. İşte bu iki vaka, alışılmışın dışındaydı.

Elinde alışveriş poşetleriyle içeri girdiğinde Johnny mahcup bir tavırla gülümseyerek, “Ziyaret için uğramıştım, Bobby bana öğretmek için ısrar etti,” diye açıklamaya çalıştı.

Bobby bir şeyler mırıldandı, muhtemelen Teri döndüğü için memnuniyetini ifade ediyordu. Satranç hamleleri ve stra-tej ilerine gömüldüğü dünyasında genellikle kendi kendine konuşan kocasının alışılmadık biri olduğunu söylemek hafif kalırdı. Bobby Polgar, dünyanın en üst sıralamasında yer alan uluslararası bir satranç yıldızıydı.

Teri, “Nasıl gidiyor?” diye sorarken elindekileri tezgâhın üstüne bıraktı.

Johnny neşeyle omuz silkerek karşılık verdi. “Hiçbir fikrim yok. Bobby’ye sor.”

“Selam aşkım,” diyen Teri, kocasının yanma geçti, kollarını onun boynuna dolayıp yanağını öptü.

Bobby onun ellerini kavrayarak Johnny’ye baktı. “Daima vezirini kolla,” diye öğüt verdi, Johnny uysalca başıyla onayladı.

“Yemeğe kalsana,” dedi Teri kardeşine. Johnny’nin özellikle hafta içi ziyaretleri her zaman hoş bir sürpriz olurdu. Teri, Johnny’yle gurur duyuyor ve aynı zamanda ona sahip çıkıyordu. Bunun doğal olduğunu düşünüyordu, çünkü kardeşini

o büyütmüştü. Teri’nin ailesi de Bobby gibi sıra dışıydı ama tamamen farklı bir biçimde. Son saydığında annesi altıncı evliliğini yapmıştı. Yoksa yedi miydi? Teri hesabını şaşırmıştı.

Kız kardeşi, Teri’nin hiç olmadığı kadar annesine benziyordu, ama en azından Christie, hayatına girip çıkan sefillerle evlenmeyecek kadar akıllıydı. Teri de hayatın verdiği bazı acı derslerden nasibini almamış değildi, özellikle kullanmayı ve istismar etmeyi bilen erkekler söz konusu olduğunda.

Teri hâlâ Bobby Polgar’ın onu sevdiğine inanmakta zorluk çekiyordu. Bir kuaför ve manikür salonunda çalışıyor,

entelektüelliğin yanından bile geçmediğini düşünüyordu. Bobby sürekli Teri’nin kendisi gibi zihinsel bir zekâya değil, sosyal bir zekâya sahip olduğunu söylerdi. Bunu söylediği için onu seviyordu ve hatta doğru olduğuna inanmaya başlamıştı. Aslında, Bobby’yle ilgili her şeyi seviyordu. Hissettiği mutluluk, Teri için hâlâ çok yeniydi ve onu bir parça korkutuyordu.

Hafife alıyormuş gibi yapsa da, endişelenmek için çok gerçek sebepleri olduğunu düşündü buruk bir şekilde. Bir süre önce, *The Sopranos* dizisinin bir bölümünden fırlamış gibi görünen bar fedaisi kılıklı iki adam Teri’ye yaklaşmıştı. Gangster oldukları ikisinin de yüzünden okunuyordu. Birkaç dakika onu korkutmak dışında, gerçek anlamda bir şey yapmamışlardı.

Teri bütün bunların ne anlama geldiğini çözememişti. Anlaşılan bu goriller Bobby’ye bir uyarı olarak gönderilmişlerdi ve patronları her kimse, istediği zaman Teri’ye ulaşabileceği mesajını vermeye çalışır gibiydi. Avucunu yalardı!

Teri kaçın kurasıydı, kendi başının çaresine bakmayı iyi bilirdi ama yine de bu iki adamın onu düşündürdüğünü itiraf etmek zorundaydı.

Bobby bu tehditten sorumlu kişiyi biliyorsa da Teri'ye söylemiyordu ama Teri, kocasının o iki adam ortaya çıktığından beri tek turnuvaya bile katılmadığının farkındaydı.

"Dönmek zorundayım," diye karşılık verdi Johnny, ablasının akşam yemeğiyle ilgili sorusuna.

"Sadece bir iki saat daha kalsan," diye dil dökerek kardeşini ikna etmeye çalıştı. "Özel peynirli makarnamdan yapacağım." Başka hiçbir şey Johnny'yi daha fazla baştan çıkaramazdı, çünkü en sevdiği yemekti.

"Şah mat," dedi Bobby zafer edasıyla, çevresindeki konuşmalardan habersiz olduğu açıktı.

"Kurtulmanın bir yolu yok mu?" diye soran Johnny, dikkatini tekrar satranç tahtasına yöneltti.

Bobby başını iki yana salladı. "Yok. 'Kara Delik'tesin." "Nerede?" diye sordu Teri ve Johnny aynı anda.

"Kara Delik," dedi Bobby. "Bu duruma düşen bir oyuncunun artık kazanma şansı yoktur."

Johnny omuz silkti. "O halde teslim olmaktan başka çare kalmadı," diye içini çekerek şahını devirdi. Gerçekten, oyundan çıkışın hiçbir yolu yoktu.

"Yeni başlayan biri için iyi oynuyorsun," dedi Bobby. Teri, sinir olduğunu bildiği halde kardeşinin saçlarını karıştırdı. "Bunu iltifat kabul et."

Johnny gülümsedi. "Öyle yapacağım." Sandalyesini geri iterek Teri'ye baktı. "Ter, Bobby'yi Christie ve annemle tanıştırmanın zamanı gelmedi mi?"

Bobby, bakışlarını Johnny'den Teri'ye çevirerek masumca araya girdi, "Ailenle tanışmayı *çok* isterim".

"Hayır, istemezsin." Teri aceleyle alışveriş paketlerini boşaltmaya başladı, makama tarifinin vazgeçilmezi olan köy peyniri ile bir kutu eritme peyniri

tezgâhın üstüne koydu.

“Annem bana Bobby’yi ve seni sordu,” diye açıklama yaptı kardeşi.

“Hâlâ Donald’la mı beraber?” Donald, annesinin son

eşiydi. Teri, Bobby’yle ailesi hakkında konuşmaktan özellikle kaçmıyordu. Daha yeni evlenmişlerdi ve gerçekleri bu kadar çabuk görmesini istemiyordu. Ailesiyle tanıştığı anda *onun* hakkında da ciddi şüpheler edinebilirdi ve Teri onu suçlayamazdı.

“Durum sallantıda.” Johnny hızla Bobby’ye göz attı. “Donald’ın alkol sorunu var.”

“Donald!” diye feryat etti Teri. “Peki ya annem?” “Azalttı.” Johnny, annesini savunmaktan hiç vazgeçmezdi. Donald başlangıçta ümit vaat eder gibi görünmüştü. Anlaşılan annesiyle Adsız Alkoliklerin toplantısında tanışmışlardı, ama ne yazık ki kısa süre sonra, birbirlerine ayık kalmak için destek vereceklerine beraber kafa çekmeye başlamışlardı. İkisi de aynı işte uzun süre bannamadığından Teri, onlann nasıl ge-çinebildiklerine akıl erdiremiyordu. Johnny’ye verdiği desteği onlara vermeye hiç niyeti yoktu. Onlara vereceği her kuruşun bir içki şişesine ya da barda geçirilecek bir geceye gideceğine adı gibi emindi.

Kollarını göğsünde kavuşturan Teri mutfak tezgâhına yaslandı. “Annem azalttı ha? Evet, tabii.”

“Yine de, Christie’yi Bobby’yle tanıştırmalıydın.” Bobby’ ye döndü. “Christie, bizim kız kardeşimiz.”

“Neden bana bir kız kardeşin olduğunu söylemedin?” diye sordu Bobby. Teri’nin Christie’den hiç söz etmemiş olması kafasını karıştırmış gibiydi. Aslında ondan haberdardı, çünkü Teri’nin geçmişini araştırmış ve bunu her zamanki sakin üslubuyla itiraf etmişti.

Teri’nin kız kardeşinden söz etmeyişinin kendince sebepleri vardı ve Johnny bunu biliyordu. Teri suçlarcasma parmağını ona doğru uzattı. “Bana Christie’den söz etme, tamam mı?” “İkinizin derdi ne?” diye homurdandı Johnny.

“Bütün ayrıntıları anlayamayacak kadar gençsin,” diyen Teri, soruyu

geçiştirmeye çalıştı. Başkalarının yanında yüzeysel bir nezaket gösterse de, nereden bakılırsa bakılsın Christie'den tamamen uzaktı.

"Hadi ama Ter, sen ve Bobby *evlisiniz.* Ailemizi tanıması gerek."

"Hiç sanmıyorum."

"Ailenle tanışmamı istemiyor musun?" diye soran Bobby' nin bakışlarında incinmiş bir ifade vardı. Bu konuşmanın onunla hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen Teri'nin annesi ve kız kardeşiyle ilgili olduğunu anlayamıyordu.

"Evet, istiyorum ama zamanı gelince." Şefkatle Bobby' nin kolunu okşadı. "Onları davet etmeden önce eve tamamen yerleşelim diye düşünmüştüm."

"Yerleştik." Bobby eliyle çevrelerindeki göz alıcı görüntüyü ve cilalı meşe zemini işaret etti.

"O *kadar da* yerleşmedik. Bir süre sonra onları çağırırız." Aklından geçen süre, dört ya da beş yıldı, savuşturmayı başarabilirse daha da uzun olabilirdi.

"Annem ve Christie, Bobby'yle tanışmaktan gerçekten mutlu olur," dedi Bobby bir kez daha.

Teri, küçük kardeşinin neden haber vermeden birdenbire ziyarete geldiğini şimdi anlıyordu. Annesi ve Christie, onu

temsilci olarak göndermişlerdi. Johnny'nin görevi, zengin ve ünlü ama aynı zamanda *onunla* evlenecek kadar salak olan Bobby Polgar'la tanışmaları için zemin hazırlamaktı.

"Er ya da geç onunla tanışacaklar," dedi Johnny, mükemmel bir mantık örneği sergileyerek. "Sonsuza kadar at-latamazsın, biliyorsun."

"Biliyorum," diyen Teri hafifçe içini çekti.

"Bari şimdi olsun."

Teri ürkütücü aile toplantısından kaçamayacağının farkındaydı, o yüzden Johnny'ye kulak verdi. "Tamam, tamam. Herkesi yemeğe çağıracağım."

“Harika,” dedi Johnny sırıtarak.

“Sonra da pişman olacağım,” diye mırıldandı Teri alçak sesle.

“Neden?” diye sordu Bobby, anlaşılan Teri’nin tepkisi kafasını karıştırmıştı.

Teri nasıl açıklayacağını bilemiyordu.

“Annen ve kız kardeşin sana benziyor mu?”

“Asla!” Teri, onlara benzememek için elinden gelen her şeyi yapmış, kısmen başarılı olmuştu. Hiçbir zaman aşırı içen biri olmamıştı ama ilişkiler söz konusu olduğunda defalarca hata yapmıştı. Bobby’yle tanışmcaya kadar...

“Onları severim, değil mi?” diye soran Bobby çocuksu bir güvenle ona gülümsedi.

Teri umarsızca omuz silkerek karşılık verdi. Annesi ve kız kardeşi, davranışları ve başarısızlıkları açısından birbirlerine benziyorlardı, Teri, Christie’nin içki sorunundan çok erkek sorunu olduğunu düşünüyordu. Önüne bir adam, herhangi bir adanı koymak yeterliydi, Christie asla karşı koyamazdı.

“Christie hâlâ...” Ne kadar uğraşsa, kız kardeşinin en son birlikte olduğu adamın adı bir türlü aklına gelmiyordu. “Charlie,” diye ona yardımcı oldu Johnny.

“Ben Toby olduğunu sanıyordum.”

“O Charlie’den önceydi,” dedi kardeşi. “Hayır, bir dakika, Charlie onu geçen ay terk etti.”

Aman ne güzel! Demek kız kardeşi aranıyordu. Durum bundan daha kötü olamazdı.

“Christie, Bobby’ye asılacak,” dedi.

Johnny başını kararlı bir şekilde iki yana salladı. “Hayır, yapmaz. Siz evlisiniz.”

“Bu neden ona engel olsun? Daha önce olmamıştı. Emin

ol Bobby’ye asılacak...”

“Christie satranç seviyor mu?” diye Bobby heyecanla araya girdi.

Anlaşılan Teri ve erkek kardeşi arasındaki konuşmayı kavrayamamıştı. “Hayır Bobby, ama kız kardeşim senin dünyadaki en zeki, en yakışıklı adam olduğunu düşünecek.” Bobby sırıttı. “Tıpkı senin gibi.”

Sinirlenmesine karşın Teri başıyla onayladı. “Daha da fazla,” dedi tatsızca.

“Kıskançlık ediyorsun,” diye onu suçladı Johnny.

“Teri yapmaz,” dedi masadan kalkan Bobby. “Onu sevdiğimi biliyor.”

Teri, kollarım Bobby’ye dolayıp ona sımsıkı sarılarak “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Niçin?”

“Beni sevdiğin için.”

“Bu o kadar kolay ki,” diye onu rahatlattı Bobby.

“Beni dinleyin muhabbet kuşları, keşke kalabilseydim ama gitmek zorundayım. Yarma yetiştirmem gereken bir araştırma raporu var.” Teri’nin de cesaretlendirmesiyle, Johnny bir sonraki okul dönemine avantajlı başlamak için yaz okuluna gidiyordu. Sandalyesini geri iterek ayağa kalktı. “Annemi arayacak mısın?”

“Sanırım.” Teri içini çekti, kaçınılmaz sona teslim olmuştu.

“Christie’yi de,” diye üsteledi kardeşi. “O *bizim* kardeşimiz.”

“Söylemedi deme. Christie yakınlardayken Bobby asla güvende olmayacak.” *Evliliğim de öyle*, diye düşündü üzüntüyle.

Teri, kız kardeşini kötülemekten hoşlanmıyordu ama tecrübesi ona neler olacağını söylüyordu. Christie, kendini Bobby’ nin kollarına atmaya çalışacaktı. Evli olmaları Christie için fark etmezdi. Şimdiye kadar ablasının birlikte olduğu bütün erkekleri ayartmak için elinden geleni yapmıştı. Bobby’nin bir ayrıcalığı yoktu, hatta kocası olduğu için Christie muhtemelen bunu özellikle mücadeleye değer bulacaktı.

Zavallı Bobby. En ufak bir fikri yoktu. Daha önce Teri'ninki gibi bir aileyle karşılaşmış olmasına imkân yoktu.

"Haftaya?" diye sordu Johnny umutla.

"Hayır," dedi Teri. Buna hazırlanmak için zamana ihtiyacı vardı. "Toparlanmam için bana cumartesiden itibaren bir hafta ver."

Johnny bu erteleme yüzünden bozulduysa bile belli etmedi. "Görüşürüz o halde," diyerek ablasının öptü ve kapıya doğru yöneldi.

Bobby kolunu omzuna koyduğunda Teri kendisine bir kez daha kocasını ne kadar sevdiğini ve bu sevginin karşılıklı olduğunu hatırlattı. Buna rağmen, korkularını bütünüyle bas-tıramıyordu.

Bobby Polgar tanıdığı bütün adamlardan farklı olsa da, sonuçta bir erkekti. Teri'nin şimdiye kadar birlikte olduğu diğer sevgilileri gibi, Bobby de Christie'nin güzelliğine ve karşı konulmaz cazibesine yenik düşebilirdi.

"Ailenle tanışacağım için mutluyum," dedi Bobby, Johhny gittikten sonra.

Gülümsemek zordu. Teri bir kez daha, "Zavallı Bobby," diye düşündü. Durduk yerde kaşındığının farkında bile değildi.

tki

Troy Davis yaklaşık on yedi yıldır Cedar Cove şerifi seçiliyordu. Bu kasabada büyümüş, buradaki liseden mezun olmuştu. Ardından, arkadaşlarının çoğu gibi orduya katılmış ve askeri inzibat olarak görev yapmıştı. Eğitimini San Diego, Presidio'da almış ve Almanya'daki üsse yola çıkmadan önceki üç günlük iznini şehri gezerek geçirmişti. İşte o sırada, 1965 yılının sisli bir haziran sabahında Sandy Wilcox'la tanışmıştı.

Günü birlikte geçirdikten sonra birbirlerine adreslerini vermişler ve Troy'un görevi süresince yazışmayı sürdürmüşlerdi. Terhis olduktan sonra Troy, Sandy'ye evlenme teklif etmişti. Sandy o dönem üniversiteye gidiyordu ve Troy, San Francisco Üniversitesi'nde ona katılmıştı. 1970'de evlendiler ve Troy'un kanun adamı olarak işe başladığı memleketi Cedar Cove'a yerleştiler. Hayat Troy için çok güzeldi, ikisi için de çok güzeldi. Sonra Sandy hastalandı...

“Baba?”

Salonda oturduğu yerde gözlerini halıya dikmiş olan Troy bakışlarını kaldırdı. “Peder Flemming burada,” dedi Megan sessizce. Sandy’nin işlerini toparlamak ve neyin nereye gideceğine karar vermek üzere babasına yardıma gelmişti.

Derin düşüncelere dalan Troy kapı zilini bile duymamıştı. Adam içeri girdiğinde ayağa kalktı.

“Nasıl olduğunu görmeye geldim,” dedi, Cedar Cove’un Metodist kilisesinin papazı. Sandy’nin cenaze törenini şefkat ve samimiyetle yöneten, tatlı dilli, ilgili bir adamdı. Troy, pek çok gün Dave Flemming’i karısının yanında İncil okurken, dua ederken ya da sadece sohbet ederken bulmuş, pederin öncelikle Sandy’ye, ardından kendisine ve Megan’a gösterdiği ilgi onu duygulandırmıştı.

Troy, papazın bu ilgisine nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. “Elimizden geldiğince başa çıkmaya çalışıyoruz,” dedi.

Hiçbir ölüm kolay değildi ve Troy kendini Sandy’nin ölümüne hazırladığını sandığı halde öyle olmamıştı. Şerif olarak kendi payına yeterince ölüm görmüştü ve bu asla alışabileceği bir şey olmamıştı. Ancak bu ölüm onu temelinden sarsmıştı. Hiç kimsenin eşini ya da annesini kaybetmeye hazır olamayacağını düşünüyordu ve Sandy’nin ölümü, hem kendisini hem de Megan’ı çok sarsmıştı.

“Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece söyle.”

“Söylerim.” Troy kanepeyi işaret etti. “Oturmaz mısınız?” diye sordu.

‘Taze kahve yaptım,” diye ekledi kızı. “Biraz alır mısınız?” Troy, Megan’ın bu kadar iyi bir ev sahibesi olmasıyla gurur duyuyordu. Sandy’nin MS’i kötüye gittikçe kızı onun

boşluğunu doldurmak için elinden geleni yapmış ve buna evlendikten sonra da devam etmişti. Troy, annesinin görevini üstlendiği için ona minnettardı. Çeşitli ortamlarda Sandy’nin yerine babasına eşlik etmiş, sık sık aile ve dostlan için akşam yemekleri düzenlemişti. İki yıl önce Sandy bakımevine yatırıldıktan sonra baba ve kız iyice birbirlerine yakınlaşmışlardı.

“Teşekkür ederim, ama hayır,” dedi Dave. “Kalamam, ama her şekilde yardımcı olmak isterim. Örneğin Sandy’nin eşyalarını tasnif etmek acı veriyorsa,

kilisedeki hanımlardan destek vermelerini isteyebilirim.”

“Hayır, hayır, biz iyiyiz,” diyerek onu ikna etmeye çalıştı Troy.

“Her şey kontrol altında,” dedi Megan. Annesinin giysilerini ve kişisel eşyalarını toplamaya çoktan başlamıştı.

“O halde ikinizi yalnız bırakayım,” diyen Dave, Troy’la tokalaştı ve dışarı çıktı.

“İyi olacağız, değil mi baba?” diye soran kızının çekingen ses tonu Troy’a Megan’ın küçüklüğünü hatırlattı.

Kolunu onun narin omzuna dolayan Troy, başıyla onayladı. Acısını saklama konusunda genellikle başarılıydı, hatta Megan’m hatırına hafifçe gülümsedi. Kızı zaten yeterince acı çekiyordu.

“Elbette iyi olacağız.” Kızıyla birlikte, otuz yıldan daha uzun bir süre karısıyla paylaştığı yatak odasına yürüdü. Sandy’nin eşyalarıyla dolu koliler halının üstüne, gardırobun yansı -senelerdir dokunulmadan asılı duran elbiseler, etekler, bluz ve kazaklar- ise kocaman yatağın üstüne saçılmıştı.

Sandy iki yıldır bakımevindeydi. Onu oraya yatırdıkları anda Troy arlık eve dönmeyeceğini biliyordu, yine dc MS’in sonunda onun hayatını alacağı gerçeğini kabullenmekte güçlük çekiyordu.

Öyle olmadı. En azından tam anlamıyla. Bu hastalıktan mustarip pek çok kişi gibi, bağışıklık sistemi öylesine hasar görmüştü ki, Sandy zatürreden öldü. Gerçi herhangi bir virüs ya da enfeksiyon da olabilirdi...

Sandy’nin hatırına, Troy, karısı bir gün eve dönecekmiş gibi davranmayı sürdürmüştü ama aslında hep biliyordu. Sandy’ nin istediği her şeyi ona getiriyordu. Aylar geçtikçe Sandy artık bir şey istemez olmuştu. Bakımevinde ihtiyacı olan her şeye sahipti. Büyük boyutta basılmış bir İncil, birkaç değerli fotoğraf ve Charlotte Jefterson’ın Ben Rhodes’la evlenmeden önce dizlerine örtmesi için ördüğü battaniye. Sandy’nin ihtiyaçları basit, istekleri azdı. Haftalar ve aylar birbirini kovaladıkça bu istekler daha da azalmıştı.

Troy, onu bakımevine götürdükleri günden beri evde hiçbir değişiklik yapmamıştı. Başlangıçta bu Sandy için çok önemliydi, Troy için de öyle. Sandy’nin iyileşecekmiş gibi davranmasına yardımcı oluyordu. Sandy’nin son

ana kadar buna inanmaya ihtiyacı vardı, Troy da en küçük umut kırıntısına bile tutunmak istiyordu.

“Annemin bunca kıyafetini ne yapacağımı bilemiyorum.” Megan yatak odasının ortasında durmuş, kolları iki yana sarkmıştı. Sandy’nin iki gömme dolabı bomboştu.

“Annemin bu kadar çok kıyafeti olduğunu bilmiyordum,”

dedi Megan umutsuzca. “Hayır kurumlarına mı bağışlayaca-ğız?”

“Öyle yapmalıyız.” Yine de, Troy’a kalsa hiçbir şeye dokunmazdı. En azından bir süre... Annesinden kalanları toplamakta Megan’ın bu kadar acele etmesini anlamıyordu. Elinde kolilerle eve geldiğinde Troy itiraz etmemişti ama işin gerçeği, bu kadar telaşa gerek duymuyordu.

“Çoğunun modası geçmiş.” Megan, elinde Sandy’nin çok sevdiği pembe kazağını tutuyordu.

“Şimdilik her şeyi burada bırak,” diye önerdi kızına.

“Hayır.” Kızının cevabındaki sertlik Troy’u şaşırttı.

“Megan, daha sonra pişman olacağımız bir şey yapmayalım.”

“Hayır,” dedi Megan bir kez daha, başını iki yana sallayarak. “Annem gitti. Torunlarına asla sarılamayacak. Bir daha asla benimle alışverişe çıkamayacak, yemek tariflerini paylaşamayacak. Annem... Annem...” Solgun yanaklarından gözyaşları süzülmeye başladı.

Troy onun acısını dindirme konusunda kendini son derece aciz hissediyordu. Duygularla başa çıkmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı ve şimdi daha da çaresizdi. Megan tek çocuklarıydı ve annesiyle çok yakındı. Hem Sandy hem de Troy daha fazla çocukları olmasını istemiş, yıllarca ikinci bir bebek için çaba göstermişlerdi. Ancak üçüncü düşükten sonra Troy *yeter* demiş, Sandy’ye daha büyük bir aile hasreti çekmektense güzel bir kızları olduğu için şükretmeleri gerektiğini söylemişti.

“Sadece iki ay oldu,” diyerek, olabildiğince şefkatli bir ifadeyle Megan’a hatırlatmaya çalıştı.

“Hayır baba,” dedi Megan. “Daha fazla oldu.”

Troy, Megan’ın tahmin edebileceğinden daha fazla bunun farkındaydı. Sona geldiğinde, Sandy artık evlendiği kadına çok az benziyordu. Ölümü trajik olmakla birlikte, hayatının bir parçası haline gelen bedensel kâbuslarına bir son vermişti. Sandy en az otuz yıldır MS’le yaşıyordu. Üçüncü düşüğü yapıncaya kadar muayeneden geçmemiş, ancak ondan sonra doktorlar yıllardır gelişigüzel mustarip olduğu semptomlara bir isim koyabilmişlerdi: Multipl skleroz.

“Şimdilik bir şey bağışlamayalım,” dedi Troy.

“Annem *gitti”* diye tekrarladı Megan, aynı duygu yüklü ses tonuyla, “ikimiz de artık bunu kabullenmek zorundayız.”

Troy’un, karısının öldüğünü kabul etmekten başka çaresi yoktu. Sandy’nin gittiğinin ne kadar farkında olduğunu Megan’a söylemek istedi. Her akşam bomboş bir eve geri dönerek kocaman yatakta tek başına uyuyan kendisiydi.

Boş zamanının yüzde doksanım bakımevinde, Sandy’nin yanında geçirirdi. Oysa şimdi sevdiği elinden alınmıştı ve kendini bir boşlukta hissediyordu. Bir daha asla aynı olamayacağını biliyordu. Kendisi gibi Megan da acı çekiyor ve kederini dışa vurma ihtiyacı hissediyordu, o yüzden sesini çıkarmadı.

“Her şeyi toparlamana ve kolileri aşağı indirmene yardım edeceğim,” diye mırıldandı. “Hazır hissettiğinde, ikimiz de hazır hissettiğimizde, onları tekrar yukarı çıkaracağım. Ancak o zaman annenin eşyalarını bağışlayıp bağışlamayaca-

ğımızı düşünürüz. Bunu yapmaya karar verirsek, Peder Flem-ming’den bir ajans önermesini isterim. Kilisedeki bile olabilir.” Gerekirse, Sandy’nin desteklediği ve fakirlere yardım dağıtan kurumlar olan St. Vincent de Paul ya da Selamet Ordusu’na[1] başvurabilirdi.

Bir an Megan itiraz edecek gibi göründü.

“Kabul mü?” diye üsteledi Troy.

Kızı istemeyerek de olsa başıyla onayladı. Saatine bakarken altdudağım ısırıyordu. Bu davranışı Troy’a onun kırılma noktasında olduğunu anlatmaya yeterliydi. “Craig eve gelmek üzeredir. Gitsem iyi olacak,” dedi Megan.

“Hadi git,” diyen Troy kapıyı işaret etti.

Kızı tereddüt etti. “Fakat yatak odası karmakarışık.”

“Ben hallederim.”

Megan başım iki yana salladı. “Bu haksızlık baba. Ben... Ben... Bütün bunlarla senin uğraşmak zorunda kalmanı istemiyorum.”

“Bütün yapacağım giysileri katlayıp kolilerin içine koymak ve aşağı indirmek.”

“Emin misin?” diye sordu Megan kararsızca.

Troy başıyla onayladı. İşin gerçeği, şu an istediği tek şey yalnız kalmaktı.

Megan önce salona oradan ön kapıya yöneldi. “Seni bu şekilde bırakmak hoşuma gitmiyor...”

“Bunun için endişelenme.” Birkaç kutu giysi toplamaktan daha fazlasını yapabilecek durumdaydı.

Megan yavaşça çantasına uzandı. “Akşam yemeğini düşündün mü?”

Şimdiye kadar düşünmemişti. “Bir kutu konserve açarım.”

“Söz mü?”

“Elbette.” Akşam yemeğini atlatmak Troy’u öldürecek değildi. On kilo fazlalığından kurtulmanın iyi olacağını düşündü. Fazla kiloların hepsi Sandy bakımevine yerleştikten sonra sinsice vücudunda toplanmıştı. Yemek saatleri tamamen plansız olduğundan *fast-food* yiyecek zincirlerine kurban gitmişti. Cedar Cove’da fazla yoktu ama Troy, açılanların hepsini iyi biliyordu. İşinin gereği genellikle kahvaltıyı, hatta bazen öğle yemeğini kaçırıyordu. Akşam geç saatlerde eve döndüğünde kurt gibi acıkmış oluyor, çabuk ve kolay olan ne varsa -ki bunun anlamı genellikle yüksek kalorili işlenmiş gıdaydı- ona saldırıyordu. En son ne zaman yeşil salata yaptığını ya da taze meyve yediğini hatırlamıyordu bile.

Sandy’nin gidişiyle duygusal dengesi bozulmuş, ona duyduğu sevginin bulunduğu yerde bir boşluk oluşmuştu. Onu hâlâ *seviyordu*, buna kuşku yoktu

ama bu sevginin gereği olan ve son birkaç yıldır hayatının önemli bir bölümünü oluşturan görev ve sorumluluklar yok olmuştu.

Sandy elli yedi yaşında ölmüştü, böyle olmaması gerekiyordu. Önce Troy'un ölmesi gerekirdi, tehlikeli bir işi olan kendisiydi. Hemen hemen her gün Emniyet teşkilatında çalışan biri görev başında ölüyordu, Troy da karısından önce ölmeliydi. Bütün istatistikler böyle öngörüyordu. Böylece Sandy, Troy'dan kalan emekli maaşıyla en az on ya da yirmi

yıl daha rahatça yaşayabilirdi. Aksine, karısı gitmişti ve Troy bocalıyordu.

"Seni sonra ararım," dedi Megan kapıdan çıkarken.

"Tamam." Troy verandada bekleyerek onun park yerinden çıkarak uzaklaşmasını izledi. Kendini öylesine bitkin hissediyordu ki, geri dönüp kapıyı kapatmak için aşın bir çaba sarf etmek zorunda kaldı.

Ev hiç bu kadar ıssız olmamıştı. Eşikte dururken, onu sarmalayan mutlak sessizlik Troy'u şaşırttı. Genellikle arkadaşlık etmesi için radyoyu, eğer umutsuzsa televizyonu açardı ama bu akşam o kadar bile gücü yoktu.

Sandy'nin kıyafetlerinin ortalığa saçıldığı yatak odasına geri döndüğünde akima Grace Sherman geldi. Cliff'le evlendikten sonra Grace Harding olmuştu.

Böyle bir zamanda aklına lise arkadaşlarından birinin gelmesi komikti ama yine de akla uygundu. Aklına gelen şey, Dan'in ortadan kaybolmasından kısa süre sonra gerçekleşen bir olaydı. Altı yıl geçtiğine inanmak zordu. Dan Sherman bir yıl sonra ölü bulunmuştu.

Troy, adamı kendi cehennemine çeken dürtünün ne olduğunu tam olarak bilmiyordu, bilmek istediğinden de emin değildi, ama Dan'in Vietnam'da yaşadığı bazı olaylarla ilgisi olduğundan şüpheleniyordu. Savaş, fiziksel olmasa da ruhsal anlamda Dan'de kalıcı hasara yol açmış, kendini toplumdan soyutlayarak anılarını ve korkularım Bob Beldon gibi diğer Vietnam gazileriyle bile paylaşmayan soğuk bir adama dönüşmüştü.

Dan ortadan kaybolduğunda kayıp raporunu Troy tutmuş, aylar sonra Grace için endişelenen bir komşusu onu aramıştı. Acı ve öfke içindeki kadın, Dan'in bütün kıyafetlerini Rosewood Lane'deki evlerinin ön bahçesine fırlatıp atmıştı.

Şimdi Sandy'ye ait şeylerle çevrildiği odada, Dan'in çimlerin üstüne saçılmış kıyafetlerinin görüntüsü Troy'un gözlerinin önünde canlandı ve Grace'in bu akıl almaz patlamasına yol açan güçlü duyguları daha iyi anladı. Bir parçası Sandy'nin hayatından arta kalanlarla uğraşmak istemiyordu. Bir günden diğerine geçmek bile yeterince zordu.

Gözleri Megan'm az önce gösterdiği pembe kazağa takıldı, durduğu yerden alıp burnunu yumuşak yüne gömdü, üstüne sinmiş karısının en sevdiği parfümün kokusunu büyük bir özlemle içine çekti. Sandy bu kazağı geçen sene Paskalya yortusunda giymiş, Troy onu tekerlekli sandalyesiyle kilisenin körfez manzaralı dış mekânda düzenlediği törene götürmüştü. Sandy sabahları erken uyanmayı severdi, sona yaklaştığı dönemde bile. Troy onun mutluluk geniyle doğduğunu söyleyerek dalga geçerdi.

Tebessümü, Troy'un en sevdiği şeylerden biriydi. Troy sabahları ne kadar söylense ya da homurdansa da, Sandy ona daima neşeyle karşılık verir ve çoğunlukla güldürmeyi başarırdı. İçinde duyduğu derin sızıyla gözlerini kapadı. Bir daha Sandy'nin gülümsediğini göremeyecek, neşe dolu sesini duyamayacaktı.

Yüreği buruk, kazağı özenle katladı ve kutunun içine koydu. Karısının giysilerini başkasının giydiğini görmeye hazır değildi ve küçük bir kasabada yaşadıkları için er ya da

geç bununla karşılaşacaktı. Hiç beklemediği ya da başa çıkamayacağı bir anda olabilirdi. Troy bir köşeyi döndüğü anda, Sandy'nin en sevdiği elbiseyi giyen bir kadınla burun buruna gelebilirdi. Bu durumda nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Düşüncesi bile midesinin kasılmasına yol açtı.

Uzaktan telefonun sesi geliyordu, bir an cevap vermemeye niyetlendi, arayan mesaj bırakabilirdi -ya da bırakmayabilirdi- ama uzun yıllar polis olarak çalışınca çalan bir telefonu duymazdan gelmek mümkün olmuyordu.

Arayanın kızı olduğunu anlayınca şaşırdı.

"Baba," dedi Megan. "Sen haklısın. Şimdilik annemin giysileri dursun. Her şeyi sakla."

Ses tonundan Megan'ın ağladığı çok belliydi. "Tamam," dedi. "Tamam Meggie."

“İstersen yann uğrayıp toplamayı bitirmene yardım edebilirim.”

“Ben hallederim,” dedi Troy. Ne kadar zor olsa da, bu son görevle kızından daha iyi başa çıkabilirdi. Troy acısını maskeleyen bir uyuşuklukla günlerini geçirirken Megan tamamen dağılmış durumdaydı.

Üç

Izgara tavuk, yeşil salata, sarımsaklı ekmek... Harika bir yaz günü için mükemmel bir akşam yemeği, hele yanında tatlı olarak dondurma ve karışık meyve varsa. Justine Gun-derson akşam yemeği hazırlığının keyfini yaşıyordu.

Buzdolabından içinde tavuk göğüslerinin olduğu kabı çıkardı, onları bal ve soya karışımıyla terbiye edip tekrar buzdolabına kaldırdı. En sevdiği yemek tariflerinin çoğu gibi, bu tarif de büyükannesi Charlotte Jefferson Rhodes’a aitti.

Neredeyse beş yaşma gelen Leif, arka bahçede köpeğiyle oynuyordu. Cocker-spaniyel kaniş kırması olan Penny heyecanla havlayarak oğlanı kovalıyordu. Yaşanan anın getirdiği katıksız mutluluk, veranda kapısına çıkan Justine’i gülümsetti. Seth birazdan evde olurdu, Justine salatanın son rötuşlarını yaparken kocası tavukları ızgaraya koyardı. Peçeteleri ve rengârenk Amerikan servisleri düzenlemekten büyük keyif alan Leif, dışardaki masayı hazırlamaya başlardı.

Kafasında bu küçük ailevi senaryoyu canlandırırken

içini bir huzur kapladı. Şimdi bile, restoranlarının yangınla yerle bir olmasının üstünden aylar geçtiği halde, Justine üçünün rahatsız edilmeden bütün bir akşamı birlikte geçirmelerine alışamamıştı.

Deniz Feneri hayatından, daha doğrusu *hayatlarından* çok şey götürmüştü. Restoran bütün zamanlarını ve enerjilerini tüketiyordu. Yangına kadar, Justine ve Seth birbirlerini nadiren görebiliyorlardı. Restoranı işletme konusunda işbölümü yaptıklarından, evle ilgilenmek ve daha önemlisi oğullarını yetiştirmek dahil her şey aceleyle yapılıyordu. Neyse ki, açmayı düşündükleri yeni restoran konusunda uzlaşmaya varmışlardı.

“Anne, bak!” diye bağıran Leif, Penny’ye bir sopa attı.

Köpek anında ileri fırlayarak sopanın peşinden koşmaya başladı. Sopayı kaptıktan sonra Leif’in birkaç adım ötesinde sindi ve kuyruğunu deli gibi

sallayarak çocuğa meydan okudu.

“Penny, sopayı Leif’e ver,” diye seslendi Justine.

“Bu evdeki bütün dişiler gibi inatçı,” dedi Seth, Justine’in arkasından. “Şey, diğer tek dişi gibi.” Kolunu karısının beline doladı, boynunu öptü. Kocasına yaslanan Justine ona sımsıkı sarıldı ve gözlerini kapatarak yaşadığı anın tadını çıkardı.

“Geldiğini görmedim,” dedi.

“Baba, baba!” diye bağıran Leif yeni biçilmiş çimlerin üstünde hızla koşmaya başladı.

Seth, oğlunu kucaklayarak başının üstüne kaldırdı. “Bakıyorum Penny’ye yakalamaca öğretiyorsun.”

“Sopayı bana geri vermiyor.”

“Öğrenecek,” dedi Seth. “Gel, birlikte ona öğretmeye çalışalım.”

Seth ve Leif, Penny’yle oynarken Justine, kocasına soğuk bir içecek hazırlamak üzere mutfağa döndü, zilin çalmasıyla elindeki buzlu çay bardağını bırakarak kapıya doğru koştu.

Leif’in “nine torbası” dediği kocaman çantasıyla karşısında büyükannesi duruyordu. Bu çantanın içinde, diğer pek çok şeyin yanı sıra örgü malzemeleri, naneşekerleri, bir tarak ve defter bulunurdu, ama asla kredi kartı ve ceptelefonu bulunmazdı. Onu gördüğüne sevinen Justine, büyükannesine sımsıkı sarıldı.

“Umarım böyle gelişimin sakıncası yoktur,” dedi Charlotte, Justine onu içeri alırken. “Buralardan geçiyordum; şey, yani öyle denebilir. Olivia benimle konuşmak istediğini söyledi.”

“Büyükanne, istediğin zaman gelebilirsin, bunu biliyorsun!”

“Şey, aslında haber vermeden uğramam ama bugün annenle gevezelik ederken bana sormak istediğin tarifler olduğunu söyledi.”

“Doğru.” Justine, Charlotte’m elini tutup onu mutfağa götürdü.

“Seth’e buzlu çay hazırlıyordum,” dedi Justine. “Sen de bir bardak ister misin?”

“Lütfen.” Charlotte devasa çantasını boş bir sandalyenin üstüne bırakarak oturdu. Bugünlerde, yanında üç yıllık kocası Ben olmaksızın Charlotte’a rastlamak hayli zordu.

Sanki düşüncelerini okumuşçasına Charlotte açıkladı. “Ben’in kasaba dışından eski bir arkadaşı ziyarete geldi. Ralph’i tanımak için yeterli bir süre yanlarında kaldım, sonra bir maze-

ret uydurdum. Donanmadaki hayatla ilgili onca muhabbet benim için çok fazla.” Çantasından örgüsünü çıkardı ve yarım kalan kazağına devam etmeye başladı. Büyükannesi elinin boş durmasına alışık olanlardan değildi.

Justine iki bardak buzlu çay getirerek onun karşısına oturdu.

“Pekâlâ, senin için ne yapabilirim,” diye sordu Charlotte. “Tarifleri çay salonu için mi istiyorsun?”

“Evet.” Justine iki dirseğini masaya yasladı. “Bu konuda uzun süredir düşünüyorum,” dedi. İnşaat henüz başlamamış olmasına karşın, ne tür bir restoran istediğini çok iyi biliyordu. Mönü kusursuz olmalıydı ve Justine bu konuda danışmak için büyükannesinden daha iyi birini tanımıyordu.

“Önceden planlamak iyidir.” Charlotte örgüsüne ara verip Justine’e baktı. “Olivia bana sabah kahvaltısı, öğle yemeği ve ikindi kahvaltısı vereceğinizi, akşamlan kapatacağınızı söyledi.”

Justine başıyla onayladı. “Seth ve ben akşamlarımızı baş başa geçirmeye karar verdik. Son birkaç aydır ikimiz de evdeyken Leif büyük gelişme gösterdi.” Deniz Feneri’ni yok eden kundaklama olayı süreç içinde ve beklenmedik biçimde, bir lütfa dönüşmüştü. Kimse zarar görmediği veya daha kötüsü olmadığı için Justine şükrediyordu ama asıl, hayatlarını böylesine olumlu yönde değiştirdiği için şükrediyordu.

“Ailene öncelik tanıman akıllıca.”

Justine, aynı tempoda devam edecek olsalar evliliğinin bir yıl daha dayanamayacağını düşündü. Arka bahçede Penny ve oğulları LeifTa gülüp oynayan Seth’e baktı.

“Annemle konuştuğunu söyledin. Bugün duruşma salonuna mı gittin?” Büyükannesi, annesini iş başındayken izlemeyi severdi. Charlotte gururla Olivia’nm salonunda oturur ve örgüsünü örerdi ama Ben’le evlendikten sonra ziyaretleri azalmıştı.

“Aslında onunla bu sabah kasabada tesadüfen karşılaştım. Doktor randevusuna gidiyordu.”

Justine gerildi. Neredeyse her gün konuştukları halde annesinin bundan söz ettiğini hatırlamıyordu. “Ya.”

“Ciddi bir şey değil,” dedi Charlotte çabucak. “Bana rutin bir ziyaret olduğunu söyledi. Mamografı çektirmek için.”

“Of, neyse.” Justine oturduğu yerde gevşedi, bacak bacak üstüne atarak çay bardağını aldı. “Senin birkaç tarifini kullanmayı çok isterim büyükanne,” diye başladı.

“Özel bir şey var mı?” Charlotte’ın parmakları şişleri ve yünü aynı maharetle kontrol ediyordu.

“Yağlı çöreklerinin tarifini almayı çok isterim.” Bu çörekler uzun süredir ailenin gözdelerinden biriydi ve neredeyse her aile buluşmasında Charlotte onlardan pişirirdi.

Charlotte keyifli görünüyordu. “En çok otlu ve peynirli olanlan severim.”

“Ben de.”

Büyükannesi dalgın bir halde duraksadı. “Bu çörekleri annem yapardı, o yüzden tarifin asıl sahibi odur. Sana birkaç farklı çörek tarifi daha vereceğim,” diye ekledi. “Clyde en çok cevizli ve tereyağlı olanları severdi. Ben, otlu peynirliyi tercih ediyor.”

“Teşekkürler,” dedi Justine. “Onları kendim için kopya-

lamak isterim.” Birden, büyükannesinin bütün bu tarifleri ezbere bildiğini ve bir yere yazmamış olabileceği aklına geldi.

“Sana hepsini yarın sabah getiririm,” diye devam etti Charlotte. “Aslında bütün

tariflerimi kullanabilirsin hayatım. Sadece hangisini istediğini söyle.”

“Büyükanne,” dedi Justine, konuya temkinli bir biçimde yaklaşarak. “Bu tarifler bir yerde *yazılı*, değil mi?”

Charlotte güldü. “Tanrı aşkına, hayır.”

“Hayır mı!”

“Yetmiş yıldan daha uzun bir süredir yemek pişiriyorum. Tarifleri annemden öğrendim ve işin gerçeği, yazma gereği hiç duymadım. Onları unutmayacağımdan eminim.” “Peki ahududulu salata sosu?”

“Ha, o mu?” dedi Charlotte içini çekerek. Onu 1959 yılında bir gazete yazısından almıştım ama yıllar içinde kendime göre değiştirdim.”

“Büyükanne, bunları benim için yazar mısın? *HepsiniT* “Elbette.” Örgüsüne devam ederken şişlerinden yumuşak tıkırtılar geliyordu. “Aslında, bu harika bir öneri, Justine. Eminim Ben de onaylayacaktır. Sürekli bir yemek kitabı yazmam gerektiğini söylüyor, anlarsın ya, fıstık ezmeli kurabiyelerime bayılıyor,” dedi biraz böbürlenerek.

“Ve tarçmlı rulolarına.”

“Bu adamın benimle yemeklerim için evlendiğini düşünüyorum.”

Justine bu saçma yoruma güldü, Ben Rhodes’un Charlotte için deli olduğunu ilk görüşte anlamak mümkündü.

“Bana biraz daha çay salonundan bahset,” dedi Charlotte. Justine gülümsedi. “Şey, planlarda biraz değişiklik oldu.” “Ya?" Charlotte bir an örmeye ara verdi.

Justine bacaklarını düzeltip öne doğru eğildi. “Seth’le ben, bütün ayrıntılar yerine oturmadan kimseye söylemek istemedik. Müteahhit Al Finch birkaç hafta önce bizi aradı ve mülkü satmak isteyip istemediğimizi sordu. Dediğine göre bir alıcısı varmış.”

Cümlesini sessizlik izledi. “Seth ve senin böyle bir şeyle ilgilenmediğinizi sanmıştım.”

“İlgilenmiyorduk, özellikle sahilde bir *fast-food* zinciri yapılması söz konusu olunca, ama işin en güzel yanı bu büyükanne. Araziyi soran adam, Brian Johnson, Al’ın arkadaşıymış. Yıllarca sayısız restoranı olmuş. Emekliye ayrılmış ama sıkılmış. Seth’le birlikte onunla tanıştık ve çok etkilendik. Brian, Deniz Feneri’ni eski haliyle yeniden inşa etmeyi teklif etti. Hatta ismini bile korumak istiyor.”

“Fakat orası *sizin* restoramnızdı,” diye itiraz etti Charlotte. “Doğru ama bize isim hakkı ve diğer şeyler için ödeme yapacak.”

Büyükannesi tekrar duraksadı, bu haberi hazmetmek için zamana ihtiyacı var gibiydi. “Bunu yapacak mısınız? Çay salonu ne olacak? Onu nerede açacaksınız?”

Justine, Al Finch’in onlara Heron Bulvarı’nda kendine ait olan ve satmak istediği ticari bir mülk gösterdiğini söyledi. Yeri, Victoria tarzı bir çay salonu için idealdi. “Hafta başında evrakları imzaladık.”

Bir sessizlik daha oldu.

“Seni hayal kırıklığına uğratmadık, değil mi büyükanne?” “Hayır,” dedi büyükannesi. “Bence bu harika bir haber.” Justine de öyle düşünüyordu. Deniz Feneri için gösterdikleri onca çaba boşa gitmeyecekti. Seth, restoranı nasıl inşa etmesi gerektiği konusunda kendi düşüncelerini yeni sahibiyle paylaşmıştı ve Justine’in artık o mekânla bir ilgisi kalmadığından, sabırsızlıkla küllerinden yeniden doğmasını beklemeye başlamıştı.

“Her şey çok hızlı gelişti.”

Öyle oldu,” diye kabullendi Justine, “ama doğru yaptığımızı hissediyorum. Bu yeni mekân, çay salonu için çok daha uygun ve park alanı daha geniş. Bütün bunların ayağıma geldiğine inanamıyorum.”

“İkiniz adına da çok sevindim,” dedi büyükannesi. “Ben de öyle.” Justine güçlü bir arzuyla arka bahçeye baktı. Seth’i Leif’le birlikte görmek ona sonsuz bir iç huzuru veriyordu. Evliliğinde beklediği, daima istediği şey buydu.

“Eve dönmeliyim,” dedi Charlotte. “Ben muhtemelen nerede kaldığımı merak etmiştir.” Buzlu çayını bitirdi, örgüsünü çantasına koydu ve ayağa kalktı.

“Seni görmek harikaydı büyükanne.”

“Seni de tatlım.” Justine’i öptü. “Tarifleri yazmaya başlayacağım. Hepsini hatırlamak için elimden geleni yapacağım ama unuttuklarım olursa bana hatırlat.” Kaşlarını çattı. “Dergilerden kestiklerimi de gözden geçireyim. Cenaze evlerinden topladıklarımı da.”

“Muhteşem hindistancevizli pasta tarifini de orada bulmamış mıydm? Bir cenaze evinde?”

“Evet, Mabel Austin’in. 84 senesiydi.”

Justine sırıttı ama muhteşem bir pasta tarifi, gidenin ardından o kadar da kötü bir hatıra değildi.

“Dışan çıkıp Seth ve Leif’e merhaba diyeyim,” diye mı-nldanan Charlotte boş bardağını mutfak tezgâhına götürdü. “Tanrım, bu adam çok hızlı büyüyor. Onun ne zaman bu kadar uzadığını hatırlamıyorum.”

“Seth mi, Leif mi?” diye gülerek sordu Justine. Bu doğruydu; Leif yaşma göre uzundu ama babası da çok boylu bir adamdı.

“Elbette Leif,” dedi büyükannesi, anlaşılan espriyi kaçırmıştı.

“Bu arada...” Justine avlunun kapısını açtı. “Bu akşam tavuk mangal yapacağız ve senden aldığım tarifi kullandım.” “Soya soslu ve ballı olan mı? O tarifi de bir cenaze evinde almıştım.”

Justine gülmesine engel olamadı. “Kimin cenazesi? Hatırlayabiliyor musun?”

“Elbette hatırlıyorum. Norman Schultz. 1992. Yoksa 93 müydü?” Bunu söyledikten sonra Charlotte dışarı çıktı.

Penny ve Leif ona doğru koştular. Büyük ninesine karşı nazik davranması gerektiğini bilen Leif birdenbire durdu ve Charlotte’m onu kucaklamasına izin verdi ama Penny’nin öyle bir endişesi yoktu. Seth sert bir komutla köpeği kontrol ederek oturmasını sağladı. Leif’le kısa bir gevezeliğin ardın-

dan Charlotte uzanıp Penny’nin kürkünü okşadı, Justine’e son bir kez el salladıktan sonra Seth onu arabasına yolcu etti.

Mutfağa döndüğünde Seth tezgâhın üstünde duran buzlu çay bardağını işaret ederek sordu, “Bu benim için mi?”

“Of, çok üzgünüm,” dedi Justine. “Tam sana getirirken büyükannem geldi.” Buzluktan buz kabını çıkardı. “Biraz daha buz ekleyeyim.”

“Teşekkürler,” diyen Seth çayından kana kana içmek için bir süre ara verip devam etti, “Ona mülkümüzü sattığımızı söyledin mi?”

“Evet.”

“Ne düşünüyor?”

Justine sırıttı. “Bizim kelimelerle ifade edilemeyecek kadar zeki olduğumuzu.”

Seth çayından bir yudum daha aldı. Bardağını bırakırken buz parçalarını neşeyle ağzında tıngırdatıyordu. “Annen ve Jack biliyorlar, değil mi?”

“Anneme bu sabah söyledim. Yeri gelmişken...” Justine düşünceli görünüyordu.

“Evet?” diye üsteledi Seth.

“Bana doktor randevusundan söz etmedi.”

“Ne olmuş? Söz etmek zorunda mıydı?”

“Hayır, sanırım değildi ama merak ettim...” Olivia, Justine’in bu randevuyu bilmesini istemiyorsa bir sebebi olmalıydı ve bu Justine’i endişelendirmişti. Charlotte “rutin” kontrol olduğunu söylese de, acaba Olivia’nın şüphelendiği bir şey mi vardı?

Onun huzursuzluğunu hissetmiş gibi, Seth kolunu onun beline doladı. Justine kocasına tekrar kavuştuğu için şükrediyordu. Kundaklama olayından sonra Seth öfkeli ve kindar bir adama dönüşmüştü ama bir zamanlar sevgilisi olan müteahhit Warren Saget’in yakalanmasının ardından kocasının omuzlarındaki yük kalkmış, tekrar tanıdığı ve sevdiği adam olmuştu.

İkisi adına önemli olan şeyleri mahvetmeye ramak kaldığının kendisi de farkındaymış gibi, Seth onu uzun süre sımsıkı tuttu.

“Mangal için ateşi yakayım mı?” diye sordu Justine’i bırakırken.

“Lütfen.”

“Ben de yardım edebilir miyim anne?” Leif, peşinde Penny’yle birlikte mutfağa girdi.

“Elbette.” Justine oğluna gülümsedi. “Masayı hazırlamama yardım edebilirsin ama ellerini yıkadıktan sonra.”

“Tamam.”

Hep birlikte dışarı çıktılar, Seth avluda kendi işiyle uğraşırken Justine ve Leif cam tablalı masayı silip şemsiyesini düzelttiler. Leif kendi seçtiği parlak yeşil Amerikan servisleri ve üstünde rengârenk kelebek desenleri olan peçeteleri büyük bir keyifle masaya dizmeye başladı.

Yemeğin ardından Seth ve Leif masayı toplarken Justine yemekten artanlarla ilgilenip mutfağı temizledi. Kısa süre öncesine kadar yemek hazırlamayı ne kadar özlediğini fark etmemişti; annesi ve büyükannesi mutfağı severlerdi, ama Justine aşçılığın kendine göre olmadığını düşünürdü. Seth’le evlendikten sonra ve eski Captain’s Galley’i yenileyerek ken-

di restoranlarını tasarlamaya başladıklarında, Justine yemekleri hazırlamaktan gurur duymaya başlamıştı. Tarif ve öneriler için Charlotte ile Olivia’ya başvuruyor ve bir yetişkin olduğundan beri ilk kez, annesiyle aklına gelmeyecek kadar sıkı bir bağ oluşturuyordu. Büyükannesiyle her zaman iyi olan ilişkisi ise daha da iyiye gelişmişti.

“Tarifler hakkında büyükannemle konuştum,” dedi. “Tarifler mi?” diye tekrarladı ellerini yıkayan Seth. “Çay salonu için mi?”

Justine başıyla onayladı. “Biliyorsun, aslında aşçılıktan ne kadar hoşlandığımı yeni keşfettim.”

Seth gözlerini kırpıştırdı. “Bir dakika. Aşçılıktan *hoşlanıyor musun*?”

“Evet.” Seth’in uydurma şaşkınlığı karşısında gözlerini devirdi.

“Bana cevap ver,” diye dalga geçti kocası. “Bu akşam kızgın mangalın başında

kim vardı?”

“Seth Gunderson, ızgaranın üstündeki tavuk göğüslerini altüst etmek aşçılık *değildir*.”

“Bildiğim kadarıyla öyledir.”

“Gülünç olma.”

“Olmuyorum.” Seth bir kahkahayla Justine’in belini kavradı.

Justine de gülmeye başladı. Artık her şey daha güzel olacaktı. Aslında, şimdiden öyleydi.

4*

Dört

Rachel, Teri’nin tekrar işe geri dönmekte bir sorun yaşamayacağından emindi. “Jane bankaya gitti. Hemen dönecek.”

Rachel, Bobby’nin neden işten ayrılması için Teri’ye baskı yaptığını anlamamıştı. Teri’ye yönelik bir tehdit olduğunu hissediyordu ama bunun daha çok Bobby’yi ilgilendirdiğini düşünüyordu.

İki adam otoparkta Teri’nin yolunu kesmişti ve ardından Bobby her şey halloluncaya kadar Teri’den salondaki işine devam etmemesini istemişti. Jane, Teri’nin yerine gayet uygun bir eleman bulmuştu ama diğer kadın Teri değildi.

“İşe geri dönmezsem aklımı kaçıracağıma sonunda Bobby’yi ikna edebildim,” diye açıklayan Teri, genç bir kadının saçını kesen Jeannie’ye gülümsedi.

“Bobby nerede?”

“Evde,” dedi Teri. “Adamla vakit geçirmeyi seviyorum, ama aşırı korumacılığına tahammül edemiyorum.” Duraksayıp omzunun üstünden baktı. “Onu ikna etmenin tek yolu Ja-

mes’in beni işe getirip götürmesini kabullenmekti. James benim özel korumam oldu.”

“James mi?” Rachel duyduğuna inanamıyordu. Bobby’ nin şoföründen koruma filan olmazdı. Her şeyden önce, adam fasulye sınğı gibi, hiçbir kas görüntüsü olmayan sıska biriydi. Bir tehlike söz konusu olsa muhtemelen Teri, James’i kurtarırdı. “Yani öğleden sonra kalacak mısın?”

“Jane’le konuşuncaya kadar kalabilirim ama sonuçta eve dönmek zorundayım. Yoksa Bobby arkamızdan bir arama ekibi gönderir.” Teri kendi esprisine güldü. “Bobby’ nin benim çalışmamdan pek hoşlandığı söylenemez ama işimi sevdiğimi ve burada olmak istediğimi anlayabiliyor.” “Mantıklı davranmaya karar verdiğine sevindim.” “Emin ol ben de öyle,” dedi Teri iç geçirerek.

Rachel dikkatle arkadaşına baktığında, şaşkınlıkla onun ne kadar güzel göründüğünü fark etti. Teri her zaman içinden geldiği gibi davranan, girgin ve frapan bir kadındı, aynı zamanda biraz da alaycıydı; özellikle erkekler ve ilişkiler söz konusu olduğunda. Sonra Bobby Polgar’la tanışmıştı. Her zamanki abartılı yaşam tarzını sürdürse de, son bir kaç aydır değişmişti. Biraz daha yumuşadığını düşündü Rachel. Daha umut dolu, daha az alaycıydı ve bütün bunlar Bobby’ nin eseriydi.

Birbirine hiç benzemeyen iki kişinin böylesine bağlanması ancak aşkla açıklanabilirdi. İnsanları iyi yönde değiştiren gerçek ve derin bir aşk. Kabullenmeye ve güvene dayalı bir aşk. Bobby, Teri’nin yanındayken gerçek hayata dönüyordu. Onu tanıyan ya da satranç tahtasının karşısında gören

bıii nasıl bıı dâhi ve aynı /amanda... Kaelıel doğru sözcüğü bulmak için düşümlü: *ayrıksı*. Teri’yle birlikleyken insana İHMi/iyoı, her ne katlar maksadı İni olmasa da, sevilebilir, halta ha/en komik olabiliyordu. Sevimli bir nailliği vardı.

Kendisinin Nale'le yaşadığı aşk. Teri ile Bobby’nin aşkı gibi miydi, bilmiyor ve bira/ daha /amana ihtiyaçları olduğunu, ayrılığın durumu kolaylaştırmayacağım düşünüyordu.

“Pekâlâ," dedi, tekrar bir koltuğa oturup bacak bacak üstüne atan Teri. “Anlat bakalım. Nate’i özlüyor musun?” Rachel başıyla onayladı. “Çok,” dedi onun yokluğunu derinden hissederek. Telefonda konuşmak biraz hasret giderse de yeterli olmuyordu. “Neredeyse lıer gün arıyor.” “Bobby gibi mi?” diye sordu Feri.

Rachel güldü. “Pek sayılmaz. Nate fırsat buldukça arayabiliyor ve bu genellikle

akşamlan oluyor.” Bobby, Teri’ye kur yaparken dünyanın neresinde olursa olsun, her gün aynı saatte arardı.

•‘Ya Bruce?"

“Ne olmuş ona?” diye soran Rachel’ın sesi düşündüğünden daha sert çıkmıştı.

“Onunla görüşüyor musunuz?”

“Hayır," diye karşılık verdi Rachel öfkeli bir tonda. Rachel, dul bir adam olan Bruce’la arkadaş olmuştu ve Bruce’un kızı Jölene onun için çok değerliydi. Jölene pek çok yönden Rac-hel'a kendi çocukluğunu hatırlatıyordu. Rachel da annesini küçük yaşta kaybetmiş ve birkaç yıl önce ölen teyzesi tarafından büyütülmüştü. Jolene’in hayatına bir kadının dokunması gerekiyordu ve Rachel bu boşluğu dolduruyordu.

“Neden akla gdcbilecek en iğrenç düşünceymiş gibi *hayır* diyorsun?” diye sordu Teri. “Sanki Bruce’la çıkmak asla düşünemeyeceğin bir şeymiş gibi. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. İkiniz birbirinize çok yakışıyorsunuz.”

Rachel kaşlarını çattı. “Neden böyle söylüyorsun?”

7eri, bunun gayet açık bir durum olduğunu ima etmeye çalışırcasına başını iki yana salladı. “Zaten evli gibi görünüyorsunuz. O yüzden sizi görenler, işin doğrusunu bilmeseler öyle sanır. Birbirinizi tamamlıyorsunuz.”

Rachel, elini şöyle bir havada sallayarak bu yorumu savuşturdu. Teri, Bruce’u severdi, o yüzden Rachel’la arasında bir ilişki olmasına sıcak bakıyordu. “Biz arkadaşız,” dedi Rachel kesin bir dille. “Hepsi bu.”

Teri başını yana çarpıttı. “Seni öptü.”

Rachel gözlerini devirdi. “Gizli kameran mı var? Herkesi gözetliyor musun?”

“Hayır,” dedi Teri. “Sen söylemiştin.”

“Ben mi?”

“Bu doğru, değil mi?”

“Şey, evet, ama bu bir...”

“Arkadaşça öpüşmeydi,” diye Teri onun yerine cümlesini tamamladı.

“Bir bakıma.” Geriye dönüp baktığında, Bruce’un daha fazlasını isteyeceğini sanmıştı. Sürpriz bir öpücüktü ama öpüştükçe daha hoş gelmeye başlamıştı. Tekrar düşündüğünde, *hoş* sözcüğünün zayıf bir tanımlama olduğuna karar verdi. *Hoş*, kulağa tuzsuz patlamış mısır kadar yavan geliyordu. Aslında hissettiği bu değildi, ama belki de hissetmek *istediği* buydu. “Yanlış anlama, Bruce’u severim ama o şekilde değil.”

“Ciddi misin?” diye sordu Teri.

“JoleneTe vakit geçirmeye başladığım dönemi hatırlamıyor musun? Bruce bir ilişkiye girmeyi düşünmediğini açıkça belirtmişti.” Jölene, Rachel’ı yeni annesi olarak uygun gördüğünü ilan ettiğinde Bruce’un yüzünün aldığı ifadeyi unutması mümkün değildi, adam neredeyse küçük dilini yutacaktı. Romantik eğilimler ya da benzer şeylerle kesinlikle ilgilenmediğinin anlaşılmasını istemişti. Rachel ona inanmış ve bir daha Bruce’a o gözle bakmamıştı. Zaten artık bir sevgilisi *vardı*.

“Nate hakkında konuşmayı tercih ederim,” diyen Rachel konuyu değiştirmeyi tercih etti.

“Ben BruceTa devam etmeyi tercih ederim,” diye karşı çıktı Teri.

“Neden?”

Teri omuz silkti. “Onu Nate’ten daha ilginç bulduğum için.”

“Hangi konuda?” diye soğuk bir tonda sordu Rachel, aslında hiç cevap vermemesi gerektiğini bildiği halde.

“Şey, Bruce ayakları yere basan bir adam, şişirilmiş bir egosu yok ve iyi bir baba.”

“Doğru,” dedi Jeannie, fikrini soran olmadığı halde. Müşterisinin arkasında ayakta dururken elindeki saç maşasını Rachel’a doğru uzattı. “Bruce önceki gün onu aradı.”

“Cuma akşamı Jölene’in bende kalıp kalamayacağını

sormak için.” Rachel aşk hayatının ne zaman bütün salonun ilgi alanına girdiğini merak ediyordu.

“Uzuuuun süre konuştular,” dedi Jeannie, Teri’ye, sözcükleri uzatarak.

“Ceptelefonumdan,” diye açıkladı Rachel, kişisel görüşmeleri yüzünden işyerinin hattını meşgul etmediğini açıklama gereği duymuştu.

“Çok eğleniyor gibiydin. Güldüğünü duydum.”

Bruce *nüktedandı*, daha doğrusu isterse olabiliyordu; ama Rachel bu yorumu duymazdan geldi. Cevap vermek konuyu uzatmaktan başka işe yaramazdı ve Rachel bunu istemiyordu.

“Ne zaman Nate’le telefonda konuşsa,” diye devam etti Jeannie, “hep ağlamaklı oluyor.”

“Nate’i özlüyorum,” dedi Rachel ellerini havaya kaldırarak. “Birbirimizi seviyoruz ve ayrı kalmak zorundayız.” “Ben hâlâ Bruce’u seçmen gerektiğini düşünüyorum,” dedi Jeannie inatla.

“Neden bir oylama yapmıyoruz?” diye öneride bulundu Teri. Ayağa kalktı, salondaki herkesin bu oylamada yer alması gerektiğini işaret etmek ister gibi etrafında döndü.

“Bu saçmalık,” diyen Rachel daha fazla dinlemek istemiyordu. Teri oylamasını yapabilirdi ama Rachel katılmak için orada kalmayacaktı. Başkalarının ne düşündüğü onu ilgilendirmiyordu.

Nate’e âşıktı, hatta üç yaz önce onu hayırseverlerin düzenlediği Köpek ve Bekâr Erkek müzayedesinde kazandığı ilk gün âşık olduğunu söyleyebilirdi. Tamam, kendisinden beş yaş küçüktü ama bu Nate’i hiç rahatsız etmemişti ve Rac-hel da rahatsız olmamıştı. Onu endişelendiren Nate’in politik bağlantılarıydı; babası Pennsylvania’nm Kongre üyesiydi ve gözü daha yükseklerdeydi.

Rachel daha sonra Nate’in annesiyle tanışmıştı ve işler hiç iyi gitmemişti. Ne yazık ki Nate, annesinin her fırsatta Rachel’ı nasıl iğnelediğinin farkında bile değildi. Rachel’ın bunları kafasından uydurduğunu düşünüyordu ama Rachel gerçeğin farkındaydı. Patrice Olsen açıkça söylemese de, Rachel’m oğlu için uygun tercih olmadığını düşünüyordu.

Anlaşıldığı kadarıyla Nate ve Bruce arasında bir oylama yapma fikrinden vazgeçen Teri, mutfağa giden Rachel'ı izledi. Rachel dondurulmuş yemeğini mikrodalgaya henüz atmıştı ve yanı başında çalışan çamaşır makinesinin uğultusu öfkeli düşüncelerinin arasına giriyordu.

"Bobby'yle tanıştığında nasıldın hatırlıyor musun?" dedi Rachel, Teri'nin yüzüne bakmak için arkasına dönerek.

"Ona âşık olmak istemiyordum."

"Ama oldun."

Teri hafifçe içini çekti. "Bobby buna imkân vermedi. Bana bir düzine romantik kartpostal, çiçek ve yirmi kilo pahalı çikolatayla geldiği akşamı unutmam mümkün değil."

Bobby, Teri'ye nasıl kur yapacağını anlamaya çalışıyordu ve "araştırma"lanna göre yapması gereken buydu. Doğal olarak, Bobby olduğunu göstermiş ve her şeyi abartmıştı.

"Beni öpmek istediğini söylediğinde onu nasıl geri çevirebilirdim?" dedi Teri hüzünle.

"Çeviremezdin," diye ona katıldı Rachel.

"Ne diyebilirim? Adam ayaklarımı yerden kesti." "Senin Bobby için hissettiklerini ben Nate için hissediyorum," diyen Rachel, Teri'nin konuyu kapatacağını umuyordu. Kendisi ve Bruce'la ilgili bütün bu konuşmalar onu rahatsız etmişti. Jölene'in babası için arkadaşlıktan öte bir şey düşünmek istemiyordu.

"Hayır, hissetmiyorsun," dedi Teri, yumuşak bir sesle. "Seni tanıdığımı unutuyorsun Rachel, muhtemelen buradaki herkesten daha iyi tanıyorum. Çok uzun süredir arkadaşız." Rachel'm huzursuzluğu giderek artıyordu. Mikrodalgayı açıp içinden yemeğini çıkardı. Dikkatle bir tabağa aktardığı yemeğinin dumanı tüterken Rachel iki kişilik masaya doğru yürüdü.

"Nate'in seninle evlenmek istediğini biliyorum." Rachel bunu Teri'ye söylediği için şimdi pişman oluyordu. "Nereye varmak istiyorsun?"

“Onu gerçekten sevseydin, hiç tereddüt etmezdin. Teklifini kabul eder, pilin pırtını toplayıp peşinden San Diego’ya giderdin. Yapmadın.”

“Doğrusunu istersen Teri, eğer duygularımı buna göre değerlendiriyorsan, çok yanılıyorsun.”

“Öyle mi?”

“Evet,” diye terslendi Rachel. Masaya oturup peçeteye uzandı ve açıp kucağına serdi. “Başka şey konuşmaya ne dersin?”

“Olabilir.”

“Güzel.” Rachel çatalını alıp ilk lokmasına sapladı. Jeannie küçük mutfağa girdi. “Bak, şu Bruce Peyton...” Rachel çatalını hızla tabağa çarparak Jeannie’nin sözünü kesti. Adamın adını bir kez daha duymak istemiyordu. Teri olmasa, bir başka arkadaşı ya da meslektaşı ortaya çıkıyordu. İnsanlar konuyu bir türlü kapatmıyordu ve Rachel’a artık bıkkınlık gelmişti. “Ne olmuş ona?” diye sordu abartılı bir sabır göstererek.

Jeannie buzdolabını açıp bir şişe soğuk su aldı. “Birkaç müşterim onun için yanıp tutuşuyor.”

“Anlamadım?”

“Adam yakışıklı,” dedi Jeannie, su şişesinin kapağını açıp iri bir yudum alarak. “Müşterilerimin gözleri üstünde..” “Aferin onlara,” diye mırıldanan Rachel yemeğine geri döndü. “Umarım adam ve çıktığı kişi için iyi olur.”

“Biriyle çıktığını sanmıyorum,” dedi Jeannie.

“Hiçbir fikrim yok.” Bu aslında doğru değildi. Jölene onu sürekli bilgilendiriyordu ve Bruce zaman zaman birile-riyle takılsa da, bu buluşmalar hiçbir yere varmıyordu.

Jeannie mutfaktan çıktı, ama Teri yanında kaldı ve uzanıp Rachel’ın omzunu sıktı.

“Göreceksin,” diye mırıldandı. “Doğru adam olduğuna karar verdiğinde her şey birden netleşecek ve gözünün önünde duran şeyi görmenin neden bu kadar uzun

sürdüğünü merak edeceksin.”

“Bobby ve sende öyle mi oldu?” diye sormadan edemedi. Teri’nin yüzü neşeli bir tebessümle aydınlandı. “Onunla

evlenmeyeceğime dair kendime söz vermiştim. James’le şu devasa pırlantayı gönderdiğinde bile kararlıydım. Bobby Polgar’la evlenmeye niyetim yoktu. Tanrım, onunla yatmamıştım bile ve adam benimle evlenmek için ısrar ediyordu.” Rachel, Teri’nin onu görmeye geldiği akşam ne kadar mutsuz olduğunu hatırlayarak gülümsedi. Mutsuzdu, âşıktı ve evlenirse Bobby’nin hayatını mahvedeceğinden korkuyordu.

Oysa daha o zaman bile Rachel, onların birbirleri için yaratılmış olduklarını görebiliyordu. Bobby de biliyordu; çünkü Teri’nin gitmesine izin vermemişti. Teri bunu yeterince hızlı anlamıştı; Rachel o yüzden umudunu kesmemişti.

Tam o sırada Jane içeri girerek Rachel’m düşüncelerini böldü. Teri’yi gördüğünde yüzüne yansıyan mutluluk Rachel’in bilmek istediği şeyi söylüyordu. Teri ait olduğu güzellik salonuna geri dönebilecekti.

- 4»
- 4»
  - 4*
    - 4*
      - Yirmi Sekiz
      - Otuz Dört
      - Kırk Bir

1

1865 'te İngiltere ‘de kurulan ve 126 ülkede bağış dükkânları ve hayır kuruluşlarıyla bilinen bir uluslararası Protestan yardım organizasyonu. (ç.n.)

4»

Beş

Linnette McAfee'nin kalbi kırıktı. Hayatında ilk kez âşık olmuştu ve bitmişti. Hepsi bu. *Bitmişti.* Cal, yabani atlan kurtarmaya gitmiş ve oradayken bölge veterineri Vicki Newman'a âşık olmuştu.

Linnette bunun nasıl olduğunu hâlâ anlayamıyordu; ancak artık anlamış olması gerekiyordu. Kendisiyle ilgili bir sorun vardı. Cal ya da Vicki değil, sorun kendisiydi. Kendine acımayı sürdürürken gözleri yine yaşlarla doldu.

Çalan kapı zilinin sesiyle yerinde zıpladı. Şu anda istediği son şey misafirdi. Gelen annesi ya da ablası Gloria olmalıydı ve ikisiyle de uğraşacak havada değildi.

Herkes Linnette'e kızgındı, çünkü Cedar Cove'u terk etmeye karar vermişti. İşyerindeki arkadaşları, özellikle Chad Timmons, eğer birinin gitmesi gerekiyorsa bunun Cal olduğunu söylemişti. Fakat Cal hiçbir yere gitmiyordu ve Linnette, Cal ve Vicki'yi seyrederken incinmemiş gibi davranacak değildi. Tamam, aşırı tepki gösteriyordu ve aşırı duygusal davranıyordu ama umurunda değildi.

Kapının zili bu kez daha uzun çaldı. Duymazdan gelemezdi, o yüzden yanaklanndan süzülen yaşları silip kendini gülümsemeye zorladı. Ancak annesini gördüğü anda çöktü. "Selam anne."

Corrie McAfee tel kapıyı açarak ikinci kattaki apartman dairesine girdi. Rahatlatıcı, mırıltılı seslerle kollarını Linnette'e doladı. "Tamam tatlım, çok üzgünüm."

"Biliyorum, biliyorum." Güçlü görünmek için gösterdiği bütün çabaya karşın Linnette, yüzünü annesinin omzuna gömdü. Bazen kızların annelerine ihtiyaç duyduğu anlar olurdu ve Linnette bunu itiraf etmeyecek kadar gururlu değildi.

"Sana biraz çay yapayım," diyen Corrie onu mutfağa götürdü.

Linnette küçük masada oturup yeni bir kâğıt mendil alırken, annesi su kaynatmak için çaydanlığı ocağın üstüne koydu.

“Bir an önce gitmeyi umuyordum,” diye zırlayarak, hıçkırıklar arasında anlatmaya çalıştı Linnette. Annesinin, onu gitmekten caymaya ikna edemeyeceğini anlamasını istiyordu. “Ama yerime birini bulup eğitimini tamamlayıncaya kadar kliniğin bana ihtiyacı var.”

“Biraz daha *kalacaksın*, değil mi?”

Linnette’in başka şansı yoktu. Sağlık ocağında personel eksikliği yaşanmasına izin veremezdi; açıldığından beri orada çalışıyordu ve onun için klinik büyük anlam ifade ediyordu. Ne yazık ki tek sorun işyeri değildi. Oturduğu daire için bir kira sözleşmesi imzalamıştı ve sözleşme tarihi sona erinceye kadar ya kirayı ödeyecek ya da yerine birini bula-çaktı. Aynı gün yerel gazeteye İntemet’ten bir ilan göndermiş, aynı zamanda emlakçıyla görüşmüştü. Kirayı ödeyecek birini bulamazsa istemediği kadar uzun bir süre burada kalacaktı.

“Bu kadar acı çektiğini görmeye dayanamıyorum,” dedi Corrie, dolaptan iki fincan alarak. “Bu durum senin için olduğu kadar benim için de zor. Cal’in aklından *ne* geçiyor anlamıyorum.”

“Of anne! Cal, istediği kişiye âşık olabilir.” Cal ilişkilerini bitirdikten sonra bile, Linnette onu savunmadan edemiyordu. Gitmesini gerektiren sebeplerden biri de buydu. Linnette hâlâ Cal’i seviyordu ve o yüzden onun mutlu olmasını istiyordu. Bu mutluluğu başka bir kadında bulacaksa... Linnette gidecekti.

Çaydanlık bir ıslık çalarak havaya buhar saldı. Annesi ocağı kapatıp demliğe kaynar suyu döktü ve çay yapraklarını ekleyerek demlenmeye bıraktı. İşi bitince demliği mutfak masasına taşıdı.

Yıllar önce, Linnette hâlâ öğrenciyken, ne zaman has-talansa annesi ona çay demlerdi. Oysa şimdi şikâyeti soğuk algınlığı ya da mide ağrısı değildi ve bir fincan çayın sızlayan kalbine iyi geleceği konusunda Linnette’in şüpheleri vardı.

“Eşyalarımı depoya koymaya karar verdim,” dedi Linnette. Bir süredir mobilyalarını ne yapacağını düşünüyordu. Fazla bir eşyası olduğundan değildi, başlangıçta hepsini ebeveyninin bodrumuna kaldırmaya niyetlenmişti ama sonra bu durumun ailesinin değil kendi sorumluluğunda olduğunu fark etmişti.

“Baban ve ben eşyalarını saklayabiliriz,” diye Önerdi annesi, Linnette onun bu teklifi yapacağını tahmin ediyordu.

“Hayır anne, bildiğim gibi yapacağım.” Annesinin onu taşanlarından caydırmaya çalışması çok kolaydı. Her şey, az önce yaptığı gibi küçük bir iyilik önerisiyle başlardı ve Corrie yavaş yavaş onun gücünü tüketirdi. Derken, ne olduğunu anlamadan Linnette kendini Cedar Cove’da kalmış bulurdu.

Linnette’in inadına şaşırmış görünen annesi omuzlannı silkti. “Eğer eminsen.”

“Eminim,” diye vurguladı Linnette.

Conie demliğe uzanıp fincanlara çay doldururken mırıldandı. “Gereksiz para israfı.”

“Belki.”

“O halde...” Corrie gergindi. “Nereye gitmeyi düşünüyorsun?”

“Henüz bilmiyorum,” dedi Linnette çekimser bir tavırla.

Bu haber annesini şaşırtmış gibiydi. “Yani kafanda herhangi bir hedef olmadan kapıdan çıkıp gideceğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Linnette başıyla onayladı. “Sanınm.”

“Bu senin tarzın değil.” Corrie artık daha da gergin görünüyordu.

“Üzgünüm anne, ama...” Linnette cümlesini nasıl bitireceğini bilemiyordu, onu ikna etmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Annesi haklıydı. Böyle fevri davranmak onun tarzı değildi. Etraflıca düşünmeye hasret kalmıştı, buna ihtiyacı vardı. Asistan hekim olmaya karar verdiğinde, alması gereken bütün derslerin listesini çıkarmış ve mezun olmak için ne kadar süreye ihtiyacı olduğunu hesaplamıştı. Sonra, tam bir kararlılıkla, hedefine ulaşmak için yola çıkmıştı. Daha önce ne yolculukta, ne de hayatında, yol haritası olmadan hareket etmişti. Şu ana kadar.

“Bir başka deyişle, kaçıyorsun,” dedi annesi endişeyle. Linnette’in bu gerçeği inkâr etmeye niyeti yoktu. “Böyle de denebilir.” Bir yudum çay aldı ve ağzının yanmasına şaşırmadı. Fincanını yerine bıraktı.

“Sence bu akıllıca mı?”

“Muhtemelen değil. Bunun mantıklı bir karar olmadığım itiraf ediyorum anne. Acıya tepki veriyorum. Bütün bunların sana ya da başkasına anlamlı gelmediğinin kesinlikle farkındayım. Bütün söyleyeceğim, gitmek *doğru geliyor* “Gitmesi gereken Cal,” dedi Corrie inatçı bir ses tonuyla. “Anne!”

“Burada bir ailesi yok ama senin var.”

“Hiç kimsenin bir yere gitmesi gerekmiyor,” dedi Linnette. “Cedar Cove’dan gitmek isteyen benim.”

“Öyleyse git,” dedi annesi. “Fakat böyle değil,” diye yalvardı. “İşten izin al. Ne kadar süreye ihtiyacın varsa. Böyle yapman, eşyalarım toparlayıp evinden çıkıp gitmen, son derece...” “Ağır,” diye tamamladı Linnette.

“Evet, ağır” diye ona katıldı annesi. “Neden bu şekilde kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp sıvışman gerektiğini anlamıyorum. *Sen* yanlış bir şey yapmadın.”

“Cal ve Vicki de yapmadı. Gidiyorum; çünkü acı çeken benim.”

“Ve bu konuda doğru karan verebilecek en son kişisin,” dedi annesi.

“Anne, görmüyor musun?” diye başladı Linnette. İç çekti. “Rahat bölgemden çıkıp daha fazla şeyler yapmanın zamanı. Hayatım çok sistematik, çok, çok, ne bileyim çok mükemmel.”

“Bir başka deyişle, içine etmenin bir yolunu mu anyor-sun?”

Bu yorum, Linnette’in gülümsemesine yol açtı. “Hayır, kurtulmanın bir yolunu arıyorum. Bütün bu beklentilere karşılık vermekten yoruldum.”

Annesi gözlerini kıstı. “Baban ve ben asla...”

“Anne.” Linnette masanın üstüne eğilip elini annesinin kolunun üstüne koydu. “Sizin beklentilerinizden değil, kendi beklentilerimden söz ediyorum. Onlan yaratan benim. Şu an hayatıma ciddi bir biçimde göz attığımda, ne istediğimi keşfetmek için yola düşmem gerektiğini görüyorum. Bütün bildiğim, istediğim şeyin Cedar Cove’da olmadığı.”

Annesi gözyaşlanna boğulmak üzere gibiydi. “Bütün ailenden kaçmak zorunda mısın?”

“Evet.” Acımasız olsa da, basit gerçek buydu.

“Ya.” Corrie fincanını kaldırıp bir yudum çay almaya çalışırken dudakları titriyordu.

Linnette bu durumun annesi için ne kadar zor olduğunun farkındaydı. “Biraz olumlu yanından bak anne,” dedi, sesine neşeli bir ton vermeye kendini zorlayarak.

“Kızımın kaçıp gitmesinin olumlu yanı nedir?”

“Şey, ben sürekli konuşmaların arasına giremeyeceğim için Gloria’yla birbirinizi daha iyi tanıma fırsatınız olacak.” Annesinin gözleri büyüdü. Herkes Gloria’nin kendini aileden biri gibi hissetmesi için elinden geleni yapsa da, durum hâlâ tuhaflığını koruyordu. Bebekken evlatlık verilen Gloria, daha sonra biyolojik ailesini arayıp bulmuştu. Linnette’in iki yıl öncesine kadar varlığından bile haberi olmadığı bir ablası vardı.

Bunu öğrenmeden kısa süre önce, Linnette bilmeden ablasının bitişiğine taşınmış ve iyi arkadaş olmuşlardı. Cal’den ayrıldığından beri Gloria, onu avutmak için elinden geleni yapmıştı.

“ikinizi de eşit seviyorum,” dedi annesi alçak bir sesle. “Her zaman olduğu gibi.”

“Elbette öyle anne, ama Gloria’yı *gerçekten* tanımıyorsun. Dediğim gibi, benim yokluğum bağlarınızı güçlendirmek için bir fırsat.” Şimdiye kadar hep üçü bir arada oluyorlardı. Artık hem Gloria hem de annesi, az önce kendisinin de itiraf ettiği gibi, Linnette ilgi odağı olmadan kendilerine biraz özel zaman ayırabilirlerdi.

Linnette çayını bitirdi, kendini daha güçlü hissediyordu -belki *gerçekten* çay sayesinde olmuştu- fincanını mutfak tezgâhına götürdü. Annesi de kalktı. “Gitmem gerek. Yarım saat önce ofiste babanın yanında olmam gerekiyordu.” “Ceptelefonunu aramadığına şaşırdım.”

Corrie gülümsedi. “Sanınm nerede olduğumu bildiği için.” Muhtemelen haklıydı. Linnette ebeveyninin evliliğine,

onların anlaşma ve birlikte çalışma biçimlerine hayrandı. Kendisi için de böyle

bir evlilik istiyordu ve bir gün bunu gerçekleştirmeye kararlıydı.

Annesi kısa süre sonra ayrıldı. Linnette ona sarıldı, Cor-rie'nin hayal kırıklığına rağmen ikisi de gülümsemeye çalıştılar. Bütün söyledikleri doğru olsa da, değişen bir şey olmayacaktı. Linnette'in içgüdüleri doğru yaptığını söylüyordu, Cedar Cove'u terk etmek zorundaydı.

Fincanları çalkalayıp bulaşık makinesine yerleştirdi. Tekrar eşyalarını toplamaya başlamıştı ki kapı zili bir kez daha çaldı. Ya erkek kardeşi Mack ya da Gloria'ydı. Gloria olma ihtimali daha yüksekti.

Oysa Linnette'i bir şok bekliyordu. Kapının diğer yanında Cal'in sevdiği kadın, Vicki Newman duruyordu. İki kadın bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar.

"Umarım gelmemin bir sakıncası yoktur," dedi Vicki mahcup bir sesle. Kahverengi gözleri Linnette'e yalvarırcasına bakıyordu.

"Cal burada olduğunu biliyor mu?" Linnette kadının omzunun üstünden bakmadan duramadı. Sonra bakışlarını tekrar Vicki'ye, onun solgun yüzüne - başka türlü ifade etmek zordu- ve özensizce örülmüş saçlarına çevirdi. Linnette, Cal'in bu kadına neden âşık olduğunu anlamaya başlamıştı. Hayvanlara olan tutkuları dahil, bir dünya görüşü paylaşıyorlardı; Vicki veterinerdi ve Cal, Grace Harding'in kocasının yanında at terbiyecisi olarak çalışıyordu. Bütün bunların oluş biçimini anlamakta hâlâ güçlük çekse de Linnette, Cal'in sebep olduğu acı

yüzünden kendisine yöneltilen eleştiri oklarına karşı dik durmasını saygıyla karşılıyordu.

Linnette'in sorusuna karşılık Vicki başını iki yana salladı. "Uğradığımı öğrenirse Cal'in hiç hoşuna gitmez."

Cal'i en az onun kadar tanıyan Linnette aynı fikirdeydi. Tel kapıyı açtı, kadının içeri girmesine izin verdi.

Vicki daireye girince etrafına baktı ve gözleri yerdeki kolilere takıldı. "Demek doğruymuş. Sen *taşınıyorsun*." Linnette bu yorumu duymazdan gelerek kanepeyi işaret etti. "Oturmak ister misin?"

Vicki başını iki yana sallayarak teklifi geri çevirdi. Gideceğini duydum ve sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim."

“Gideceğim için mi üzgünsün?”

“Hayır, seni incittiğim için.”

“Bunun için üzülme.”

“Ben...” Vicki bakışlarını kaldırdı. Bir karara varmaya çalışır gibiydi. “CaPi uzun süredir seviyorum,” dedi. “Seninle tanışmasından daha Önce. Bunu bilmiyordu ve ben ona nasıl söyleyeceğimi bilemediğim için, hiçbir şey söylemedim. Onun da beni sevebileceği aklıma gelmedi.”

“Yabani atların kurtarılmasına Cal yüzünden gönüllü oldun, değil mi?”

Vicki başıyla onayladı. “Şey... kısmen. Gerekçe kuşkusuz benim için de önemli. Atlar için yapılabilecek ne olursa...” “Anlıyorum.” Kısa bir sessizliğin ardından Linnette sordu, “Benden haberin var mıydı?”

Vicki tekrar başıyla onayladı. “Onu sevmemek için *çabaladım*

Linnette, kadının onunla neden karşılaşmak istediğinden emin değildi. Belki suçluluk duyuyordu. Belki bu yüzden Linnette’in ona bağıracağını, lanetleyeceğini, sevdiği adamı elinden aldığı için suçlayacağını düşünüyordu. Bir hafta öncesine kadar bütün bunların hepsi gerçekleşebilirdi ama artık değil. “Onu sevmemek için çabalayan benim,” diye fısıldadı Linnette.

“Önüne sayısız başka fırsat çıkacağından eminim. Sevecek başka birini bulacaksın, seni sevecek birini,” dedi Vicki aceleyle. “Oysa ben...” Genzini temizledi. “İnsanlardan çok hayvanlarla anlaşabiliyorum. Her zaman öyle oldu. Cal’le tanıştığımız andan itibaren, birlikte olmamız gerektiğini hissettim. Hayvanlarla ilgili duyguları benimle aynı.”

Linnette bir zamanlar Cal’i ziyarete gittiğinde onu yaralı bir ata şarkı mırıldanırken duyduğunu hatırladı. Cal, orada olduğunun farkında değildi ve Linnette özel bir ana, özel bir dünyaya burnunu soktuğunu hissetmişti.

“Cal, bana evlenme teklif etti,” dedi Vicki alçak bir sesle. “Bunu isterim...”

“O halde evlenmelisiniz,” dedi Linnette.

“İkimiz de suçluluk duyuyoruz.”

“Lütfen yapmayın.” Uzanıp Vicki’nin koluna dokundu. Başlangıçta bu kadından nefret ediyordu ama artık böyle hissetmiyordu. “İkinizin de mutlu olmasını isterim.”

“Ciddi misin?” diye sordu Vicki kaşlarını çatarak. “Bütün kalbimle.” Linnette derin bir soluk aldı. “Eğer günah çıkarmaya geldiysen bağışlandın.”

“Cal’e konuştuğumuzu söyleyebilir miyim?”

Linnette başıyla onayladı. “Aslına bakarsan, haklısın. Başka birini *bulacağım*.” Linnette ilk kez buna gerçekten inanıyordu.

Altı

Korkutucu aile yemeğinin gerçekleşeceği cumartesi akşamıydı.

Teri yerinde duramıyordu. Fırındaki kocaman güveçteki elma dilimi patateslerin yanında kızaran rostoyu kontrol etti. Sebze olarak taze fasulyeyi tercih etmişti, onlar da ocağın üstünde kaynıyordu. Yaz olduğu halde, özel günlerde daima rosto pişirilirdi ve Teri bu geleneği bozacak değildi. Masa özel takımlarla ve kristal bardaklarla hazırlanmıştı; Teri için “özel” ve “gündelik” kavramları bile çok yeniydi. Bütün alaycılığıyla annesi, Christie ve tayfasının her şeyin en iyisine layık olduğunu düşündü. Yanlış yaptığını bildiği halde kocasını, ailesiyle tanıştıracaktı.

“Bobby,” diye seslendi mutfaktan ayrılırken. Bobby’nin rengini ona çok yakıştırdığı uçuk yeşil tişörtünü korumak için taktığı önlüğü çıkardı. Yanma gidince sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

Kocası boş gözlerle onu süzdü.

“Christie hakkında.”

Hâlâ boş boş bakan gözlerinden hiçbir şey hatırlamadığı çok açıktı. Hazırlıklı olması için Teri onu uyarmak istemişti. Zayıf ve alımlı kız kardeşi, kocasını etkilemek ve becerebilirse ayartmak için elinden geleni yapacaktı.

Teri, Christie’nin bu buluşmayı ayarlaması için Johnny’ yi zorladığını düşünüyordu, böylece bir kez daha her erkeğin *onu* tercih edeceğini

kanıtlayabilecekti. Christie daha zayıf, daha güzel, daha seksiydi ve bunu Teri'nin gözüne sokmak için elinden geleni yapardı. Teri, kız kardeşinin cazibesini bir an bile göz ardı edebilmiş değildi.

Johnny'nin saflığına iç geçirdi. Fiyaskoyla sonuçlanma ihtimali yüksek bu buluşmayı ayarladığı için onu suçlayamı-yordu; küçük kardeşi, sanki birbirlerini *seviyorlarmış* gibi, umutsuzca onların iyi geçinmesini ve uyum içinde yaşamasını istiyordu.

Tekrar içini çekti. "Ailem gelmek üzeredir."

Bobby onu süzdü, sonra yavaşça gülümsedi. "Unutma, seni seviyorum."

"Hatırlaması gereken kişi *ben* değilim." Christie kendinden şüphelenmeyen bir erkeğe yaltaklanmayı kıvrak bir zekâyla yapardı. Bütün dikkatini Bobby'ye verecek, her söylediğini can kulağıyla dinleyecekti. Bobby de buna bayılacak diye düşündü keyifsizce. Kız kardeşi, hoşlandığı her erkeğin aklını çelmişti. Christie ne zaman Teri'nin hayatma giren bir erkekle tanışsa o adam bir daha Teri'yle ilgilenmezdi. Christie'nin erkek arkadaşı olsa bile, ablasının sevgilisini de elde etmek zorundaydı.

Teri hiçbirini Bobby kadar önemsememişti. Eğer Christie yine Teri'nin evine gelerek küçük oyunlarını oynayabileceğini sanıyorsa, bu kez onu bir sürpriz bekliyordu.

"Bana isimlerini tekrar söyle," dedi Bobby.

"Annemin ismi Ruth ve kocasının, yani üvey babamınki Donald." Teri durup bir an düşündü. "Hayır, affedersin, Johnny telefon etti ve annemin Donald'ı terk ederek Mike'la evlenmeyi tasarladığını söyledi. Onunla henüz tanışmadım." Başını iki yana salladı. Yedi erkeğin arasında Ruth hâlâ düzgün bir adam bulamamıştı ve Mike'ın farklı olacağı konusunda Teri'nin şüphesi vardı.

"Ruth ve Mike," diye uysalca tekrarladı Bobby. "Ve kız kardeşin Christie."

"Christie Levitt." İsmi söylerken, sesinin hissettiği kadar öfkeli çıkmamış olmasını umdu.

Bobby başıyla onayladı.

“Anneme alkol servisi yapmayacağımızı söyledim.”

“Tamam.” Bobby dikkatle ona baktı.

Bobby etrafında olup bitenlere -günün hangi saati olduğuna, hava durumuna, hatta hangi ayda olduklarına- karşı tamamen ilgisiz olabilirdi, ama Teri söz konusu olduğunda şaşırtacak kadar çok şeyin farkına varıyordu.

“Kız kardeşin senin gibi mi?” diye sordu.

İşte bu enteresan bir soruydu. Christie onun gibi değildi ama bir anlamda öyleydi. Kendisinden iki yaş küçük olan Christie, Teri’nin hayatının ilk on iki yılında gölge gibi Teri’yi izlemişti. Teri’nin sahip olduğu her şeyi Christie dc isterdi ve genellikle elde ederdi. Teri, annesinin her zaman küçük kız kardeşini kayırdığını rahatlıkla söyleyebilirdi. Yine de Christie bazen nazik biri olabiliyordu ve Teri’nin bunu unutması çok zordu. Christie’nin ve kendisinin, muhtemelen annelerinin bencilliğinden ve ihmalkârlığından kaynaklanan, ortak bir özgüven sorunu olduğunu anlayacak kadar insan doğasını tanıyordu. Ruth, Christie’yi kayırıp şımartmış olabilirdi ama iki kızı da zarar görmüştü. Sadece, özgüvensiz-liklerini farklı biçimlerde dışa vurmuşlardı.

“Şey, bazı bakımlardan Christie ve ben *benziyoruz*,” diye itiraf etti.

“Öyleyse neden korkuyorsun?”

“Endişeleniyorum,” dedi Teri. Kocasına güvenmeyi öğrenmesi gerekiyordu. En büyük sınavını bu akşam verecek, Bobby’nin onu gerçekten sevip sevmediğini ilk ve son olarak öğrenecekti.

“Donald satranç oynuyor mu?” diye sordu Bobby bu kez.

“Mike,” diye düzeltti Teri. Annesi hayatındaki yeni erkeği onunla tanıştırmaya gerek duymamıştı, o yüzden Teri de Bobby’yi tanıştırmamıştı; ama tamamen farklı nedenlerle.

“Mike satranç oynuyor mu?” diye sorusunu düzeltti Bobby.

“Bilmiyorum.” Teri, bu soru için Bobby’yi daha da sevdi. Kocası sosyal ortamlarda rahat edemiyor ve başa çıkmayı beceremiyordu. Şaşkına döndüğü için genellikle çok küçük toplantılardan bile sakınmaya çalışıyordu.

Kapı zili çaldı, Teri daha da gerildi. “*Harika* bir yemek

olacak,” dedi yüksek sesle. Belki dile getirmek, öyle olmasını sağlayabilirdi, yine de sesinin umutlu olmaktan çok alaycı çıktığından emindi. Bütün aile en son iki yıl Önce yılbaşında bir araya gelmiş ve sonuç tam anlamıyla felaket olmuştu.

Ruth ve o zamanki kocası Donald zaten sarhoştular ve Teri yılbaşı yemeği için eve ulaştığında anlamsız bir tartışmanın ortasındaydılar. Johnny geç kalmış, kız kardeşi ise incir çekirdeğini doldurmayacak bir sebepten öfke içinde erken ayrıldığından Teri, annesi ve beş para etmez kocası arasında kalmıştı.

Neşeli ve iyi huylu davranmak için elinden geleni yaptığı halde, karşılığını öfke ve dargınlıkla almıştı. Anlaşılan kendisinden başka hiç kimse kutlama havasında değildi. Johnny’yi görmek istediğinden kardeşi gelinceye kadar beklemiş, onunla bir süre sohbet ettikten sonra eve dönerek kurtulduğuna sevinmişti. O yıl, yılbaşı gecesinin büyük bölümünü elinde iyi bir kitap ve büyük bir çikolatayla yatağında geçirmişti. Johnny’yi akıl hastası ailesiyle yalnız bıraktığı için suçluluk duysa da, kaçtığı için mutluydu. Oysa şimdi, her şeyi sil baştan denemeye çalışacaktı.

Kapıyı açtığında karşısında Christie’nin durduğunu gördü. Üvey kız kardeşinin tam vaktinde geleceğini tahmin etmesi gerekirdi. Christie çarpılmış görünüyordu ve kıskanç. Teri evin son derece etkileyici olduğunu itiraf etmeliydi.

“Ev diye buna derler,” dedi Christie.” Annem ve Mike otoparkta, son bir sigara tüttürüp öyle gelecekler.” Bakışları Teri’yi geçerek doğrudan Bobby’ye yöneldi.

“Selaam,” diye şakıyarak Bobby’yle tanışmak üzere Teri'yi itti. “Ben Christie.” Elini uzattı, Bobby tokalaşmak isteyince kendini zarif bir hareketle onun kollarına bıraktı. “Sonuçta biz bir aileyiz,” dedi, saklamaya gerek duymadığı bir hayranlıkla ona gülümseyerek.

Bobby, kendini ondan kurtararak Teri’nin yanına geçti ve kolunu omzuna doladı. “Bobby Polgar.”

“Seninle ilgili her şeyi biliyorum,” dedi Christie. “Öykülerini İntemet’te okuyorum. Sen dünyanın en meşhur dama oyuncususun.”

“*Satranç*,” diye mırıldandı Teri. Kocasının eline uzanıp hafifçe sıktı. “Bobby

satranç oynuyor.”

“Ya.” Kız kardeşinin yüzü asıldı. “Şey, şu kareli tahtaların üstünde oynanan oyunlardan biri diye aklımda kalmış.” Teri’nin aksine, uzun boylu kız kardeşinin bütün kıvrımları doğru yerdeydi ve bunları nasıl kullanacağını gayet iyi biliyordu. Bluzu derin kesimliydi, dekoltesini neredeyse edepsizcesine açığa çıkarıyordu, ama sağ olsun Bobby bunun farkında bile görünmüyordu.

“Oturalım mı?” diye sordu Teri. Yemek hazırdı, o yüzden mutfakta onu oyalayacak bir şey yoktu. Yapmak isteyeceği son şey, kız kardeşini Bobby’yle baş başa bırakmaktı.

Yavaş adımlarla salona geçtiler, masaya oturup birbirlerini süzmeye başladılar. Barış görüşmeleri yapmak üzere farklı gezegenlerden toplanmış yaratıklar gibiydiler; tıpkı *Uzay Yolu: Yeni Nesil ’*de olduğu gibi diye düşündü Teri, ama onları yönlendirecek bir Kaptan Picard yoktu. Teri içinden

Bobby’ nin bir şeyler söylemesini diledi. Herhangi bir şey. Bobby çaresiz bakışlarla ona karşılık verdi.

Teri, dış uzayda sürüklenirken kendisini ana gemiye bağlayan bir cankurtaran halatı gibi Bobby’nin eline kenetlendi.

“Ablamın bu kadar yakışıklı bir adam bulmasına şaşırdım,” dedi Christie neşeli bir sesle.

“Şaşırdın mı?” diye tekrarladı Teri, dişlerini gıcırdatarak.

“Yakışıklı mı?” diye tekrarladı Bobby aynı anda.

Teri öfkeyle Bobby’ye baktı. Hayır, *Bobby olamaz* diye düşündü üzüntüyle.

“Yakışıklı *ve* zengin *ve* ünlü.”

“Dama oyuncusu kocam.” Teri abartılı, şöhret delisi bir ifadeyle Bobby’yi süzdü, daha etkili olması için gözkapak-larmı kırpıştırdı.

Bobby şaşkın ve huzursuz görünüyordu.

Christie hafifçe güldü. “Bobby’yi ayartmaya çalışacağımdan korktuğunu

söyleme. Tanrım, Teri, bu kadar mı özgüvenden yoksunsun?”

“Ben... ben...” Teri öyle olduğunu itiraf etmek zorundaydı; ikisi de öyleydi. Kız kardeşinin rekabete girme ve kazanma tutkusu Teri’nin içindeki kötüyü su yüzüne çıkarıyordu, özellikle ortada bir erkek varsa. Christie onun en derin korkularını biliyor ve bunlan ustalıkla kendi çıkan için kullanıyordu. Teri onun bunu yapmasına izin veriyor, farkında olduğu halde bu davranış biçimini açıklayamıyordu. Belki sadece, yıllardır belirli rolleri oynamanın ve belirli duygulan yaşamanın getirdiği bir alışkanlıktı.

Christie eve geleli daha iki dakika bile olmamıştı ve Teri şimdiden ondan nefret ediyordu, tabii kendinden de.

Genzini temizlerken, tam o anda ve orada, Christie’nin ona uygun gördüğü rolü oynamayacağına karar verdi. Ezik. Çirkin. Reddedilen kadın. “İstediğini yapabilirsin,” dedi endişesiz bir bakışla. “Kocam beni seviyor ve ona güveniyorum. O yüzden, hiç durma ve elinden geleni yap küçük kardeşim ama işe yaramayacak.”

Christie gözlerini kırpıştırdı, Teri’nin açık sözlülüğüne şaşırdığı belliydi.

“Belki aynen öyle yaparım” diye mırıldandı. “Bakalım neler olacak.”

Onları seyretmektense Teri yemeği kontrol etme bahanesiyle izin istedi. Ona karşı durmuştu ve şimdi geri çekilerek kendine -ve kocasına- olan güvenini göstermek zorundaydı. Mutfakta meşgul olacak bir şeyler bularak Christie’ye tam on dakika süre verdi.

Geri döndüğünde Christie fazlasıyla kafası karışık görünüyordu.

“Herhalde evde bira yoktur?” diye sordu.

“Hayır. Annem buradayken ortalıkta içki olması iyi bir fikir değil diye düşündüm.”

“Ben bir isterdim.”

Teri, Bobby’yle göz göze geldi ve kocasının ona göz kırpmasıyla ciddi bir şaşkınlık yaşadı. Teri sırıttı, kocası ona karşılık verdi. Bobby *farkındaydı* ve Christie’ye haddini bildirmişti. Kendisi mutfaktayken neler olup bittiği

konusunda

Teri’nin hiçbir fikri yoktu ama o anda bütün istediği kocasının kollarına atılıp odada kim olduğuna bakmaksızın doyasıya sevişmekti.

Bobby bu bakışların anlamını biliyordu ve onun da gözleri kısaca parladı. Karşılıklı gülümsediler ve sessizce birbirlerine söz verdiler. Bobby ödülünü daha sonra alacaktı.

Çok geçmeden Teri’nin annesi ve Mike kapıda boy gösterdi. İçeri girer girmez, annesi çeşitli nidalarla eve hayranlığını ifade etmeye başladı ve tanışma faslından sonra büyük kızına döndü. “Teri, burası harika. Beni gezdirirsin, değil mi? Bütün odaları görmek istiyorum.” Salondan mutfağa, oradan yemek odasına geçerken eli boğazında her ayrıntı üstüne yorum yapıyor, Mike ise uysal bir kukla gibi sessizce onu takip ediyordu.

“Teri’de artık dünyanın parası var ve istediği gibi caka satabilir,” dedi Christie. Sözlerindeki kederli ifadeyi Teri duymazlıktan geldi.

En son Johnny geldi ve Teri’yi görünce yüzü benzersiz bir tebessümle aydınlandı. Hemen ablasına sarılıp kulağına fısıldadı. “O kadar kötü değilmiş, ne dersin?”

“Hiç kötü değilmiş.”

“Harika.”

Annesi arabaya gitmek üzere dışarı çıkıp yanında bir kasa birayla geri döndü, “Akşam yemeği için Mike ve benden,” diyerek mutfak tezgâhının üstüne koydu. Teri’nin itiraz etmesine fırsat kalmadan Christie bir şişe kaptı, kapağını açarak bir yudum aldı. Ruth ve Mike aceleyle onu izledi.

Teri’yle göz göze gelen Johnny omuz silkti. Artık ikisinin de yapabileceği bir şey yoktu.

O andan itibaren akşam kötüye gitmeye başladı. Ruth ve Mike, meze servisi yapan Teri’yi umursamadan Christie’yle birlikte salonda oturarak bira içmeye başladılar. Bobby ve Johnny ise hevesle peynirli börekleri ve karidesleri yutuyordu.

“Rosto pişirdim,” dedi Teri. Ayağa kalkan Bobby onu korumak istercesine arkasında durdu.

“Umarım herkes açtır,” dedi, onlara katılan Johnny. “Anlaşılan Teri bütün gün yemek pişirmekle uğraşmış.” Teri yemeğiyle gurur duyuyordu ama konu bu değildi. Minnetle erkek kardeşine gülümsedi.

“Anlaşılan bütün gün yemeyi de ihmal etmemiş,” diyen annesi, kendi yaptığı espriyi çok komik bulmuş gibiydi.

Bir elini beline dayayan Teri, “Artık sana bira yok,” dedi. “Anladın mı?”

Ruth’un kafası darbe almış gibi geri savruldu. “Ne dedin?” “Burası benim evim ve içmek istiyorsan bunu başka yerde yap dedim.”

“Tamam, öyle yaparım.” Annesi ayağa kalktı, hâlâ sessizliğini koruyan Mike onu izledi.

Gitmekle tehdit eden Ruth pek acelesi var gibi davranmıyordu. “Şu becerikli dama oyuncusuyla evlendin diye kendini çok zeki sanıyorsun,” diye tısladı. “Paran var diye insanlara nasıl yaşamaları gerektiğini söyleyemezsin.”

Herkes donakaldığında Bobby bir adım öne çıktı, tek söz etmeden Ruth’un çantasını aldı.

“Benim çantamla ne yapıyor?” diye sordu annesi.

Antreye doğru ilerleyen Bobby, kadının çantasını kapının önüne koydu.

“Beni kovuyor musun?” diye haykırdı Ruth. “Buna inanamıyorum! Kendi kızım evinden gitmemi istiyor.” Destek bekleyerek odadakilere göz gezdirdi ama beklediğini bulamayınca Mike’a doğru yürüyüp koluna girdi.

“Zaten gideceğini söylemiştin,” dedi Christie.

“Evet anne,” diyen Johnny neşeyle kapıyı açtı. “İçersen, gidersin. Teri’nin kuralları böyle.”

Ruth kapı aralığında tereddüt etti. “Bunu unutacağımı sanma Teri. Bir gün bana ihtiyacın olduğunda -şuraya yazıyorum- aklına bile getirme.” Çenesi havada

yürümeye çalışırken her an yere kapaklanma tehlikesi olan Ruth, bir kez daha uysalca onu izleyen Mike'la birlikte dışarı çıktı.

Herkes şaşkın bir sessizlik içindeydi. Teri ağlamak üzereydi; böyle bir şey olacağını biliyordu ama annesinden çok Christie'nin yol açacağını düşünüyordu.

"Sen de gidiyor musun?" diye sordu, kız kardeşine dönerek.

"Hayır." Christie hıçkırdı, içkiyi fazla kaçırdığı belliydi. Bakışlarında bir hayranlık okunuyordu. "Anneme böyle karşı çıktığını hiç görmemiştim," diye mırıldandı. "Keşke bende de bunu yapabilecek yürek olsa."

Teri gözlerini kırpıştırdı, duyduklarına inanamıyordu. Aslında annesine defalarca karşı çıkmıştı ama anlaşılan Christie hiçbirine şahit olmamıştı; muhtemelen Teri'nin eski erkek arkadaşlarından birini ayartmakla meşguldü.

"Oturup yemeğimizi yiyelim," dedi Johnny bir süre sonra. "Bu kadar güzel bir yemeği ziyan etmek haksızlık olur."

"Katılıyorum," dedi Bobby.

Yemeğin sorunsuz geçmesi Teri'yi şaşırttı. Christie hiç itiraz etmeksizin biradan içme suyuna geçiş yapmıştı ve ikisi alışılmadık dostane bir biçimde sohbet ediyorlardı. İyi anlaşan Johnny ve Bobby ise satrançtan, arabalardan ve *Uzay Yolu* 'ndan söz ediyorlardı. Bobby, Christie'ye gayet nazik davranıyor, ama onun cazibesine kapılmayacağını çok net bir biçimde yansıtıyordu.

"Tatlı isteyen var mı?" diye sordu Teri, neredeyse neşeli bir sesle. Harika biriyle evlendiğini biliyordu ama adam onun fark ettiğinden de mükemmeldi. Annesinin çantasını kapının önüne koyuşu aklına geldikçe içini bir sıcaklık kaplıyordu. Bobby hiç kimsenin karısını azarlamasına izin verecek değildi. Tek kelime sarf etmediği halde, mesajını gayet açık dile getirmişti. Teri ona olan aşkını ve minnettarlığını göstermek için sabırsızlanıyordu ve gözlerindeki pırıltıdan, Bobby onun ne istediğinin farkında olduğunu belli ediyordu.

Bu bakışmaları yakalamış olmalı ki Christie, Teri'nin peşinden mutfağa girdi, "Seni seviyor," diye mırıldandı.

"Öyle." Teri bulaşıkları makineye yerleştirmeye başladı. "Şimdiye kadar hiçbir erkek beni onun gibi sevmedi." "Nerede tanıştınız?"

“Barda değil,” dedi Teri açıkça.

“Bunu söyleyeceğini biliyordum.” Christie bulaşıkları durulayarak Teri’ye uzattı.

Teri daha önce kız kardeşiyle yan yana iş yaptıklarını hatırlamıyordu. En azından, büyüdüklerinden bu yana.

“Açıkçası, düzgün bir adam,” dedi Christie düşünceli bir tavırla. “Onun gibi birini bulmama imkân yok.”

Teri şanslı olduğunu kabul ediyordu. “O kadar emin olma,” dedi kardeşine. “Olumlu düşün.”

Christie kıkırdadı. “Bu çok işime yarar.”

Christie ev yapımı hindistancevizli pastayı keserken Teri kahveyi hazırladı, birlikte tatlıyı yemek odasına götürdüler.

Yarım saat sonra Seattle’a dönmek üzere Johnny onlarla vedalaştı. İki kız kardeşine de sarılıp başparmağını kaldırarak Teri’ye onay verdi.

“Seni eve bırakalım,” dedi Bobby, Christie gitme zamanının geldiğini söyleyince.

“Yo, hayır, gerekmez,” diye ısrar etti Christie. “Yürüyeceğim.”

Bobby onu dinlemeye gerek duymadı. “James dışarda bekliyor.”

“James?” diye sordu Christie, bakışlarıyla Teri’den bir cevap umarak.

“James Wilbur, Bobby’nin özel şoförü.”

“Ya.” Tebessümünü saklamaya çalışan Christie başarılı olamadı. “Bu durumda sakıncası yok.”

Teri ve Bobby, arabaya kadar ona eşlik ettiler. James her zamanki kibarlığıyla yolcu kapısını açmak için onu bekliyordu.

“Çok fiyakalı,” diyen Christie’nin etkilendiği açıktı. Başını eğdi. “Teşekkürler James.” Kıkırdayarak devam etti. “Eve James.”

James hiç gülümsemeden kapıyı tuttu, Christie içeri kaydı. Yerleşir yerleşmez karartılmış camı aşağı indirdi. “Vay canına, gerçekten çok havalı.” Sesi on yaşındaki bir kız çocuğu gibi çıkıyordu ve Christie’nin bu anlık masumiyeti Teri’ye dokundu. “Tekrar gel,” dedi Bobby.

“Geleceğim,” diye söz verdi Christie. Sonra, abartılı bir tavırla düğmeye basarak camı kapadı.

James yola koyulurken Teri kocasına yaslandı. “Çok ince düşüncelisin.”

“Evet.”

Kendi cömertliğini onaylamak tam Bobby’ye göre bir davranıştı ama ne sakıncası vardı ki? “Pekâlâ,” dedi Teri. “Ailem hakkında ne düşünüyorsun?”

“Johnny’yi sevdim.”

“Biliyorum.”

“Christie’yi de.”

Teri’nin savunma mekanizması hemen devreye girdi. “Sen, Christie’yi sevdin mi?”

“Evet, ama *âşık* olduğum sensin.”

“Mükemmel cevap Bay Polgar.”

Bobby kıkırdadı. “Yorgunum. Hadi yatalım.”

Teri onu aklından geçenin uyumak olmadığını biliyordu. “Henüz çok erken.”

“Hayır değil,” dedi Bobby. “Aslına bakarsan, bana göre iki üç saat geç bile.”

Evet, Teri Polgar kocasını seviyordu. En az kocasının onu sevdiği kadar...

Yedi

Grace Sherman Harding uyuyan bebeği dikkatle kollarında salladı. Bu minik yavruya duyduğu sevgi öylesine yoğundu ki, tek kalbe sığdırmakta zorlanıyordu. Bu onun yeni torunuydu: Drake Joseph Bowman. Gülümsedi, bu kadar minik bir

bebeği tutmak kolay değildi.

Doğduklan zaman Tyler ve Katie'yi ilk kez kucağına aldığında da aynı şeyleri hissetmişti.

"Hâlâ uyuyor mu?" diye sordu elinde iki limonata bardağıyla salona giren Maryellen.

"Of Maryellen, çok narin." Kızının hamileliği çok zor geçmiş, Maryellen son beş ayında yatağa çakılı kalmıştı. Grace ve Cliff ona yardımcı olmak için ellerinden geleni yapmışlardı ama yeterli olmamıştı. Neyse ki Jon'ın Oregon'da yaşayan ebeveyni gelmiş ve onları her gün ziyaret etme fırsatı bulmuşlardı; aksi halde, aileyi geçindirmek için Jon aralıksız çalışırken ve iki yaşındaki kızlan ayaklarının altında

dolanırken Jon ve Maryellen bu zor durumla nasıl başa çıkarlardı, Grace bilmiyordu.

"Drake, çektiklerimin her saniyesine değdi," dedi Maryellen.

"Katie nasıl?" diye sordu Grace.

Maryellen, Grace'in karşısındaki kanepeye oturdu. "Abla olmak onu büyülemiş gibi. Jon ve ben onun kardeşini kıskanacağından endişeleniyorduk ama şimdiye kadar böyle bir şey olmadı."

"Güzel." Bebek kırpıştırarak açtığı gözlerini Grace'e dikti. Başkaları hayal kurduğunu söyleyebilirdi ama Grace onun kendisine gülümsediğinden emindi. Grace de ona gülümsedi. "Merhaba yakışıklı."

"Bakıyorum uyandı, eminim acıkmıştır," dedi Maryellen. "Muhtemelen altının da değişmesi gerekecek." Uzanıp oğlunu aldı, Maryellen ıslak bezi yenisiyle değiştirirken Grace onları izledi.

"Kelly ne yapıyor?" diye sordu işini bitiren Maryellen.

Grace'in küçük kızının iki haftaya kadar doğurması bekleniyordu.

"Seni kıskanıyor," dedi Grace dalga geçer bir tonda. "Bebeğin doğması için kesinlikle hazır."

“Bu gebeliğin son iki haftası hayatımın en uzun dönemiydi,” diyen Maryellen oğlunu emzirmek üzere göğsüne yaklaştırdı.

Kızını bu kadar huzurlu görmek Grace’i mutlu ediyordu. Birden içini anlayamadığı bir hüzün kapladı. Dan ne

kadar çok şey kaçırmıştı. İlk kocası öleli altı yıl olmuştu. Grace onun ortadan kayboluşunun ardından Cliff Harding’le tanışmış, Dan’in cesedi yanında bir intihar notuyla birlikte bulununca Cliff’in sevgisinde mutluluğu bulmaya karar vererek bu yılın başında onunla evlenmişti.

Dan kaybolduktan sonra Grace bir daha asla huzur bulamayacağını sanıyordu. Uyuyamıyor, yiyemiyor ve hiçbir şey yapamıyordu. Kocasının peşini bırakmayan ve onu bu hazin sona sürükleyen iblislerin ne olduğunu ancak son zamanlarda anlayabilmişti.

Kelly, babasına her zaman daha yakın olduğundan, onun kayboluşu küçük kızını çok etkilemişti. O dönem Tyler’a hamileydi ve ilk torunu doğmadan önce babasının ortaya çıkacağından emindi. Son ana kadar Kelly, babasının ortadan kaybolmasının mantıklı bir açıklaması olduğuna inanmayı sürdürmüştü.

“Anne?” dedi Maryellen. “Bir terslik mi var?” Üzüntüsüne rağmen Grace gülümsedi. “Babanı ve yaşasaydı torunlarıyla nasıl gurur duyacağım düşünüyordum.” Maryellen bakışlarını çevirdi, tekrar annesine döndüğünde gözleri dolmuştu. “Babamı çok sık düşünüyorum. Onu özlüyorum. Bunu tahmin etmezdim; yaptıkları yüzünden ona çok kızgındım. Oysa şimdi, şimdi öyle hissetmiyorum. Onun için ve kaçırdıkları için çok üzülüyorum.”

Grace öne doğru eğildi. “Onu ben de özlüyorum. Neden intiharı seçtiğini hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağız, mantıklı bir sebep bulmaya çalışmanın da anlamı yok. Kendinde değildi.” Dan uzun yıllardan beri kendinde değildi ama Grace bunu söylemedi.

“Biliyorum.”

Grace, üst kattan gelen ve Katie’nin öğle uykusundan uyandığına işaret eden sesler duydu. “Ben bakarım,” diyerek yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi ve torununu almak üzere merdivene yöneldi.

Hâlâ yorgun ve biraz uyku mahmuru olan Katie kendini büyükannesinin

kollarına bıraktı ve yanağını Grace'in omzuna koydu. Dikkatle basamaklardan inen Grace, Katie'yi salona getirdi ve tekrar kanepeye oturarak küçük kıza sarıldı.

"Sanat galerisinin durumunun pekiyi olmadığını duydum," dedi Maryellen. Annesiyle göz göze geldiler. "Geçen gün Lois aradı ve satışların çok düştüğünü söyledi."

Maryellen istifa etmek zorunda kalınca onun yöneticilik görevini Lois Habbersmith devralmıştı. Grace, işin gerektirdiği sorumluluklarla başa çıkma konusunda Maryellen'ın Lois'le ilgili şüpheleri olduğunu biliyordu ve kızı içgüdülerinde yanılmamıştı. Lois işin ağırlığı altında ezilmişti ve galeri sıkıntı yaşıyordu. Grace, Maryellen'm onca çabasının tükenmeye başladığım görmekten hoşlanmıyordu.

Kızı, Jon Bowman'la galeride tanışmıştı. Jon, Maryellen ve bütün aile için büyük bir lütuftu.

"Galerinin kapanabileceğine dair söylentiler var," diye mırıldandı Maryellen. Grace, kızının sesindeki üzüntü ve umutsuzluğun farkındaydı.

"Gerçekten çok yazık olur."

"Bence de ama işe geri dönemem." Maryellen içini çekti. "İsterdim, ama mümkün değil. Üstelik Jon'm işini artık ben yönetiyorum. Üç yaşın altında iki çocuk, aynca Jon'ın çalışmalarım çeşitli ajanslara yönlendirmek yeterince vaktimi alıyor." "Biliyorum," dedi annesi. "Galeri artık senin sorumluluğunda değil."

"Oraya çok zaman ve emek harcadım," dedi Maryellen pişmanlık dolu bir sesle. "Başarısız olduğunu görmek beni gerçekten üzüyor. Biraz şans verilse tekrar kâr etmeye başlayacağından eminim."

Grace de bunu biliyordu. Kızının birlikte çalıştığı sanatçıların hiçbiri, geçinmek için sadece Liman Caddesi Sanat Galerisi'nden gelecek kazanca güvenmiyordu. Oradaki satışlar pek çok yerel sanatçının masrafına katkı sağlamak içindi, tıpkı Jon gibi...

Katie kıvranarak Grace'in kucağından indi, Grace küçük kızı ikindi atıştırmalığını seçmesi için mutfağa götürdü.

Geri döndüğünde Maryellen, Drake'i emzirmeyi bitirmişti. "Dün Olivia uğradı ve bebek için bir hediye getirdi." Olivia ve Grace neredeyse bütün hayatları boyunca iyi arkadaştılar. Grace'in bir şey söylemesine fırsat kalmadan Maryellen devam etti. "İlginç bir şey söyledi." Maryellen dikkatle annesinin yüzüne baktı.

Grace onun ne söyleyeceğini bildiği duygusuna kapıldı. "Will Jefferson'la bir ilgisi var mı?"

Maryellen başıyla onayladı.

Yavaşça iç geçiren Grace oturdu. Will, Olivia'nın ağabeyiydi. Lisede Grace, Will'e abayı yakmıştı ama Will onun varlığından bile haberdar değil gibiydi. Üniversiteye gitmiş, daha sonra evlenerek Atlanta'ya taşınmıştı. Grace ise Dan'le evlenerek Cedar Cove'da kalmıştı.

Onlarca yıl sonra, Dan'in ölümünün ardından, Will başsağlığı dilemek için Grace'le bağlantı kurmuştu. E-postalarla süren görüşmeleri başlangıçta gayet masumeneydi. Daha sonra, fiziksel olmasa da -birkaç hafta içinde bunun da olmasına ramak kalmıştı- ateşli bir ilişkiye dönüşmüştü. Grace kesinlikle suçsuz değildi; WilFin evli olduğunu biliyordu. Gerçi Will, Georgia' dan boşanacağını söyleyerek Grace'i kandırmıştı. Will'e inanmayı o kadar istiyordu ki, onunla New Orleans'ta buluşarak birlikte bir otelde kalmayı kabul etmişti. WilPin ne kendisi için ne de başka sebepten karısını boşamaya niyetli olduğunu tesadüfen öğrendiğinde yerin dibine geçmişti. Neyse ki bu gerçek, Loui-siana'ya gitmeden önce ortaya çıkmıştı.

Sadakatsizliği Grace'in Cliff Harding'le olan ilişkisini neredeyse yok etmiş, süreç içinde Cliff, Grace'in ona yaşattığı acıyı bağışlamıştı. Grace onun karısı olabildiği için dünyanın en şanslı kadını olduğunu düşünüyordu.

"Olivia onun boşandığını ve Cedar Cove'a taşınmaya karar verdiğini söyledi," diyen Maryellen, Grace'i incelemeye devam ediyordu.

"Bunu yapmak istediğini duymuştum," diye mırıldandı Grace, uyuşan dudaklarının arasından.

"Neden *şimdi*?" diye sordu Maryellen.

Grace sadece omuz silkebildi. Anlaşılan başka kadm-

larla görüşmek Olivia'nm ağabeyi için yeni bir şey değildi. Grace onun ilk yersiz davranışı olmadığı gibi, sonuncusu da olmayacaktı. Sonunda Georgia'nm sabrı taşarak boşanmaya karar vermiş ve kırk yıllık evliliğin ardından ilişkiyi bitirmişti.

"Onunla görüşmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Maryellen.

Grace başını kararlılıkla iki yana salladı. "Becerebilirsem hayır." Aslında, Will Jefferson'la karşılaşmamak için elinden geleni yapacaktı ama Will reddedilmeyi kolay kabul edenlerden değildi.

Daha önce de Cedar Cove'a gelmiş, kendi yalanları ve Grace'in itirazları arasında, görüşmek için bir yol bulmaya çalışmıştı. Sonra Cliff'in de karıştığı talihsiz bir karşılaşma yaşanmıştı. Sadece bunu hatırlamak bile Grace'i utandırıyordu. Will ikinci kez hayatına girinceye kadar prensiplerinden ne kadar kolay vazgeçebileceğini ve aşk söz konusu olduğunda, aslında karşılıksız aşk demek daha doğru olurdu, ne kadar budalaca davranabileceğini fark etmemişti.

"Cliff biliyor mu?"

Grace tekrar başını iki yana salladı. Ona söylemesi gerekiyordu. Bunu dile getirmese de, Grace henüz hazır olmadığını hissediyordu. Elbette söyleyecekti ama henüz değil. Uygun zaman değildi.

Cliff'i yanıltması -hayır, ona yalan söylemesi- ilişkilerindeki en büyük engeli oluşturmuştu. Ne yazık ki ilk kansı da onu aldattığından, Cliff bütün belirtileri anlamıştı. Sayısız mazeret dinlemişti. Aynı yoldan ikinci kez geçmeyecekti.

Grace'in kendini kanıtlayabilmesi aylar sürmüştü. Şu anda, kendisi için hiçbir anlamı olmayan bir adam yüzünden evliliğini tehlikeye atmak istemiyordu. Will'in söylediği yalanlar, Grace'in ona olan her türlü duygusunu yok etmişti.

Park yerine giren bir araba sesi düşüncelerini böldü. "Baba eve geldi," diye Katie'ye seslendi Maryellen. Sandalyesinden fırlayan Katie neşeyle kapıya doğru koştu. "Baba, baba!"

Jon eve girer girmez iki yaşındaki kızını kucakladı. Kollarını sımsıkı onun boynuna dolayan Katie, babasının yanaklarını öpücüklere boğdu.

"Kızlarım nasılmış bakalım?" diye sordu Jon. Maryellen ona bakıp gülümsedi.

“Oğlun, ona kız demene itiraz edebilir.”

“Tüh,” diyen Jon eğilip bebeğin başını öptü. “Seni hâlâ unutuyorum,” dedi ve ardından kendi yaptığı espriye kıkırdayarak güldü.

Maryellen kollarında keyifle guruldayan bebeğe baktı. “Babana sabah saat ikide hatırlatalım Drake, ne dersin?” “Selam Grace.” Jon sırıtarak onu selamladı. “Seni görmek ne güzel.”

“Seni de Jon.”

“Benimkiler uğradı mı?” diye soran Jon mutfak tezgâhına yürüyüp gelen postayı elden geçirmeye başladı.

“Bu sabah,” dedi Maryellen. “Ay sonuna kadar kasabada kalmaya karar verdiler.”

Jon başıyla onayladı.

“Baba, baba gel bak.” Katie, babasının elini kavradı, uykudan önce bitirdiği yapbozu göstermek için onu sürükledi.

Genç ailenin yoğunluğunu gören Grace gitmeye karar verdi. Fınna bir güveç attı, sonra vedalaşarak torunlarını öptü.

Cliff’in Olalla yakınlarındaki evinin bahçesine arabayı park ederken Will Jefferson konusunda ne yapacağına hâlâ karar vermemişti. Cliff er ya da geç Will’in emekliliğini Cedar Cove’da geçireceğini öğrenecekti. Grace bundan söz edecek olursa, durumu önemsiyormuş gibi bir izlenim oluşabilirdi. Will Jefferson’ın nerede yaşayacağı umurunda değildi, isterse Marsta bile yerleşebilirdi.

Aynı sebeple, Cliff’ e bundan söz *etmemek* farklı bir önem taşıyabilir, saklayacak bir şeyleri olduğu izlenimi yaratabilirdi.

Arabasının sesini duyan Cliff ahırdan dışarı çıkarak ona gülümsedi. Golden retriever köpeği Yağçanağı da bol tüylü kuyruğunu sallayarak Grace’i karşıladı.

Kocası arabasının kapısını açarak “Eve hoş geldin,” dedi.

Grace kollarını Cliff'in beline dolayarak onu hararetle öptü. Ayrıldıklarında Cliff başını arkaya attı. "Vay canına! Bunu hak etmek için ne yaptım?"

"Özel bir şey yok."

Kol kola eve doğru ilerlediler. "Geç kaldın," dedi Cliff öylesine.

"İş çıkışı Maryellen'ı görmeye gittim."

"Aha."

"Beni özledin, değil mi?" diye sordu Grace, dalga geçen bir tebessümle.

Grace birden Cliff'e Will'den söz edecek olursa, her geç kaldığında birlikte olduklarından şüpheleneceğini düşündü. Ona söylemeye cesaret *edemedi.* Yine de, sonunda Cliff öğrenecekti.

O zaman ne olacaktı?

4»

Sekiz

Eve giren Troy Davis keyifsiz bir şekilde zarflan mutfak tezgâhının üstüne bıraktı. Ne geldiğine bakmaya gerek bile duymamıştı. îçinde birkaç faturanın da olduğu gereksiz bir yığından başka bir şey değildi. Her zamanki gibi. Yalnızdı, canı sıkkındı, bunalıyordu. Aslında, tam anlamıyla *somur-tuk* ’tu. Bu, Troy kendini keyifsiz hissettiği dönemlerde Sandy’ nin onu ifade etmek için uydurduğu bir sözcüktü. Ne zaman böyle dese, Troy’u gülümsetmeyi başarırdı.

Sandy. Onu özlüyordu, hem de çok özlüyordu.

Son iki yıldır bakımevinde olmasına karşın, neredeyse her gün iş çıkışı ve hafta sonlan oraya gidiyordu. Bakımevi, kendi evinin bir uzantısı haline gelmişti ve işi dışında, Sandy’ yi ziyaret etmek günlük yaşamının bir parçasıydı. Sandy gittiğinden beri sınırsız boş zamanı vardı. Nasıl dolduracağını bilemediği bir zaman.

Televizyonu açtı, en sevdiği koltuğa oturdu ve on dakika

kadar Seattle haber yayınını izledi. Hayatta bundan... bu boşluktan daha fazlası olmalıydı. Sandy çok fazla zamanını aldığı için hiçbir hobisi olmamıştı. Artık bir hobi edinebileceğini düşündü, ama kendini adayabileceği hiçbir şey aklına gelmedi. Emeklilik için bu durum iyiye işaret değildi.

Huzursuzca ayağa kalkarak mutfakta volta atmaya başladı. Yıllardır yemeklerini kendisi hazırlıyordu. Genelde marketten hazırlaması kolay bir şeyler alıyor ya da paket servisleri tercih ediyordu. Temel pişirme tekniklerini öğrenmiş ve mikrodalgada uzman olmuştu. Biftek kızartabilir, firma patates atabilir ve marulun üstüne salata sosu dökebilir-di. Fazla matah olmasa da, idare ederdi.

Guruldayan midesi ona bir şeyler yemesi gerektiğini hatırlatıyor ama kalın bir biftek düşüncesi bile onu heyecanlandırmıyordu. Enerji ve ilhamdan yoksun bir halde ekmek çekmecesini açtı, fıstık ezmesi ve marmelat çıkardı. Ekmek hala taze sayılırdı, fiştik ezmesinde ise Sandy’nin ısrarla üstünde durduğu protein vardı. Bu yeterince iyiydi. Sandviçle idare edebilirdi.

Sandy onun mutfak tezgâhı üstünde yemek yediğini görse kıyameti koparırdı;

ama böylece marmelat damladığında tezgâhı silmek zorunda kalmıyordu.

Karısı, yemeğin masada yenmesi konusunda çok titizdi. Pencereden arka bahçeyi seyrederek akşam yemeğini mideye indirdiğinde suçluluk duyuyordu. İşi bittiğinde boğazında kalan sandviçi bir bardak sütle itmeye çalıştı. Sütün kokusu biraz ekşi gelmişti, belki önce son kullanma tarihini kontrol etmeliydi. Bir kez daha düşündü ve kalan sütü lavaboya boşalttı.

Tezgâha doğru ilerleyip çöp kutusunun kapağını açtı -Sandy çöp sepeti derdi- ve postadan çıkanları elden geçirmeye başladı. Tahmin ettiği gibi en üstte üç tane el ilanı vardı. Hayatının fırsatlarını okumaya bile gerek duymadan hepsini çöpe attı. Dördüncüsü su faturasıydı beşinci ise bir kartpostaldı. Gecikmiş bir taziye kartı olabilirdi.

Gönderen adresinde "Seattle" yazıyordu, ama *F. Beckwith* tanıdık bir isim değildi. Acaba Sandy'nin arkadaşlarından biri miydi? Bir süre karta baktıktan sonra diğer postayı elden geçirmek üzere kenara koydu. İşi bitince zarfı tekrar aldı, yırtıp içindeki kartı çıkardı. Bakışları önce imzaya kaydı.

Faith Beckwith.

Faith Beckwith? Beckwith diye birini tanıdığını sanmıyordu. Bildiği bir Faith vardı, ama yıllar önceydi. Kartı okumaya başladı.

Sevgili Troy,

Karını duyduğumda çok üzüldüm. Eminim çok özel biriydi, seni benden çaldığı için onu neredeyse bağışladım.

Eşimi üç yıl önce kaybettim ve uyum sağlamanın ne kadar zor olduğunu çok iyi anlıyorum.

Troy'un lisedeki sevgilisi Faith Carroll, evlendikten sonra Faith Beckwith olmuştu. Faith ona taziye kartı mı göndermişti? Gülümsedi ve ne yaptığını mantıklı bir biçimde düşünmeden telefona uzandı. Bilinmeyen numaralar servisi ona aradığı Seattle numarasını verdi ve Troy tereddüt etmeden numarayı çevirdi.

Karşı taraftaki telefon çalmaya başlayıncaya kadar ne söyleyeceğini düşünmemişti. Hiçbir zaman ani hareket eden bir adam olmamıştı, ama şu anda yaptığı şey için düşünmesi gerekmiyordu. İçgüdüsel olarak doğru yaptığını

düşünüyordu.

“Alo,” diye cevap verdi yumuşak bir kadın sesi.

“Faith, ben Troy Davis.”

Hat sessiz kaldı, Troy onun yaşadığı şoku hissedebiliyordu.

“Troy, Tanrı aşkına, gerçekten sen misin?”

Sesi, lise son sınıftaki sesiyle aynıydı. O zamanlar, neredeyse her gece saatlerce telefonda konuşurlardı. Âşıktılar. O yaz mezun olduktan sonra Troy askere gitmiş, Faith onu öpücükler ve gözyaşlanyla yolcu ederken her gün yazacağına söz vermişti. Başlangıçta sözünü tutmuştu.

Sonra mektupların ardı birden kesilmişti. Neler olduğunu Troy hâlâ bilmiyordu. Çok geçmeden bir arkadaşı Faith’in başka biriyle çıktığını haber vermişti. Faith’in aynlma biçimi Troy’u çok incitmişti ama artık onu bağışlayabilirdi. İkisi de çok gençtiler ve Faith ilişkilerini bitirmemiş olsaydı, Troy Sandy’yle ev-lenemezdi. Sandy’siz bir yaşamı ise düşünemiyordu...

“Taziye kartını aldım,” dedi, arama sebebini izah etmek amacıyla. “Nereden biliyordun?”

“Oğlum Cedar Cove’da yaşıyor,” dedi Faith. “Onu ve torunlarımı ziyarete geldiğimde *Chronicle'd*a gördüm. Ölüm ilanlarını her zaman okurum ve...”

“Sandy’den böyle mi haberin oldu?”

“Evet. Kaybın için çok üzgünüm Troy. Benden haber

almak isteyeceğinden emin değildim, o yüzden kartı hemen yollayamadım.”

Troy başka ne söyleyeceğini bilemiyordu, tekrar karta baktı ve kısa mesajı tekrar okudu. “Sandy’nin beni çaldığını söylerken ne demek istedin?” Hafızası ona tam tersini söylüyordu. Faith onu başından atmıştı.

Faith’in kahkahası hat boyunca Troy’a ulaştı. “Hadi ama Troy. Kalbimi nasıl kırdığını biliyor olmalısın.”

“Ne?” Troy şaşkınlıkla başını iki yana salladı. *Troy’a* karşı *kendisinin* nasıl duygusuzca davrandığını unutmuş olmalıydı. “Hatırladığım kadarıyla, benden ayrılan şendin.” Bir sessizlik oldu. “Bunu nasıl söyleyebilirsin?” dedi Faith. “Bana yazmaktan vazgeçtin.”

“Kesinlikle yapmadım,” diye karşılık verdi Troy. Neler olduğunu hep merak etmişti ve ne kadar incindiğini itiraf etmekten gurur duymuyordu ama artık bunların bir Önemi yoktu. Yıllardır yoktu.

“Dur bakalım,” dedi Faith. “İkimizden birinde seçici hafıza kaybı oluşmuş.”

“Ben de öyle düşünüyorum.” Troy garip bir biçimde eğlenmeye başlamıştı. Hafıza kaybı yaşayanın Faith olduğunu bilse de onu bağışlamaya hazırdı.

“Evet,” dedi Faith, “ve o kişi ben değilim.”

“Peki, o halde,” dedi Troy, “o yaz olanları bir gözden geçirelim.”

“İyi fikir,” diye karşılık verdi Faith. “Mezun olur olmaz temel askeri eğitimine katıldın.”

“Doğru.” Şimdilik Troy ona katılıyordu. “Vedalaşırken beni sonsuza kadar seveceğine söz verdiğini çok net hatırlıyorum.” “Verdim ve ciddiydim.” Hiç tereddüt etmeden konuşuyordu. “Sana her gün yazdım.”

“Başlangıçta.” Troy, Faith’in mektupları için yaşıyordu ve yazmayı kestiğinde ne düşüneceğini bilemez hale gelmişti.

“Her gün,” diye tekrarladı Faith, “ve sonra sen yazmaktan vazgeçtin.”

“Ben mi?”

“Evet, sen.”

Troy sessizleşti. “Sana yazmaktan vazgeçmedim Faith.” “Ben de vazgeçmedim.”

“Seni aradım,” dedi Troy. “Annen dışarda olduğunu söyledi. Daha sonra, senin başka biriyle çıktığını duydum. Mesajı almıştım.”

“Eylülde üniversiteye gidinceye kadar hiç kimseyle çıkmadım.”

Aralarında sessizliğin uğultusu duyuluyordu. “Annem,” dedi Faith yavaşça soluğunu bırakarak. “Evde mektupları alan ve postayı gönderen annemdi.”

“Beni sevmiyor muydu?” Troy, Bayan Carroll’un ona karşı düşmanca bir davranışta bulunduğunu hatırlamıyordu.

“Seni severdi ama ciddi olamayacak kadar genç olduğumuzu düşünüyordu,” dedi Faith. “Yılbaşında bana bir nişan yüzüğü vereceğini umduğumu ona söyleme hatasında bulundum.” İşin hüzünlü yanı, Troy aynen böyle yapmayı planlıyordu. “Sana yazmayı öylece bıraktığıma inandığını mı söyle-

meye çalışıyorsun?” diye sordu Faith. “Tek kelime etmeden? Sana bunu yapacağıma gerçekten inandın mı?”

“Şey, evet,” diye itiraf etti Troy. “Tıpkı benim yazmaktan vazgeçtiğime *senin* inandığın gibi.”

Faith duraksadı, sonra gönülsüzce kabullendi. “Temel eğitimin bittiğinde benimle irtibat kurmaya çalıştın mı?” diye sordu. “Herhalde izinli eve gelmişsindir?”

“Elbette,” dedi Troy. “Evinize gittim. Ağustos sonuydu ama çoktan üniversite için ayrılmıştın. Seninle konuşmak istiyordum ama annen görüşmesek daha iyi olacağını söyledi.” “Annem,” diye inledi Faith. “Böyle bir şey yapacağına asla ihtimal vermezdim ”

“Ben de öyle.”

îkisi de ne söyleyeceğini bilmez haldeydiler.

Sonunda Faith fısıldayarak konuştu, “Kalbimi kırdın.” Troy da bu ilişkiden yara almadan çıkmamıştı. “Sen benimkini kırdın,” dedi ona.

Faith yavaşça soluğunu bıraktı. “Sanırım annemin ciddi olarak hesap vermesi gerekecek.”

“Hâlâ hayatta mı?” Troy geçmişin günahlarını kurcalamaya gerek olmadığını düşünüyordu.

“Hayır. On yıl önce öldü.”

“Her şeye rağmen, iyi bir yaşam sürmüşüz, değil mi? dedi. “Belki hayal ettiğimiz gibi değildi ama...”

“Evet,” dedi Faith. “Carl’la Washington’da tanıştım ve 1970’de evlendik.”

Küçük, eğlenceli tesadüfler. “Sandy ve ben de aynı yıl evlendik. Haziranda.”

“Hangi gün?”

“Yirmi üçünde. Ya siz?”

“Yirmi üç.”

Bu çok tuhaftı. Aynı yıl ve aynı günde ama başka kişilerle evlenmişlerdi.

“Çocuklar?” diye sordu Troy.

“İki tane, oğlum Scott ve kızım Jay Lynn. Scottie, Cedar Cove’da yaşıyor ve lisede öğretmen. Jay Lynn evli ve iki çocuk annesi. Şu anda ev kadını. Ya sen?”

“Bir kızım var, Megan. Sahildeki çerçevecide çalışıyor.” “Of Tanrım! Scottie daha geçenlerde ona verdiğim aile büyüklerinin fotoğrafını kızma çerçeveletti. 1930’larda Kan-sas’taki aile çiftliğinde çekilmiş bir fotoğraf.”

Hayatları birden fazla kesişmişti. Son birkaç yıldır Faith, ailesini ziyaret etmek için kasabaya geliyordu; her an karşılaşabilirlerdi ama hiç karşılaşmamışlardı.

“Demek bugünlerde şerifsin,” dedi Faith.

“Öyle, Cedar Cove her zaman benim yuvam oldu. Başka yerde yaşamayı hiç düşünmedim. Bizim sınıftan mezun fazla kimse kalmadı buralarda.”

“Dan Sherman’ın ölümünü duydum,” dedi Faith. Zavallı Grace. Cesedi bulunduğunda Scottie beni aramıştı.” “Çok zordu,” dedi Troy. Dan’i tanırdı, ama hiçbir zaman yakın arkadaş olmamışlardı. “Grace tekrar evlendi, kasabadan bir çiftçiyle.” Duraksadı. “Cliff’i seversin. Aklı başında, saçmalıktan hoşlanmayan bir adam.”

“Ya Olivia?”

Troy’un hatırladığı kadarıyla, lisedeyken Faith ve Olivia’nm arası oldukça

iyiydi.

“Olivia’yla bağlantımı kesmeyi hiç istemedim ama araya hep bir şeyler girdi.”

“Olivia üniversiteden mezun olduktan sonra Stan Lock-hart diye bir adamla evlendi. Oğullarının öldüğü yıl boşandılar.”

“Yargıç olduğunu duymuştum ama oğlunu kaybettiğini ve evliliğinin sona erdiğini bilmiyordum.”

“Artık hepsinin üstünden yirmi yıldan fazla zaman geçti. Sınıf buluşmalarına hiç katılmadın, değil mi?” Bilmek istiyordu; çünkü kendisi hepsine katılmıştı.

“Hayır. Ya sen?”

“Ne yazık ki evet.” Troy bu toplantılardan hep sakınmak istemişti ama kasabada yaşarken bunu yapmak zordu. Üstelik organizasyonlardan sorumlu sınıf başkanı seçildiği için insanlar onun bu etkinliği düzenlemesini bekliyorlardı. İstemeden de olsa, yıllarca Sandy’nin organizasyon yetenekleri sayesinde bu işi sürdürmüştü. Son buluşmada kızı kendisine yardımcı olmuş, Troy evde kalmayı tercih etmişti.

“Sen hemşire olacaktın, değil mi?”

“Oldum... Hâlâ öyleyim,” diye düzeltti. “Gerçi artık tıp alanında çalışmıyorum. Yaklaşık on yıl önce tükendim.” Devam edip etmemekte tereddüt eder gibi duraksadı. “Biraz yazıyonım ama kayda değer bir şey değil. Sağlıkla ilgili makaleler filan.” “Gerçekten mi? Çok etkilendim.” Troy düşüncelerini kâğıda dökme konusunda hiçbir zaman başarılı olamamıştı.

Tabii suç tutanakları dışında ama onlar zaten gerçekleri bir araya getirip açıkça ifade etmekten ibaretti.

“Etkilenecek bir şey yok. Amatörce uğraşıyorum.” Troy onun omuz silktiğini görebiliyordu. “Tıbbi geçmişimi işe yaratmanın bir yolu.”

Birkaç dakika daha sohbet ettiler ve sonra sözler tükendi. Troy, Faith’i hatta tutmanın bir yolunu arıyordu. Tekrar konuşuncaya kadar yarı ömür daha tüketecekleri korkusuyla telefonu kapatmak istemiyordu. Belki de hiç...

“Son zamanlarda Cedar Cove’a ne sıklıkta geliyorsun?” “Pek sık değil ama Scottie tekrar kasabaya taşınmam için ısrar ediyor ve düşünmüyor değilim.” Duraksadı. “Neden sordun?”

“Düşünüyordum da,” dedi Troy, huzursuzca ayak değiştirerek, “bir sonraki gelişinde görüşebiliriz.”

“Tamam,” dedi Faith hemen.

“Pancake Palace’ta kahve içer çörek yeriz.” Flört ederlerken oraya gider, gazoz eşliğinde patates tava yerlerdi. “Kola ve kızarmış patates olmaz mı?”

“Sen de mi hatırlıyorsun?” diye sordu.

“Elbette hatırlıyorum. İkisini de paylaşırdık. Ben senden daha tuzlu severdim.”

“Ne zaman geleceğin hakkında bir fikrin var mı?” diye ısrar etti Troy.

“Önümüzdeki cumartesi gelebilirim,” dedi Faith. “Eğer uygunsa.”

Uygundu. Aslında, daha iyisi olamazdı.

Dokuz

Anson Butler’ın ordu eğitiminden aldığı iki haftalık izninin son günüydü. Sabah, ordu istihbaratında yer almak için gelişmiş bilgisayar teknolojileri eğitimi almak üzere doğu sahiline uçacaktı. Allison Cox onunla, azmi ve başarısıyla gurur duyuyor, sekiz hafta daha onu göremeyeceği içinse dehşete düşüyordu.

Ebeveyni ona çok iyi davranmıştı. Hep birlikte, ailece, Anson’a mangallı bir veda yemeği düzenliyorlardı. Can sıkıcı erkek kardeşi Eddie bile avluyu balonlarla ve flamalarla süslemesine yardım etmişti. Bütün okul arkadaşları orada olacaktı, Anson’ın Deniz Feneri Restora’nın kundaklanmasından sorumlu olduğunu düşünenler bile. Anson onları bağışlamıştı, o yapabiliyorsa Allison da yapabilirdi.

Allison o gün pasta yapmıştı ve son süslemeleriyle uğraşıyordu. Çikolatalı kremayı düzeltmiş, şekerleme çiçekleri yerleştirmişti. İşi bitince annesinin evinden Anson’ı alacaktı.

“Bayan Butler’ı da davet ettin, değil mi?” diye sordu annesi.

Allison başıyla onayladı ama davetiyeyi vermeden bile Cherry Butler’ın geri çevireceğini biliyordu. İşin gerçeği, pek iyi bir anne olduğu söylenemezdi. “Cherry düşüneceğini söyledi.” Allison kesinlikle onun gelmemesini tercih ederdi. Cherry’nin varlığı huzursuzluk yaratırdı ve eğer sarhoşsa oğlunu utandıracağı neredeyse kesindi.

Mutfak kapısı açıldı ve babası garajdan içeri girdi. “Burada bir parti var sanki,” diyerek dalga geçti.

“Allan Harris’le görüşmeniz nasıl geçti?” diye sordu annesi, pazar günü olduğu halde babasıyla buluşmak isteyen bölge avukatını kastederek.

Allison’m annesi ve babası kısaca öpüştüler.

Babası kravatını gevşetti. “Martha Evans dün gece öldü.” Annesinin yüzü şefkatle yumuşadı. “Bunu duyduğuma çok üzüldüm.”

“Rosie, doksan yaşın üstündeydi ve gitmeye hazırdı.” “Mülk vasiyetini sen mi uygulayacaksın?”

Zach başıyla onayladı. “Allan, Martha’nın ailesini bilgilendirmemi istedi, hiçbiri kasabada yaşamıyor. Cenaze için düzenlemeleri yapacaklar.”

Allison babasının iç çekmesini izledi. “Martha bunca yıldır tek başına yaşıyordu. Ölüsünü Peder Flemming bulmuş. Onu kontrol etmek için haftada bir ya da iki gün yanına gidiyordu.

“İyi bir adam.”

Herkes gibi, Allison da Peder Flemming’i severdi. “Charlotte Rhodes, cenazeyi bekleme işini düzenlemeyi önermiş.”

“Martha’nm ailesi ne zaman...”

Annesi sorusunu bitirme fırsatı bulamadan Eddie, sürgülü camlı kapının ardından bağırdı. “Mangalı yakayım mı?” “Henüz değil,” diye cevap verdi Zach. “Önce kıyafetimi değiştireyim.”

“Eddie!” diye haykıran Allison, kardeşinin sabırsızlığına sinir olmuştu. “Daha Anson’ı almaya gitmedim bile.” “Tamam, tamam. Yardım etmeye çalışıyordum.” “Bunun için minnettarız Eddie,” diyen annesi, doğradığı yeşil biber ve domatesleri marulun içine karıştırdıktan sonra Allison’a döndü. “Artık Anson’ı almaya gitsen iyi olur.” “Bir dakikaya kadar çıkıyorum,” diyen Allison, Anson’ m pastasının kenarlarına minik, gümüş rengi inciler yerleştiriyordu.

“Aramızda görmek istediğimize annesini ikna etmeye çalış.”

“Tamam,” diye söz verdi Allison. Pastaya son bir göz gezdirdikten sonra, çantasını ve arabanın anahtarlarını alarak kapıya doğru yürüdü.

Anson’ın annesi Deniz Feneri Yolu’nun sonunda bir karavan parkında yaşıyordu. Allison, Cherry Butler’la ilk karşılaşmasını hatırladı. Düşmanca olmasa da, kadın onu kesinlikle dostça karşılamamıştı. Cherry -Anson’ın *annesi*-bile, yangından oğlunun sorumlu olduğunu düşünüyordu.

Anson’ın ortadan kaybolmasıyla Allison zor bir dönem yaşamıştı. Onun nerede olduğunu, ne yaptığını, başının dertte olup olmadığını bilmiyordu. Orduya yazıldığını öğrendiğinde şoke olmuştu.

Allison, parkın ucundaki son tek parçalı mobil eve giden çamurlu yolu izleyerek arabayı park etti. Bir dakika geçtiği halde Anson görünmeyince motoru kapatarak arabadan çıktı.

Üç basamağı tırmanmasına fırsat kalmadan kapı açıldı ve Cherry Butler göründü. Üstünde kısacık bir etek ve daracık bir tişört vardı. Saçlarını kömür gibi simsiyah boyamıştı. Kapı pervazına yaslandı, sigarasını tuttuğu elini sarkıtarak öfke dolu gözlerle Allison’a baktı. Sonra sigarayı yavaşça yakut kırmızısı dudaklarına götürüp derin bir nefes çekti.

“Anson burada değil,” dedi, yukarı doğru duman üflemeyi bitirince.

“Ya.”

“O kadar üzgün görünme.” Cherry onu huzursuz etmekten keyif almış gibiydi. “Shaw’la beraber. Birazdan döner.” Anson’ın en iyi arkadaşı olan Shaw, Allison’la da arkadaştı. Anson gitmeden önce kankasıyla biraz baş başa kalmak istemiş olmalıydı.

“Bunu senin için yaptı, biliyorsun.” Cherry sigarasını tüttürmeye devam etti. “Oğlumu orduda görmek istemezdim. Bunu biliyor. Personel memuru, zihnini deli saçmalarıyla doldurmuş ve oğlum da inanmış. Şimdi şu hale bak.” “Anson bana orduyu sevdiğini söyledi.”

“Tabii sever. Polis seni ararken saklanacak en iyi yer orasıysa sen de seversin.”

Allison kadını süzdü ve söyleyecek bir şeyler düşündü. Tuhaf bir sessizlik içinde bir süre bakıştılar.

Sonra, cesaretini toplayan Allison akimdan geçenleri söylemeye başladı. “Siz Anson’ın annesisiniz.” Bir adım daha yaklaştı. “Onunla *gurur* duymanız gerekir Bayan Butler...”

“Buraya ilk geldiğinde hiçbir zaman Bayan Bilmemne olmadığımı söylememiş miydim?”

“Hanımefendi,” diye tekrar denedi Allison. “Söylediğimde ciddiyim. Anson, temel eğitim sınıfında bu özel kurs için seçilen tek kişi. Zeki ve, ve ben onu seviyorum. Aşkı anlamak için on sekiz yaşın çok erken olduğunu düşünebilirsiniz ama ne hissettiğimi biliyorum.”

Cheny Butler ince bir duman bulutu üfledi. “Dinle Abby.” “Allison!”

“Her neyse. Oğlumun hasretini çekmek istiyorsan senin bileceğin iş. Buradan gidiyor ve bana kalırsa çok geçmeden başka bir kız bulacak. Erkekler böyledir, o yüzden kendine bir iyilik yap ve oğlumu unut.”

“Anson’ı unutmak mı,” diye tekrarladı Allison kuşkuyla. “Bunu *asla* yapamam.”

Cherry güldü. “Keyfin bilir ama söylemedi deme. Kalbini kıracak. Diğer erkeklerden bir farkı yok. Şu halime bak. Babasına hamile olduğumu söylediğimde benimle evleneceğine inanacak kadar salaktım.” Sigarasından bir nefes daha çekmek için duraksadı. “Gerçi bunu yapamazdı; çünkü zaten bir karısı vardı.”

“Anson öyle biri değil.”

“İstediğin şeye inanabilirsin.” Umarsızca omuz silkti. “AnsonTa ilgili bir tek şey söyleyeceğim. Babasına çekmiş. Bana çekmediği çok açık.”

Allison bu akşamın Anson için özel olmasını çok istiyordu. Derin bir nefes aldı. “Eğer partiye gelirseniz Anson için çok anlamlı olur.” Anson’ı seviyordu, o yüzden kendi tercihlerini bir kenara bırakmaya hazırdı. Eğer her şeye rağmen annesinin gelmesini isterse -ve istediğini biliyordu-Allison onu ikna etmeye çalışacaktı.

“Parti, değil mi?” Sigarasını söndürmeden toprak yola atarken kaşlarını kaldırdı.

“Veda partisi,” diye açıkladı Allison.

Cherry başını iki yana salladı. “Bunun için bana ihtiyacınız yok.”

“Anson orada olmanızı ister,” dedi Allison. “Lütfen Bayan, yani Cherry.”

Kadın başını bir kez daha iki yana sallayarak teklifi geri çevirdi. “Yapacak işlerim var.”

“Anson’ı yeni kursa yolcu etmekten daha önemli ne olabilir?” diye sorarken, annesinin nasıl bu kadar ilgisiz olduğunu ve biraz da olsa gurur duymadığını anlamaya çalışıyordu.

Allison arkasında bir toz bulutu kaldırarak karavana yaklaşan arabaya baktı ve Shaw’un külüstür Chevy Mali-bu’sunu tanıdı. Anson’ı bıraktı, Allison’a el salladı ve tekrar uzaklaştı. Daha sonra partide tekrar görüşeceklerdi.

“Üzgünüm, geciktim,” diyen Anson, annesinden çok Al-lison’a gülümsedi.

“Anneni partiye gelmesi için ikna etmeye çalışıyordum,” dedi Allison.

“Ben de kız arkadaşına, zengin bir adamın evine gidip şirin görünmeye çalışmaktansa, yapacak daha iyi işlerim olduğunu söylemeye çalışıyordum.”

“Burada kalmayı tercih ettiğin için gücenecek değilim,” dedi Anson, annesinin gözlerine bakmadan.

“Güceneceğini düşünmemiştim,” dedi Cherry.

Allison bu cevapla Anson’m gerildiğini hissetti, Anson kasten oradan uzaklaştı. “Hadi Allison, gidelim buradan.” “Bay bay,” diyen Cherry küstahça el sallayarak karavana girdi ve kapıyı kapadı.

Annesi gider gitmez Anson mahcup bir tavırla Allison'a baktı. "Seni ne kadar beklettim?"

"Sadece birkaç dakika, hepsi bu."

"Seninle uğraştı mı?"

"Hangi konuda?"

"Ben ve ordu."

Allison omuz silkti. "Pek sayılmaz."

Anson soluğunu bıraktı. "Seni suçluyor."

Allison'ın umurunda değildi. Canı istiyorsa, Cherry onu suçlayabilirdi.

"Ordu benim tek çıkış yolum Allison," dedi Anson, açıklama ihtiyacı duyarak. "Başka türlü eğitimimi sürdürme şansım yok ve Cherry bunu anlamıyor."

"Biliyorum." Gitmek için sabırsızlanan Allison, Anson' ın kolunu çekiştirdi. "Hadi, gidelim."

îkisi de arabaya atladı ve Allison karavan parkından uzaklaştı. Tozlu yollarda oynayan çocuklardan ve köpeklerden sakınmak için dikkatle sürüyordu.

"Ailen bizi hemen bekliyor mu?" diye sordu Anson. "Şey, sanırım. Neden?"

Anson gizemli bir şekilde gülümsedi. "Biraz sahile gidebilir miyiz?"

"Elbette. Özellikle istediğin bir yer var mı?"

Anson'm yüzüne yavaşça mutlu bir tebessüm yayıldı. "Gözlerden uzak bir yer."

Allison bunun üstüne gözünü yoldan ayırdı. Deniz Feneri Yolu'nun aşağısında güzel bir yer biliyordu ve o yöne doğru sürdü. Sular çekilmişti, o yüzden kumsaldaki taşlık bölgeye doğru ilerledi ve umduğu kadar ıssız olup olmadığını anlamak için etrafına baktı.

Kimseler yoktu.

Anson arabadan indi, Allison onu izledi. El ele tutuşarak az ötedeki denize doğru yürüdüler, sahile vuran bir kütüğün üstünden atlayıp çakıllı kumsalda ilerlediler. Bir çift uzun bacaklı balıkçıl sığ suyun içinde bata çıka yürüyor, tepelerinde martılar ötüşüyordu.

“Seni beklettiğim için özür dilerim,” dedi Anson bir kez daha. “Annemin nasıl olduğunu biliyorum.”

“Sorun değil.” Allison son günlerini Anson’ın annesinden söz ederek geçirmek istemiyordu.

“Daha erken dönmeyi planlıyordum ama Shaw’un beni bir yere götürmesi gerekiyordu.”

Anson cebinc uzandı, küçük bir mücevher kutusu çıkarıp kapağını açtı. İçinde mavi taşlı gümüş bir yüzük vardı. Allison safir olduğunu düşündü.

Anson önce yüzüğe sonra Allison’a baktı. “Gitmeden önce sana bunu vermek istedim.”

Allison’ın genzi yaşlarla tıkanmıştı. “Of, Anson.” “Üniversiteye gideceksin. Çevren zeki ve yakışıklı delikanlılarla dolu olacak ”

Gözyaşları izin verseydi Allison gülebilirdi. “Senden başka kimseyle ilgilenmediğimi hâlâ anlayamadm mı?” Hafifçe gülümsemeyi başardı. “Ve Anson, sen onların hepsinden daha zeki ve daha yakışıklısın ”

İşte o zaman Anson sevgi dolu sıcacık gözlerle ona baktı. “Sana hayranım Allison. Sen benim tek dünyamsın. Sen olmasan, son birkaç ay ne yapardım bilmiyorum. Temel eğitim boyunca beni ayakta tutan şendin.” Küçük kadife kutuyu kaldırdı. “Şimdi bunu takabilir miyim?”

Allison elini uzattı, Anson yüzüğü parmağına geçirdi. “Uydu,” dedi ve rahatlayarak iç geçirdi. “Bu yüzük, senden ayn olduğum sürece hiçbir kıza bakmayacağıma dair bir söz.” “Ben de başka hiç kimseyle çıkmayacağıma söz veriyorum.” Elini ileri uzattı, yukarı aşağı çevirdi. “Güzel bir yüzük Anson. En sevdiğim renk. *Mükemmel*.”

“Ölçüsünü tahmin etmek zorunda kaldım ”

Allison, kollarını onun boynuna doladı. “Seni seviyorum.” Uzun bir süre öylece sarmaş dolaş kaldılar. Anson onu öptüğünde Allison yeryüzünün ayaklarının altından kaydığını, başka kimsenin bilmediği başka bir evrene doğru uçtuğunu hissetti. Ondan ayrılmak, yoldan geçen birinin her an onları görebileceğini hatırlamak zordu.

“Teşekkürler Anson,” dedi yumuşak bir sesle, tekrar yüzüğüne bakarak. “Bu çok ince bir düşünce. Tam *sana* göre.” “Keşke Mavi Elmas[1] olsaydı.”

“Benim yüreğimde öyle.” Allison hayatı boyunca bu yüzüğün üstüne titreyecekti. Anson’m gitmesini istemiyordu, özellikle Cedar Cove’dan bu kadar uzağa, ama aynı zamanda bunun Anson için bulunmaz bir fırsat olduğunu da biliyordu. Ne pahasına olursa olsun, Anson’ın elinden bunu alamazdı.

Anson, kollarını onun sırtında kenetledi ve alnını alnına dayadı. “Beni bekle.”

Allison başıyla onayladı. “Bir yere gitmiyorum Anson. Daima senin için burada olacağım. Daima.”

Anson onu bir kez daha öptü, gönülsüzce ayrılıp el ele arabaya geri döndüler.

Sabah, Anson gitmiş olacaktı.

On

Salı akşamı işten sonra gittiği AVM’den Teri, James’i kendisini beklerken buldu. Kocasının şoförü Bobby’nin talimatlarına uyarak onu evden işe, işten eve götürüp getiriyordu. Bobby onun bu şekilde daha güvende olduğuna inanıyordu. James ön kapının yanında durmuş Teri’yi bekliyordu. “İyi akşamlar Bayan Teri.”

“îyi akşamlar James.” Kendini arabaya atar atmaz Teri pabuçlarını çıkarıp ağrıyan ayaklannı ovmaya başladı. Bugün çok fazla müşterisi vardı ve çok az ara verebilmişti.

“İyi bir gün geçirdiniz mi?” diye sordu James tedirgin bir ses tonuyla.

“Evet, teşekkürler.” James genelde konuşkan biri değildi. Nedense son birkaç gündür daha sosyal davranıyordu.

“Geçtiğimiz hafta sonu ailenizi akşam yemeğine davet etmenizi övgüye değer

bulduğumu söylemek istedim.”

Eh, ilginç bir tecrübe olduğuna kuşku yoktu. “Bunu söylemen büyük incelik.”

James saygılı bir tavırla arabanın arkasından kendi yerine dolanmadan önce Teri’nin kapısını kapadı. Evin yarı yolunu kat etmişken Teri, James’in dikiz aynasından sık sık ona baktığını fark etti.

“Bir şey mi var James?” diye sordu, onun davranışını garip bularak.

“Nasıl efendim?”

“Sürekli bana bakıyorsun.”

“Özür dilerim hanımefendi, sadece kardeşinizle birbirinize benzemediğinizi düşünüyordum.”

Teri kıkırdadı. “Üvey kardeşim ve onda güzellik bende zekâ var.” Bunun çok iyi bir değerlendirme olduğundan emin değildi ama kulağa hoş geliyordu.

“Güzel bir kadın,” diye mırıldandı James.

Bu yoruma şaşıran Teri bir süre James’e baktı. James’in kız kardeşinden hoşlanabileceği hiç akima gelmemişti ama, neden olmasın, diye düşündü. Ayrıca Christie’nin onunla ilgilenmemesi için bir sebep var mıydı? James bekârdı, işi vardı ve kendince çekici bir adamdı. Christie’nin bugüne kadar takıldığı erkeklerin çoğundan daha iyiydi.

“James,” dedi. “Bu akşam beni hemen eve götürme.” “Pardon Bayan Teri?”

“Beni kız kardeşimin evine götür.”

“Bir apartman dairesinde yaşıyor.”

“O halde dairesine götür.” Teri uzun süredir Christie’yle görüşmediğinden şu anda yaşadığı evi de ziyaret etmemişti. “Bobby’ye haber vereyim mi?”

“Hayır, sadece birkaç dakika sürer.”

James biraz daha dik oturdu. “Nasıl isterseniz hanımefendi.”

“James, bana Teri de.”

“Peki hanımefendi.”

Yolculuk birkaç dakika sürdüğü için Teri, James’e kocasını sordu. Tehdit edildiklerinden beri nadiren evden çıkıyordu ama her gün, kurulmuş bir saat gibi satranç tahtasının önünde yerini alıyordu. Karşısında biri olmadan nasıl odaklanabildiğim Teri anlamıyordu, ama zaten ne biliyordu ki?

“Bobby’nin günü nasıl geçti?” diye sordu. Teri, bilmesini istemediği kadar kocası için endişeleniyordu. Son zamanlarda iyice içine kapanmıştı. İşe gidip gelirken şoförünün Teri’ye eşlik etmesini istemesinin sebebi, Teri’nin güvenliği konusunda neredeyse paranoyak olmasıydı. Gözünün önünden ayrılmasını istemiyordu. Tehditlerin ardında Teri’nin bildiğinden daha fazlası olduğu açıktı. Bobby biliyordu ve işi şansa bırakmak istemiyordu. Teri kocasını seviyordu, o yüzden kiralık bir budalanın kendisini yem olarak kullanıp ona şantaj yapmasına pabuç bırakacak değildi. Neler olduğunu öğrenip harekete geçmesi gerekiyordu.

James onun sorusuna hemen cevap vermedi, böylece söylemek istediklerinden çok daha fazlasını anlatmış oluyordu. “Bütün gün evdeydi Bayan Teri.”

“Neden bir süredir turnuvalara katılmadığını biliyor musun?” diye sordu, konuyu zorlaması gerektiğini düşünerek.

“Hayır... Teri.” James, Sahil Yolundaki apartmanın otoparkına girerek motoru kapadı. “Kız kardeşiniz giriş katında 102 numarada yaşıyor,” dedi.

“Teşekkürler James.”

Teri emniyet kemerini açmaya fırsat bulamadan James arabadan inip onun kapısını açmış ve Teri, kardeşinin dairesine doğru giderken aracın yanında beklemeye başlamıştı. Limuzin apartmanda yaşayan pek çok kişinin dikkatini çekmiş ve en az yarım düzine çocuk sorular sormak üzere James’e doğru koşmaya başlamıştı.

Christie çalman kapıya elinde gazozla cevap verdi, Teri’yi görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

Teri omuz silkti, biraz tuhaf hissediyordu. “Nasıl olduğunu görmeye geldim.” İşin gerçeği buydu; kısmen de olsa. Kız kardeşiyle olan ilişkisini düzeltmek istiyordu. Ayrıca onun James’le kuracağı bir ilişkinin herkesin yararına olacağını düşünüyordu.

“Umurunda mı?”

“Olmasa, burada olmazdım. Seni akşam yemeğine davet etmeye geldim.”

Christie şüpheyle onu süzdü. “Yine mi? Kıymetli Bobby’ ne asılmamdan korkmuyor musun?”

Korkuyordu ama bir anlamda da korkmuyordu. Kocasına güveniyordu. Dünyadaki onca kadının arasından Bobby *ona* âşık olmayı tercih etmişti. Bobby Polgar pek çok şey olabilirdi ama dönek değildi ve Teri’nin hissettiği her türlü korku ya da kıskançlık onun sevgisiyle buhar olup uçuyordu. Teri sırıttı. “Deneyebilirsin ama bir yere varamazsın.” Christie, James’in çevresinde çocuklarla birlikte arabanın yanında durduğunu görünce hafifçe doğruldu.

Teri kız kardeşinin tepkisini hemen fark etmişti. “Yarın seni alması için James’i gönderirim. Altı uygun mu?”

“Sanırım uygun.” Christie, Teri’ye iyilikte bulunurmuş gibi davranıyordu.

Döndüğünde James, Teri’ye kapıyı açtı. “Umanm yarın akşam kız kardeşimi yemeğe getirmen sorun olmaz,” dedi Teri. “Kesinlikle olmaz Bayan Teri. Benim için zevk.”

Teri, onun her söylediğinde ciddi olduğunu hissediyordu. Sahil Bulvan’na doğru yolculuklarının kalan kısmı sessiz geçti. James onun arabadan çıkmasına izin verdiğinde kapı açıldı ve Bobby dışarı fırladı.

“İyi misin?” diye sordu Teri’yi omuzlarından kavrayarak. Gözleriyle yarası beresi var mı diye Teri’yi tarıyordu. “Bobby, elbette iyiyim. Neden olmayayım?”

“Geç kaldın.”

Teri birden kendini suçlu hissetti. Onu aramalıydı ya da James’i dinleyip aramasına izin vermeliydi. “James’ten beni Christie’ye götürmesini istedim.”

Kocasının bakışlarındaki rahatlamayı fark etmemek imkânsızdı. Bobby sımsıkı ona sanldı. Kollarım onun boynuna dolayan Teri, gözlerinin içine baktı. O gözlerde gördüğü sevginin derinliği karşısında ağlamamak için kendini zor tuttu, ama gördüğü bir şey daha vardı: korku. Bobby onun için korkuyordu. Bililerinin Teri'yi kendisinden uzaklaştırmasından korkuyordu. "Oturup konuşalım," dedi, eve girerken.

Birlikte şık, deri kanepeye oturdular, Teri kocasına yanaşarak başını göğsüne yasladı. "Sana sonnam gereken bir şey var."

"Nedir o?"

"Neden sürekli gözün üstümde?"

Bobby kaşlarını çattı. "Güvende olduğundan emin olmak için." Bunun çok açık olduğunu hissedermiş gibi bir hali vardı.

"Ben güvendeyim, emin olabilirsin. Fakat tehdit ediliyor-san, bununla birlikte başa çıkmalıyız. Polise gidebiliriz veya..." "Hayır!" Bobby başını iki yana sallayarak elini Teri'nin elinden çekti.

Bir şey olmuştu. Vücut dili bunu açıkça belli ediyordu. "Bobby," diye fısıldayarak yüzünü görmek için ona doğru döndü. "Bana söylesen iyi olur."

Bobby'nin ifadesi ölü gibiydi. Bir şey söylemeden tekrar başını iki yana salladı.

Teri'nin göğsü daraldı, dizlerinin üstüne kalkarak onun yüzünü avuçları arasına aldı. "Bobby, beni dinle. Ben senin karınım ve evli insanlar birbirleriyle konuşur. Her ne oluyorsa, bunu bilmem gerekiyor. Bana söylemelisin. Evli olanlar böyle yapar."

Bobby huzursuzca yerini değiştirdi.

"Şu iki adam Get Nailed'de boy gösterdiğinden beri tuhaf davranıyorsun. Bir şey oldu ve sen bu sorunun ağırlığını tek başına taşıyorsun. Canını sıkan şeyin ne olduğunu bilmek zorundayım." Bobby cevap vermeyince Teri devam etti, "Seni tehdit ettiler, değil mi?"

Bobby sessiz kalmayı sürdürdü.

“Bobby! Beni korumaya çalıştığının farkındayım ve bu yüzden seni çok seviyorum ama mutsuzsun ve sen mutsuz olduğun için ben de mutsuzum.”

Bobby hâlâ onun yüzüne bakmıyordu.

“Haftalardır hiçbir turnuvaya katılmadın. Sen satranç oynamak için doğmuşsun. Bu senin hayatın.”

“Benim hayatım *sensin* ,” diye karşılık verdi Bobby. “Hiçbir şey senden daha önemli değil.”

“Sen mutlu olmazsan ben de olamam,” dedi Teri nazikçe. Bobby gözlerini kapadı. “O adamlar seni görmeye geldikten kısa süre sonra,” dedi alçak bir sesle, “Aleksandr Vladimir’den bir telefon geldi.”

“Kim?”

“Vladimir. Rus satranç oyuncusu. Bana senin neler hissettiğini sordu ve sonra senin güvende olduğunu ümit ettiğini söyledi.”

Hepsi bu muydu? “Belki evliliğimizi Rus usulü kutlama biçimidir,” diye fikir yürüttü Teri. “Belki iyi dileklerini sunmak istemiştir.”

“Hayır.” Bobby’nin bakışları sertleşmişti. “Hazirandaki olayın arkasında kendisinin olduğunu söylemek istedi; James ve senin güzellik salonunun önünde yaşadığınız olay.”

“Pekâlâ,” dedi Teri düşünceli bir sesle. “Eğer onun açıkça veya dolaylı yoldan seni tehdit ettiğini düşünüyorsan, bunu yetkililere bildirmemiz gerekir.”

“Hayır!” Bobby yumruklarını sıkıp açmaya başladı. “Onu tehditle ilişkilendirmemin bir yolu yok. Kanıt yok. Polise gitmek sadece seni tehlikeye sokar. Benden bunu yapmamı isteme; çünkü yapamam.” Teri onun daha önce herhangi bir şeye bu kadar öfkeyle tepki verdiğini pek gönne-mişti. Duyguları, zihninin bu durumun ağırlığıyla nasıl ezildiğini sözlerinden daha iyi anlatıyordu.

Teri onu ikna etmek için bir şey söylemeye fırsat bulamadan Bobby boynunu öptü ve Teri bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. “Seni satrançtan daha çok seviyorum,” diye fısıldayan Bobby’nin parmaklan bluzunun önündeki açıklıktan içeri kaydı. “Yeterince anlatabiliyor muyum?”

“Evet,” diye fısıldadı Teri, kocasının eli göğsünü kavradığında. “Çok iyi.”

“Tartışmak istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu Bobby, uzun bir aradan sonra.

“Şu Rus konusunda ne yapacağız?” diye sordu Teri. Konsantre olabilmek için Bobby’nin ellerini itmek zorunda kalmıştı.

Bobby hemen cevap vermedi, ihtimalleri değerlendiriyor gibiydi.

“Onlar mafya mı?” diye sordu Teri. “Rus mafyası?” Bobby omuz silkti ve cevap verdiğinde Teri’nin sorusunu duymamış gibi davrandı. “Vladimir iyi bir oyuncu, en iyilerden biri ama ben daha iyiyim.”

Kocası pek çok yönden alçakgönüllü bir adamdı ama satranç söz konusu olduğunda yeteneklerine tamamen inanır ve güvenirdi.

“Vladimir, senin ona yenilmeni istiyor,” diye fikir yürüttü Teri.

Bobby başıyla onayladı.

“Yapamayacağını söyledin, değil mi?”

Başlangıçta Bobby cevap vermedi. Sonunda, istemeye-

rek de olsa, açıkladı. “Vladimir eğer kaybetmezsem senin başına bir şey gelebileceğini ima etti.”

Teri, içini benzersiz bir öfke dalgasının kapladığını hissetti. Sarf ettiği sözlerin Bobby’yi çok şaşırttığı belliydi. “Ona karşı kaybetmene *izin vermeyeceğim*,” diye bağırıyordu çılgınca.

Bobby’nin bakışlarında azap vardı. “Sorun şu ki, kay-bedemem. Nasıl kaybedildiğini bilmiyorum. Bütün bildiğim kazanmak.”

“O yüzden turnuvalara katılmaktan vazgeçtin, değil mi?”

Bakışları karşılaştı ve Bobby, başını hafifçe yana eğerek cevap verdi. “Vladimir ne isterse alır. Direnebildiğim sürece sıralamadaki yerim düşecek ve Vladimir benim önüme geçecektir.”

Teri, onun yürüttüğü bu mantığı anlasa da, bunun asla olamayacağının da farkındaydı. Basın iki adam arasında bir müsabaka için baskı yapıyordu ve eğer reddederse Bobby bir korkak, bir ezik gibi görünecekti. Dile getirmemiş olsa bile, kocası da bunu biliyordu.

4»

On Bir

“Olivia! Bir kız,” diye bağırıyordu Grace Harding cep-telefonundan.

“Kelly doğurdu mu?” Olivia’nm sesi sanki uykudaymış gibi boğuk çıkıyordu. Öyle bile olsa, hemen ayılmış ve en az Grace kadar heyecanlanmıştı. Olivia gibi bir arkadaş sahibi olmanın en iyi yanı buydu. Onu günün ya da gecenin her saati arayabilirdiniz. İyi ya da kötü her türlü haberi paylaşabilirdiniz ve o her zaman ne söylemesi gerektiğini bilirdi.

“Seni uyandırdım, özür dilerim.” Saatine göz attığında on bir olduğunu gördü. Sevinç gözyaşları yanaklarında iz yapmıştı. “Kelly dokuzda aradı ve doğumun başladığını söyledi. Emma Grace’in dünyaya gelişini kutlamak için tam zamanında buraya yetiştim.”

“Emma Grace,” diye tekrarladı Olivia yavaşça. “Ne kadar güzel bir isim.”

“Muhteşem bir bebek.” Grace susmak bilmiyordu. “Gördüğüm en iri, en mavi gözler ve...”

“Benimle Pancake Palace’ta buluş,” dedi Olivia, kahkahayla araya girerek. “Bunu kutlamalıyız.”

Goldie’nin servis ettiği şampanya değildi, daha çok ka-feinsiz kahveye benziyordu. Muhtemelen yanında ikisine de birer dilim hindistancevizi kremalı pasta getirecekti.

Olivia ve Grace yıllarca çarşamba akşamları aerobik kursuna devam etmişler ve her dersi hindistancevizi kremalı pasta ve kahve izlemişti. Bu bir gelenekti. Kahve ile pastayı, atlayıp zıplamanın, gerilip terlemenin sonunda aldıkları mükâfattı; ama daha önemlisi, çarşamba akşamları onların buluşup birbirlerine ayırdıkları zamandı.

Daha bir önceki akşam görüştükleri halde, bu anı ilkokuldan beri sürekli hayatında olan Olivia'yla paylaşmak Grace'e de uygun gelmişti.

"Yarım saate kadar orada olurum," dedi Grace. Zaten eve kadar araba kullanıp uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Sonuçta bir kadın her gün yeni bir torun sahibi olmuyordu.

İkinci telefonu Cliff'e açtı; onun ahırda olduğunu hatırlayınca mesaj bıraktı. Ardından, zaten haberi almış olan Maryel-len'ı aradı ve sonunda Silverdale'deki doğum merkezinden Cedar Cove'a doğru yola çıktı.

Cedar Cove'un sının olan kavisli yolu döndüğünde Grace' in kalp atışlan hızlandı. Doğduğu kasabanın ışıklan onu karşılıyordu, kütüphanenin yanından ve Pancake Palace'a doğru Liman Caddesi'ni geçerken gülümsedi. Liseden beri Olivia' yla birlikte burada takılırlardı.

O günlerin çok geçmişte kalmadığını hissetmesi garipti... Artık ikisi de büyükanne olmuşlardı ama birbirlerine sırlarını açan ve diğer arkadaşlarının dedikodusunu yapan içlerindeki liseli kız hâlâ oradaydı.

Pancake Palace geçen yıllar içinde biraz değişmişti. Mönü hâlâ aynıydı; sadece fiyatlar biraz yükselmişti. Döşemeler defalarca yenilendiği halde, gençliklerindeki kırmızı muşamba hep aynı kalmıştı.

Olivia'nm arabası otoparktaydı ve Grace pencereden onu görebiliyordu. *Onların* masasında oturuyordu, lise son sınıftayken Grace'in o ürkütücü sırrını paylaştığı masada. Mezun olduklarında Grace'in hamile olduğunu bilen tek kişi Olivia'ydı. Dan, onunla evleneceğini söyleyinceye kadar Grace ebeveynine söyleme cesaretini bulamamış, ancak ondan sonra haberi ailesine açabilmişti.

Olivia, karşısında oturan Grace'e, "Büyükanne olmak için çok genç görünüyorsun," dedi.

"Hem de beş kez." Grace'in dört torunu vardı, aynı zamanda Cliff'in torunu ApriFın üvey büyükannesi oluyordu. Büyükanne olmaktan ödünün koptuğu günler fazla uzak değildi. Maryellen'm boşandığı ve bir daha evlenmeye niyetinin olmadığı, Kelly'nin ise bütün çabalarına rağmen hamile kalamadığı dönemlerdi.

Artık iki kızı da evliydi ve anne olmuşlardı, ikisinin de bir oğlu ve bir kızı vardı.

Bunu düşündüğü zaman Grace büyük bir mutluluğun altında ezildiğini hissetti.

“Bana Emma Grace’le ilgili her şeyi anlat,” dedi Olivia.

“Güzel bir bebek,” diye başladı Grace. “Gür saçları,

masmavi gözleri ve buruşuk kırmızı bir yüzü var.” Emma’yı kucağına aldığı anı hatırlayınca gülümsedi. “Ayrıca bir çift çok güçlü akciğer.”

En sevdikleri garson Goldie, elinde kahve demliği ve iki tabak hindistancevizi kremalı pasta tabağıyla masalarına yaklaştı.

“Sizi daha dün burada görmedim mi?” diye sordu, tabakları masaya bırakırken. “Üstelik saat dokuz çeyreği çoktan geçti.”

“Bir kez daha büyükanne oldum,” diye ilan etti Grace gururla.

“Tebrikler!” dedi Goldie kahvelerini doldururken. “Pastalar şirketten kızlar.” Gecenin ilerleyen saatindeki sayılı müşterilerden biriyle ilgilenmek üzere aceleyle uzaklaştı.

“Kelly nasıl?” diye sordu Olivia, çatalına uzanarak.

“Heyecanlı. Zafer sarhoşu.”

“Maryellen ve Kelly’yi doğurduğunda sen de öyleydin.”

“Sen de Justine ve Jordan’ı doğurduğunda,” diye hatırlattı Grace, “ve sonra James’i”.

Kaybettiği oğlu Jordan’dan söz edilmesiyle Olivia’nın bakışları hüzünlendi.

“Tamam,” dedi kendini hemen toparlayarak.” Drake ve Emma ortaya çıktığına göre artık zamanı geldi.”

“Neyin zamanı?”

Olivia çatalını Grace’e uzattı. “Nikâh töreninizi planlamanın zamanı.”

Grace bunu savsakladığı için birden kendini suçlu hissetti. Kızlarına ve torunlarının doğumuna kendini öylesine kaptırmıştı ki, töreni defalarca erteleyip

durmuştu. “Artık aylar oldu, bana kalırsa...”

“Saçma,” diye araya girdi Olivia, onun sözünü keserek. “Bütün ailenin bu kutlamaya ihtiyacı var. Bütün torunların sağlıklı, mutlu ve sen, sana hayran mükemmel bir adamla evlendin.” Cliff’in onların yanında olmadığını yeni fark etmiş gibi, Olivia ayağa kalkıp etrafa bakındı. “ClifFten söz etmişken...”

“Evde, daha doğrusu ahırda. Günışığı, bebeğini doğurmaya karar verdi, o yüzden Vicki ve Cal de yanmda. Günı-şığı’nın ilk bebeği ve Cliff her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyor.”

Olivia hafifçe gülümsedi. “Doğum gecesi...”

Grace duygusallaşarak başıyla onayladı, kahvesinden bir yudum aldıktan sonra konuyu değiştirdi. “Şey, benim kocamın ne yaptığını biliyoruz. Seninki ne durumda?”

“Huzurla horluyor. Telefon bile onu uyandıramadı.” Başını iki yana salladı.

“Uyuyan Güzel,” diye dalga geçti Grace.

“Dur bakalım; masallarımızı karıştırıyoruz.” Olivia güldü. “Bütün bildiğim, bizler erdik muradımıza; artık ne kadar sürerse,” diye ekledi durgun bir ifadeyle. Grace, onun geçen yıl Jack’in atlattığı kalp krizini düşündüğünü biliyordu.

Grace, Jack’in abur cubur alışkanlığından ve yüksek kolesterolden gerçekten kurtulmuş olmasını diledi. Jack Grif-fm’le ilgili en sevdiği şey, pek çok hayran olunacak özelliği-

nin yanı sıra, arkadaşına âşık olmasıydı. İkisi, Grace’in düşünebileceği en uyumsuz çiftti, ama yine de... yürütebilmişlerdi.

“Tören için bir tarih belirle,” diye üsteledi Olivia. “Ben elimden geldiğince yardım ederim.”

Grace başıyla onayladı. Olivia haklıydı; evliliğini kutlamanın zamanı gelmişti. Herkese uygun bir tarih bulmaları mümkün olmayacaktı. O yüzden, Grace’in San Francisco’da katıldığı bir kütüphane konferansı sırasında evlenmişlerdi. Hem ikisinin hem de çocuklarının yoğun bir hayatı vardı ve kendi programlarını başkalarınınkine uydurmaya çalışmak-tansa, kaçarak evlenmeyi tercih

etmişlerdi. Anlık bir karardı ve Grace hiç pişmanlık duymamıştı.

Bir tek şey dışında. Cliff'le birlikte herkesi ne kadar üzdüklerini fark etmemişlerdi. Olivia bile kırılmıştı. Cliff ve Grace kimseyi dışlamayı düşünmemişti; tek istedikleri karı koca olarak birlikte olmaktı. Bir nikâh töreni, ailelerin ve arkadaşların doyasıya kutlama yapmalarını sağlayacaktı.

"İki ay sonraya ne dersin? ClifTle konuşup sana haber veririm." Grace pastasından bir çatal alıp ilk lokmanın tadını çıkardı. Sağlık açısından kötü bir tercih olsa da, hindistancevizli krema Grace'in favorisiydi. Öte yandan, pasta söz konusu olduğunda *sağlıklı* bir seçenek var mıydı?

Olivia çatalını bırakıp avucuyla kahve fincanını kavradı ve bakışlarını kahveye dikti. "Bilsen iyi olur. Will kasabada. Annem bu akşam haber verdi."

Grace'in kalp atışları yavaşladı ve neredeyse düzensiz atmaya başladı. "Of!"

"Günün erken saatlerinde annem ile Ben'in kapısına dikilmiş."

"Nerede kalıyor?" diye mırıldanabildi sonunda. "Şimdilik annemlerde." Olivia bakışlarını masaya indirdi. "Anlaşılan kendine bir ev arıyor."

"Sen, seni benim kiralık evimden söz etmedin, değil mi?" Olivia dik dik ona baktı. "Asla! Yani orası hâlâ boş mu?" Ev, Grace'in omuzlannda bir yük haline gelmişti. Genç bir denizci çift, lan ve Cecilia Randall, aylık ödeme şartıyla evi kiralamış ama daha yerleşmeye fırsat bulamadan lan'm San Diego'ya tayini çıkmıştı. Kiralık ev iki buçuk aydır boş duruyordu.

Emlak komisyoncusu, *John F. Reynolds'm* tersaneden ayrı İmasıyla birlikte piyasanın uygun mülke doyduğunu söylemişti.

"Neyse ki müstakil ev kiralamayı düşünmüyor."

Grace turtasını itti, bütün iştahı kaçmıştı. "Eğer Will benim evimin kiralık olduğunu öğrenirse..." Düşüncesini bitirmek bile istemedi.

"Ona söylemem," dedi Olivia. "Eminim annem de söylemeyecektir."

Grace dirseklerini masaya yasladı. "En büyük korkum Will'in Cliff'le aramda sorun yaratması," diye itiraf etti.

“İtiraf etmeliyim ki bu benim de aklımdan geçiyor,” dedi Olivia. “Gerçi annem aynı fikirde değil.”

“Annen, Will’le bu konuyu mu konuşmuş?” Charlotte konu tatsız diye sakınacak tiplerden değildi. Grace yaşlı ka-

dinin bilgeliğine şükretti. Ayrıca oğlunun aniden Cedar Cove’a taşınma isteğini sorguladığı için de minnettardı.

“Annem, Will’in kesinlikle seni rahatsız etmek gibi bir niyeti olmadığını söylüyor.”

Grace bunun doğru olmasını diledi. İlişkileri bittikten sonra bile, Will yalanlarım açıklamak ve yenilerini söyleyebilmek için onunla bağlantı kurmaya çalışmıştı. Will yüzünden neredeyse Cliff’i kaybedecekti, bunun ikinci kez tekrarlanmasını göze alamazdı.

“Cliff biliyor mu?” diye sordu Olivia, Grace’in akimdan geçenleri okumuş gibi.

“Söylemeye niyetim var ama henüz söylemedim.”

“Grace!”

“Öyle mutluyuz ki, bunu hiçbir şeyin bozmasını istemiyorum.”

“Eğer ClifTi tanıyorsam, Will’in Cedar Cove’da yaşadığını ve senin bunu söylemediğini öğrendiğinde daha kötüsü olur.”

“Ona *söyleyeceğim*, söz veriyorum.” Eve gider gitmez bunu yapacaktı. Şansa bırakılmayacak kadar önemli bir konuydu. Evliliğini Will Jefferson gibi onursuz ve düzenbaz biri yüzünden tehlikeye atamazdı.

Kahvelerini bitirdiler ve Goldie’ye her zamankinden çok daha fazla bahşiş bırakarak kalktılar. Kapıya doğru yürürken Olivia ona sarıldı. “Kutlarım büyükanne.”

“Teşekkürler arkadaşım.”

Olivia esnedi. “Artık eve gidip uyuyalım. Sabah işe gitmem gerekiyor.”

“Benim de.” Grace uyuyabileceğinden emin değildi. Önce Emma Grace’in doğumu, ardından Will JefFerson’la ilgili tatsız haber. Olivia onu haftalar önce uyarmıştı ama Grace, Will’in bunu yapabileceğini tahmin etmemişti. Cesaret edebileceğine inanmamıştı. Oysa işte buradaydı.

Bahçedeki her zamanki yerine park ettiğinde ahırın ışığının yanmadığını gördü. Cliff evde olmalıydı. Grace onun uyumamış olması için dua etti.

“Sen misin Grace?” Cliff yanında köpekle birlikte onu girişte karşıladı.

“Benim.” Yağçanağı’nı okşamak için eğildi, sonra kocasına sarılmak için uzandı. Uzun uzun kucaklaştıktan sonra sordu, “Günışığı nasıl?”

“Harika. Çok yakışıklı bir oğlan doğurdu ve kendisi de çok iyi. Kelly nasıl?”

“Güzel bir kızı var ve o da çok iyi.”

Cliff kıkırdayarak tekrar ona sarıldı. “Küçük Emma Grace. Bundan daha güzel bir isim olamazdı.”

“Grace gülümsedi. “Olivia ve ben Pancake Palace’ta pasta ve kahve eşliğinde kutladık.”

“Mesajında öyle diyordu.”

“Olivia nikâh töreni konusunda ısrar ediyor, ekim ortasını önerdim. Sen ne dersin?”

“Elbette, yeter ki sen iste.”

Grace başıyla onayladı. “Dünyanın en iyi kocasına sahip olduğumu bütün dünyaya ilan etmek istiyorum.”

Cliff onun başını öptü. “Şanslı olan benim.”

“Öyle sanıyorsun, değil mi?” ne kadar çabalasa da, Grace esnemesine engel olamadı.

Kolunu onun beline dolayan Cliff, Grace’i yatak odasına giden koridora yöneltti. “Hadi tatlım, artık yatalım.”

Grace ona şimdi söylemesi gerektiğini biliyordu ama kutlayacak o kadar çok şeyleri vardı ki söylememeye karar verdi. Hemen değil. Belki sabaha. Şu anda ikisi de çok yorgundu. Mutluydular. Geceyi Will Jefferson haberiyle bozmak doğru gelmiyordu.

Grace, Cliff'in bu haberi başkasından duymaması için dua etti.

4*

On İki

"Rachel beni alışverişe götürebilir mi?" diye sordu Jölene altıncı kez.

"Olur demiştim," diye mırıldandı Bruce, *Cedar Cove Chronicle'm* sayfalarını karıştırırken. Bilgisayar desteği işinde çok çalışıyordu ve akşamları kendine biraz zaman ayırmak istiyordu. Kendini toparlamak için sadece yarım saat, hepsi bu. Stephanie'nin ölümünden beri kızıyla belli bir düzen kurmuşlardı. İşten eve dönünce haberleri izliyor ve Jölene bir kitap ya da yapbozla oyalanırken gazetesini okuyordu. Sonra birlikte akşam yemeği hazırlıyorlardı. Üstelik yemekleri et ve patatesten ibaret olmuyordu. Bazı akşamlar domuz pastırması, yumurta ve *waffle* yiyorlardı. Zaman zaman kurabiye ve patlamış mısırlı sütlü tatlı yedikleri de oluyordu; ama bunu alışkanlık haline getirmemişlerdi.

"Ama telefon etmedin," diye sızlandı Jölene.

"Neden kendin aramıyorsun?" dedi babası. Rachel'ı daha önce yeterince sık aramıştı. Stephanie'nin ölümünden

sonra Rachel, Jolene'e adeta dadılık etmiş ve ikisi pek çok geceyi ve hafta sonunu birlikte geçirmişlerdi.

Bir anneye ihtiyacı olduğuna karar veren Jölene, Rachel'ı uygun görmüştü. Rachel'la güzellik salonunda karşılaştıktan günü ve kızının beyanıyla nasıl utandığını hatırlayan Bruce gülümsedi. Kendisinden bir şey istenmediği sürece, Rachel'ın hayatlanna girmesini memnuniyetle karşılamıştı. Romantik bir ilişki peşinde olmadığını tekrarladı kendine. Tekeşliliğe inanan erkeklerdendi ve o eş Stephanie'ydi. O gittikten sonra bir daha evlenmeyi aklından geçilmemişti. Pek çok kadın anlayamadığı halde Rachel bunu anlamıştı. Herkes Bruce'un ideal evlilik adayı olduğunu düşündüğünden pek çok arkadaşı ona bir eş bulmayı kendilerine vazife addetmişti. Bruce kendi adına, açıkça ifade etmeseler bile,

hedefleri açık açık belli olan kadınlann bulunduğu huzursuz ortamlarda fazlasıyla yer almıştı. Eninde sonunda, hepsi Bruce'un onlarla ilgilenmediğini anlamıştı. "Rachel'ı *senin* aramanı istiyorum," dedi Jölene.

Bruce gazetesini indirdi. "Neden?"

"Çünkü o zaman senin de onayladığını anlıyor."

Bruce akşam huzurunun zaten kaçtığının farkındaydı. Jölene, Rachel Ta düzenli olarak telefonlaşıyordu; ikisi haftada en az bir gün buluşmak için mutlaka bir bahane yaratıyorlardı. Genç âşık, San Diego'ya tayin olduğundan beri daha sık görüşüyorlardı. Rachel'a bundan söz etmese de Bruce için Nate sıkıntı değildi. Kadın istediği kişiyle flört edebilirdi.

"İşte." Jölene ona telefonu uzattı.

"Tamam, tamam," diye mırıldandı Bruce. Dürüst olsa.

Rachel'ı aramaya karşı olmadığını itiraf ederdi. Onu bir arkadaş olarak görüyordu; numarası hızlı arama listesinde olacak kadar iyi arkadaş.

"Selam," dedi Rachel telefonu açtığında. "Bu cumartesi özel bir şey yapıyor musun?"

"Aklından ne geçiyor?"

"Jölene'in okul alışverişi yapması gerekiyor ve senin götürmeni istiyor."

"Ben varım."

Bruce onun coşkusu karşısında sırıttı. Kadınların alışveriş olayına bir türlü aklı ermiyordu. Bir AVM'ye dalma fırsatını kaçıracak bir tek kadın bile tanımamıştı. Yatak örtülerinde indirim, eşantiyon dağıtımı, makyaj tanıtımı... Bahaneler tükenmiyordu.

"Komik olan nedir?"

"Siz kadınlar ve alışveriş."

"Dinle Bruce, sen gitmek istemiyorsun. Erkeklerin farklı tercihleri var. Eminim

şu anda televizyonun karşısında oturmuş, elinde uzaktan kumandayla koltuğa yaslanmışsın-dır. Televizyonda haberleri seyrederken bir yandan da gazete okuy örsündür.”

Akşam alışkanlıklarını bu kadar iyi nasıl biliyordu? Aslında şaşırmamalıydı. Son birkaç yıldır Rachel onların evine ve onlar da Rachel’a çok sık gidip gelmişlerdi. Bruce’un güvenlik kalkanını aşabilen tek kadın oydu. Birden, onun başka erkeklerin akşam alışkanlıklarını da kendisininki kadar iyi bilip bilmediğini merak etti. Eğer biliyorsa, nasıl öğrenmişti?

“Genç âşıktan haber var mı?” diye sordu.

“Keşke Nate’e böyle demekten vazgeçsen,” dedi Rachel, sesindeki mizah tonu kaybolmuştu.

“Tamam, senin Denizci Delikanlı,” diye düzeltti. İşin gerçeği, Bruce, Rachel’m denizci sevgilisini hiçbir zaman fazla önemsememişti. Öncelikle, onları bir çift olarak göre-miyordu. İkincisi Nate, Rachel’ın Jolene’e ayırdığı zamana içerliyor gibiydi. Hatta zaman zaman aralarına girmeyi bile denemişti. Şimdiye kadar bu çaba işe yaramamıştı; Rachel izin vermemişti.

“Neredeyse her gün konuşuyoruz. Beni özlüyor.”

“Sen onu özlüyor musun?” diye sordu Bruce, alacağı cevabı bildiği halde.

“Deli gibi. Yakında onu ziyaret etmek için Califomia’ya gideceğim veya hafta sonu izninde o buraya gelecek. Birlikte olmadığımızda çok mutsuzuz.”

Bruce alaycı bir yorum yapmamak için dilini ısırdı. Neden sorma gereği duyduğunu bile bilmiyordu. Sebebini derinlemesine düşünmeyi istemediği halde, Rachel ve Nate Olsen’i düşünmek neşesini kaçırıyordu.

“Kasabada yeni bir şey var mı?” diye soran Rachel, konuyu birden değiştirmiş oldu. “Gazete okuyorsun, değil mi? Bana son haberleri ver.”

“Tamam,” dedi Bruce, ön sayfaya bakarak. “Okul yönetim kurulu eylüldeki oylamaya yeni bir kefalet konusu getiriyor. Oy vereceksin, değil mi?”

“Elbette. Başka?”

“Liman Caddesi Sanat Galerisi’yle ilgili Jack Griffm’in bir yazısı var. Anlaşılan sahipleri galeriyi kapatıyor, en azından kış ayları boyunca ve belki tamamen.”

“Yo, hayır,” diye mırıldandı Rachel. “Maryellen Bow-man bu durumda kendini çok kötü hissedecek. Galeriyi ayağa kaldıran oydu. Pek çok yerel sanatçı oradan gelecek kazanca güveniyordu.”

“Ayrıca Linnette McAfee için düzenlenecek veda partisiyle ilgili kısa bir yazı var,” diye devam etti Bruce. “Anlaşılan önümüzdeki hafta sağlık ocağına son kez gidecek.” “Taşındığı için üzülüyorum,” dedi Rachel. “Gitmesi gereken biri varsa, Cal’dir,” dedi öfkeyle.

“Cal kim?”

Rachel, Linette ve Cal’in ilişkileriyle ilgili ayrıntılı bir açıklamaya girişti ve sözlerini, “Cal onun kalbini kırdı ve şimdi Linnette kasabayı terk ediyor,” diye tamamladı.

“Neden?” Bu durum Bruce’a da mantıklı gelmemişti, ama sonuçta bir ilişkinin arkasındaki anlayabilecek son kişi oydu. Rachel, *kendince* neden Linnette’in taşınmaya karar verdiğini açıklamaya çalıştı ama Bruce yine de anlayamıyordu. Sonuçta Linnette ve Cal ayrılmışsa ne olmuştu? Artık lise öğrencisi değildiler, yetişkin gibi davranıp bir arada yaşamayı becerebilmeleri gerekiyordu.

“Martha Evans’m cenaze töreni bu haftaydı,” dedi Rachel. “Gazetede bununla ilgili bir haber var mı?”

“Martha kim?”

“Yaşlı bir kadındı. Doksan yaşlarında. Cenaze için saçlarını yapmıştım.”

Bunu düşünmek Bruce’un hoşuna gitmemişti. “Böyle şeyler yapıyor musun?” diye sordu tereddütle.

“Elbette. İyi bir kadındı. Onu özleyeceğim.”

“Fakat neden...”

“Cenaze evi zaman zaman beni çağırır ve Martha’yı sevdiğim için, ben yapmak istedim.”

Bir süre daha gevezelik edip şakalaştılar, işyerlerinde hayatın nasıl gittiğinden söz ettiler. Telefonu kapadığında, bir saatten fazla konuştuklarım fark edince Bruce şoke oldu.

“Rachel ne dedi?” diye sordu Jölene. Çayırda otlayan atlardan oluşan yapbozunu tamamlarken sabırla beklemişti. Beş yüz parçalık bir yapboz! Bruce hayli etkilenmişti.

“Cumartesi sabahı dokuz buçukta seni almak için burada olacağını söyledi,” dedi dalgınca. *Bir saat.* Rachel’la telefonda bir saat mi geçirmişti?

Bir terslik vardı.

Bruce telefonda konuşmaktan bile hoşlanmazdı. En fazla beş dakika. Gerekli olan şeyler söylenir ve kapatılırdı. Yetişkin hayatının hiçbir döneminde telefonla on beş dakikadan fazla konuştuğunu hatırlamıyordu.

“Baba?” Jölene düşüncelerini yanda kesti.

“Ne?”

“Ayakta duruyorsun ama hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Öyle mi?” Jölene söyleyinceye kadar ayakta olduğunun bile farkında değildi.

“İyi misin?” diye sordu kızı.

Bruce tekrar oturdu. “Ben, ben bilmiyorum.” Sarhoş gibiydi ve bu, onun için tuhaf bir durumdu. Aslında başı dönüyordu. Belki soğuk algınlığıydı. *Elbette, Rachel adında bir soğuk algınlığı.* Gözlerini kısıp kızına baktığında onun garip şekilde kendisini seyrettiğini gördü.

“91 l’i arayayım mı?”

“Hayır,” diyerek zorla gülmeye çalıştı. “Ben iyiyim ama sana bir sorum var.”

“Tabii.” Jölene onun önünde çömelip elini babasının dizine koydu. “Sana bir bardak su getireyim mi?”

“Hayır, hayır. Bir şeyim yok.” Kalbi sanki çılgına dönmüş bir sondaj kuyusu

pompası gibi çalışıyordu ama Bruce buna aldırmamayı tercih etti. “Rachel’ı seviyorsun, değil mi?” Fakat Jölene cevap vermedi. Rachel onun hayatında Stephanie’nin yerini almıştı. Bruce’un ebeveyni Connecti-cut’ta yaşıyordu ve Jölene onları sadece iki ya da üç kere görmüştü. Stephanie’nin annesi ve babası o daha küçük yaştayken boşanmışlardı ve babasıyla arası iyi değildi. Annesi ise Stephanie’den iki yıl sonra ölmüştü; tek evladının kaybıyla başa çıkamamıştı. O yüzden her zaman sadece Bruce ve Jölene vardı. Rachel dışında...

“Baba, *elbette* Rachel’ı seviyorum,” dedi Jölene. “Onu sen de seviyorsun, değil mi?”

Bruce gözlerini kıstı. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu şüpheyle.

“Ona kızgın filan değilsin ya?”

“Yo, yo, her şey... yolunda.”

Kızının gözlerindeki rahatlama kısa süre sonra korkuya dönüştü. “Nate’le evlenip San Diego’ya taşınmıyor, değil mi?”

Elimden gelse yaptırmam, diye haykırıyordu zihni. Jölene dikkatle onu incelediğinden, başını iki yana salladı ve ters giden bir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştı.

Birlikte akşam yemeğine giriştiler. Jölene yeşil salata yaparken Bruce ton balıklı sandviçleri hazırladı. Akşam yemekleri Stephanie için çok önemliydi. Karısının bunu ne kadar isteyeceğini bildiğinden, Bruce, Jölene’le her akşam akşam yemeği geleneğini sürdürmüştü. Kızı günün nasıl geçtiğini anlatırken, dikkatini vermek için elinden geleni yaptı. Yaz boyunca Jölene, kilisenin çok sevdiği gündüz kampına gidiyordu ve kendisinin de rol aldığı bir oyunla ilgili uzun bir öykü anlatmaya başladı. Bruce doğru yerlerde başıyla onaylamak ve tepki vermek için özen gösterdi.

Yaz boyunca yatma saati dokuz buçuktu ve Jölene itiraz etmeden odasına gitti. Bruce mutfağı topladı ve yatmaya karar verdi, işin kötüsü henüz yorgun değildi. Biriken çamaşırları yıkayıp kurutucuya attıktan sonra banyoyu temizledi ve hissettiği bu aşın gerginliğin o kadar kötü bir şey olmadığına karar verdi. Nadir ve şaşırtıcı bir duygu haliydi, ama paniğe kapılacak bir durum değildi.

Yatağa yattıktan sonra bir saat kadar dönüp durdu ve Rac-hel’la tekrar

konuşuncaya kadar uyuyamayacağma karar verdi. Rachel cevap verinceye kadar telefon tam dört kez çaldı.

“Alo!” Sesi uyku mahmuruydu.

“Benim,” dedi Bruce, komodinin üstündeki saate göz attı, gece yarısını geçtiğini görünce biraz gerildi.

“Bruce, saatin *kaç* olduğundan haberin var mı?” Rachel’i sesi artık daha ayık ama daha sıkkın çıkıyordu.

“Üzgünüm.”

“Sorun nedir?”

“Bu akşam seni aradığımda,” diye başladı; ama nasıl devam edeceğini bilemiyordu.

“Evet, ne olmuş?”

“Bir saatten fazla konuşmuşuz.”

Bu beyanını sessizlik izledi, o yüzden Bruce devam etti. “Aramızda bir şeyler var Rachel.”

Rachel içini çekti, ya da esnemesini bastırmaya çalışmış olabilirdi. “Hayır, yok.”

“Hayatım boyunca hiçbir kadınla bu kadar uzun konuşmadım.” Tereddüt etti, sonra ekledi, “Demek istediğim, Step-hanie dışında.”

“Bunu söylemek için mi beni derin uykumdan uyandırdın?” Sesi artık kuşkulu çıkıyordu.

“Evet.”

“Bak Bruce, biz arkadaşız. Yıllardır arkadaşız ve arkadaşlar birbirleriyle konuşur.”

“Ben telefonda çene çalmam,” dedi zoraki. “Yapmam. Hiç yapmadım.”

“Bunu çok fazla büyütüyorsun, tamam mı? Abartacak bir şey yok.”

“Jölene üzülüyor.” Akima gelen ilk şeyi söylemişti. “Senin için mi?”

“Hayır,” dedi çabucak. “Senin için üzülüyor.”

“Benim için mi?”

“Evet. Nate’le evlenip burayı terk etmenden korkuyor.”

Kendisi de üzülüyordu ama bunu RachePe söylemedi. Kafasının ne kadar karışık olduğunu yeterince belli etmişti. Rac-hel’a olan duyguları değişiyordu; belki hep aynıydı ama yeni farkına varıyordu.

“Bruce, Jolene’le bunu uzun uzun tartıştık. Eğer sana yine bu konuyu açıyorsa, konuşması gereken kişinin ben olduğumu söyle.”

“Ona ne söyledin?” diye sordu Bruce. Şu anda kızı hakkında konuştuklarına göre bunu öğrenmeye hakkı vardı.

Rachel cevap vermeden önce esnedi. “Daima hayatımın bir parçası olacağına söz verdim.”

“Yani sonuçta Genç Âşık’la evlenmeye karar verdin.” “Keser misin şunu,” diye terslendi Rachel pek nazik olmayan bir tonda.

“Şimdi ben Jölene için üzülüyorum,” diye fısıldadı Bruce. Sanki en iyi arkadaşını kaybedeceği duygusuna kapıldı ve omuzlarına bir depresyonun ağırlığı çöktü. Eğer Rachel, Nate’le evlenirse aynen böyle olacaktı. İkisini de arkada bırakarak buralardan gidecekti.

“Artık uyuyabilir miyim?” diye sordu Rachel. “Konuşmak isterdim,” diye mırıldanan Bruce tekrar uzanıp başını yastığına koydu.

“Bruce, saat neredeyse bir oldu!”

“Biliyorum ama şu anda uyanıksın, değil mi?”

“Evet, sayende. Nate ve benim dışımda konuşmak istediğin bir konu var mı?”

“Cumartesi akşamı alışverişten sonra akşam yemeğine ne dersin?”

“Bruce!”

“Ne?”

“Artık uyumaya ne dersin? Bütün istediğim bu.”

“Ya.”

“İki aspirin al ve beni sabah ara.”

Her şeye rağmen Bruce sırıttı. “İyi geceler Rachel.” “İyi geceler Bruce,” dedi Rachel, vurgulayarak. Ahizeyi kapadığında Bruce gülümsüyordu; oysa gülecek bir şey yoktu, çünkü Rachel gerçekten Nate Olsen’le evlenecek olursa doldurduğu boşluk eskisinden çok daha derin olacaktı.

4*

On Üç

Henry M. Jackson Huzurevi’nde diğer hanımefendilerle birlikte oturan Charlotte gözü dönmüş bir hızla örgüsünü örüyordu. Arkadaşları sohbet ederken, zihni en az elleri kadar yoğundu.

“Charlotte,” dedi Helen Shelton. “Binlerce kilometre uzakta gibi görünüyorsun.”

“Oh!..” diye mırıldandı Charlotte. Arkadaşlarının sohbetini dinlemiyordu ama bunun fark edilmiş olması onu utan-dırmıştı. İyi bir örgücü ve en sevdiği arkadaşlarından biri olan Helen’a mahcup bir halde gülümsedi. Helen dul bir kadındı ve Gelincik Geçidi’nde güzel bir dubleks evde yaşıyordu. İki kadının pek çok ortak yönü vardı ve birlikte örgü örüp sohbet ederek çok sayıda gün geçirmişlerdi.

Ne yazık ki o sırada Charlotte’m kafası, aniden Cedar Cove’a taşınmaya karar veren oğluyla meşguldü. Dışarıdan bakıldığında, Will’in emekliliğini Washington’da geçirmek istemesi mantıklı görünüyordu ama onun neler yaptığını bildiği için şüphelenmekte haklıydı.

“Bess örgüsünü kontrol edip edemeyeceğini sordu,” dedi Helen. “Nerede hata yaptığını bir türlü çıkaramadım.” “Elbette.” Charlotte kendi örgüsünü kenara bırakarak arkadaşının yarısı tamamlanmış çorabını incelemeye başladı. Altmış yıldır yumak ve şişlerle uğraşan biri olarak çok sayıda örgü düzeltmişti. İnsanlar örgülerinde yaşadıkları zorluklarla ona geldiklerinde hep aynı tavsiyede

bulunurdu: *Örneği iyi anlayın.* İlk incelemede tarif yeterince açık gelmediyse, tekrar inceleyin.

Çorabın, örgücüler arasında elden ele dolaşmaktan yıpranmış örneğine baktı, Bess'in yanlışını çabucak buldu ve bir tığ yardımıyla kaçan ilmeği çekerek düzeltti.

Bu masada oturanların hepsi onun hayattaki en yakın arkadaşlarıydı ama yine de Charlotte sıkıntılarını onlarla paylaşamazdı. Onun kuşağından gelen kadınların çoğu bunu yapmazdı, aile sorunları ailenin içinde kalırdı. Aile dışındakilere konuşulmazdı, en iyi arkadaşlarla bile...

Olivia ve Grace'in arkadaşlığına gıpta ediyordu. İkisinin konuşamadığı, paylaşamadığı hiçbir konu yoktu ama Charlotte, oğlunda yaşadığı hayal kırıklığını kocasından başkasıyla paylaşamazdı. Will'in babası olmasa da, Ben artık ailenin bir parçasıydı.

Arkadaşlarına oğlunun bu kadar zayıf bir karakteri olduğunu nasıl anlatabilirdi? Oğlunun evlilik yeminine ihanet ettiğini bu kadınlara nasıl anlatabilirdi? Hem de bir kez değil,

defalarca. Eski kansı Georgia, bu sim elinden geldiğince saklamaya çalışmış ama sonunda zavallı kadının sabrı taşmıştı. Charlotte onu suçlayamazdı. Eğer Clyde yaşasaydı, oğlunun bu davranışlarından utanç duyardı ve hiç kuşkusuz ona söyleyeceği bir çift sözü olurdu. Belki tek oğlunun yaşatacağı hayal kırıklığının acısını çekmektense Clyde'm zamanında cennete gitmiş olması daha iyiydi.

Örgü kulübünden döndüğünde Ben evdeydi. Merdivene yaklaşıp basamakları yavaş adımlarla çıkarken ön kapıyı açtı.

"Dünyanın yükünü omuzlannda taşıyor gibisin," dedi, elindeki çantayı alıp onun koluna girerken. Charlotte otomatik olarak mutfağa yöneldi.

"Bir fincan çay ister misin?" diye sordu kocasına. "Yanında sohbet de varsa isterim."

Charlotte konuşabileceğinden emin değildi; genzi tıkanmış gibi hissediyordu. Güçlükle yutkunarak başıyla onayladı; çünkü konuşmaya, ona böylesine baskı yapan duygulan paylaşmaya *ihtiyacı vardı.*

Charlotte suyu kaynatıp çayı demlerken Ben, fincan ve tabaklan çıkardı. Çok geçmeden mutfak masasında karşılıklı yerlerini almışlardı. Çayları fincanlara doldurmadan önce Ben uzanıp elini tuttu.

“Will yüzünden mi?” diye sordu Ben.

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Ben omuz silkti. “Bir iki saat önce çıktı. Ev bakmak için bir emlak komisyoncusuyla görüşecekmiş.”

“Nereye taşınmak istediğini söyledi mi?”

“Kasabada bize yakın bir yer bakmak istiyormuş.” “Ben de bundan korkuyordum,” dedi Charlotte sertçe. “Neden?” diye sordu Ben, şaşırdığı çok açıktı. “Yakınımızda olmak istemesi çok ince bir düşünce. Birbirimize ihtiyacımız olabileceğini söyledi.”

“Deli saçması,” diye terslendi Charlotte.

Onun bu çıkışı karşısında Ben’in gözleri kocaman açıldı. “Oğlumu tanırım,” dedi, “kasabada olmak istemesinin bizim iyiliğimizle hiçbir ilgisi yok.” Fincanları doldururken elleri titriyordu.

“Yakınında olacak kişiler sadece biz değiliz,” diye homurdandı, ardından dehşetle dudaklarını sıktı.

Ben, anlamamış gibi kaşlarını çattı.

“Grace,” dedi Charlotte, demliği masanın üstüne bırakarak.

“Hâlâ Grace’e kafayı taktığına gerçekten inanıyor musun?” diye sordu Ben. Will’in bu kadar ileri gidebileceğine ihtimal vermiyor gibiydi. “ClifFle evli olduğunu biliyor, değil mi?” “Elbette biliyor ama alyans gibi küçük bir ayrıntı daha önce ona engel olmadı,” dedi Charlotte. Midesine bir yumru oturmuştu. “Son derece rekabetçidir. O yüzden iş dünyasında bu kadar başarılı oldu.”

“Bir başka deyişle, kaybetmekten hoşlanmıyor.” “Nefret ediyor.” Charlotte oğlunun gençliğinden sayısız örnek verebilirdi, ama sustu. “Kasabaya taşınacak ve bir iki haftaya kalmadan bir kütüphane kartı alacak.”

“Grace yüzünden...”

“Başka sebebi yok,” diye araya girdi Charlotte. “Son otuz beş yıldır ihtiyaç duymadığı halde, taşınmanın Önemli bir parçasıymış gibi bunu yapacak. Söylemedi deme,” diye ekleyerek parmaklarını masanın üstünde tıkırdatmaya başladı.

“Grace konusunda artık çok geç,” dedi Ben. “Mutlu bir evliliği var.”

“Biliyorum.” Charlotte, Grace’in mutluluğunu hiçbir şeyin bozmasına izin vermemeyi görev biliyordu. Grace, onun ikinci kızı gibiydi. Oturduğu yerden kendi oğlunun onun hayatını mahvetmesini izleyecek değildi. Grace’i tekrar baştan çıkaramazdı ama araya imalar ve şüphe sokarak evliliğini bozmayı başarabilirdi.

“O halde neden bu kadar endişelisin?”

Charlotte’m cevap vermesine fırsat kalmadan ön kapı açıldı ve içeriye, kendinden emin, pervasız bir tavırla Will içeri girdi. Gözleri parlıyor, mutfaktan içeri girdiğinde gülümsüyordu. “Ben geldim,” diye ilan etti. “Bir fincan çaya itiraz etmem.”

“Nasıl gitti?” diye sordu Charlotte. Ona bir fincan vermek için kendiliğinden ayağa kalktı ve oğlunun yakışıklılığı karşısında adeta çarpıldı. Altmış yaşında olduğu halde, gençliğinden çok daha çekici görünüyordu. Uzun boylu ve yapılıydı, zinde bir vücudu vardı. Tarzı da iyiydi; ergenliğe ulaştığı andan itibaren giyimine dikkat ederdi. Charlotte onun modayı akranlarına göre çok daha dikkatli takip ettiğini hatırlıyordu. Kısa süre önce şakaklarına aklar düşmeye başlamış ve bu ona daha benzersiz bir görüntü katmıştı. Cazibesini ve kılık kıyafetini düşününce, kadınların onun ayaklarına kapanmasına şaşmamak gerekirdi. Hatta Grace gibi aklı başında olanların bile.

“Liman Caddesi’nin kenarında iki odalı küçük bir daire buldum,” dedi Will zafer edasıyla.

“Liman Caddesi’nin kenarında mı?”

“Deniz kenarında,” dedi, annesinden çayını alırken.

Charlotte’m bildiği, deniz kenarında sadece bir tane site vardı. “Orada hiç kiralık

ilanı görmedim,” dedi tatsız bir sesle. Doğal olarak Will, kütüphanenin hemen yanında bir daire tercih etmişti.

“Devren kiralıyorum,” diye açıkladı Will. “Daha seçkin bir yer tercih ederdim ama şimdilik idare eder.”

Charlotte, Ben’le göz göze geldi. Ben, başıyla onaylayarak ayağa kalktı ve izin istedi.

Charlotte, onun mutfaktan çıkmasını bekledi ve sonra oğluna döndü. “Bu Linnette McAfee’nin dairesi olmasın?”

“Kesinlikle öyle.” Will şaşırmış gibiydi. “Nereden biliyorsun?”

“Annesiyle konuştum,” dedi Charlotte. “Corrie, kızının Cedar Cove’dan taşınmasından hiç hoşnut değil.” Ne yazık ki Linnette, eve kiracı bulunsa da bulunmasa da gitmeye kararlıydı.

“Eh, onun kaybı benim kazancım,” dedi Will, sanki esprili bir durum varmış gibi. “Haftaya taşınmayı düşünüyorum.”

“O halde bana, hayırlı olsun demek düşüyor,” diyebildi Charlotte.

“Seni rahat bırakmış olsam da, hep bu civarda olacağım,” dedi Will annesine.

Charlotte yorum yapmadı. Onun yerine, kalktı ve hiç dokunmadığı çayını mutfak tezgâhına götürdü. Sırtı Will’e dönük halde duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Sonra yüzünü ona çevirdi, oğlundan en kötüsünü beklemenin verdiği sıkıntıyla onun niyetini tartmaya çalıştı.

“Doğru şeyi yaptığından emin misin?” diye sordu çekinerek.

Will şaşkın bir ifade takındı. “Elbette eminim. İkiniz de sağlıklı olabilirsiniz ama ihtiyaç duymanız ihtimaline karşın yakınınızda bulunmam gerektiğini düşünüyorum.”

“Olivia ve Jack en fazla iki kilometre mesafede.”

Will ilk kez o anda Ben’in artık mutfakta olmadığını fark etti. Eğer üvey babasından destek almayı umuyorsa işe yaramayacaktı.

“Cedar Cove’a taşınmasam daha mı iyi olacağını düşünüyorsun?” diye sordu dobra dobra.

“Bunu söyleyecek kadar ileri gidemem,” dedi Charlotte. Sonuçta Will oğluydu ve yanında olması onu mutlu ederdi; tabii onurlu davrandığı sürece.

Will, ellerini havaya kaldırarak, “O halde sorun nedir?” diye sordu.

“Sorun, Grace Harding.”

“Grace mi?” diye tekrarladı Will kaşlarını çatarak. “Grace’in konuyla ne ilgisi var?” Oğlunu bu kadar iyi tanımasa, Charlotte kendi algılarını sorgulardı.

“Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi, her şeyin farkında olduğunu saklamaya gerek duymadan. Daha önce bu konudan hiç söz etmemişti, ama Wili’in *herkesi* kandıramadığını bilmesi gerekirdi. “Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.” Will kaşlarını biraz daha çattı. “Anlaşılan Olivia dedikodu yapmak için hiç vakit kaybetmemiş,” diye homurdanırken yüzü öfkeyle gölgelendi.

“Pek sayılmaz. Aranızda olanları tamamen kendim tahmin ettim.”

Will yavaşça soluğunu bıraktı. “Seni temin ederim anne, endişelerin tamamen yersiz. Grace adına ve kocası adına mutluyum. Onlara her şeyin en iyisini diliyorum. Grace tercihini yaptı, evlenmek için beni tercih etmesini dilemiş olsam da...” “Seninle evlenmek mi!” diye patladı Charlotte. “O zaman Georgia’yla evliydin.”

“Boşanmayı düşünüyorduk,” dedi Will gayet soğukkanlı bir tavırla.

Charlotte, onun yalan söylediğini biliyordu. “Of Will,” diye fısıldadı yüreği sızlayarak. “Bana bu kadar kolay yalan söyleyebileceğine gerçekten inanıyor musun? Ben senin annenim. Seni *tanırım*.”

Will yüzleşmekten nefret ederdi, özellikle onunla. Küçük bir çocukken yaptığı gibi dudağını ısırdı. “Seni temin ederim anne, Grace’e bulaşmaya niyetim yok. Bu konuda samimiyim. Dediğim gibi, ona ve Cliff’e mutluluklar dilerim. Doğru ya da yanlış, onu kaybettim ve bunu kabullendim. Kenara çekileceğim.”

“Ciddi misin?” diye sordu Charlotte, oğlunun gözlerinin içine bakarak.

Will sırıttı, kesinlikle annesini kandırmaya çalışan biri gibi görünmüyordu.

“İzci sözü.” Kollarını açtı, Charlotte ona doğru ilerleyince annesini sımsıkı kucakladı.

Kısa süre sonra, nereye gittiğini söylemeden Will yine ortadan kayboldu. Ben salondaki koltuğunda kitap okuyordu, bekçi kedi Harry kucağındaydı.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordu Charlotte ona katıldığında.

“Şey, sanırım. Aklımdan geçenleri söylemeden bir gün daha geçiremeyecektim. Davranışı konusunda ne kadar mutsuz olduğumu Will’in bilmesi gerekiyordu.”

Ben, okuduğu Ulysses S. Grant’in[2] anılarını koltuğunun kenarına koydu. “Unutma, hayal kırıklığına uğratan bir evlat sahibi olmanın anlamını iyi bilirim. O konuda yalnız değilsin hayatım.”

Deneyim konuşuyordu. Ben’in oğlu David sürekli mali sorun yaşıyordu ve sık sık babasının desteğine ihtiyaç duyuyordu. Ben akıllıca davranarak, aldığı borçları ödeyinceye kadar, bir daha oğluna kredi açmamaya karar vermişti.

“Bir şekilde, keşke Will’in sorunu para olsaydı diye düşünüyorum,” dedi. “Grace’e karşı niyeti hakkında ona güvenmemi istedi. Kabul etmekten başka çarem yoktu.”

“Aynı fikirdeyim,” dedi Ben, Harry’nin tüylerini kulaklarından kuyruğuna kadar okşayarak. Kedi keyifle mırıldanmaya başladı. “Bekleyip göreceğiz.”

“Evet ama ya sözünde durmazsa?”

Will’in onurlu davranmasını ne kadar istese de, derinlerde bir yerde ona güvenmiyordu.

“Charlotte, aşkım,” dedi Ben. “Gereksiz yere endişelenme. Zaten her yeni günün kendince sıkıntıları var. Ondan şüphelenmek için bir nedenin oluncaya kadar sözüne inan. Ancak o zaman onunla karşı karşıya gelirsin.”

Charlotte, başıyla onayladı. “Bir başka deyişle, dereyi görmeden paçaları sıvama ve ona benzer diğer klişeler...” Ben elini uzattı. “Kesinlikle,” dedi gülümseyerek. Charlotte, kocasının oturduğu koltuğa yürüdü ve kolunu onun omzuna attı.

“Seninle evlendiğim için çok mutluyum. Bilge bir adamsın Bay Rhodes.”

Ben onun parmaklarını öptü. “Evrendeki en güzel kadınla evlenecek kadar zekiyim. Aklıma gelmişken, bu sabah elmalı pastayla ilgili bir şey mi söylemiştin?” “Söylemiştim,” dedi Charlotte gülerek.

“Ağustosta pasta tercihim elmalıdır, biliyorsun.”

“Ben ekim sanıyordum,” diye dalga geçti Charlotte. “Hımm. Haklı olabilirsin ama bu konularda çok katı olmamak gerek, değil mi?”

Charlotte kahkaha atmaktan kendini alamadı. Çok sevdiği kocasını kaybettikten yirmi beş yıl sonra aşkı bulmuştu. Bütün dileği, oğlunun da, onu kusurlarına rağmen sevebilecek kadar güçlü bir kadın bulmasıydı. Eksiklerine rağmen onu eğitebilecek bir kadın.

Tabii öyle bir kadın varsa...

On Dört

Liseli bir çocuk gibi davrandığı için kendini azarladı Troy Davis. Aslında Faith’le buluşacağı akşam için hazırlanırken ıslık çalmaya başlamıştı. Islık! Onu duyan, gören biri olsa, Cedar Cove’un aklı başında, ciddi şerifini tanımakta güçlük çekerdi; ama başkalarının düşüncesi Troy’un umurunda değildi. Yıllardır -evet yıllardır- ilk kez bir cumartesi akşamı zorunluluktan değil, keyfi olarak dışarı çıkıyordu. Sandy’ye olan derin aşkı yüzünden böyle düşündüğü için biraz suçluluk duyuyordu; ama biraz eğlenmek onun da hakkıydı. Kesinlikle bu küçük beklentisi onun da hakkıydı.

Faith, onu Seattle’daki evine akşam yemeğine davet emişti. O gün öğleden sonra Troy tıraş oldu ve yıllardır kullandığı markanın losyonunu sürerken, belki değişikliğin zamanı gelmiştir, diye düşündü. Saçlarını taramayı bitirdikten sonra giyinmek için gardırobunu gözden geçirmeye başladı. Kolalı olmazdı, trikolar pazar sabahı kiliseye giderken uygundu. Bir cumartesi akşamı yemek randevusuna giderken uygun olmalıydı.

İlk telefondan beri, Fatih’le neredeyse her akşam konuşmuşlardı. Genelde bir saat boyunca boş konuşacak bir tip değildi; ama Faith’le telefon konuşmaları bazen daha uzun bile sürüyordu. Kapattıkları zaman Troy’un aklına söylemeyi unuttuğu en az dört beş şey geliyor, onu tekrar aramamak için kendini zor

tutuyordu.

Bir hafta önce Cedar Cove'da sıcak, yağlı kızarmış patates ve diyet gazoz için - elbette Pancake Palace'ta- buluşmuşlardı. Gençlik arayışı diye tanımlamıştı Faith. Sonra ma-rinaya doğru yürümüşlerdi. Sohbet etmişler, gülüşmüşler ve anıları tazelemişlerdi. Faith, Seattle'a dönüşe geçtiğinde hava kararmaya başlamıştı.

Troy, onun tahmini eve varış saatini bekledikten sonra sağ salim ulaştığından emin olmak için telefon etmişti. Birlikte geçirdikleri dört saatin ardından Faith, Seattle'a döner dönmez bir saat de telefonda konuşmuşlardı.

Öpüşmemişlerdi. En azından şimdilik. İçeceğini verirken temas eden parmaklar, yolun karşısına geçerken dirseğini tutuş gibi gelişigüzel olanların dışında ona dokunmamıştı bile. Dürüst olmak gerekirse korkuyordu. Bu korkulan geride bırakmaya kararlıydı ve doğru bir zamanda, uygun fırsat olursa onu öpme girişiminde bulunabilirdi. Tabii o da isterse. Bu işaretleri okuma ihtiyacı duymayalı yıllar olmuştu. Neyse bunu hissedeceğini umuyordu.

Evden çıkmadan önce parfümünü bulmak için banyonun altını üstüne getirdi; bulamayınca büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. Kızının yılbaşı hediyesi olarak aldığı kaliteli,

pahalı bir üründü. Bir ya da iki yıl önceydi, henüz kapağını bile açmamıştı ve mutlaka banyoda bir yere tıkıştırmış olmalıydı.

Şimdi düşündüğünde, Sandy'nin evde yaşadığı dönemdi; demek iki yıldan fazla geçmişti. Zaten şimdiye kadar bozulmuş olmalıydı. Böylesi daha iyiydi, fazla frapan olmaya gerek yoktu. Kadınların burnunun daha iyi koku aldığını *bildiğinden* değil ama iki farklı koku sürmek gereksizdi. Tamam. Tıraş losyonuyla yetinecekti.

Salondaki dergileri düzeltirken kaçta çıkması gerektiğini düşündü. Erkenden gidip ezik görünmeye gerek yoktu, ama geç kalmak da kabalık olurdu. Trafik ve feribot İkilisini düşününce, yolun ne kadar süreceğini kestirmek zor oluyordu.

Tam gitme zamanı olduğunu düşündüğü anda ön kapı açıldı.

"Baba, burada mısın?"

“Megan?” Yüreği daraldı. Kızına Faith hakkında hiçbir şey söylememişti. Suçlu hissettiği için değildi ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bu ilişkiye ciddi gözle bakmak için henüz çok erkendi. Faith’le gerçekten bir gelecekleri olduğuna inanıncaya kadar bu sim kendine saklamayı tercih ederdi.

“İşte buradasın,” diyen Megan mutfağın köşesini dönerken Troy, anahtarlarını cebine koyarak salona girdi. Kızının kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Çok iyi görünüyorsun.”

Ne diyeceğini bilmeyen Troy ilgisiz bir şeyler mırıldandı. İçgüdüleri, hayatına başka bir kadın girmesine Megan’m hazır olmadığını söylüyordu.

Megan, kollarım kavuşturup onun kıyafetini incelemeye devam etti. “Olay nedir?” diye sordu.

Troy huzursuzca omuz silkti. “Pek bir şey değil. Eski bir arkadaşla buluşacağım.” Bu “eski arkadaş”ın bir hanımefendi olduğunu söylemenin tam zamanıydı ama Troy tereddüt etti.

“Seni tanımasam flörtünle buluşmaya gittiğini söyleyebilirdim.”

Troy kaşlarını çatıp bir kez daha omuz silkti.

Megan başını iki yana salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Neyi?”

“Seni flört ederken hayal bile edemiyorum,” dedi kendinden emin bir şekilde. Böyle bir konuyu konuşmanın bile zaman kaybı olduğunu düşünür gibi bir hali vardı.

“Neden?” diye sordu Troy. Emeklilik yaşı gelmiş olabilirdi ama henüz ölmemişti.

“Of, hadi baba,” diye dalga geçti Megan, “Sen mi?”

“Tekrar biriyle görüşmek isteyebilirim,” diye açıklamak istedi Troy. “Er ya da geç...” Kızının tavrı zerre kadar cesaret verici değildi, Troy’un da pek keyifli olduğu söylenemezdi.

“Asla!” Kızı şoke olmuş gibi görünüyordu, tepkisi ise Troy’un umduğundan bile daha sertti.

“Annem daha yeni öldü!”

Kimsenin bunu hatırlatmasına ihtiyacı yoktu. “Annenin ne zaman öldüğünün farkındayım.” Megan’a, Sandy’nin yıllardır hasta olduğunu hatırlatmaya gerek duymadı. Onca yıl boyunca Troy bir kez bile başka bir kadına ilgi duymamıştı. Son ana kadar ona sadık kalmıştı.

“Bu doğru olmaz,” dedi Megan inatla, gülüşü solmuştu. “Böyle bir şey yapmazsın, değil mi?”

“Neden yapmayayım?” diye karşılık verdi Troy, duygularım saklamaya çalışarak.

“Dediğim gibi, doğru olmaz,” diye tekrarladı Megan, ama bu kez daha yüksek sesle. “İnsanlar dedikodu yapar.”

“Ben hayatımı başkalarının fikirleri üstüne kurmuyorum,” dedi Troy, sesi hayal kırıklığı ve sıkıntıdan daha sert çıkıyordu.

“Annemin hatırasına saygısızlık etmiş olursun.” Megan’ m üzüldüğü çok açıktı. “Tanrı aşkına baba, daha iki ay bile olmadı! Ciddi değilsin değil mi, gerçekten bir *kadınla randevuya* gitmiyorsun, yoksa gidiyor musun? Bu çok yanlış.” Sandy’ninkilere çok benzeyen gözleri korku doluydu.

“Elbette hayır,” dedi, sesinin olabildiğince sakin çıkmasına çalışarak.

Megan birden rahatladı. “Şükürler olsun. Bir an ödümü kopardın.”

Troy içini çekti. Faith’le görüşme konusunda kızının fikrini sormaya gerek yoktu. Megan duygularını yeterince açık ifade etmişti. Megan söz konusu olduğunda her şey eskisi gibi kalacaktı.

“Akşam yemeğine gelir misin diye sormak için uğramıştım,” dedi Megan.

“Ne zaman?”

“Bu akşam diye düşünmüştüm ama anlaşılan başka planların var arkadaşınla.”

Yüzü, huzursuzluğunu ele veriyordu. “Daha önce sormalıydım ama bir randevun olacağı aklıma gelmedi.” Dudağını ısırdı, sonra önemli değilmiş gibi davranmaya gayret etti. “Babamın hep elimin altında olduğunu sanmanın sonu budur.”

Hiçbir şey Troy’u kızını hayal kırıklığına uğratmaktan daha fazla üzemezdi. “Yemekte ne var?” diye sordu zoraki.

“Taze midye ve yengeç buğulama. Bugün köylü pazarından aldım. Craig, onları süt mısırı ve taze patateslerle birlikte kocaman bir tencereye koydu bile.”

“Ne kutluyorsunuz?”

Kızının dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Bekle ve gör. Gelmenin bir yolu var mı?”

Neden, neden evden on dakika önce çıkmamıştı? O zaman burada olmaz ve Megan onun planları hakkında bir şey bilmek zorunda kalmazdı.

“Yapabilir misin baba?” Gözleri umutla parlıyordu. “Önce bir telefon açmak zorundayım.” Sözcükler neredeyse boğazına düğümleniyordu. Seçeneği olsa bir dakika durmazdı. Evet, Megan şımarıktı; bunu itiraf ediyordu ama tek çocuk olduğu ve ebeveyninin ikisi de üstüne titrediği için bunun doğal olduğunu düşünüyordu. Aynca, Sandy’nin hastalığı süresince Megan’la çok şey atlatmış, birbirlerine daha fazla yaklaşmış ve duygularına daha fazla özen gösterir olmuşlardı.

“Of baba.” Megan burnunu çekti ve gözleri yaşlarla doldu. “Sürpriz yapmak istiyordum ama daha fazla saklaya-mayacağım.”

“Neyi saklayamayacaksın?” diye sordu Troy. Yemek planının değişmesi önemli değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu.

“Vereceğim haberi,” dedi kızı. Troy, Megan’m sesindeki heyecanı bastırmakta zorlandığının farkındaydı.

Ne düşüneceğini bilmiyordu.

“Hamileyim!” diye haykıran Megan gözyaşlann yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdi. “Craig ve ben seni büyükbaba yapacağız.”

Troy’un duyduğunu haberi kavraması biraz zaman aldı. “Bebeğiniz mi olacak?”

Megan coşkuyla onayladı ve gözyaşları hâlâ dökülürken gülmeye başladı. “Neredeyse iki aylık. İnanabiliyor musun? Annemin ölümünden hemen sonra olmalı, en üzgün olduğum ve onu en çok özlediğim dönemde. Görmüyor musun baba?” Troy ne görmesi gerektiğini anlamamıştı.

“Bu bebek bana annemden bir armağan.”

“Annenden mi...”

“Bu bebeği bana gönderdi, çünkü ne kadar yalnız hissedeceğimi biliyordu. Annem, bir bebek sayesinde onsuz bir geleceği göğüsleyebileceğimi biliyordu.”

“Yaa!” Kızının çocuksu hali ona dokunmuş ve biraz da endişelendirmişti.

“Bizim adımıza seviniyorsun, değil mi?” diye soran Megan uzanıp onun dirseğine dokundu, sessizce bilmek istiyordu.

“Of tatlım,” diyen Troy onu kollarına aldı. “Hem de nasıl. Senin adına çok heyecanlıyım. Hepimiz adına.” Duraksadı. “Kendini iyi hissediyor musun?”

Megan başıyla onayladı. “Harika hissediyorum. Craig çok heyecanlı. Ben de öyle. Önce inanamadım. Evlendiğimizden beri korunuyorum. Sadece birkaç ay önce hap almayı bıraktım ve...”

Troy’un bu ayrıntıları duymaya ihtiyacı yoktu, bunlar

Megan'm annesiyle konuşması gereken şeylerdi. Ancak Troy çok uzun bir süredir Sandy’nin yerini aldığından, anlaşılan evliliğiyle ilgili mahrem bilgileri onunla paylaşmak Megan’a doğal geliyordu.

“Annemin bizimle daha fazla kalamayacağını anladığımda bıraktım,” diye açıkladı. “Unuttum...”

“Anlıyorum.”

“Şimdi neden bu bebeğin annemin bir armağanı olduğunu anlıyorsundur.”

Troy onun sırtını okşadı. Hamilelik heyecan verici bir *haberdi* ve Sandy

yaşasaydı, bir torun müjdesiyle havalara uçardı.

“Kaçta geleyim?” diye sordu.

“Yedi,” dedi Megan, onun kollarından ayrılarak. “Midye ve yengeç söz konusu olunca yarına bırakmak iyi bir fikir değil.”

Troy erteleme konusunda aynı fikirdeydi. “Arkadaşımı ararım.”

“Teşekkürler babiş.”

Megan yıllardır ona “babiş” demiyordu. Genellikle onu baba diye çağırırdı. “Bir saat sonra görüşürüz,” diyerek kapıya yöneldi.

“Orada olacağım,” dedi kızma. Birden görgü kuralları akima geldi ve sordu, “Bir şey getirmemi ister misin?”

“Hayır, şey, baba, lütfen bebekten haberin olduğunu belli etme. Craig’in ebeveyni de gelecek ve sürprizi bozmak istemem.”

“Aklıma bile gelmez.” Demek dünürler de orada olacaktı, Megan’ın daha önce bundan söz etmemesi tuhaftı. Önemli olduğundan değil, başka planları olduğunu düşün-

mesi için kızının bir sebebi yoktu; çünkü iş dışında nadiren evden çıkardı. Hayatında Sandy ve Megan dışında hiçbir şeye yer yoktu; şimdiye kadar.

Troy telefona uzanmadan önce Megan’m arabasının yolda uzaklaşmasını izledi. Numaraya bakmaya gerek duymadan Faith’in numarasını çevirdi.

“Alo.” İlk çalışta açan Faith’in sesi neşeli geliyordu.

“Selam,” dedi, kendini kötü haberi vermeye hazırlayarak.

“Troy! Sakın çoktan geldiğini söyleme. Sorun olduğundan değil, bundan daha fazla hazır olamam. Korkanm yemek işini abarttım,” dedi gülerek. “Büyükannemin bir tarifinden sandviç ekmeği pişirdim. Bu tarifi en son ne zaman kullandığımı hatırlamıyorum. Galiba Şükran Günüydü.”

“Faith...” Yapabileceği tek şey gerçeği açıklamaktı. “Dinle, ben...”

“Sen askere gitmeden önce yaptığım çikolatalı pastayı hatırlıyor musun?” diye sordu, Troy’un bitirmesine fırsat vermeden.

“Pasta da mı yaptın?”

“Evet, bugünlerde pek yapmıyorum. Tek başıma olunca anlamı yok. Ne kadar hoşuma gittiğini unutmuşum.”

Troy kendini berbat hissediyordu. “Faith, dedi, sesindeki düş kırıklığını gizlemeye gerek duymadan. “Gelemiyorum.”

Hat sessizleşti.

“Çok üzgünüm, diye ekledi, “ifade edemeyeceğim kadar üzgünüm.”

“Bir şey mi oldu?"

Ona nasıl söyleyeceğinden emin değildi. “Evet. Önemli bir şey.”

Faith duraksadı, sonra kendini toparladı. “Böyle şeyler olur Troy. En iyi hesaplanmış planlar bile ters gidebilir,” dedi kaygısızca. “Başka zaman yaparız.”

“Megan, kızım,” diye açıklamaya çalıştı. “Hamile olduğunu öğrenmiş, kutlama yemeğine çağırdı.”

“Troy, bu harika bir haber!”

“Evet, evet, öyle,” dedi. “Davet son dakikada geldi.” “Anlıyorum,” dedi Faith. “Elbette kızına ve kocasına katılmak zorundasın.”

“Yemek hakkımı daha sonra kullanabilecek miyim?” diye sordu.

“Memnuniyetle.”

“Bu konudaki anlayışın için minnettarım,” dedi Troy içtenlikle. Faith’in beraber yiyecekleri akşam yemeği için bütün gün hazırlık yaptığı çok açıktı.

“Troy, bu akşam yemeğini kızınla ye. Bunu kesinlikle anlayabiliyorum. Bu konuda sakın üzülme.”

“Teşekkür ederim.” Faith’in tavrı karşısında biraz neşelenmiş hatta biraz uçarı

hissetmeye başlamıştı. Faith en az hatırladığı kadar sevecendi. Onu ve geleceğin neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

“Sorun yok. Gerçekten.”

“Şu sandviçler.”

“Evet?”

“Dondurucuda saklanabiliyor mu?”

Yumuşak gülüşü yaraya sürülen merhem gibiydi. “Elbette. Hemen şimdi buzluğa atacağım.”

“Ya pasta?”

“Hasta bir arkadaşıma götüreceğim,” dedi. “Üstelik ikimiz de tatlıya fazla yüz vermesek iyi olur.”

Troy bu akşam Faith’le beraber olabilmek için pek çok şeyi feda edebilirdi. Onun yerine gülümsemek ve dünürleriyle nazikçe sohbet etmek zorundaydı. Bu akşam için planı bu değildi ama Megan onun çocuğuydu; öncelik onundu. Ayrıca Faith ve kendisi için başka akşamlar olacaktı.

Buna güveniyordu.

1

Mavi Elmas ya da Hope Elması, 45,52 kırat değerinde dünyaca ünlü bir elmastır ve ABD ’de National Museum of Natura l History ’de sergilenmektedir, (ç.n.)

2

1822-1885yılları arasında yaşayan ABD ’li general ve 18. ABD başkanı, (ç.n.)

4*

On Beş

Bobby Polgar'ın emin olduğu bir şey vardı: bir satranç karşılaşması yüzünden karısını kaybetme tehlikesini göze almayacaktı. Vladimir elinden geleni yapmıştı ama Bobby, Rus'un oyununa gelmeyecekti.

Bobby, diğer oyuncunun hakkını teslim ediyordu. Alek-sandr Vladimir, Bobby'nin zayıf noktasının Teri olduğunu anlamıştı. Bu dünyadaki hiçbir şey, ne unvan, ne para sevdiği kadını tehlikeye atmaya değmezdi.

"Bobby," diye seslendi Teri yatak odasından, sesi mahmur çıkıyordu. "Gece yansı oldu. Neden hâlâ yatmadın?" Bobby oturduğu yerden onun hareketlerini duyabiliyordu, başını satranç tahtasından kaldırdı. Yorgundu, o yüzden istediği kadar iyi düşünemiyordu.

Teri, Bobby'nin çalışma odasına girdi. Üstünde Bobby' ye evlendikleri gece yaşadığı zevki hatırlatan, siyah ipekten yapılmış, kısa bir gecelik vardı. Bu hafta koyu kestaneye boyadığı saçları kanşmıştı ve esnerken kocaman açtığı ağzını eliyle kapadı.

"Uyandığımda yanımda yoktun," diye söylendi. Bakışları satranç tahtasına kaydı ve başını iki yana salladı. "Bu şekilde nasıl oynayabiliyorsun?" diye sordu. Şaşkın görünüyordu. "Yani oyun taşları olmadan?"

"Kafamda oynuyorum."

Teri sırıttı. "Kim kazanıyor?" diye sordu.

Bobby kaşlarını çattı. Soruyu anlamamıştı.

"Boş ver." Elini uzattı. "Hadi yatağa gel, tamam mı?" Başıyla onaylayan Bobby satranç tahtasından aynlarak karısıyla birlikte yatak odasının yolunu tuttu. Uyuyabileceğinden emin değildi. Satranç tahtasının karşısında olsa da olmasa da, kafasındaki hamleler devam ediyordu.

Örtünün altına girdiklerinde Teri ona iyice sokuldu. "Biraz konuşabilir miyiz?" diye fısıldadı.

“Elbette.”

“Bence kız kardeşimle akşam yemeği iyi geçti, ne dersin?” Öyleydi ama ikisi de Christie’yi tekrar evlerine getiren şeyin James Wilbur’ın cazibesi olduğunu biliyordu. Neredeyse on yıldır Bobby’yle beraberdi. Bobby’nin yanında çalışıyor olsa da, James aynı zamanda onun arkadaşıydı. Sayılı iyi arkadaşından biri. Profesyonel davranışlarından asla ödün vermeseler de birbirlerini anlıyorlardı. Bununla beraber konu Christie Levitt’e geldiği zaman James şüphe uyandıracak bir sessizliğe bürünüyordu.

“Dün gece Christie’yi eve bıraktıktan sonra geri dönmesi ne kadar uzun sürdü gördün mü?” James garajın üstündeki özel dairesinde yaşıyordu.

Bobby farkında değildi. “Bu iyi bir şey, değil mi?”

“Sanırım.” Karısı kıkırdadı. “James ve kız kardeşim.” Başını Bobby’nin göğsüne yaslayarak iç geçirdi. “Alışık olduğu erkeklere hiç benzemiyor.”

“Bu da iyi.”

Bobby onun başıyla onayladığını hissetti.

“James bana hafta sonu önemli bir satranç karşılaşması olduğunu söyledi,” dedi Teri bir süre geçtikten sonra.

Los Angeles’ta yapılacak karşılaşmadan Bobby’nin haberi vardı. Kararını çoktan vermişti. “Geri çevirdim.”

“Bobby!”

Organizatörler onun da yer alması için baskı yapıyorlardı; ama Bobby oynamayı çok istediği ve meydan okumaya ihtiyaç duyduğu halde yapamazdı.

“Bobby, bir yolu olmalı,” diye ısrar etti Teri. “Vladimir’in beni tehdit ederek unvanını elinden almasına izin vermeyeceğim.”

Bunun önemi yoktu. Bobby, Rus’un taleplerine uymayacaktı. Kendisinin daha iyi oyuncu olduğunu biliyordu, bunu Vladimir de biliyordu. Zaferini garantilemek için o yüzden bu kadar ileri gitmişti.

Aleksandr Vladimir, Bobby'ye talimatları vermişti: Karşılaşacakları bir sonraki maçta Bobby kaybedecekti. Kasten yapıldığı belli olmamalıydı; Bobby'nin Kara Delik diye adlandırılan tuzağa düşmesini istiyordu. On bir hamlenin ardından oyun sona erecekti. Şimdiye kadar Kara Delik'ten kurtulan olmamıştı ama Bobby bunun mümkün olduğunu bi-

liyordu. Vladimir'in tehdidine rağmen, kaçabilecek bir arka kapı, kazanabilecek bir yol bulmak için, günler ve geceler boyu o ilk on bir hamlenin üstünde çalışmıştı. Çözüm orada bir yerdeydi. Bulmaya çok yakındı, o yüzden uyku tutmuyor, boş satranç tahtasına bakarak saatler geçiriyordu.

"James dedi ki;" diye devam etti Teri, "bu turnuvada yer almazsan uluslararası sıralamadaki birinciliğini kaybedecekmişsin."

Bir zamanlar onun için en önemli şey derecesiydi ama artık bu değişmişti.

"Bu turnuvaya katılmanı *istiyorum*," diyen Teri burnuyla onu dürttü. Parmaklarıyla göğsünü okşuyordu. "Bu önemli Bobby."

Bobby başını iki yana salladı, onun kararını değiştirmesine izin verecek değildi. Teri'nin güvenliğini sağlamak zorundaydı. Eğer turnuva sırasında Vladimir'le eşleşirse ki bu kaçınılmaz görünüyordu, oyunu vermekten başka çaresi kalmazdı. Hazır değildi, Kara Delik'ten kaçışını henüz tam olarak geliştirmemişti.

"Bobby." Teri'nin sesi öyle boğuk çıkıyordu ki, Bobby tanımakta zorluk çekti.

Cevap olarak yüzünü ondan uzaklaştırdı.

Teri elini Bobby'nin göğsüne bastırdı, sonra kulak memesini dişlerinin arasına aldı. Baştan aşağı ürperen Bobby gözlerini kapadı. "Hazır olduğumda Vladimir'le oynayacağım Teri, daha değil ama yakında."

Teri'nin vücudunun gerilmesinden Bobby onun bu cevaptan hoşnut kalmadığını tahmin edebiliyordu. Karısının yanağını öpüp onu kendine yaklaştırdı. "Çok yakında," diye söz verdi. Vladimir'i kendi oyunuyla nasıl yeneceğinden *ve* Teri'yi koruyabileceğinden emin olduktan sonra.

Bir sonraki turnuvada boy göstermezse Bobby, Vladimir'in çıldıracağını biliyordu. Yine de, diğer adamı bozguna uğratma duygusu, ne kadar kısa ve yanıltıcı olursa olsun, Bobby'ye kendini kontrol etme gücü veriyordu.

Gerinen Teri sırtını kamburlaştırdı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı. Bobby onun saçlarını okşadı. Teri biricik aşkı, kraliçesiydi ve her şeyden daha önemliydi.

Çok geçmeden Bobby de uykuya daldı. Uyandığında güneş yükselmişti ve karısının duşta şarkı söylediğini duyabiliyordu. Teri'nin yeteneği sınırlı olsa da, Bobby onu dinlemekten keyif alıyordu.

Şarkı söylemeye devam ederek yatak odasına dönen Teri, üstüne sarındığı havlusuyla giyinme odasının kapısını açtı. Bobby gözlerini ondan alamıyordu.

İzlendiğini gören Teri durdu. "Uyanmışsın," dedi. "Umarım sorumlusu benim şarkım değildir."

Teri'nin ruh halinin nadiren dalgalanması hoşuna gidiyordu. Neredeyse her zaman mutluydu. İyimserdi. Sadece onunla birlikte olmak Bobby'yi de mutlu ediyordu.

"Bir günaydın öpücüğü ister misin?" diye sordu Teri, yatağa doğru ilerleyerek.

"Lütfen." Şansı varsa o öpücük başka bir şeye dönüşürdü. Bobby bu konuda deneyimli değildi ama öğreniyordu.

Teri nasıl zevk aldığı hakkında *onu* bilgilendiriyordu, Bobby' nin nasıl zevk aldığını ise sezgileriyle biliyordu. Onun hoşuna gidecek şeyler yapmaktan aldığı keyif, kendi cinsel hoşnutluğunu da yüz kat artırıyordu.

Yatağın kenarına oturan Teri, kollarını onun boynuna dolayıp dudaklarım ona yaklaştırdı. Bunca aydan sonra bile öpücükleri Bobby'nin başını döndürüyordu. Teri kollarm-dayken başka bir şey düşünemiyordu. Bobby'nin duygusal değil beyinsel bir dünyası vardı, sadece Teri'nin yanında duygularını açığa çıkarabiliyordu.

Öpüşmeleri bitince Teri iç geçirdi. "Hiç kimse bana evlilik hayatının bu kadar iyi olacağını söylemedi. Seks yüzünden değil," dedi içtenlikle. "Yanlış anlama, o da harika ama asıl beraber olmak. Birbirine güvenmek. Anlarsın ya?" Bobby mırıldandı. "Evet, anlıyorum."

"Güzel, hazırlansam iyi olacak. Rachel ve ben..." Birden duraksadı, Bobby onun endişesini hissetti.

“Rachel’la ilgili sorun nedir?”

Teri başını kaldırdı. “Hiçbir şey. Neden sordun?” “Onun için endişelisin.”

“Şey, bir anlamda öyleyim.”

“Neden?” Bobby daha işe yarar bir şeyler söyleyebilmek istiyordu ama insanların çoğu onun kafasını karıştırıyordu. Teri ve James dışında, tanıdıklarının çoğu satranç oyuncusuydu.

“Rachel yakında Nate’le görüşecek,” diye açıkladı Teri. Bobby zihnini yoklayınca Nate’in Rachel’ın birlikte olduğu denizci çocuk olduğunu hatırladı.

“Bu iyi değil mi?”

Karısı umutsuzca omuz silkti. “Rachel öyle sanıyor ama ben emin değilim.” Bobby kaşlarını çatınca devam etti, “Bruce Peyton’ın ona âşık olduğuna eminim ama söylemiyor...” Bobby’ye göre bu saçmaydı. “Neden söylemiyor?” “Of, bilmiyorum. Bruce dul bir adam ve RachelTa yıllardır arkadaşlar ama elini çabuk tutmazsa Rachel’ı kaybedeceğini söyleyebilirim ve o zaman çok yazık olur.”

Bobby birini kaybetme korkusunun ne olduğunu anlayabiliyordu. Teri’yi seviyor, ona ihtiyaç duyuyordu. Teri onu terk ederse ya da başına bir şey gelirse Bobby yıkılırdı.

Teri ayağa kalktı, havluya biraz daha sıkı sarınıp giyinme odasının yolunu tuttu.

Bobby havlunun üstünden düşmesini diledi, onun vücudunu seyretmek hoşuna gidiyordu. Yumuşak ve cömert bir vücuttu, tıpkı kendisi gibi.

“Bobby,” dedi, birden arkasına dönen Teri. “James’le konuş.”

“Tamam.”

“Kız kardeşimle aralarında neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum.”

Aha, demek mesele buydu. “Tabii bir şey varsa.” Teri’nin gözleri neşeyle parladı. “Emin ol aşkım, *fazlasıyla* var. Yine de durumu çaktırma, kurnazca ağzını ara.” Kurnaz, Bobby’ye kartvizitini takdim etse Bobby bunun farkına bile

varmazdı. “Denerim.”

Teri giyinme odasından çıktığında üstünde özel dikilmiş beyaz bir pantolon ve kolsuz mavi bir süveter vardı. Kapıdan

çıkmaya hazır gibiydi, çantasını almak için uzandığında Bobby doğru tahmin ettiğini anladı.

“İşe gitmek için çok erken değil mi?”

Teri yatağa geri döndü. “Seattle’daki saç gösterisi bugün, unuttun mu?” dedi. “Rachel ve ben, akşam yemeği saatine kadar yokuz.”

Uzanıp kocasını uzun uzun öpünce gitmesine izin vermek Bobby için daha da zorlaştı. “James’le konuş, tamam mı?” “Seni o götürmüyor mu?”

“Bu kez değil. Beni Rachel alacak. Yolda kahvaltı edeceğiz.”

“Ama...”

“Bobby!”

Teri’nin yüzündeki ifadeden, tartışmanın sona erdiğini anlamak için sözlere gerek kalmadığı açıktı. Teri içinde bulunduğu tehlikenin boyutunu anlayamıyordu. Vladimir hafife alınacak bir adam değildi; Bobby’nin tek tesellisi, adamın satranç turnuvası için Los Angeles’ta olmasıydı.

Rachel kısa süre sonra oradaydı, ikisi birlikte yola çıktılar. Bobby, sabahı Califomia’daki satranç karşılaşmasını İntemet’ten izleyerek geçirdi. Defalarca gözlerini kapamak zorunda kaldı. Oyunun cazibesi ve rekabet duygusu afyon kadar güçlüydü. Bunu yaşamayı özlemişti.

Öğle yemeği vakti geldiğinde Teri’ye verdiği sözü hatırladı ve James’ten arabayı hazırlamasını istedi. Dışan çıktığında araba kapının önündeydi ve James bütün görev aşkıyla yanında duruyordu.

“Nereye?” diye sordu James, Bobby arabaya binince. “Birkaç sorum olacak James,” dedi Bobby arka taraftan. Teri ona kurnaz davranmasını tembihlemişti.

“Evet efendim.” Elleri direksiyonda olan James arkasına döndü.

“Teri’nin kız kardeşiyle ilgili.”

James’in ensesi pancar gibi kızardı. “Efendim?”

“Teri onu bir kez daha akşam yemeğine çağırmayı düşünüyor.” Bu yeterince kurnazca olmalıydı. Bobby yaratıcılığıyla gurur duyuyordu.

“Çok iyi efendim.

“Evet, senin için sakıncası yoksa.”

James’in parmaklarının direksiyonu nasıl sımsıkı kavradığının farkındaydı. “Tabii ki hayır. Bayan Christie’yi ne zaman almamı istersiniz?”

“Sana haber veririm.”

“Teşekkürler efendim.”

Bobby tereddüt etti. “Teri’ye çok benziyor, değil mi?” James dikiz aynasından onunla göz göze geldi. “Hangi anlamda efendim?”

“Güzel bir kadın.”

James genzini temizledi. “Fark etmemişim.” Bobby’nin duyduğu nadir yalanlardan biriydi. “Onunla anlaşabiliyor musunuz James?” diye sordu, doğrudan yaklaşmanın daha çok işe yarayacağına karar vermişti.

Diğer adamın dudakları gerildi. “Ne yazık ki hayır.” “Hayır mı?” Bobby doğru duyduğundan emin değildi.

“Sanırım... Korkarım efendim, Bayan Christie benden hoşlanmıyor.”

Teri’de uyanan izlenim bu değildi. “Özel bir sebebi var

mı?”

James yerinde kıpırdanarak iki elini havaya kaldırdı. “Resmi davranan ve şoförlük yapan tiplerden hoşlanmadığını düşünüyorum.”

Bu şoke edici bir haberdi. “Be-ben, bunu duyduğuma üzüldüm James,” diye kekelerken, Christie’nin gerçekten derinliği olmayan, züppe bir kadın olup

olmadığını merak ediyordu. Eğer öyleyse Teri'yle hiçbir benzerliği yok demekti. "Evet efendim," dedi James kuru bir sesle.

İki adam konuşmadan birkaç dakika daha arabada oturdular; sonra Bobby, James'in onu bir yere götürmeyi beklediğini fark etti. "Hepsi bu kadar James."

"Tamam efendim."

Şoförü arabadan indi, arkaya dolaşıp kapıyı açtı ve Bobby eve döndü. Kapı çalındığında bilgisayarın başında peynirli sandviç yiyordu.

Bobby kapıyı açtığında karşısında beti benzi atmış, titreyen James'i gördü. Şoförü ona bir zarf uzattı. "Vladimir'in adamlarından biri bıraktı. Size vermemi söyledi."

Zarfı açarken Bobby'nin içi ürperdi, bu ürperti zarfın içindekini görünce daha da arttı. Teri'ninkine benzeyen, üstünde melek baskısı olan altın bir madalyon.

Bobby o anda soluğunun kesildiğini hissetti.

Teri'nin madalyonuna *benzemiyordu*; *onun* madalyonuydu.

Bir süre ses telleri işini yapmayı reddetti. Konuşmayı başardığında James'e baktı. 'Teri'yi bulmalıyız. Hemen." Bu kadar sözcüğü sarf etmek bile büyük güç gerektirmişti.

James derhal ceptelefonuna uzandı. Hızlı aramada doğru numarayı bularak tuşlamak sanki sonsuza kadar sürmüştü. Bobby soluğunu tutarak Teri'nin cevap vermesini bekledi. Ancak telefon açıldıktan sonra soluk almayı, konuşmayı ve hatta hareket etmeyi başarabildi.

"Bobby!" Teri onun aramasından heyecanlanmış gibiydi. "James'le kız kardeşim hakkında konuştun mu?"

"Melek kolyen nerede?" diye sordu Bobby, onun sorusunu duymazdan gelerek.

"Of Bobby, Tann aşkına, boynumda." Bobby'nin anlamadığı bir şeyler homurdandı. Bobby onun hışırtılı sesler çıkardığını ve sonra derin bir soluk aldığını duydu. "Bobby! Galiba kaybetmişim. Buna inanamıyorum. Onu taktığımı çok iyi hatırlıyorum..."

“Bu sabah mı?”

“Evet, duştan çıkar çıkmaz. Çok sık taktığımı biliyorsun. Kolyemi buldun mu? O yüzden mi aradın?”

Daha önce duyduğu ürperti değişmiş, kanı buz kesmişti. Bobby mesajı çok iyi anlamıştı. Vladimir onu Los Angeles’ta görmeyi umuyordu ve Bobby’nin adama engel olma çabası gözünden kaçmamıştı. Bu şekilde Bobby’ye ne zaman isterse Teri’ye ulaşabileceğini ispatlıyordu.

“Bobby cevap vermedin.”

Veremedi. Onun yerine telefonu James’e uzattı. Tek se-

çeneği bir sonraki talimatı beklemekti. Zamanı geldiğinde kaybeden kişi olarak çekip gitmek pahasına, kendisinden isteneni yapacaktı.

4.

On Altı

Ailesinin Liman Caddesi’ndeki evinden uzaklaşırken Linnette McAfee’nin gözleri yanıyordu. Daha önce ablası Gloria’yla vedalaşmak da bu kadar zor olmuştu. Hepsi onunla birlikte olmayı olabildiğince uzatmaya çalışmışlardı. Özellikle annesi onun Cedar Cove’dan gitmesini istemiyordu ama sonunda Linnette’in kararına boyun eğmişti. Mantıksız olsa da kendi kararıydı.

Linnette aile içindeki bütün tartışmaları dinlemiş ve onların defalarca anlatmaya çalıştıkları şeyi çok iyi anlamıştı. Evet, kaçıyordu. Evet, kasabayı terk etmek bir işe yaramaz, sorunları çözmezdi. Hiçbiri Linnette’in umurunda değildi.

Linnette, Charlotte Rhodes’un oğlu ve Olivia Griffın’in ağabeyi olduğu dışında Will Jefferson hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Will, kiralık dairesini ona devretmesini istediğinde sevinçten neredeyse boynuna sarılacaktı ama Will kirayı üstlenmese bile Linnette, Cedar Cove’dan ayrılacaktı. Will’in ortaya çıkması, Linnette’in biriktirdiği parayı içinde yaşamadığı bir eve harcamak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Ebeveynlerini en çok rahatsız eden şey, Linnette’in gideceği bir yeri, bir hedefi olmamasıydı. Yolda olmaktan, araba kullanmaktan bitap düşünceye kadar devam

edecekti ve annesinin hiç durmadan tekrarladığı gibi bu, Linnette'in hayatındaki en sorumsuz davranışıydı.

Linnette ona hak veriyordu ama hiç kimse bu yaptığının, hiç kimseye cevap vermek zorunda olmamanın onu ne kadar *özgür kılacağının* farkında değildi. Bütün hayatını "Bayan Sorumluluk" olarak geçirmişti. Lise biter bitmez üniversiteye başlamış ve ardından asistan hekim programına katılmıştı. Beş yaşından beri çalışıp didiniyordu. Ne doğru dürüst izin, ne iyi not aldığı ya da iyi davranışlan karşılığında büyük bir tatil. Hiçbir şey.

Bütün bunların ötesinde, Cal'le yaşadığı sancılı ayrılık çok güçlü bir tavır sergilemediği sürece aynı durumun devam edeceğini kendisine öğretmişti. O yüzden bunu yapacaktı.

Linnette, Olalla'yı geçip 16 numaralı otobana girdiğinde ceptelefonu çaldı. Normalde cevap vermezdi. Araba kullanırken telefonda gevezelik etmenin tehlikeli olduğunu biliyordu. Başka zaman olsa telesekreterin devreye girmesine izin verirdi. Bu kez yapmadı.

"Selam, ben Linnette," diye şakırken, sesinin olabildiğince neşeli ve kaygısız çıkmasına gayret ediyordu. Öyle hissetmese de, öyleymiş gibi davranmak zorundaydı.

"Linnette? Gerçekten yaptın, değil mi?"

"Mack?" Bütün insanlann arasında, Linnette, erkek kardeşinin onu anlayabileceğine inanıyordu. Eğitimde olduğu için ailesinin verdiği veda yemeğine katılamamıştı ve Linnette, onun sesini duyduğu için mutluydu.

"Annemle az önce telefondaydım," dedi Mack.

"Hâlâ kararım yüzünden sızlanıyor mu?"

"Of, evet." Buruk bir sesle güldü. "Toparlanıp yola çıkacağını söylediğinde, bunu yapabileceğine inanmamıştım." Bir diğer sorun da buydu. Kimse onu ciddiye almıyordu. Ailesi ve yakın arkadaşları bile onun karannı uygulayabileceğine inanmamıştı. Linnette sebebini biliyordu. Linnette McAfee daima son derece işine bağlı, güvenilir biri olmuştu. İyilik timsali... Ne yapacağı daima öngörülebilen.

“Evet, yola çıktım,” dedi, sesine coşku katmaya çalışarak. Kısa bir sessizlik oldu. “Annem nereye gittiğini bilmediğini söyledi.”

“Bilmiyorum. Doğru yeri vardığımda bunu anlayacağım.” “Bu senin tarzın değil.”

“Zaten amacım bu.”

“Daha çok benim yapacağım bir şeye benziyor.”

“Evet, doğru.” Erkek kardeşinin bağımsız ve cesur tavrım her zaman kıskanmıştı. Liseye başladığı andan itibaren geleneklere aykırı biri olmuştu. Mack ile babasının arası yıllardır bozuktu; baba ve oğul ancak kısa süre önce birbirlerine anlayış göstermeye başlamışlardı. Linnette hiç değilse onların aralarındaki sorunlar çözüldüğü için mutluydu.

“Bana uğra, görüşelim. Ne dersin?” diye önerdi Mack. “Gitmeden önce seninle konuşmak isterim.”

“Senin North Bend’de İtfaiye Akademisi’nin eğitiminde olduğunu sanıyordum.”

“Bugün son günümüzdü. Bunu kutlayalım; sana yemek ısmarlarım.”

Mack yemek mi ısmarlayacaktı? İşte buna gülünürdü. Kardeşi daima züğürt gezerdi. Üstelik Cedar Cove’dan ayrılalı daha yirmi kilometre bile olmamıştı ve ailesinin ağırlığı üstüne çökerek onu geri çekiyordu. “Ben, ben sanmıyorum.” “Neden?” diye sordu Mack. “Bir programın yok.” “Hayır ama...”

“O halde sorun ne?”

Linnette içini çekti. “Pekâlâ, seninle buluşacağım ama bir şartla.”

“Ciddiyim, ben ısmarlayacağım,” diye üsteledi Mack. “Böylece bana borçlanacaksın.”

“Mack, Cedar Cove’dan aynlmam ya da Vicki ve Cal’le ilgili tek söz edersen yemin ederim restorandan çıkar giderim. Şimdi, nerede buluşuyoruz?” Mack ısmarlayacağına göre, muhtemelen bir *fast-food* restoranda yiyeceklerdi.

“Bu fevri davranışın konusunda hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum.”

“Güzel.” Birkaç dakikalık tartışmanın ardından, kasabanın Issaquah adlı eski yerleşkesindeki bir Çin lokantasında buluşmaya karar verdiler. Linnette daha önce orada hiç yememişti ama Mack, yemeğin bol ve hesaplı olduğu hakkında iyi şeyler duyduğunu söylüyordu. Bu durumda asıl etkili sözcük *ucuz* oluyordu.

Linnette lokantaya vardığında Mack çoktan bir masaya oturmuş çayını yudumluyordu. İçeri girdiğinde elindeki bardakla onu selamladı. Linnette, kardeşiyle birkaç saat geçirmeye can atıyordu ama daha önce söylediğinde ciddiydi. Kararı ya da Cal hakkında bir söz işitirse çıkıp gidccekti.

Mack'in iyi göründüğünü itiraf etmek zorundaydı. Son birkaç yıldır olduğundan çok daha iyi. Mutluluğu yüzünden okunuyordu ve Linnette onun sonunda aradığını bulduğunu düşündü. Mönüyü inceledikten ve siparişlerini verdikten sonra Mack, eğitiminden söz etmeye başladı.

“Şimdi gerçek bir itfaiyeci oldun mu?” diye sordu Linnette.

“Öyle diyorlar.”

Kardeşi yıllar boyunca sayısız işe girip çıkmıştı. Bir nakliye firmasında çalışmış, postacılık, apartman yöneticiliği, barda fedailik ve hatta badanacılık yapmıştı.

“Görünürde bir iş var mı?” diye sordu Linnette.

Mack biraz mahcup gülümsedi. “Babam, Cedar Cove’da bir boşluk olduğunu söyledi.”

“Gerçekten anneme ve babama bu kadar yakın olmak istiyor musun?” Mack ve babası şimdilik iyi geçiniyorlardı ama Linnette bu kadar küçük bir çevrede beraber olmanın iyi bir fikir olduğuna inanmıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi kardeşi. “Cedar Cove dışında Lake Stevens ve Spokane’e başvuruda bulundum.”

Spokane, eyaletin öbür uçundaydı, bu durumda ne Linnette ne de kardeşi ailelerine yakın olabilecekti.

“Gloria için bu iyi olacak, değil mi?” dedi Linnette. Aile içi durumları biraz tuhaftı. Gloria onu evlat edinen ailesiyle büyümüştü, Linnette ve Mack gibi bir çocukluk yaşamamıştı

ve aynı anıları paylaşmıyordu; işin gerçeği, onlar için bir yabancıydı. Geçen iki yıl boyunca çok fazla şey yaşanmıştı ve CaFle olanlar üstüne tuz biber ekmişti.

“Gerçi Gloria seni özleyecek.”

“Ben de onu özleyeceğim Mack. Annemi ve babamı da. Seni de...”

“Gayet iyi olacaksın,” diye onu rahatlatmaya çalıştı kardeşi.

“Biliyorum.” Linnette bu kadar savunmacı davranmak istememişti. “İyiden de öte, *harika* olacağım.”

“Bahse girerim.”

“Kulağa erkek kardeşim gibi geliyor, değil mi?” diye dalga geçti.

“Sana kolay gelsin.”

Coşkuyla, “İnsanlığa kolay gelsin!” dedi Linnette.

Mack çayını içerken neredeyse boğulacaktı, çok geçmeden Linnette de kahkahalar atıyordu. Anne ve babasıyla yaşadığı duygusal vedalaşmanın ardından bu abla-kardeş şakalaşmaları, tam ihtiyacı olan şeydi.

Mack yemek çubuklarını kenara koydu ve Siçuan tavuğunu eliyle itti. “Gitmeden önce seni görmek istememin bir sebebi vardı. Tabii iyi dileklerimi iletmenin dışında.”

Linnette bir elini kaldırarak onu susturdu. “Daha önce söylediklerimde ciddiydim Mack. Bunun Cal’le bir ilgisi varsa nefesini boşa harcama.”

“Hayır, yok.” Derin bir soluk aldı, düşüncelerini toparlamak ister gibi bir süre bekledi. “Dinle, bilmeni isterim ki, ne zaman ihtiyacın olursa beni arayabilirsin.”

“Çok tatlısın Mack...”

“Ciddiyim Linnette. Benimle ilişkini kesme, olur mu? Gün gelir paraya ihtiyacın olur, annem ve babamı aramak istemeyebilirsin.”

Linnette neredeyse bir kahkaha patlatacaktı. Bütün yetişkinlik hayatı boyunca Mack kıt kanaat geçinmişti. Yemeği ısmarlıyor olması bile Linnette için büyük

sürprizdi; özellikle şu an işsiz olduğu düşünülürse.

“Teklifin için teşekkürler Mack ama benim yüzümden borca girmeni istemem.”

“Borca girmeyeceğim.”

“Paran mı var?” Linnette saygısızlık etmek istemiyordu, ama herkes Mack’in yoksulluk sınırında yaşadığını biliyordu.

“Yeterince var,” diyen Mack omuz silkti. “Bir ihtiyacın olursa beni ara.”

“Ya elli dolardan fazlasına ihtiyacım olursa?” “Linnette, keser misin şunu?”

“Elli dolardan fazla mı biriktirdin?”

Mack başıyla onayladı.

“Yüzden fazla?”

Yine onayladı.

“İki yüz?” Bu inanılmaz bir haberdi.

“Binden fazla,” dedi Mack.

Linnette avuçlarını masaya yaslayıp öne eğildi. “Bu bir şaka, değil mi?”

Mack başını iki yana salladı. “Bütün söylemeye çalıştığım, ihtiyacın olursa sana yardım edebileceğim.”

Linnette, kardeşini süzdü, onun bin dolan kenara koyabileceğine hâlâ inanamıyordu. *Mack?* “Ne kadar?”

“Para mı?” diye sordu Mack gereksiz yere. “Neden bilmek istiyorsun?”

Linnette hafif bir kol hareketi yaptı. “Merakımı gider.” “İhtiyaç duyduğunda sana destek olacak kadar var,” demekle yetindi. “Issız bir kasabada arabanın şanzımanı dağılacak olursa, tamir ettirmek için sıkıntıya düştüğünü bilmek istemem. Beni ararsan hallederim.”

“Bu durum bin papelden daha pahalıya patlayabilir.” Linnette onun ne kadar

parası olduğunu bilmiyordu ama *o kadar* olamazdı. Mack'e piyango vurmuş olsa mutlaka duyardı. Ay-nca başka şansı olsa, hâlâ o hurda kamyonete binmezdi.

"Ağzımdan söküp alıncaya kadar rahat vermeyeceksin değil mi?" diyen Mack, başım iki yana salladı.

"Haklısın."

Mack soluğunu bıraktı. "Altıya yakın."

"Yok artık!"

"Şaka yapmıyorum Linnette."

Belki piyangoyu *kazanmıştı* ve bunu sır olarak saklamıştı. "Nasıl... ne zaman?" Gözlerini kıstı. "Borsada oynamıyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz," diye dalga geçti Mack.

"Peki, bu kadar para nereden geldi? Hey!" dedi birdenbire. "Benim vasiyette yer almadığım bir mirasa mı kondun? Büyükanne McAfee her zaman seni kayırmıştır."

Mack kahkahalarla güldü. "Derdin ne, kazanmış olamaz mıyım?"

"Samimi olmak gerekirse, hayır."

Mack, parmağını ona doğru salladı. "Seni gidi inançsız. Her neyse yanılıyorsun. Yıkık dökük bir ev satın aldım, onarmak için her kuruşumu harcadım ve iyi bir kârla sattım." "Ne zaman?"

"Yaklaşık iki yıl önce."

Linnette o evi hatırlıyordu. Gerçek bir harabeydi ve o dönem Mack'in evi kiraladığını sanmıştı.

"İşte, tatmin oldun mu?"

Linnette gülümseyerek başını iki yana salladı. "Gerçekten inanılmazsın."

Mack, kendine has tebessümüyle ona karşılık verdi. "Bunu iltifat kabul

ediyorum.”

“Öyleydi.” Linnette arkasına yaslanıp kardeşine baktı. Parayı kenara koymakla kalmamış, şu ana kadar sır olarak saklamayı başarmıştı. “Seninle gurur duyuyorum Mack.” “Para yüzünden mi?”

“Hayır, dahası da var. Büyürken yaşadığımız tüm tartışmalara karşın benim için kaygılanıyorsun, değil mi?”

Sözleri Mack’i hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. “Elbette! Sen benim ablamsın.”

“Yeni bir hayata başlamak üzere olan ablan,” dedi Linnette. “Kendine güven Linnette. Unutma, ben olduğum sürece emniyettesin.”

Ailede herkes onun kararma karşı çıkmıştı. Mack dışında herkes. Mack onun gerekçelerini anlıyor ve beklenmedik bir sevgi -ve destek- sunuyordu.

Bir erkek kardeşte olması gereken her şeye sahipti.

i.

On Yedi

Sabah, Grace Harding için iyi başlamamıştı. Gece sık sık bölünen uykusunu ardından sabah geç uyanmış, evin içinde koşuşturarak kahve hazırlamaya, iş için kitaplarını ve dokümanlarını toplamaya çalışmıştı. Cliff zerre kadar yardımcı olmamış ve yatakta kalmayı tercih etmişti. Zamanlaması bundan daha kötü olamazdı; bugün kütüphaneyi açma sırası onda olduğundan saat dokuzda kütüphanede olması gerekiyordu. Olabildiğince hızlı giyinerek yatak odasında koşuşturmaya devam ederken Cliff ona çalışmaya ihtiyacı olmadığını söylüyor, aslında emekliliği düşünmesi gerektiğini ima etmeye çalışıyordu.

Elbette çalışmaya ihtiyacı vardı! Grace, kütüphanenin şefiydi ve işini seviyordu. Kapıdan çıkarken bunu Cliff’e hatırlattı ve onu öpmeden çıktığını hatırladığında neredeyse kütüphaneye varmıştı.

Gün öğleye doğru ilerlemeye başladığı halde Grace’in içini sıkıştıran duygu hâlâ kaybolmamıştı. Kendini kafası ka-

nşık ve dağınık hissediyordu; yeni kitaplar sipariş eden kütüphaneciyle buluşmak üzere Bromertoıf a vardığında, notlarını evde unuttuğunu fark etti. Buluşma, zaman kaybından öteye gidememişti ve bunun tek sorumlusu Grace \ii.

Cedar Cove'a döndüğünde Grace, emekliliği düşünmesini öneren ClitT'e hak vermeye başlamıştı. Yetişkin hayatı boyunca, öyle ya da böyle, hiç durmadan çalışmıştı. Kızlar doğduktan sonra Olympic Devlet Okıılıf nda gece derslerine devam etmiş ve oradan kütüphanecilik dalında diploma almak üzere Washington Üniversitesi'ne naklini yaptırmıştı. Mezun olduktan sonra şansı yaver gitmiş ve kendi kasabasındaki kütüphanede kadroya alınmıştı.

Dan ve kendisi için güzel yıllardı. Dan çocukların bakımına yardım ediyor ve okula döndüğünde desteğini ondan esirgemiyordu. Yaşadıkları ekonomik güçlüğe ve Dan'in kişisel sorunlarına karşın Grace, kocasının onu ne kadar sevdiğini biliyordu. Dan'in çalkantılı ruh hali, Mary ve Kelly büyüyüp okula başladıktan sonra çekilmez bir hal almıştı. Sürdürmeye çalıştıkları evlilikleri ve aile yaşamları giderek daha da kötüye gitmiş ve sonunda Dan ortadan kaybolmuştu.

Dan'le evliliğini düşünüp kederlenmemesine imkân yoktu. Grace bu kadar yoğun bir günde neden onun akima bu kadar çok takıldığını anlayamıyordu.

"Grace/' Diğer kütüphaneci Loretta, odasına girdi. "Dı-şarda seni görmek isteyen bir beyefendi var."

"İsmini verdi mi?

"Hayır. Eski bir aile dostu olduğunu söyledi. Kütüphane kartı başvurusu yapacakmış."

Cîracc, gelen kişinin Will Jcfl'erson'dan başkası olamayacağını anlamıştı.

"Samimi bir hali var."

Onunla karşılaşmanın kaçınılmaz olduğunu Grace tahmin ediyordu; er ya da geç gerçekleşecekti. Omuzlarını dikleştirerek odasından çıkan Loretta'yı izledi.

Beklediği gibi, Will Jefîerson dünya kadar vakti varmış gibi tembclce bankoya yaslanmıştı. Grace'i görünce doğrularak gülümsedi.

Olivia’nın ağabeyi gençliğinde de çok yakışıklı bir adamdı ve geçen yıllar bunu değiştirmemişti. Kendinden emin, uçarı havasını kaybetmemişti. Ergenlik çağında Grace, Will’e deli gibi âşıktı. O zamanlar Will neredeyse onun varlığından bile haberdar değildi; belki o yüzden Dan öldükten sonra gösterdiği ilgi Grace’in ruhunu okşamıştı.

“Grace.” Will en içten tebessümlerinden birini takındı. “Her zamanki gibi harika görünüyorsun.”

Şıktı, her zaman öyle olmuştu. “Merhaba Will. Demek kütüphane kartı almak istiyorsun?” Onunla hoşbeş edecek hali yoktu, iyi karşılandığını sanmasını da istemiyordu. Kütüphane kartı almak istiyorsa bunu Grace’in yardımı olmadan da yapabilirdi.

“Kasabada olduğumu bildiğinden emin değildim,” diye devam etti Will, Grace’in terslenmesinin onu yıldırmadığı açıktı.

“Duymuştum.”

“Olivia’nm söylediğini tahmin ediyorum.”

Grace cevap vermedi. “Yardım edebileceğim bir konu var mı?”

“Evet, aslında var,” dedi Will, bütün cazibesini kullanarak. “Benimle öğle yemeğine çıkmaya ne dersin? Konuşacak şeylerimiz var, hem havayı yumuşatmış oluruz.”

Bu, Grace’in asla izin vermeyeceği bir şeydi. “Sanmıyorum. Evli olduğumu hatırlatırım.”

Will kaşlarını çattı. “Flört etmek ya da kocanı üzmek için seni yemeğe çağırmıyorum. İkimiz de aynı kasabada yaşayacaksak, olanları konuşmamız gerektiğini düşündüm. Pişmanlıkların olduğunu biliyorum ve bu anlamda, benim de var.” Samimi görünüyordu ve Grace bir an bocaladı.

“Cliff kıskanç tiplerden olmasa gerek, değil mi?” “Elbette hayır,” dedi, Cliff’in mantıksız ve hükmedici biri olduğunu düşünmesini istemiyordu. “Fakat sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Kız kardeşinin en iyi arkadaşım olması dışında ortak hiçbir yanımız yok.”

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Will. “Bunu anlayabilirim.” Düş kırıklığına uğramış gibiydi. “Bu arada, körfezde bir daire kiraladım, Sahil Parkı’na çok yakın.”

Nedense kütüphaneye beş dakika mesafede yaşayacağını duymak Grace’i pek şaşırtmamıştı.

“Her zaman doymak bilmez bir okuyucu olmuşumdur,” dedi Will.

Bir başka deyişle, kütüphaneyi sık sık ziyaret edeceği konusunda Grace’i bilgilendiriyordu. Harika. Gerçekten harika.

“Bir ihtiyacın olursa haber ver,” diye mırıldandı, “elemanlardan birinin ilgilenmesini sağlarım.” Will’in kitaba her ihtiyaç duyuşunda emrine amade olmayacağını bilmesini istiyordu.

Will Jefferson’ı aklından tamamen çıkardığını ve bunu uzun zaman önce yaptığını göstermek keyif vericiydi. İstemeden de olsa Will, ona kendisiyle ilgili çok kıymetli dersler öğretmişti. Acı veren dersler. Ayrıca, Will için evliliğini tehlikeye atmayacaktı. Will bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi olurdu.

“Seni tekrar görmek güzel Will,” dedi öylesine. “Umarım kütüphaneden olabildiğince yararlanırsın.”

“Ben de aynen bunu yapmayı düşünüyorum,” dedi Will alçak bir sesle. Daha söyleyecekleri varmış gibi durmaya devam etti.

Onu dinlemek istemeyen Grace, bankodan uzaklaşıp aceleyle odasına dönerken ellerinin titrediğini fark etti. Daha kötüsü Cliff, Will’in Cedar Cove’a taşındığını hâlâ bilmiyordu. Grace bunu sır olarak saklamayı düşünmemişti; tek sorun Will Jefferson’ın aralarında tatsız bir konu olmasıydı.

O akşam Grace ve Olivia haftalık aerobik kursu için buluştuklarında, onu çok iyi tanıyan arkadaşı canını sıkan şeyin ne olduğunu sordu.

“Neden canımın sıkıldığım düşünüyorsun?” Grace eşofmanlarını değiştirirken onun yüzüne bakamıyordu. Soyunma odasında, diğer kadınları umursamadan yan yana duruyorlardı. Grace ayakkabısının bağlannı çözmek için eğildi.

“Öncelikle, ders boyunca bir kere bile söylenmedin.”

“Ben hiç söylenmem,” diye kendini savundu Grace.

“Dalga mı geçiyorsun? Buraya ayak basar basmaz form tutmanın daha kolay yolları olması gerektiğinden başlarsın ve ders başladığında düşüp bayılacakmışsın gibi sürekli oflayıp poflarsın.”

Grace doğrulup ellerini beline koydu. “Kesinlikle öyle bir şey yapmam!”

“Evet, yaparsın.”

Grace gülümsemeden edemedi. “Liseli kızlar gibiyiz.” “Hayır değiliz.”

İkisi de kahkahalarla otoparkın yolunu tuttular. “Cliff emekli olmamı istiyor,” dedi Grace.

“Emekli,” diye tekrarladı Olivia. “Bunun için henüz çok gençsin.”

“Yaşla ilgisi yok.”

Olivia arabasının yanında durdu ve soran bakışlarını Grace’e çevirdi.

“Cliff seyahat etmeyi ve benim de ona eşlik etmemi istiyor,” diye devam etti Grace.

Olivia başıyla onayladı, arabanın kapısını açıp spor çantasını içeri attı. “Bu biraz ani değil mi?”

“Pek sayılmaz.”

Olivia duraksadı. “Bunun Will’le ilgisi yok, değil mi?” “Ağabeyinden söz etmen tuhaf,” dedi kendi arabasını açan Grace. “Bu sabah kütüphaneye uğradı.”

Olivia’mn birden dudakları gerildi. “Ne istiyormuş?” “Kütüphane kartı. En azından öyle söyledi.” Grace arabaya yaslandı. “Anlaşılan yardımıma ihtiyacı vardı; çünkü bana özel olarak sordu.”

Olivia kollarını göğsünde kavuşturdu. “Eminim öyledir.”

“Sonra beni öğle yemeğine davet etti; güya aramızda olanları konuşacakmış. Geri çevirdim ve artık evli olduğumu vurguladım.”

“Zaten biliyor,” diye homurdandı Olivia.

“İlişkimizi tazelemek gibi bir niyetim olmadığını çok kesin bir dille ifade ettim.” Grace bu kısmı söylerken keyifleniyordu.

“Güzel,” diyen Olivia onu yüreklendirdi.

Olivia’nm cevabı Grace’in hoşuna gitse de, Will ve yapabileceği şeyler onu hâlâ endişelendiriyordu. “Evliliğimin umurunda olduğunu sanmıyorum.”

“Neden olsun ki?” dedi Olivia tiksintiyle. “Kendi evlilik yemininin bir anlam ifade etmediği çok açık. Georgia’nm söylediğine göre ağabeyim sürekli kaçamak yapıyormuş. Neden bu kadar uzun süre ona katlandığını anlayamıyorum.” Az kalsın Will’in kaçamaklarından biri durumuna düşeceğini bilmek Grace’i hem gerdi hem de utandırdı. Gerçek bir budala gibi davranmış, yanlış olduğunu bildiği halde görmezden gelmişti. Will’e inanmayı öylesine istiyordu ki, savunduğu bütün değerleri yok saymıştı.

“Söylediğine göre kütüphanenin sadık ziyaretçilerinden biri olacakmış,” diye ekledi Grace.

“Olamaz!” dedi Olivia hırsla.

“Bir şeye ihtiyacı olursa bana haber vermesini söyledim,” diyen Grace, arkadaşının yüzündeki dehşet ifadesine bakarak eğlendi.

“Olamaz!”

“Oldu bile,” dedi Grace, “memnuniyetle personelden birinin ilgilenmesini sağlayacağımı söyledim.”

Olivia yavaşça gülümsedi. “Artık pasta ve kahve için hazırım.”

“Ben de.”

Beş dakika sonra Pancake Palace’ta buluştular. Onları otoparkta gören Goldie, kahvelerini fincanlarına doldurmaya başlamıştı.

“Hindistancevizi kremalı mı?” diye sordu, Olivia ve Grace içeri girip her zamanki masalarına oturduklarında.

İkisi de başıyla onayladı.

“Hindistancevizinden başka bir şey denemeniz için sizi nasıl ikna edebilirim?” Cevabı beklemedi, ağarmış sarı saçlı başını iki yana sallayarak mutfağa döndü.

“Sorumu geçiştirdiğinin farkındayım,” diyen Olivia, arabasının anahtarlarını çantasına attı. “Bu emeklilik muhabbeti ağabeyimin ziyaretiyle ilgili mi?”

Grace bu sorunun üstünde bir süre düşündü, Olivia’nm fikri onu biraz şaşırtmıştı.

“Bir solukta önce emeklilikten ve sonra WiH’in kütüphaneye geldiğinden söz ettin.”

Öyle miydi? Belki bu ikisi ilintiliydi ama farkına varmamıştı. Will’den sakınmak için emekliliği isteme fikri onu duraksattı.

Hayır, o kadar zayıf ya da korkak değildi. Hayır, WilPin hayatına müdahale etmesine, o gücü kendinde bulmasına izin vermezdi.

Olivia kahvesine uzandı. “WiH’in hesap vereceği çok şey var,” dedi sertçe.

“Onunla bir ilgisi yok,” diye üsteledi Grace ve bunun doğru olduğunu biliyordu.

Neyse ki pastalar tam zamanında geldi, böylece konuyu değiştirebilirlerdi.

“Mımm.” Olivia gözlerini kapatarak ilk lokmanın tadını çıkardı. “Bu arada, Maryellen haberi nasıl karşıladı?”

“Hangi haber?” diye sordu Grace, turtasından başını kaldırarak.

“Bu sabah gazeteyi okumadın mı? Liman Caddesi Sanat Galerisi, ekimin başında kapanıyor.”

“Yo, hayır.” Sabah o kadar telaşı olmasaydı, Grace’in gazetelere göz atacak zamanı olurdu. “Söylentiler kulağıma geliyordu ama gerçekleşmeyeceğini umuyordum.”

Olivia başıyla onayladı.

“Yarın onu arayıp düşüncesini sana söylerim.” Bu hem kızı hem de damadı için

büyük hayal kırıklığı olacaktı. Galerinin başarısında Maryellen'm büyük katkısı olmuştu ve Jon'm bazı eserleri hâlâ orada sergileniyordu.

Grace, Maryellen'ın galeriyi devralacak zamanı, eneıjisi ve parası olmasını çok isterdi, ama ne yazık ki şu anda öyle bir ihtimal hayal bile edilemezdi.

On Sekiz

Troy bu kez işi şansa bırakmayacaktı. Cuma sabahı işyerine değiştireceği kıyafetiyle gelmişti ve saat tam beşte çıkmaya niyeti vardı. Hafta sonu İşçi Bayramı trafiği umurunda değildi, Faith'i görmeye gidiyordu.

Saat beşte, planladığı gibi tertemiz ve ütülü gömleğiyle pantolonunu giydi, üniformasını yanındaki çantaya koydu. Odasından çıkıp koridorda yürürken insanlar ona öyle bir baktılar ki kendini çıplak gibi hissetti. Sanki daha önce hiç üniformasız görmediler, diye homurdandı kendi kendine.

Megan, hamileliğinden beri babasına daha çok ihtiyaç duyar gibiydi. Bebeği için duyduğu mutluluğa rağmen, Troy onun daha güvensiz ve kırılgan olduğunu hissediyordu. Megan'ın gebeliği açıklamasından beri, Faith'le uzun telefon konuşmaları yapamıyordu. Kızı her akşam defalarca arayarak annesinden söz ediyor, bebek isimlerini tartışıyor ve hamilelikle ilgili her konuda babasının fikrini soruyordu. Troy neredeyse suçluluk duyarak kızının Faith'le ikisini bildikle-

rini ve aralarını bozmaya çalıştığını düşünecekti; ama Megan'ın Faith'ten haberi olması imkânsız görünüyordu.

Ofisten çıktıktan sonra Southworth'e yöneldi ve feribot için saatler sürecek bir kuyruk olduğunu gördü. Bekleyeme-yecek kadar sabırsızlandığından çevreden dolanmaya, dolayısıyla Tacoma Narrows Köprüsü'nden geçmeye karar verdi. Trafik hayli yoğundu ama Troy'un aldırdığı yoktu. Faith'i görmeye gidiyordu. Faith sık sık Cedar Cove'a taşınmaktan söz etmeye başlamıştı ve Troy, bu konuda onu yüreklendirmek için elinden geleni yapıyordu.

Açıklayamadığı sebeplerden ötürü gergindi. Hafta başında Faith, onu akşam yemeğine davet ettiğinde, Troy kadını öpmeye karar vermişti. Tamam, *eğer* itiraz etmeyeceğine dair işaret alırsa öpecekti.

Yoğun ama yavaş da olsa akan trafikte ilerlerken zaman kavramını yitirmişti ve

kendini Faith’in sapmasını söylediği otoban çıkışında bulunca şaşırdı.

On beş dakika sonra kolonyal tarzı beyaz badanalı, yeşil panjurlu iki katlı evin önündeki kaldırıma yanaşmıştı. İki büyük kolonla desteklenen sundurmada bir çift hasır koltuk ve bir sürgülü pencere vardı. Bahçe bakımlıydı ve çiçek açmış fidanlarla doluydu. Sandy de çiçekleri severdi ve hastalığı ağırlaşmadan önce bahçenin bakımına saatler ayırırdı.

Kapı açılıp Faith dışarı çıktığında Troy öylece dikilmiş evi seyrediyordu.

“Troy! Geldiğine çok sevindim.”

Troy, onun karşılamasının sıcaklığını verandadan ken-dişine kadar ulaştığını hissedebiliyordu ama yine de olduğu yerde çakılmış durmaya devam ediyordu. Bir önceki akşam on dakika kadar konuşmuş ve çoğunlukla bu akşamki planlarından söz etmişlerdi. Oysa şimdi burada olduğu halde söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

“Selam.” Bir elini cebine sokuşturdu, kendini liseli toy bir delikanlı kadar tuhaf hissediyordu. Diğer elinde bir arkadaşının tavsiyesi üstüne aldığı *Sauvignon blanc* şişesi vardı.

“Lütfen içeri gel.” Faith evi işaret etti.

Troy başıyla onayladı. Ağzı kurumuş, dili damağına yapışmıştı.

Çevresine bakınarak verandanın basamaklarını çıktı; içeri doğru ilerledi, geçerken şişeyi Faith’in eline tutuşturdu. Gözüne çarpan ilk şey halıyla kaplanmış basamaklar oldu. Çerçevelenmiş büyük fotoğraflar merdivenin yan duvarına yukarı doğru dizilmişti: iki çocuğunun mezuniyet fotoğrafları, bir çift aile fotoğrafı ve kocasının bir portresi. Troy, Carl’m akciğer kanserinden öldüğünü öğrenmişti. Fotoğraflara göz gezdirmedi, onun yerine sağ taraftaki salona baktı. İçerde bir kanepe ve tuğla şöminenin yanma konulmuş kanepeyle uyumlu bir çift koltuk vardı. Birkaç küçük sehpa. Pek çok çiçek. Faith onu salona aldı.

“Sana içecek bir şey vereyim mi?” diye sordu. “Kahve, çay ve gazoz var.” Gülümsedi. “Ve tabii şarap.”

“Henüz değil, teşekkürler,” diye mırıldanarak şöminenin yanındaki koltuklardan

birine oturdu. Bir an huzursuz bir sessizlik oldu.

“Trafik nasıldı?”

“Fena değildi.” Birden ateş bastı ve gömleğinin üst düğmesini açmamak için kendini zor tuttu.

“Bütün yolun tampon tampona geçeceğinden korkmuştum ama çok iyi geldin.”

Troy bu sıkıcı konuşmayla ilgilenmiyordu. “Bak Faith,” dedi birden. “Bunu bir an önce aşalım.” Ayağa kalktı ve şöminenin önünde volta atmaya başladı. “Karım yıllardır hastaydı.” “Evet Troy, bunu biliyorum.”

“Doğru.” Zaten konuşulmuş konuları tekrarlıyordu. “Başka kimse asla olmadı.”

“Olsa çok şaşırırdım.”

Troy, durumu yüzüne gözüne bulaştırdığının farkındaydı. “Artık on sekiz yaşında değilim Faith. Bu işler nasıl olur bilmiyorum.”

Faith ona o kadar tatlı bir masumiyetle bakıyordu ki, Troy onu öpmemek için kendini zor tutuyordu. “Söyle bana, ister misin?” diye inledi.

“Ne söyleyeyim?”

“Seni öpebilir miyim?”

“Oh!”

“Demek istediğim, istemezsen anlarım. Fakat bütün akşamı merak ederek ve endişelenerek geçirmek istemiyorum. O yüzden şimdi söyle. İkisi de bana uyar.”

“Güzel.” Faith, ellerini kucağında kenetlemişti. “Öpüşürsek çok hoş olur, diye düşünüyorum.”

“Gerçekten mi? Troy kendini birden kuşlar gibi hafif hissetti.

“Şimdi mi yapmak istersin?” diye sordu Faith hafifçe tebessüm ederek.

“Şimdi mi?”

“Yemek boyunca bunun için endişelenmeni istemiyorum.” Troy, onun dalga geçtiğini anladı ama gücenmedi. “Sakıncası yoksa beklemeyi tercih ederim.”

Faith sınttı. “İşin gerçeği, ben de beklemeyi tercih ederim.” Birer kadeh şarap aldılar ve lise anılarıyla başlayan sohbet, şu anda okudukları kitaplara doğru normal akışında devam etti.

Son anda iptal etmek zorunda kaldığı yemeğin çoğu ziyan olduğu için Troy, onu dışan çıkarmakta ısrar etmiş, întemet’ten alınan öneriler aracılığıyla sahildeki kaliteli bir restoranda rezervasyon yaptırmıştı. Mekân küçük ve şıktı, ışıklandırma loş ve garsonlar ilgiliydi. Faith sipariş ettiği deniz ürünlerine övgüler yağdmrken Troy da kendi yediği somonun fevkalade olduğunu kabul etti. Ardından Alki yakınlanndaki kumsala gittiler, ayakkabılannı çıkanp el ele kumsalda yürüdüler. Troy içine çoraplanm tıkıştırdığı pabuçlannı taşırken her aynntıyı özümsemeye çalışıyordu: serin ve sıkı kum, batan güneşin göz alıcı ışıklan, Faith’in baştan çıkaran çiçek kokusu...

“Bu akşam evime geldiğinde ne düşüneceğimi bilemedim,” dedi Faith. “Çok sert görünüyordun. Onca trafiğe benimle bir daha görüşmek istemediğini söylemek için katlandığını düşündüm.”

“Çok zor,” diye mınldandı Troy, onu bu kadar yakınında hissetmek çok hoştu. Öpüşmek için izin istemek en hoş dav-

ranışı değildi, ama yaptığı için memnundu. Artık dikkatini tamamen *ona* ve öpücüğün beklentisine verebilirdi.

“Kalbimi zaten bir kere kırdığını hatırlatabilir miyim?” dedi Faith kaygısızca.

“Atlatmışsın.”

“Sen de öyle.” Faith duraksadı. “Troy, ikimiz de eşlerimizi seviyorduk, ama artık yoklar. Sen ve ben ikinci bir şans yakaladığımız için çok mutluyum. Mutlu ve heyecanlı.” “Ben de öyle hissediyorum. Mutlu, heyecanlı *ve* gergin.” Başını iki yana salladı. “İşin gerçeği, kusmadığım için şaşırıyorum.”

“Sen mi? Hadi ama Troy, sen daima kendinden çok emindin.”

“Ya, ne demezsin.”

Faith’in kahkahası rüzgârla taşındı ve onu duyan Troy da gülmek istedi.

“Kızın için bir bebek battaniyesi örüyorum,” dedi Faith. “Umarım ileri gitmiyorumdur.”

“Tabii ki hayır. Megan’ın çok sevineceğine eminim.” Konuşurken bile, Megan’m battaniyeyi görüştüğü kadının ördüğünü öğrendiği anda çok üzüleceğini biliyordu. Faith’i ya da o anlamda hayatına girecek bir başkasını kabul etmek için Megan’m zamana ihtiyacı vardı. Belki bebek doğduktan sonra... Endişesini Faith Te paylaşmayı düşündü ama sonra vazgeçti. Birden, onun çocuklarının kendisi hakkında ne düşüneceğini merak etti.

Bu düşüncelerden sıyrıldı, birlikte güneşin batışını seyrettiler. Şimdi. Onu şimdi öpebilirdi. Ayakkabılarını kuma bıraktı, onu yavaşça kollarına aldı ve ağzını dudaklarına yaklaştırdı. Faith kollarını onun boynuna doladı.

Otuz yılı aşkın bir süredir Troy ilk defa, karısından başka bir kadını öpüyordu. Faith’in dudakları nemli ve ılıktı, dahası davetkârdı.

Dudaklarını ayırdığında onun gülümsediğini gördü. “Fena değil, ne dersin?”

Troy kaşlarını çattı. “Fena değil mi? Hepsi *bu* mu?”

“Pekâlâ, güzeldi.”

“Bu daha iyi.” Belki bir kez daha denemeliydi, hiç tereddüt etmeden dudaklarını tekrar onunkilere dokundurdu. Aynı heyecan bir kez daha bütün bedenini sardı. Kendi fikrine ***gÖTQ, fena değil*** ya da ***güzel’de***n binlerce kez daha iyiydi. Çok... doğru sözcüğü bulamıyordu. Aklına ***inanılmaz*** demek geldi ama söylemeden önce Faith’in de aynı duyguyu hissetmesi gerekirdi.

Troy başım kaldırdığında Faith’in gözleri hâlâ kapalıydı.

“Oldukça iyi,” dedi Troy laubali bir tavırla.

“Oldukça iyi mi?” diye tekrarladı Faith. “*Oldukça* iyi mi?” Sesi bu kez daha yüksek çıkıyordu.

“Tamam, güzeldi.”

“Güzel mi?” Faith’in sesi bu kez öfkeliydi.

“İnanılmaz desem?” diye fikrini söyledi Troy.

Faith’in yüz hatları yumuşadı. “Ben de böyle düşünmüştüm.”

“Ben de.” Ayakkabılarını aldılar, Troy uzanıp onun elini

tuttu ve birlikte arabaya geri döndüler. Sokak ışıklan yanmış ve her zamanki cuma âlemcileri yavaş yavaş kumsalda toplanmaya başlamıştı.

Troy, Faith’i eve bıraktı, lisede olduğu gibi kapıya kadar ona eşlik etti.

“Mükemmel bir akşamdı,” diye fısıldadı Faith. “Kesinlikle mükemmel.”

“Benim için de,” dedi Troy. “Bir sonrakine sinemaya gitmeye ne dersin?” diye sordu.

“Ne zaman?”

“Pazartesi.” Pazartesi izin günüydü ve onu olabildiğince çabuk görmek istiyordu.

“Elbette,” diye cevap verdi Faith. “Pazartesi uygun.” “Sandy’yle benim yaptığımız gibi yapalım; o bir film seçtiğinde genellikle benim seçmeyeceğim bir film olurdu ve bir sonrakinde seçimi ben yapardım.”

“Gayet adil görünüyor,” diye kabullendi Faith. “Bu kez kim seçecek? Sen mi, ben mi?”

“Sen.”

“Çok naziksin ama bu senin fikrin olduğuna göre önce sen seçmelisin.”

“Uzlaşabiliriz. Gazeteye bakıp seçenekleri sana söylerim.” “Tamam.”

Seattle’da mı yoksa Cedar Cove’da mı buluşacaklarına karar veremediler, böylece Troy’un onu sonra araması için bir bahane çıktı. Aslında bahaneye *ihtiyacı* olduğundan değil... Kısa ve samimi bir veda öpücüğünün ardından Troy oradan ayrıldı. Yan yollardan otoban çıkışına doğru ilerlerken gülümsemesine engel olamıyordu.

Hafta sonu tatili yüzünden otobandaki trafik hâlâ yoğundu. Cedar Cove'a geri dönmek neredeyse bir buçuk saat sürdü. Karanlık ve soğuk eve adımını atar atmaz telefonun yanıp sönen kırmızı ışığı dikkatini çekti. Arayan numarayı kontrol ettiğinde dört çağrının da kızından geldiğini gördü. Şaşıracak bir şey yoktu.

Saat on bire geliyordu, Megan'ı aramak için geç olmuştu. Ona sabah telefon edecekti, böylece kafasını toplar ve onun sorularına daha hazırlıklı olurdu. Şimdilik, yalan söylememek kaydıyla, onun merakını giderecek bir şeyler bulurdu.

Tam yatak odasının yolunu tutmuşken telefon tekrar çaldı. Anlaşılan Megan ona rahat vermeyecekti.

"Evet Megan," dedi, numarayı tanıyarak. Bu kadar geç bir saatte başka kim arayabilirdi ki? Tabii iş söz konusu olmadıkça.

"Ben Craig," dedi damadı ruhsuz bir sesle. "Hastaneden yeni döndüm." Sustu, Troy onun derin bir nefes aldığını duyabiliyordu. "Megan bebeği kaybetti."

Troy midesine bir yumruk yediğini hissetti. Ağzından çıkan ilk sözcük "Hayır," oldu.

"Üzgünüm... Size ulaşmaya çalıştık. Anlaşılan ceptele-fonunuz kapalıydı."

Troy bakmaya gerek bile duymamıştı. "Ben dışardaydım." "Megan düşükle başa çıkmakta çok zorlanıyor."

Troy oturma ihtiyacı duydu. "Sorun neydi?" diye sordu, haber onu şoke etmişti.

Megan'dan sonra Sandy iki düşük yapmıştı ve her ikisinde de yıkılmıştı. Bunun kızma da olmasına dayanamazdı. "Doktor kesin bir şey söyleyemedi. Bazen bilemiyorlar." "Hâlâ hastanede mi?" diye sordu Troy.

"Hayır, burada."

"Onunla konuşabilir miyim?"

"Elbette."

Troy daha konuşmaya başlamadan kızının hıçkırıklarını duyabiliyordu. “Babiş, neredeydin? Sana ulaşmak için çabaladık, çabaladık ve başaramadık.” Megan artık var gücüyle ağlıyordu. “Sana ihtiyacım vardı babiş, sana gerçekten *ihtiyacım vardı* ama sen yoktun.”

Troy onu nasıl rahatlatacağını bilemiyordu, düşük yaptığında Sandy’ye de ancak bu kadarını yapabilmişti. Kendisi Faith’le lüks bir restoranda pahalı şarabını yudumlarken, kumsalda yürüyüp onunla öpüşürken, Megan hastanede bebeğini kaybediyordu. Kendisinin de torununu.

On Dokuz

“Bobby iş saatlerimi azaltmamı istiyor,” diye söylendi Teri, Rachel’le Cedar Cove sahilinde yürürken. Öğle paydosuydu ve ikisi de salondan çıkıp dışardaki serin ve temiz havayı, güzel eylül güneşini hissetmek istemişlerdi. Çok geçmeden ekim yağmurları başlayacaktı ve bunun gibi ılık ve parlak günler maziye karışacaktı.

“İstediğin bu mu?” diye sordu Rachel, sandviçinden kalan kırıntıları martılara atarken.

Teri cevap vermeyince Rachel, martıları beslemeye ara verip ona baktı.

“Yarızamanlı mı çalışmak *istiyorsun*?” diye tekrarladı Rachel.

“Ne istediğimi artık bilmiyorum,” diye itiraf etti Teri. “İşimi seviyorum ama Bobby’yi de seviyorum; ayrıca onun bana Bayan Johnson’m spiral perma ya da Janice Hunt’ m saç boyası işinden daha çok ihtiyacı var.”

“O halde cevap ortada,” dedi Rachel, sanki verilmesi gereken karar kolaymış gibi.

“O kadar basit olduğunu düşünmüyorum.” Kendini tatsız hisseden Teri, körfeze bakan bir banka oturdu. Yol boyunca dizili aydınlatma direklerinden, içinde rengârenk çiçekler olan sepetler sarkıyordu. “Bobby son derece gergin ve şey...” Teri bunu söylemekten hoşlanmıyordu ama ara sıra kocasından uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Birkaç saat ayrı kalmak ikisine de iyi geliyordu, salondaki işi ise mükemmel bir plandı.

Rachel, onun yanma oturdu ve anında bir grup martı ayağının dibinde toplandı.

Son sandviç kırıntısını çimlere atan Rachel, kuşları uzaklaştırdı.

“Bütün bu olanlardan midem berbat durumda,” diye mırıldandı. İşin gerçeği kendini kusacak gibi hissediyordu.

“Sarardın,” dedi ona dikkatle bakan Rachel.

“Kahrolası.” Bir bulantı dalgası vücudunu sararken gözlerini kapadı. “Saç gösterisinden beri Bobby daha beter oldu.”

“Daha beter mi?”

“Beni gözünün önünden ayırmıyor.” Teri bakmaya bile gerek duymadan James’in çevrede bir yerde olduğunu biliyordu. Teri evden dışarı adımını atar atmaz onu izlemekle görevliydi. Neyse ki James göze çarpmamak için elinden geleni yapıyordu ama Teri onun sürekli yakınında olduğunu biliyordu; özellikle alışveriş merkezinde takılırken ve on beş dakikada bir salondan içeri göz atarken. Salondaki diğer kızlar artık ona alışmıştı ve onu görmezden gelmeyi tercih ediyorlardı.

“Get Nailed, benim için işyerinden öte,” diye devam etti Teri. “Aynı zamanda sosyal yaşantımın büyük bir bölümü. Sen de oradasın ve her gün görmezsem seni özlerim.”

“Evet, ama../' Rachel duraksadı. “Aslında Nate ve ben...” Gerisini getiremedi.

“Gerçekten Nate’le evlenebileceğini mi düşünüyorsun?" Teri adamı yeterince iyi tanıyor ve Rachel’m nasıl onun büyüsüne kapıldığını iyi biliyordu. Ancak Bobby’ye de söylediği gibi, bunun arkadaşı için uygun olduğundan emin değildi. Anlaşılan bu konuda şüpheleri olan sadece kendisi değildi; Rachel’ın da kendine göre düşünceleri olmalıydı; yoksa tayin olduğunda Nate’le birlikte San Diego’ya giderdi.

“Hâlâ karar vermeye çalışıyorum,” dedi Rachel mutsuz bir halde. “Nate’le ne zaman telefonlaşsak bunu konuşuyoruz. Beni görmeye geliyor ve bir cevap istediğini biliyorum.” “O halde *gerçekten* ciddi bir baskı olacak.” “Kesinlikle.”

“Onu seviyorsan neden şüphelerin var?”

Rachel, banka yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve ayağını sallamaya başladı.

“Saçmaladığımı düşüneceksin.” “Rachel, sen benim en iyi arkadaşımsm! Asla seni yargılamam.”

“Jölene yüzünden,” dedi içini çekerek. “Anne kaybetmenin ne demek olduğunu bilirim. Bir çocuk için yeterince zor değilmiş gibi, hemen ardından büyükannesini de kaybetmiş. Bruce’un ailesi doğuda bir yerlerde yaşıyor ve fazla bağlantıları olduğu söylenemez. Eğer şimdi gidersem Jölene’in kendini terk edilmiş hissetmesinden korkuyorum.”

“Kaç yaşındaydı?” diye sordu Teri.

“On iki. Ortaokula başlamak üzere. Çok hassas bir

yaşta. Bruce da endişeli ve, şey, Jölene’e bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Teri, Rachel’m ikilemini anlayabiliyordu. “Ama hayatını Jölene üstüne kuramazsın.”

Rachel, bacaklarını düzeltip öne eğildi. “Nate gibi konuştun. Jölene, aramızdaki en hassas nokta. Onun adını bile geçirmekten korkuyorum; çünkü her seferinde bana kızıyor.” “Ya Bruce?” Teri *tek* sorunun Jölene olup olmadığını merak ediyordu.

“Ne olmuş ona?”

“Bilirsin işte.” Teri eliyle öylesine bir hareket yaptı ama Rachel onun demek istediğini anlamıştı.

“Bruce son zamanlarda biraz tuhaf davranıyor.” Rachel başını iki yana salladı, Jölene’in babasıyla ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırmak ister gibiydi. “Gece yarısı beni aradığını söylemiştim, hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum.” Teri gerçekten kendini iyi hissetmiyordu. Aslında, midesi fırtınaya tutulmuş küçük bir sandaldan farksızdı ve gözardı etmek için elinden geleni yapıyordu. “Tekrar yaptı.”

“Ne zaman?”

“Geçen hafta. İlk geceki kadar geç değildi ama acil olmayan çağrıların saati geçmişti.”

“Ne istiyormuş?”

“Sorun bu. *İstediği* bir şey yok. Birkaç dakika konuştuk bana Jolene’in sınıf başkanlığına adaylığını koyacağını söyledi, bunu zaten biliyordum çünkü Jölene kendisi söylemişti.

Sonra kapadı.” Rachel sorgular gibi ellerini havaya kaldırdı. “Bundan ne çıkaracağımı bilmiyorum.”

“Nate’le evlenip San Diego’ya gitmenden korkuyor olabilir.”

“Öyle bir şey söylemedi.”

“Söyleyemez, söyleyebilir mi?” dedi Teri. Kendi deneyimlerinden, erkeklerin nadiren düşündükleri şeyi söylediklerini biliyordu. Kadınlar da öyleydi ama en azından duygularının ve isteklerinin daha çok farkındaydılar; sadece dolaylı olarak ifade ediyorlardı. Öte yandan, erkeklerin çoğu kendilerini rahatsız eden şeyin ne olduğunu *bilmiyordu*. Teri aynı durumun Bruce Peyton için geçerli olduğunu düşünüyordu.

“Bu hafta sonu Jölene’le birlikte gelip gelemeyeceğini sordu.”

“Nate’in geldiğini sanıyordum.”

“Geliyor.”

“Of, Tanrım.”

“Ne demek istediğimi anlıyor musun?” dedi Rachel.

Teri başıyla onayladı. Rachel’m Bruce’a ne cevap verdiğini sormak istiyordu ama birden başı dönmeye başladı. Artık kusabileceğim düşünmüyordu, biliyordu.

Ayağa fırladı ve kadınlar tuvaletine doğru koşmaya başladı. Kapıyı hızla itti ve bütün öğle yemeğini çıkarmadan önce tam zamanında tuvalete ulaştı.

“Teri?” Rachel onu izlemişti. “İyi misin?”

“Hayır.” Teri sendeleyerek fayans duvara yaslandı.

“Bayan Teri?” diye seslendi James kapı aralığından. “Her şey yolunda mı? Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

“Ama ona söylemek zorundasın,” diye üsteledi Rachel. “Söyleyeceğim ama hemen değil. Bu haliyle bile yeterince takıntılı.”

“Şu iki adam yüzünden mi? O günden beri bir şey olmadı ki.”

Teri hiçbir şey söylememişti, Rachel’a bile. Sesini alçaltarak fısıldadı, “Bobby bana söylemedi ama korkarım bir şeyler oldu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Seattle’daki saç gösterisine gittiğimiz gün.”

“Evet?”

“Durup dururken beni aradığını hatırlıyor musun? Çılgın gibiydi ve bana kolyemi sordu.” Bluzunun içinden altın madalyonunu çıkardı. Kırılgan zincirini ilk fırsatta değiştirmişti. “Evde bulmuştu, değil mi? Takmayı unutmuş olmalısın.” Teri başını iki yana salladı. “Takmıştım. Her gün yaptığım gibi, duştan çıkar çıkmaz taktığımı çok iyi hatırlıyorum.” “Sana hissettirmeden boynundan nasıl alabilirler ki?” “Hiçbir fikrim yok.” Gösteri boyunca Teri’ye sık sık çarpanlar olmuştu; çünkü mekân çok kalabalıktı. Kolyeyi her kim aldıysa, incecik zinciri zekice ve büyük beceriyle kesi-vermişti.

“Kim böyle bir şey yapabilir?” diye sordu Rachel. Kendi sesi de fısıltıyla çıkmaya başlamıştı.

“Bir başka satranç oyuncusu,” dedi Teri arkadaşına. “Bobby’nin kaybetmesini istiyor, o yüzden Bobby’nin işbirliği yapması için beni tehdit ediyor.”

“Polise haber vermeniz gerek,” dedi Rachel.

“Bobby kabul etmiyor. Bunu zaten konuştuk. Kendi yöntemiyle çözmek istiyor. Sadece elinde kanıt olduğu zaman kanuna başvurabileceğini söyledi. İşin kötü yanı, Bobby istese de bir karşılaşmada şike yapmayı beceremez. Hayatı boyunca kazanmaya şartlanmış. Tamam, nadir de olsa yenilgileri var ama o zamanda bunalıma giriyor.”

“Yine de kimsenin sana zarar verme riskini göze almaz.” Teri inledi. “Biliyorum. O yüzden artık maç yapmıyor.” “Ve o yüzden bu kadar korumacı,” dedi durumu ancak idrak eden Rachel. “Teri, bu korkunç.”

“Benim yüzümden satrançtan vazgeçecekse hemen şimdi Bobby’nin hayatından çıkar giderim,” diye mırıldanan Teri, elindeki kâğıt mendil tomarıyla gözerinden süzülen yaşları sildi.

“Of Teri,” dedi Rachel. “Bobby’yi bu kadar sevdiğini görmek harika.”

Burnunu çeken Teri, başıyla onayladı. Kocasını seviyordu. Aslında, birkaç haftadır çok kolay ağlamaya başlamıştı ve sanıyordu ki -Tanrım, gebelik gözyaşlarını açıklıyordu- son zamanlarda bu kadar duygusal olmasına şaşmamak gerekirdi.

Bebek haberini duyunca Bobby telaşa kapılırdı. Ona söylemeye cesareti yoktu.

“Bugün başka randevum yok,” dedi Teri. Rachel’dan çok kendi kendine konuşuyordu.

“Eve mi gidiyorsun?”

“Gitsem iyi olacak. Kendimi hâlâ kötü hissediyorum.” “Seninle gelmemi ister misin?”

“Teşekkürler ama hayır. Biraz uyumak istiyorum.” Şu anda ona daha cazip gelen bir şey yoktu.

James onları salona geri götürdü. Cedar Cove AVM’si-nin önüne park eder etmez Rachel, arkadaşını kucakladı. “Nate’le görüştükten sonra beni ara,” dedi Teri. “Ararım.” James kapıyı açtı ve Rachel dışarı çıktı.

Teri, bu hafta sonu arkadaşının hayatının değişeceğini düşünüyordu. Nate Te evlenmeyi ya kabul edecek ya da etmeyecekti. Bruce’un hesaba katılmayacağına ikna olmamıştı.

Dönüş yolunda Teri neredeyse arabada uyuyakalacaktı. Eve vardıklarında James arabadan inmesine yardım ederken her zamankinden daha ilgili davranıyordu.

“Teşekkürler James. Bu arada, orada olanlar...”

“Evet hanımefendi.”

“Lütfen kendine sakla.”

“Evet, Bayan Teri.”

“Ciddiyim.” Bobby’nin bu hikâyeyi şoföründen duymasını istemiyordu. James onun hamile olduğunu tahmin etmiş olmalıydı, Bobby’nin henüz anlamamasını tercih ederdi. Bu durum onun endişelerini katlamaktan başka işe yaramazdı, tabii Teri’ninkileri de...

Eve girer girmez çalışma odasının yolunu tuttu. Tahmin ettiği gibi Bobby satranç tahtasının önünde oturuyordu. “Selam Bobby.”

Bobby cevap vermedi. Düşünceleri kendisinden başka kimsenin göremediği hamlelere yoğunlaşmıştı. Teri onun yanağını öptü ve bir şey söylemeden yatak odasının yolunu tuttu. Hemen soyunarak kendini yatak örtüsünün altına attı. Tenine dokunan kumaş soğuktu, Teri başını yastığa gömdü ve hemen derin bir uykuya daldı.

Kendine geldiğinde kocası yatağa oturmuş, kolunu beline dolamıştı. Teri gülümseyerek elini onun elinin üstüne koydu.

“Telefon çaldı,” dedi Bobby sakince.

“Duymadım. Bana mıydı?”

“Kız kardeşindi. Mesajını almış ve haftaya akşam yemeğine gelebilirmiş.”

Teri sırtüstü döndü. “Bundan James’e söz ettin mi?”

Kocası başıyla onayladı.

“Mutlu görünüyor muydu?”

Bobby kaşlarını çattı, sonra başını iki yana salladı. “Hayır, üzgün görünüyordu.”

Teri içini çekti. Bu gönül macerası için James ve kız kardeşinin biraz yönlendirilmeye ihtiyaçları vardı.

Yirmi

Rachel o kadar heyecanlıydı ki yerinde duramıyordu. Nate'le en son görüştüklerinden beri neredeyse üç ay geçmişti ve şu anda bütün bir hafta sonu onlara aitti. Bütün bir hafta sonu! Sea-Tac Havalimanı'ndaki güvenlik sahasının dışında volta atarak Nate'in görünmesini beklemeye başladı.

Gelen uçuşları bildiren ekran, Nate'in San Diego'dan gelen Alaska Airlines'a ait uçağının indiğini gösteriyor, Rachel akın akın çıkan insanlar arasında Nate'i görememekten korkuyordu.

İşte oradaydı, tam karşısında. Neşeyle bir çığlık atan Rachel, onun kollarına doğru koştu. Denizci onu kucakladı, havaya kaldırıp döndürmeye başlayınca çevredeki insanlar gülümseyerek kaçıştılar. Ardından birbirine susamış dudakları defalarca buluştu.

"Nate, seni çok özledim."

Ona sımsıkı sarılan Nate, kokusunu derin derin içine çekti.

"Hayatımda hiçbir uçuş bu kadar uzun gelmemişti," diye fısıldadı. "Sürekli, her dakikanın beni biraz daha sana yaklaştırdığını kendime hatırlattım." Ayaklan tekrar yere de-ğinceye kadar Rachel'ı yavaşça bıraktı.

"Harika bir hafta sonu planım var," dedi Rachel gülerek. Nate bir kolunu onun beline sardı, diğeriyle seyahat çantasını kavradı. Yan yana otoparka doğru yürümeye başladılar.

"Ne tür planlar?" Baş başa kalıncaya kadar ona dokunmadan duramıyormuş gibi, Nate uzanıp Rachel'm yanağmdan öptü.

"Puyallup Festivali başladı. Seveceksin." Hız treni, eğlenceleri, hayvanlan ve çeşitli sergileriyle klasik kasaba panayırıydı. Rachel büyürken sık sık bu panayıra giderdi ve çocukluğunun en güzel anılarından biriydi. Ne yazık ki yıllardır uğramadığı Puyallup Festivali'ne bu yıl Nate'le gitmek heyecan verici bir fikirdi.

"Eğlenceli görünüyor. Başka bir şey?"

"Evet." Sürpriz olması gerekiyordu ama Rachel daha fazla kendine saklayamayacaktı. "Ön sırada iki Seahawks bileti," derken kendinden çok hoşnut görünüyordu. Sezonluk bilet alan müşterilerinden biri, Seahawks'ın Raiders'la

maç yapacağı hafta kasaba dışında olacaktı ve biletleri Rachel'a vermişti. Bu cömert armağanın zamanlaması bundan daha iyi olamazdı. Rachel pek spor meraklısı değildi ama Nate'in futbol sevdiğini biliyordu.

"Şaka yapıyorsun!"

"Hayır." Doğru söylediğini ispatlamak için çantasından

biletleri çıkardı. "Pazar akşamı uçağına yetişebilmen için maçtan birkaç dakika erken çıkmak zorunda kalabiliriz ama bu çok önemli olmasa gerek, değil mi?"

"Kesinlikle," diyen Nate tekrar ona sarıldı. "Seni sevmemin bir nedeni olduğunu *biliyordum*."

Rachel güldü. "Şey, bu kadarı yetiyorsa..."

Nate'in bir arkadaşının tavsiye ettiği Kent'teki Meksika lokantasında yemek yediler. *Enchilada*, Rachel'in bugüne kadar yediklerinin en iyisiydi. Margaritalarını yudumlayarak neredeyse iki saat sohbet ettiler; aslında Rachel zamanın farkına vanp gitmelerini önerdiğinde lokanta kapanmak üzereydi.

Tacoma Narrows Köprüsü'nü geçip Cedar Cove'a doğru ilerlerken Rachel, konuyu Jolene'e getirmeye karar verdi. Ne kadar istese de Nate, kızı görmezden gelemezdi; çünkü Rachel için Jolene'le olan ilişkisi çok önemliydi.

"Jölene'in sınıf başkanlığına aday olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu, söylemediğini bildiği halde.

"Hayır."

Nate başka bir şey söylemedi.

"Bruce kampanyada ona yardım ediyor. Ben de öyle." Kasıtlı olarak yoklama yapan Rachel, onun birazcık da olsa ilgi göstermesini umuyordu.

Nate, içini çekerek gözlerini kapadı, koltuğun arkalığına başım yaslayarak Rachel'ı engelledi. "Bruce ve Jölene'den söz etmek zorunda mıyız?" diye sordu. "Bu akşam sadece bize ait olamaz mı?"

"Elbette olur," dedi Rachel ama onun Jolene'e olan ilgisizliğine kırılmıştı.

Aralarındaki sessizlik uzayacak gibi görünüyordu, Rachel bunu bozmaya karar verdi.

“Bir haberim var ama önce sır olarak saklayacağına yemin et.”

“Tamam.” Nate gözlerini açarak doğruldu. “Söylemeyecek misin?”

“Söz.”

“Yeminle mi?”

“Evet, evet. Hadi söyle.”

“Teri hamile,” dedi Rachel zafer edasıyla. “îşin en çılgın yanı, bunu ona ben söylemek zorunda kaldım.”

“Bobby ne düşünüyor?”

“Bobby bilmiyor, zaten o yüzden sır.”

“Kendi kocasına söylemiyor mu?”

Rachel ayrıntıya girmek istemiyordu. “Açıklaması zor. Teri coşku içinde ama haberi neden Bobby’ye vermediğini bilmiyorum. Zavallı bütün öğleden sonra hastaydı.”

“Hamile kadınların sabah bulantısı çektiğini sanıyordum.” “Teri değil. Teri ikindi bulantısı çekiyor. Hafta boyunca öğle yemeğini midesinde tutamadı.”

Nate başını iki yana salladı. “Belki hamilelik kilo vermesini sağlar.”

“Nate!” Bu kaba bir yorumdu ve Rachel bunu yanma bırakamazdı. “Teri şişman değil.”

“Sıska da değil.”

“Ne olmuş yani?” Rachel kaşlarını çattı. “Çok kabasın. ’ Nate, ilk kez Rachel’ın üzüldüğünü fark etmiş gibiydi.

“Hadi ama Rachel, sadece dalga geçiyordum. Bir şey söylemeye çalışmıyordum.”

Rachel başıyla onayladı, değerli zamanlarını arkadaşının görüntüsünü tartışarak harcamak istemiyordu. Önlerindeki iki gün zaten yeterince kısaydı.

“Dinle, unutmadan, senden bir iyilik isteyeceğim,” dedi Nate, birden konuyu değiştirerek.

“Ne istersen.” Otobandan çıkıp 16 numaralı karayoluna ve oradan Tacoma Narrows’a girdiler. Yarım saat içinde Nate’in denizci bir arkadaşıyla beraber kaldığı Bremerton’da olacaklardı.

“Babam, ekimdeki büyük bir seçim kampanyası için evde olmamı istedi. Senin de gelip bana eşlik etmeni istiyorum.” Nate’in babası Pennsylvania’da Kongre üyesiydi ve Nate ilgi odağı olarak yaşamaya alışmıştı; destek kampanyaları, politik yemekler, diplomatlarla ve soylularla yemek hayatının bir parçasıydı.

Rachel’ın içi korku dolmuştu ve ne kadar çabalasa da sesindeki isteksizliğe engel olamadı. “Orada olmamı istiyorsan, elbette gelmek için elimden geleni yapacağım.”

“İstiyorum. Bu önemli Rachel. Senin, ailemin kalanıyla ve dostlarımla tanışmanı istiyorum.”

Birkaç ay önce Seattle’a geldiklerinde anne ve babasıyla ilk buluşmaları iyi gitmemişti. Nate; annesinin Rachel’ı onaylamadığını fark etmese de durum Rachel’ın gözünden kaçmamıştı. Patrice Olsen son derece çekici ve nazik görünse de, mesajı açıktı. Rachel bağlantılardan, etkileyici akrabalardan ve diğer işe yarar ilişkilerden yoksundu. Politik tabanlı Olsen

klanından farklı bir sınıfa aitti ve Rachel hiçbir zaman bu aileye uyum sağlayamayacağından korkuyordu. Patrice’in kafasında oğlu için uygun bir aday olduğundan ve o adayın Washington, Cedar Cove’daki yetim kuaför ve manikürcü olmadığından emindi.

“Bu kampanya büyük bir deneyim olacak,” dedi Nate.

“Öyle mi?” İstemese de, Rachel sesinin şüpheci çıktığının farkındaydı.

“Ailemin bir parçası olmanın getirdiği sorumlulukları anlamanı istiyorum.”

“Ya!” Bu yeterince açıktı. “Günün birinde seçimlere adaylığını koymayı

düşünüyor musun?” diye sordu. İlk karşılaşmalarında Nate, babasının Kongre üyesi olduğunu bile söylememiş, donanmaya ailesine tepki olarak başvurmuştu. O dönem kendini ispatlamaya ihtiyaç duyuyordu, anlaşılan artık durum değişmişti.

“Aklımdan geçiyor,” diye itiraf etti Nate. “İstediğimden değil, ama kanımızda var, anlarsın ya? Bu kampanyalardan birinde babamla beraber olmak heyecan verici ve beni çağı-nncaya kadar bunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Bir kampanya enerji yüklüdür; bulaşıcıdır. Ne demek istediğimi göreceksin.”

“Of Nate, ben senin için doğru kadın değilim,” dedi pat diye, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “İlgi odağı olmaktan nefret ederim. Sana zarar veririm.”

“Rachel, bunu nasıl söyleyebilirsin? Seni seviyorum. Sen bir kadında, bir eşte istediğim her şeysin.”

“Ama değilim! Nasıl olabilirim? Politikanın içinde bir hayatın düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor.”

“Yargılamakta bu kadar acele etme. Ekimde benimle buluştuğunda nasıl olduğunu göreceksin. Bizden bu kadar çabuk vazgeçme.”

Geleceğinde Nate’in olmama ihtimali karar vermesini kolaylaştırdı. “Yapacağım,” dedi iradeli bir ses tonuyla.

“Teşekkürler bebeğim.” Uzanıp Rachel’ın elini tuttu ve dudaklarına götürdü.

Yoğun hafta sonu büyük bir hızla geçiyordu. Nate ve Rachel, Puyallup’taki festival alanına cumartesi sabahı saat on birde ulaştı ve gece saat ona kadar orada kalırken pamuk helvadan haşlanmış mısıra ve Rachel’in ödünün koptuğu hız trenine kadar bir panayırın sunabileceği her şeyi denediler. Atların yaptığı bir gösteriye, köpeklerin itaat denemelerine katıldılar ve bir civcivin yumurtadan çıkışını seyrettiler. Rac-hePm zulüm ve baskısıyla Nate, *American IdoV* ı kazananlardan birini görmek için bilet aldı.

“Amerikan idollerinden birini görmek için para verdiğimi hiçbir arkadaşıma söylemeyeceğine söz ver,” diye homurdandı Nate.

Rachel, onun kolunu dürttü. “En sevdiğim televizyon programı için kötü şeyler söyleme.”

Bütün kuşkularına rağmen, Nate de en az Rachel kadar performanstan keyif almış görünüyordu.

Pazar sabahı Rachel'm evinde yapılan kahvaltının ardından Seattle'da Quest Stadyumu'nda yapılacak olan Sea-

hawks maçını seyretmek üzere feribotun yolunu tuttular. Maç, futboldan hoşlanmayan biri için bile heyecan vericiydi. Seahawks son saniyelerde maçı kazandı ve Rachel ile Nate planladıkları gibi erken ayrıldılar.

Nate'i havalimanına bırakması gerekiyordu, içeri girecek zaman kalmamıştı. Nate onu uzun uzun öptü, güvenlik onların aracına yaklaşıncaya kadar bırakmadı.

"İlerleyin millet, "dedi elini Rachel'm arabasına doğru sallayarak.

Nate onu bir kez daha öptü. "Önümüzdeki ay birlikte olacağız."

Rachel politikayı akimdan çıkarmıştı. İçini çekerek gözlerini kapadı ve bu konuda endişelenmemeye çalıştı. Nate haklıydı, çaba göstermeden ilişkilerinde pes etmeyecekti. Nate politikaya atılmaya karar verirse onun ihtiyaç duyduğu tarzda bir eş olmayı öğrenebilirdi. Bütün yapması gereken toplumsal hassasiyetleri, protokolü, konuşmayı öğrenmekti.

Nate cam kapıların ardında kaybolunca ya kadar bekledi, sonra yaşlı gözlerle oradan ayrıldı. Cedar Cove'a doğru yol alırken, görüşünü netleştirmek için sık sık gözlerini kırpmak zorunda kalıyordu.

Eve döndüğünde, küçük kiralık dairesi ona olduğundan da küçük göründü. Çantasını ve anahtarlannı girişteki rafa bıraktı ve mesajı olduğunu gösteren telefonun yanıp sönen kırmızı ışığını görmezden geldi.

Kapı çaldığında yüksek sesle homurdandı. Misafir çekecek durumda değildi. Açmamayı düşündü ama kapı tekrar çaldı. Israrcı biriydi. Karşısında Bruce Peyton'ı görmek onu çok fazla şaşırtmadı. Adam kaybolmuş ve yönünü bulmaya çalışırmış gibi görünüyordu. Üstelik Jölene yanında değildi.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu, davet edilmediğini görünce.

"Şey, elbette. Affedersin." Hafta başında buluşmayı teklif ettiğinde Bruce'u geri

çevirmişti ve bu konuda kendini suçlu hissediyordu. “Eve yeni döndüm,” diye açıkladı Rachel. “İki dakika bile olmadı.”

“Biliyorum,” dedi Bruce mutfağa giden Rachel’ı izlerken. Teklif beklemeden sandalyeye oturdu.

Rachel, sorunun ne olduğunu merak ediyordu, kızıyla ilgili bir şey olmalıydı. “Jölene nerede?” diye sordu hemen. “Bir şeyi yok, değil mi?”

“Arkadaşlarıyla paten kayıyor.” Dirseklerini masaya koydu, sonra başını yasladı. Yorgun görünüyordu.

“Senin sorunun nedir?” Rachel kahve hazırlamaya başladı. Kafein Bruce’un işine yarar gibi görünüyordu, kendisinin de gerginliğini alacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

Bruce iri mavi gözleriyle onu süzdü. “Şu denizciyle evleneceksin, değil mi?”

“Bruce, dürüst olmak gerekirse...”

“Biliyorum. Beni ilgilendirmez.”

Kahve süzülmeye başladı, yeterince birikince Rachel bir fincana döküp Bruce’a uzattı.

“Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. “Henüz erken.” “Fakat onu seviyorsun?”

“Evet.” Bunu inkâr edecek değildi.

“Seninle evlenmek istiyor.” Bunu kaçınılmaz bir gerçek gibi söylemişti.

Başıyla onaylayan Rachel, ikinci bir fincan doldurdu. “Nate’le evlenmeye karar verirsem Jölene konusunda bir şeyler yapmaya bakacağız. Califomia’ya -veya yaşadığımız herhangi bir yere- istediği zaman bizi ziyaret etmeye gelebilir.” Bruce’un karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Eminim buna memnun olacaktır.”

“Onu özlerim. Unutup gidemem.”

Bruce kahvesini yudumladı, sonra fincanını iki eliyle kavrayarak içine bakmaya

başladı. “Sana değer veriyorum Rachel.”

“Teşekkür ederim,” dedi Rachel kısaca. “Ben de sana değer veriyorum.”

Rachel’m anlamasına fırsat kalmadan Bruce’un yüzünde bir tebessüm belirdi ve yok oldu.

“Teşekkürler,” dedi Bruce. “Bir süre önce, sana ne kadar güvendiğimi fark ettim. Sen iyi bir arkadaşsın.”

“Sen de benim için iyi bir arkadaşsın.” Rachel gerçekten öyle düşünüyordu.

“Akşam yemeği yedin mi?”

Maçta gazozla sosisli sandviçin ardından Rachel bol tuzlu ve yağlı patlamış mısır yemişti. İşin gerçeği, kahvaltıdan beri abur cubur yiyordu. “Pek sayılmaz. Dışan çıkmak ister misin?” “Elbette.” Bruce bu öneriye sevinmiş gibiydi. “Akimda bir yer var mı?”

“Mr. Wok’s?” Rachel’in en sevdiği Çin lokantasıydı. “Bana uyar.”

O gece yatmaya hazırlanırken Bruce’un eve yeni döndüğünü bildiğine dair sözlerini hatırladı. Evin önünde park ederek beklemiş olmalıydı.

4*

Yirmi Bir

Christie Levitt, Teri’nin ilişkilerini düzeltmeye yönelik yoğun çabasına anlam veremiyordu. Çocukken Teri’ye hayrandı ve gölge gibi onu izlerdi. Bir yere varacağından değil. Kız kardeşi daima Teri’nin sabrını taşırır ve her fırsatta onu başından savmaya çalışırdı.

On iki veya on üç yaşma gelene kadar Christie, Teri’de olmayan bir şeye sahip olduğunun farkına varmamıştı ve bu güzellikti. Teri çirkin olduğundan değil ama klasik yüzü, parlak sarı saçları ve biçimli vücuduyla Christie göz alıcıydı. Bu avantajını kullanmayı çok çabuk öğrenmiş ve ablasının istediği ve sahip olduğu her şeyi elde edebileceğini kanıtlamaya koyulmuştu. Teri’nin erkek arkadaşlarını çalmanın verdiği güç ve sarhoşluk duygusu bağımlılık yapmıştı. Ablasının, Teri onu dışladığı zamanlarda Christie’nin hissettiği ezikliği yaşamasını istiyordu.

Reddedilmek incitiyordu. Ödeşme zamanıydı ve bu durum hiç durmadan devam etti. Christie, ablasıyla ilgilenen erkeklerin hiçbirini ciddiye almamıştı. Zalimliği yüzünden vicdan azabı hissederse boş verip geçiyordu.

Teri'nin kocasıyla tanışmcaya kadar güzelliği ve çekiciliği onu hiç yan yolda bırakmamıştı. Bobby Polgar, Christie'nin il-tifatlannın hiçbirini umursamamıştı. İlk gece yemeği kontrol etmek için Teri salondan çıktığında Christie harekete geçmişti. Yerinden kalkarak Bobby'ye yanaşmış ve bluzunun arkasındaki bir düğme için yardıma ihtiyacı olduğunu iddia etmişti.

Bobby düğmelerden anlamadığını ve Teri'den yardım istemesini söyleyerek onu geri çevirmişti. Ne dediğinin ya da nasıl dediğinin bir önemi yoktu. Bobby onunla ilgilenmiyordu. Teri'ye âşıktı ve Christie'nin etkisinde kalmayan tek adamdı. Bunu daha ilk geceden belli etmişti ve o günden sonra defalarca kanıtlamıştı.

"Eve mi hanımefendi?" diye soran James, onun düşüncelerini böldü.

Christie, Teri'de erkenden yedikleri akşam yemeğinin ardından limuzinin arka koltuğunda oturuyordu. Arabanın inanılmaz derecede gülünç olduğunu düşündü küçümseyerek, üstelik Bobby Polgar zene kadar gösteriş budalası biri değildi. O halde bu cafcaflı arabanın ve özel şoförün anlamı neydi? Özellikle şoför son derece can sıkıcıydı.

"Beni Pink Poodle'a götür," diye talimat verdi. James, hiçbir koşulda çıt çıkarmayan biriydi. Bu ifadeyi nerede duyduğunu bilmiyordu, muhtemelen bir televizyon programmdaydı ama James'e tam uyuyordu. Adam bütünüyle kişilikten yoksundu ve nezaketi insanı çıldırtıyordu. Adama kendini köprüden aşağı at diyecek olsa, cevabının ne olacağını tahmin edebiliyordu: "Peki efendim."

Annesiyle katıldıktan felaket akşam yemeğinden sonra Teri onu iki kez daha eve davet etmişti. Her defasında da onu alıp geri götürmesi için Bobby'nin şoförünü göndermişti.

Teri ve Bobby'yle akşamlan paylaşmak şaşırtıcı derecede keyifli olmaya başlamıştı. Pek kabul edemeseler de bir aileydiler ve Teri için yıllarca böyle düşünmemişti. Johnny' ye yakın olsa da, yakın zamana kadar aile kavramı onun için fazla bir şey ifade etmiyordu. Teri de öyle. Sonuçta fazla ortak yönleri yoktu ama kısa süre öncesine kadar, Christie'nin gayet iyi bildiği sebeplerden dolayı

Teri, elinden geldiğince ondan sakınıyordu. Ablasına karşı elinden geldiğince kötü davranmayı alışkanlık haline gelmişti. Çocukluklann-dan beri ilk kez Christie ilişkilerinde bir potansiyel görüyordu. Birlikte yeni bir şeye, bir tür arkadaşlığa doğru temkinli biçimde ilerliyorlardı ve bu durum ikisinin de ödün vermesini gerektiriyordu.

Bunu başlatan Teri'nin evliliğiydi. Christie, ablasını hiç bu kadar mutlu, bu kadar âşık görmemişti. Teri'nin kocası biraz alışılmışın dışındaydı ama Christie ondan hoşlandığını keşfetmişti.

Teri kaybettikleri zamanı telafi etmek ister gibiydi. Çeşitli ve beklenmedik biçimlerde Christie'ye ulaşmaya çalışıyordu. Her iki gece arabada onu bekleyen uzun saplı kırmızı gül buna iyi bir örnekti. Güzel, ince bir düşünceydi ve son derece şirindi.

"Pink Poodle mı hanımefendi?"

"Evet," diye terslendi Christie. Adamın ses tonu mekânı onaylamadığını söylüyordu. James istediğini düşünebilirdi, umurunda değildi.

Bobby tuhaftı ama bu anlaşılabilirdi. Adam ünlü bir satranç oyuncusuydu. Bobby'nin şoförüne gelince -eh, James' in bir mazereti yoktu. İngiliz ya da öyle bir şey bile değildi. Seyrettiği bir dizideki karakterlerden birine benziyordu-hangi diziydi? *Yukardakiler, Aşağıdakiler.*

Her neyse günümüzde hâlâ kim özel şoför kullanıyordu? Muhtemelen Bobby'nin ehliyeti yoktu, bu durum James'i işe almasını açıklardı. Açıklaması zor olan ise, Bobby'nin Teri'yi her gittiği yere James'le göndermesiydi. Saçmalığın daniskası. Yine de eğer Bobby, adamı tamzamanlı işe aldıysa James'in bir şeylerle meşgul olması gerekiyordu. Teri'yi AVM'ye götürmek. Beklemek. Teri'yi eve geri götürmek. *Can sıkıcılığın* daniskası.

Başka bir şey söylemeden James arabayı Christie'nin haftada birkaç geceyi geçirdiği barın önüne çekti. Cedar Cove'un hemen dışındaki Wal-Mart'daki işinden çıktığında genellikle buraya gelirdi. Nasılsa evde onu bekleyen kimse yoktu. Pink Poodle'da güzel bir arkadaşlık ortamı vardı; müzikler neşeliydi ve Christie keyfine bakıp rahatlayabiliyordu. James kapısını açmak için arabanın arkasından dolandı. Christie'nin yüzüne bakmaması onu daha da rahatsız etti. James'ten onu bara götürmesini istemesinin asıl sebebi adamın vereceği tepkiyi görmekti ama bir tepki görmeyeceğini bilmesi gerekirdi. Gideceği yeri

onaylamadığını hissettiren ses tonu dışında en ufak bir hiç ama hiçbir ifade yoktu.

“Teşekkürler Jaaames,” dedi, uzatarak. Onun bu kayıtsızlığını bozma dürtüsü giderek daha baskın hale gelmeye başlamıştı. Adamı birden öpüverse ne yapacağını düşünemi-yordu bile. Bu düşünce Christie’yi gülümsetti. Herhalde fenalaşarak düşüp bayılır veya gaz pedalını kökleyip bir ağaca girerdi.

Arabadan inen Christie arkasına bile bakmadan bara girdi. Kalabalık ortamdakilerin çoğu onu selamladılar; neredeyse herkesi tanıyordu. Gevezelik etmek için durmadan doğruca bara gitti ve bir fıçı birası söyledi.

Orta yaşlarda, aynı zamanda mekânın sahibi olan barmen Larry soğutulmuş bir kupa aldı ve otomatik bir hareketle musluktan doldurdu. Hangi markayı istediğini sormadı, ne sevdiğini biliyordu.

Christie bar taburelerinden birine oturdu, birkaç dakika lafladılar ve az sonra ön kapıda Kyle Jamison göründü. “Dı-şardaki limuzinin burada ne işi var?” diye bağırdı.

“Ne?” Christie kulaklarına inanamıyordu. James hâlâ dışarda mı bekliyordu?

Bardakilerin yarısı buğulanmış, kirli camlardan dışan bakmak için hareketlendi.

“Kimi bekliyor?” diye soran Larry, burnunu pencerelerden birine dayadı.

“Güzel soru,” diyen Kyle, Christie’nin yanındaki bar taburesine yerleşti. Christie birkaç kez Kyle’la çıkmıştı. Kyle tesisatçıydı ve düzgün bir adamdı. Christie ondan hoşlansa da aralannda bir elektrik oluşmamış ve ilişki bir yere varmamıştı.

Erkeklerin çoğuyla arkadaş olmak daha iyiydi. Barda tanıştığı adamlarla ne zaman çizgiyi aşsa sonunda pişman olmuştu.

“Hey, burada bira veriliyor mu?” diyerek, hâlâ dışarı bakan Larry’ye sabırsızca sordu Kyle.

“Hemen geliyor,” diye homurdandı Larry.

Christie uygun bir süre bekledikten sonra yavaşça bar taburesinden indi ve kadınlar tuvaletine doğru yöneldi ama koridoru yürümek yerine gizlice kendini

kapıdan dışarı attı. Hızlı adımlarla limuzine doğru yürürken ayak sesleri asfaltta yankılanıyordu. James arabadan inip yolcu kapısını açtığında daha yan yola bile gelmemişti.

“Burada ne işin var?” diye sordu.

James onun sesindeki öfkeye şaşırmış gibiydi.

“Sizi bekliyorum,” diye açıkladı, çok mantıklı bir şey yapıyormuş gibi.

“Buna gerek yok.”

James başını iki yana salladı. “Bayan Teri, sizi eve bıraktığımdan emin olmak istiyor.”

“Git buradan,” dedi eliyle onu kışkışlayarak.

“Korkanm bunu yapamam.”

îşte şimdi *gerçekten* canını sıkmaya başlamıştı. “Seni burada istemiyorum.”

“Arabayı diğer köşeye çekip orada beklesem?”

Christie çaresizlikten haykırmak istiyordu. “Hayır. Sadece git.”

James başını iki yana sallayarak bir kez daha reddetti.

“Bir arkadaşım beni eve bırakacak,” diye üsteledi Christie.

James inatla sessizliğini koruyordu.

“Gitmeni istiyorum.”

“Evet hanımefendi.”

Ağzından çıkan her sözcük Christie’nin biraz daha tepesini attırıyordu. “Bana hanımefendi deyip durma! Adım Christie.”

“Peki Christie.”

Bir sessizlik oldu, birbirlerini süzmeye başladılar. îkisi de gözlerini kaçırmadı.

“Bütün gece burada kalsam bile yine bekleyeceksin, değil mi?” diye sordu sonunda.

“Evet.”

Dudaklarının kararlı duruşundan Christie onun şaka yapmadığını söyleyebilirdi. En ufak bir şikâyette bulunmadan, Christie’nin dönmesi için o kahrolası arabanın içinde saatlerce bekleyebilirdi.

“Of, tamam,” diye inledi. “Sen kazandın.” Bara geri döndü, biranın parasını ödeyip çıktı.

James arabanın kapısını açmış onu bekliyordu. Christie arabaya biner binmez kapı koluna uzandı ve James’in elinden kurtararak hızla kapadı. Limuzine binerken görülmediğini umarak bara göz attı, yoksa içerdekileri sonsuza kadar susturamazdı.

“Bak işte ne yaptım,” diye söylendi Christie. “Ablamın bana verdiği gülü mahvettim.” Öfkeyle gülün üstüne oturup yapraklarını ezmişti.

“O gül ablanızdan değil.”

“Gül, Bobby’den mi geldi?” Bu enişteşinin yapacağı bir şey gibi görünmüyordu.

“Hayır hanımefendi, benden geldi.”

“Senden mi?” Öylesine şaşırmıştı ki, tekrar *hanımefendi* diye hitap edildiği için sinirlenmeyi bile unutmuştu.

“Evet.”

“İkisi de mi?” diye sordu şüpheyle.

“Evet.”

Christie kaşlarını çattı. “Neden?” James cevap vermeyince Christie soruyu tekrarladı. “Bana gül vermenin bir sebebi var mı?” Bir cevap beklediğini daha iyi anlatmak için sesini yükseltmişti.

“Vermek istedim.”

Christie elindeki ezik goncaya dikkatle baktı. “Bir daha yapma, anlıyor musun?”

“Evet efendim.”

“Ciddiyim James.”

Cevap gelmedi. Christie birden dayanılmaz bir ağlama isteği duydu. Zaman zaman, çok içtiğinde böyle olurdu. Bu akşam birasını bile bitirmemişti, o yüzden sebep bu olamazdı. Gözlerinde yaşlar birikti ve genzindeki yumruyu yutkunarak uzaklaştırmaya çalıştı.

“Teri’ye bir daha bana şoförlük yapmanı istemediğimi söyleyeceğim.”

“Evet efendim.”

Christie bunu neden söylediğini bilmiyordu. James ona bir şey yapmadığı halde, adamı gücendirmek için elinden geleni yapıyordu.

Araba, yaşadığı apartmanın önünde durduğunda adeta fırlayarak dışarı çıktı. James’e kapıyı açması için kesinlikle fırsat vermeyecekti. Hızla eve koşup kendini içeri attı. Kapadığı kapıya yaslandığında güçlükle nefes alıyor ve kulakları zonkluyordu. Eline baktığında hâlâ gülü tuttuğunu fark etti. Yanaklarından bir damla yaş süzüldü ve kırmızı yaprakların üstüne düştü.

4*

Yirmi İki

“Linnette’ten kart var,” dedi Corrie McAfee, Roy sabah yürüyüşünden dönüp ofise girerken. Sesi o kadar neşeli çıkıyordu ki Roy, bu sesin onun gerçek duygularım yansıttığından şüphe etti.

“Neredeymiş?” diye sordu. Kendi kararını verme konusunda kızının tarafını tutmuştu ama bu Linnette’in nereye gittiğini bilmeden kaçarcasma uzaklaşmasını onayladığı anlamına gelmiyordu. Gerekçelerini anlamadığı anlamına da gelmiyordu. Her baba gibi Roy da kızının üzüldüğünü görmek istemezdi.

“Kuzey Dakota,” dedi Corrie, elindeki kartpostala bakarak. “Buffalo Valley adında bir kasaba. Roy,” dedi öfkeyle kocasına bakarak. “3 of a Kind adında bir restoranda garson olarak işe başlamış. Restoran sahibinin işyerini pokerde kazandığını söylüyor. Nasıl bir yer burası?”

“Anlaşılan garsona ihtiyacı olan bir yer,” dedi Roy, sesinin olabildiğince normal çıkmasına çalışarak.

“Bunca yıl okul ve tıp eğitiminin ardından Linnette *garson* olarak mı çalışıyor?”

“Anlıyorum.” Kulağa hoş gelmediğini biliyordu, bununla beraber, ayaklarını yere sağlam basıncaya kadar Lin-nette’e birkaç ay süre vermek gerektiğini düşünüyordu. “Garson,” diye tekrarladı karısı öfkeyle.

“Bana ilginç gelen şey,” dedi Roy, “telefon etmek yerine kart göndermeyi tercih etmesi.”

Corrie’yle göz göze gelip gülümsediler.

Kızlan Gloria da bir zamanlar onlara kartpostallar gönderiyordu, ama onunkiler imzasızdı ve ne olduğunu anlamadıkları şifreli mesajlar içeriyordu.

Corrie, Linnette’in gönderdiği kartı uzattı, Roy yazılanları dikkatlice okudu. “Oldukça mutlu bir havası var,” dedi şaşkınlıkla. “Anlaşılan mal sahibi işin yanı sıra bir de oda vermiş.” “Buffalo Bob mu? Hoşuma gitmiyor Roy. Ne kadar gülünç bir isim!”

“Bak Corrie, onu elimizden geldiğince iyi büyüttük. Linnette aklı başında bir kız. Bize işinden ve yaşadığı yerden söz ettiğine göre, şu anda yapmamız gereken şey ona güvenmek.” “Bunu nasıl söyleyebilirsin?” diye haykırdı Corrie. “Cal’den aynldığından beri muhakeme gücünü ve sağduyusunu tamamen yitirdi.”

“Bizim fikrimize göre,” diye dikkatini çekti Roy. “*Bizim* fikrimiz?” diye karşılık veren Corrie gözlerini kısmıştı. “Yani sen de onun gibi düşünüyordun ve bir şey söylemedin mi?”

Bu konuda itirazı yoktu, başıyla yavaşça onayladı. “Linnette’in kaçmayı tercih etmesinden hoşlanmıyorum, ama bir değişiklik yapma ihtiyacı hissediyordu ve bunu anlayabiliyorum. Bütün kararları bize uymayabilir Corrie.” Kolunu karısının omzuna doladı. “Şüphesiz. Mack’in kararlarını da onaylamıyorduk. Çocuklar kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmek zorundalar. Her defasında onları kurtarmak gibi bir alışkanlık edinmemeliyiz.”

Roy bunu kabullenmekte karısının hâlâ sorun yaşadığını biliyor ve onu suçlamıyordu. Corrie titiz bir anneydi, özellikle kendi çocukları söz konusu olduğunda bütün yanlışlan düzeltmeye çalışırdı. Roy, çocukların kendi davranışlanmn sonuçlarına katlanmasından yanaydı. Sadece çocuklann değil, herkesin. Linnette’i özlemiyor değildi, özlüyordu. Onun geri dönmesini istiyordu. Er ya da geç döneceğini de biliyordu ama kendisini hazır hissettiğinde. Aradığı gerçeklerin ne olduğunu buluncaya kadar değil.

O gün öğleden sonra şerifin ofisine gitti ve Troy Davis’i elinde telefon masasının başında buldu. Onu gören şerif, eliyle içeri girmesini işaret etti. Troy’un konuşmasının bitmesini beklerken koridordaki makineden kendine kahve aldı.

Roy odasına girdiğinde şerifin görüşmesi bitmişti, kendi fincanım tekrar doldurmak için kalkarak koridora çıktı. Roy onun yorgun ve bitkin göründüğünü fark etti.

“Sorun mu var?” diye sordu.

Troy hemen cevap vermedi. “İki ay önce ölen Martha Evans’ı hatırlıyor musun?”

“Dul bayan mı? Peder Flemming ölüsünü bulmuştu?” “İşte o. Ailesi mücevherlerinden çok değerli parçaların kayıp olduğunu iddia ediyor.”

Roy şaşkınlık içindeydi. “Sakın Dave’in...”

“Tabii ki hayır.” Troy başını iki yana salladı. “Buraya benim dertlerimi dinlemeye gelmedin. Seni bölgeme getiren nedir?”

Roy kayıp mücevherlerin derdine düşmemeye karar verdi. “Bir davanın ayak işlerine bakıyorum. Birkaç eski polis raporunu kontrol etmem gerek. Corrie sana uğrayıp cuma akşamı yemeğe davet etmemi söyledi.”

Troy’un bakışları aniden başka yere kaydı. “Üzgünüm, cuma meşgulüm. Corrie’ye benim adıma teşekkür et.” “Elbette. Cumartesi uyar mı?”

Troy hâlâ ona bakmıyordu. “Cumartesi de meşgulüm.” Roy bu duruma şaşırmıştı. “Birden aktif bir sosyal hayatın olmuş.” Onu ilgilendirdiğinden değildi ama Troy akşam yemeği davetleri için hep çok hevesli olurdu; özellikle Sandy bakımevine yatırıldıktan sonra. Şimdiye kadar şerifin onu geri çevirdiğini hatırlamıyordu, özellikle yemek davetini.

“Ben...” Troy bocalıyor gibiydi. “Eski bir arkadaşla yeniden bağlantı kurduk.”

“Kadın mı, erkek mi?” Troy’un huzursuzluğundan bir kadın olduğunu tahmin etse de, sormadan edemedi.

“Kadın,” diye mırıldanan Troy, sesinin boğulması için kahve fincanını dudaklarına götürdü.

Roy masanın üstünden ona doğru gözlerini dikti. “Kulakların mı kızarıyor, yoksa ben mi uyduruyorum?”

Troy da ona dik dik baktı. “Uyduruyorsun.”

Roy gülmemek için kendini zor tuttu. Eğlendiğini belli etmemek için o da fincanını dudaklarına götürdü. “Söz konusu arkadaşının bir ismi var mı?” diye sordu.

“Onu tanımıyorsun.”

“Uzun ve tuhaf bir isim.”

Troy kıs kıs güldü. “Aman ne komik.”

“Soyadı bu mu?”

“Hayır.” Troy içini çekti. “Bu kadar saçmalık yeter. Çok bilmek istiyorsan, ismi Faith.”

Roy cesaretlendirici bir tavırla onayladı. “Ve?” “Megan’a henüz söylemedim, o yüzden kızıma bu konudan söz etmezsen sevinirim.”

Sandy’nin ölümünden bu kadar kısa bir süre sonra Troy’un başka bir kadınla görüşmeye başlaması daha da tuhaftı. Roy’dan cenazeye eşlik etmesini istediğinde, uzun süren hastalığına karşın, karısının ölümünün şerifi çok sarstığım görmüştü.

“Cuma günü Faith Te buluşacağım, cumartesi Megan ve Craig’le akşam yemeği yiyeceğiz.”

“Megan’m düşük yaptığını duydum,” dedi Roy. “Çok üzüldüm.”

“Teşekkürler.” Troy avuçlarıyla fincanını kavradı. “Sandy de iki bebek kaybetmiş ve her ikisinde de bunalıma girmişti.” “Megan nasıl?”

“Korkarım iyi değil. Sandy’nin ölümünden hemen önce ya da sonra hamile kalmış olmasına çok fazla kafayı taktı.” Roy düşünceli bir tavırla başını salladı. Zavallı kız far-

kında bile olmadan, zaten acı bir durumu kendisi için daha zor bir hale sokuyordu.

“Peş peşe iki büyük kayıp çok zor,” diye devam etti Troy. “O yüzden Faith hakkında bir şey söyleyemedim.” Roy arkasına yaslandı. “Benden duyacak değil, endişelenme.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandı Troy.

Şerifin telefonu çalınca Roy gitmek üzere ayağa kalktı. Çıkarken adamın sesinin yumuşak, şefkat dolu tonu dikkatini çekti. “Tamam tatlım,” diyordu. “Sadece...”

Roy koridor boyunca ilerleyip duyma mesafesinden çıktı. Şerif kızıyla konuşuyordu.

Yirmi Üç

Grace ve Cliff'in nikâh töreni, 13 Ekim Cumartesi günü yapılacaktı, her şeyi organize etmek için önlerinde hâlâ üç hafta vardı. Neyse ki o hafta sonu herkes için uygundu; aile üyeleri ve arkadaşları törene katılabilecekti. Grace özellikle doğu yakasından gelecek olan Cliff'in kızı Lisa'yı ve ailesini göreceği için heyecanlanıyordu.

Cumartesi sabahı mutfak masasında otururken Grace uzun yapılacaklar listesini gözden geçirdi. Dekorasyon, yiyecek hizmetleri, giysi ve kuaför randevuları, düğün pastası... Takip edilmesi gereken çok fazla ayrıntı vardı.

Cliff bazı işler için Cedar Cove'a gitmişti ve ev sessizdi. Etrafına baktı, her şey düzenli ve rahattı. Grace son zamanlarda bazı değişiklikler yapmaya başlamıştı. Çok keskin değişiklikler değildi ama Cliff on iki yıldır burada yalnız yaşıyordu ve evin hissedilir bir erkeksi havası vardı. Grace birkaç feminen dokunuş yapmış, işe yatağın üstündeki dekoratif yastıkları değiştirerek başlamıştı. Bu değişikliği şifonyerin üstüne dizdiği hem

kendisinin hem Cliff'in aile fotoğrafları izlemişti. Cliff fotoğrafları anında fark etmiş ama yastıkların değiştiğini anlaması iki hafta sürmüştü.

"Bunlar nereden geldi?" diye sormuştu bir akşam yatmaya hazırlanırken.

"Ben koydum," demişti Grace. "Güzel görünüyorlar, değil mi?"

Cliff biraz daha düşündükten sonra kabul etmiş ve sonra Grace'e evde ne isterse değiştirebileceğini söylemişti. Yine de Grace onu boğmak istemiyor, yavaş ve her seferinde birkaç küçük ilave ya da değişiklikle devam etmek istiyordu. Yıllar önce galeriden aldığı, ikisi de vahşi batıyı temsil eden iki yağlıboya tablo bir sonraki aşamaydı. Onları gösterdiğinde, Cliff seçimindeki memnuniyetini belirterek başıyla onaylamıştı.

Jon ve Maryellen onlara düğün hediyesi olarak Jon'ın en iyi satan fotoğraflarından birinin baskısını hediye etmişlerdi. Fotoğraf, karla kaplı Rainier Dağı'm gösteriyordu ve arka planda Puget Sound'da güneş pembe-eflatun tonlarda batıyordu. Cliff'in yardımıyla fotoğrafı şöminenin üstüne astılar. Fotoğrafa kocası da hayran kalmış, damadının yeteneği Grace'in göğsünü kabartmıştı.

Arka kapı açılıp içeri Cliff girdiğinde davete katılacağını onaylayanların listesini kontrol ediyordu.

“Selam tatlım. Öğle yemeği ister misin?” diye sordu masadan kalkarak.

“Aç değilim.” Cliff, Grace’in yüzüne bakmadan mutfak dolabına yürüdü, bir fincan alarak kendine kahve doldurdu.

Saat biri geçiyordu ve Grace birlikte yiyeceklerini düşünerek kendi yemek saatini ertelemişti. “Kasabada mı yedin?”

“Hayır.” Cliff’in sırtı hâlâ dönüktü.

Grace kalemini kenara koydu. Birkaç dakika önce hissettiği bütün sıcak duygular yok olup gitmişti. “Beni görmezden mi geliyorsun?” diye takıldı, davranışının sebebini merak ederek.

Sonunda Cliff ona döndü. Gözlerinde Grace’in alışık olduğu şefkatten eser yoktu. Midesi kasılan Grace ne olduğunu biliyordu.

“Will Jefferson ne zamandan beri kasabada?” diye sordu kocası soğuk bir sesle.

“Ben, ben bilmiyorum.” Bir bakıma söylediği doğruydu. Will’in Cedar Cove’a döndüğünü elbette biliyordu ama *ne zaman* geldiğini bilmiyordu. “Onu gördün mü?” diye sordu, sakinliğini korunmaya çalışarak.

“Onu gördüm. O da beni gördü.”

Grace gözlerini kapadı, bir an içi pişmanlık ve vicdan azabıyla doldu. Keşke ilk öğrendiğinde Cliff’e söyleseydi. Artık WilPin Cliff’le arasına çomak sokmak için elinden geleni yapmasından korkuyordu.

“Kasabada olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Cliff.

Grace yutkundu. “Olivia söylemişti...”

“Kalmak için mi gelmiş?”

Grace gönülsüzce başıyla onayladı. Aslında Cliff’ten saklamak niyetinde değildi ama erteledikçe söylemek daha da güçleşmişti. Şu andaki tepkisine bakınca ona

doğruyu söylemiş olmak için her şeyi feda ederdi.

“Söyleyecek kadar önemli olmadığını mı düşündün?” diye sordu Cliff. Sesi sakindi ama Grace bu sorunun ardındaki duyguyu hissedebiliyordu. Öfkeliydi, incinmişti, ihanete uğramıştı.

Bu aşamadan sonra Grace’in söyleyeceği her söz onu biraz daha üzmekten başka bir işe yaramayacaktı. “Muhtemelen söylemeliydim.”

“Muhtemelen?”

“Pekâlâ,” diye kabullendi Grace pişmanlıkla, “Öğrenir öğrenmez *söylemeliydim*, ama Cliff, ben kesinlikle...”

Cliff cevap vermedi, hatta onun sözlerini bitirmesini bile beklemedi. Fincanını alarak mutfaktan çıktı. Onun bu beklenmedik kabalığı karşısında şoke olan Grace arkasından gitti ve Cliff’in bahçeyi geçerek ahıra girdiğini gördü. İlk eğilimi peşinden gitmek oldu, tel kapıyı açtı ama sonra tereddüt etti. ClifF in bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kendisinin de.

Sorun, hiç kuşkusuz, Cliff’in Susan’la olan evliliğiydi. Eski karısının sayısız gönül macerası olmuştu ve Cliff, Grace’e güvenmekte zorluk çekiyordu. Sadakatine güvenmek için Cliff’in mücadele ettiğini biliyordu ama geçmişindeki deneyimler onu rahat bırakmıyordu.

Grace durumu düzeltmeden geçecek bir saniyeye daha tahammülü olmadığını fark etti. Bir gece önce yağmur yağmış olmasına rağmen, ayaklarının çamur içinde kalmasına aldırmadan ahıra doğru yürümeye başladı; o sırada Cliff en gözde aygın Geceyarısı’yla dışarı çıktı. Hayvan eyerlenmişti, Cliff’in at binmeye çıktığı çok açıktı.

“Konuşabilir miyiz?” diye sordu Grace.

“Sonra,” dedi Cliff kabaca, ardından eyerin üstüne atladı. “Cliff,” dedi Grace ona bakarak. “Lütfen. Bu önemli.” Cliff de ona baktı. “Kafamı topladığımda daha iyi hissedeceğim. O zaman konuşuruz.”

Midesindeki rahatsızlık veren duyguyla, Grace eve döndü. Tekrar mutfak masasına oturarak davetli listesini incelemeye başladı ama bir türlü dikkatini toplayamıyordu.

Evin içinde volta attı, yıkanan çamaşırları kurutucuya koydu ve sonra elmalı pasta pişirmeye karar verdi. Onu ne kadar sevdiğini gösterirse korkacak bir şey olmadığını anlayabilirdi. Aradan iki saat geçtikten sonra Cliff geri döndü. Çamurlu çizmelerini mutfak kapısının önünde çıkardığında pasta tezgâhın üstünde soğuyordu. Cliff pastaya baktı ve her zamankinden daha tedirgin görünmesi Grace'i şaşırttı. "Nedir bu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Neye benziyor?" diye sordu Grace şakacı bir tonda. "Sana elmalı pasta pişirdim."

"Neden?" Cliff aralarındaki mesafeyi koruyordu. Grace arkası tezgâha dönük ayağa kalktı. "Ben, ben seni ne kadar sevdiğimi göstermek istedim."

"Aha!"

"Cliff, aşırı tepki gösteriyorsun! Bu çok saçma."

Cliff kaşlarını kaldırdı. "Sana Susan'm da aynı şeyi yaptığını söylemiş miydim?"

"Neyi?"

"Ne zaman onun yeni bir ilişkisini öğrensem, nadiren

yaptığı bir şey yapardı. Ya pasta yapar ya da akşam yemeği hazırlardı. Bana üzgün olduğunu göstermenin yolu buydu. Her seferinde bir daha yapmayacağına ve gerçekten sevdiği tek kişinin ben olduğuma yemin ederdi."

Cliff'in onu eski karısıyla kıyaslaması Grace'i çılgına döndürdü, doğruca tezgâha yöneldi, pastayı kaptı ve tek kelime etmeden çöpe attı. "Dan'le otuz yıldan fazla evli kaldım. Onca yıl boyunca sadakatsizlik etmek *bir kez bile* aklımdan geçmedi. Bir kez bile. *Ne cüretle* beni Susan'la kıyaslarsın? Ne cüretle?" Gözyaşlarını yutmuş, alev saçan gözlerle odanın diğer ucunda duran Cliff'e bakıyordu.

"Bana Will Jefferson'dan söz etmedin," dedi Cliff suçlayan bir tonda.

"O kadar büyük bir günah mı? Benim için bir şey ifade etmiyor, aksini iddia etmek bana hakaretten başka bir şey değildir."

Cliff pek emin görünmüyordu. "Onunla konuştun mu?" "Hayır," diye terslendi

Grace, sonra adamla kütüphanede karşılaştığını hatırladı. “Kütüphaneye geldi.”

“Seni görmeye mi?”

“Kütüphane kartı için başvurmaya geldiğini söyledi.” “Ve sen buna inandın mı?”

O sırada telefon çaldı ve Cliff ahizeyi kavradı. Karşılıklı selamlaşmanın ardından, “Bir dakika lütfen,” dedi. “Emlak komisyoncusu,” diye mırıldanarak ahizeyi Grace’e uzattı.

Grace başıyla teşekkür ederek ahizeyi aldı. “ Ben Grace Harding,” dedi, sesinin ne kadar sakin çıktığına şaşırarak.

“Selam Grace, ben emlak acentesinden Judy Flint.” “Evet Judy, senin için ne yapabilirim?” Bütün istediği bir an önce telefondan kurtulup Cliff’e geri dönmekti. Sorun ağırdan alınamayacak kadar önemliydi; eğer şu anda halledemezlerse giderek büyüyecek ve süreç içinde daha beter bir hale dönüşecekti.

“Gülağacı Sokağı’ndaki evini kiralamak isteyenler var. îlk ayın kirası karşılığında bir çek verdiler.”

“Harika.”

“Fakat onlar hakkında şüphelerim var...”

“Neden?” Grace, boş duran bir evin ödemelerini bir ay daha yapmak istemiyordu. Ölen kocasının borçlarını kapatabilmek için evi ipotek etmek zorunda kalmıştı. İntihar etmeden önce Dan, kuzeninden yüklü miktarda borç almış ve bu borcu ödemeyi Grace gurur meselesi yapmıştı.

“Smith’lerin referansları biraz kuşku uyandırıcı ve...” “Judy, gerçekten uygun bir zaman değil. Daha sonra konuşabilir miyiz?”

“Şey...”

“Sana bir çek verdiler, değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse evi kirala,” dedi, kararını vererek.

“Grace, bu konuda emin misin?”

“Evet,” dedi sertçe, bir an önce Cliff’le konuşmalarına dönebilmek için.

“Pekâlâ, Smith’lere evi kiralayabileceklerini söyleyeceğim.”

“Teşekkür ederim.” Grace telefonu kapamaya hazırdı. “Hoşça kal...”

“Gelip sözleşmeye imza atman gerekecek.”

“Evet, tabii,” dedi Grace. “Teşekkürler Judy. Şimdilik hoşça kal.” Diğer kadının bir şey söylemesine fırsat vermeden Grace konuşmayı bitirip telefonu kapadı ve kendini hazırlayarak Cliff’e döndü.

Cliff mutfağın diğer ucunda duruyordu. “Will’ie konuşmadığını söylemiştin, sonra kütüphaneye geldi dedin. Demek ki onu gördün?”

“Evet ve konuştum.”

“Hikâyeni değiştiriyorsun. Bir kez daha.”

Grace hırsından inlemek istiyordu. “Unutmuşum, şimdi hatırladım. Bütün gerçeği bilmeni istiyorum.”

“Hangi gerçek?” Cliff kollarını göğsünde kavuşturdu. Vücut dili bundan daha açık olamazdı; kendini korumaya alıyor, acıyı uzak tutmaya çalışıyordu ya da olası acı tehdidini.

“Aynen sana söylediğim gerçek,” dedi Grace, sesini yükselterek. “Will beni yemeğe davet etti ve şüpheleri gidermek istediğini söyledi. Geri çevirdim. Will Jefferson’la yapacak bir işim kalmadı ve bunu biliyor. Buna rağmen, aramızda şüphe ve kafa karışıklığı yaratmaya çalışıyor ve sen izin veriyorsun. Fakat ben buna izin vermeyeceğim. Ben *seninle* evlendim. Seni seviyorum ve ölünceye kadar karın olarak yaşamak istiyorum.” Cliff hafifçe bocalıyordu. Birkaç saniye sonra kolları düştü ve içini çekti. “Yemek yemedim. O yüzden huysuzluk ediyor olabilirim.”

Grace gerilimin dağıldığını hissetti. Ona bakarak karşılık verdi. “Bir daha yemek

pişirmemeye karar verdiğimi bil-sen iyi olur.”

“Öyle mi?” mutfak tezgâhının üstünde buzu çözülmeye bırakılmış tavuk göğüslerine baktı.

“Madem Susan suçluluk duygusuyla sana yemek pişi-riyormuş, onun izinden gitmeyi reddediyorum. Sonuç olarak son pastamı pişirmiş olabilirim.”

“Yo!” diye karşı çıktı Cliff hiç beklemeden.

“Beni bir kere daha Susania karşılaştır ve neler olduğunu gör.”

İşte o anda Cliff ilk kez gülümsedi ve kollarını açtı. “Ben kıskanç bir budalayım.”

“Evet, öylesin,” diye ona katıldı Grace, kendini Cliff’in kollarına bırakırken. Tartışmaları onu ürkütmüştü ama Will’in evliliği üstünde bu kadar büyük etkisi olması daha kötüydü. “Üzgünüm,” diye fısıldadı Cliff.

“Ben de.” Kocasına sımsıkı sarılırken hâlâ olanların etkisi altındaydı. “Ben Susan değilim.”

“Biliyorum, aksini ima ettiğim için üzgünüm ama lütfen Grace, bir daha benden bir şey saklama.”

“Söz veriyorum, yapmayacağım.” Gözlerini kapatarak Cliff’in kalp atışlarını dinledi, bir süre sarmaş dolaş, hiç kıpırdamadan, mutfağın ortasında öylece kaldılar.

“Grace?”

“Evet?”

“Sence elmalı pastaya bir şey olmuş mudur?”

Grace onun hevesle çöp kutusuna baktığını gördü. “Korkarım evet.”

Cliff’in göğsü, aldığı derin pişmanlık soluğuyla gerildi. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Grace başını kaldırdı. “Bununla beraber, iki pasta pişir-miştim ve birini buzluğa

attım. Sonra ısıtırım.”

“Teşekkür ederim.” Cliff eğildi, ellerini onu sırtında birleştirerek öptü. “Bir şey daha.”

“Evet.” Paylaştıkları anın keyfiyle Grace, onun boynuna küçük öpücükler konduruyordu.

“Bir daha yemek pişirmemen konusunda?”

“Ha, şu mesele.”

“Ne kadar ciddiydin?”

“Şey, uygun bir teşvikle, fikrimi yeniden gözden geçirebilirim.”

Cliff tam dozunda onun sırtını okşamaya başladı. “Bunu nasıl başarabileceğim konusunda bir öneride bulunabilir misin?

Grace ona gülümsedi. “Bunu memnuniyetle yapabilirim,” diyen Grace parmak uçlarında yükselerek dudaklarını ona uzattı. Uzun uzun öpüşmeleri sadece tatminkâr değildi, aynı zamanda çok daha fazlasını vaat ediyordu.

Ayrıca, gerçekten uygun bir teşvikti.

Yirmi Dört

Linnette McAfee neredeyse iki haftadır Kuzey Dako-ta’da Buffalo Valley’deydi. Yetersiz birikimi düşündüğünden de hızlı erimişti; benzin, yiyecek ve moteller bu birikimin çoğunu götürmüştü. Para kazanmaya başlayıncaya kadar Linnette kredi kartlarına dokunmak istemiyordu.

İşlek yollardan uzak durmuş ve yolu tesadüfen bu kasabaya düşmüştü. Neredeyse öğle vakti olduğu için çevredeki tek düzgün görünüşlü restoran olan 3 of a Kind’a girmişti. Dışardayken, garson aradıklarına dair vitrinde bir ilan görmüş, parası iki yüz dolara kadar düştüğü için başvurmaya karar vermişti.

“Daha önce garsonluk yaptın mı?” diye sormuştu deri yeleği ve uzun atkuyruğu saçları olan iriyan adam. Kollannda dövmeler vardı ve başka koşullarda bu, Linnette’i korkuturdu. Kendisini “Buffalo Bob” olarak tanıtmıştı ve bir

motosiklet çetesi üyesine benzediği halde gözleri yumuşak bakıyordu. Linnette'in cevap vermesine fırsat kalmadan iki küçük çocuk koşarak içeri girmiş ve ona "baba" diye seslenmişti. Buffalo

Bob'm onlan kucaklaması Linnette'i korkacak bir şey olmadığına ikna etmek için yeterliydi. Daha sonra karısı Mer-rily'yi tanıdı ve kendisini çok meşgul eden üçüncü bir bebek olduğu için artık restoranda çalışamadığını öğrendi.

Linnette'in masalarla ilgili biraz deneyimliydi. Yıllar önce, daha lisedeyken, kasabadaki küçük bir lokantada çalışmışlığı vardı.

"Referansın var mı?" diye sormuştu Buffalo Bob, çocukları yukarı gönderip tekrar Linnette'le görüşmeye fırsat bulduğunda.

"Hayır. Ayrıca kalacak yerim de yok." Kartlarını masaya açmakta yarar vardı. İşyerinin ismi zaten bu konuda yeterince teşvik edici, diye düşünmüştü gülümseyerek.

Adam da ona gülümsemiş ama sonra sert görünmeye çalışmıştı. "İşe bir otel odası da dahil. Ritz değil, o yüzden fazla umutlanma ama temiz ve televizyon var. Kendimiz de burada yaşıyoruz." Şüpheyle Linnette'i süzmüştü. "Kanundan mı kaçıyorsun?"

"Kesinlikle hayır!" Böyle bir soru sorması bile Linnette'i şoke etmişti.

"Burada bela istemiyoruz," diye uyardı adam.

"Öyle bir sorunum yok," diye bilgilendirdi Linnette aşırı ciddi bir tavırla.

Şüpheleri ne olursa olsun Buffalo Bob ona bir iş sunmuştu ve Linnette, terk ettiğine çok benzeyen bu kasabaya yerleşmişti; birkaç küçük değişiklik dışında; daha küçüktü ve Cal Washbum burada yaşamıyordu.

On günlük çalışmanın ardından Linnette ilk kez izin yapıyordu ve kasabayı keşfetmeye karar verdi. En az seksen yaşında olan Hassie Knight, eczanenin sahibiydi ve herkesin akıl danışmak için gittiği kişiydi. Linnette'e Cedar Cove'dakilerin Charlotte Rhodes'a güvenmesini hatırlatıyordu. Marketi işleten Maddy McKenna, eşi ve biri kız biri oğlan iki çocuğuyla birlikte kasabanın dışında bir yerlerde yaşıyordu. Linnette bir önceki pazar onların dördüyle de tanışmaktan mutlu olmuştu ve Maddy'yi hemen sevmişti. Yeni arkadaşı onu

çiftliği ziyarete çağırdığında çocuklar Linnette'e çevreyi gezdirmek için can atmıştı; özellikle onun hiç gerçek bir bufalo görmediğini öğrendiklerinde. "Bizon" diye düzeltmişlerdi ikisi birlikte.

Sohbeti sürekli Maddy götürdüğü halde, Maddy'nin kocası Jeb sürekli karısına ve çocuklarına gülümseyen sessiz bir tipti. Linnette, Jeb'in hafifçe aksayarak yürüdüğünü görmüştü ama bu konuda bir sıkılganlığı yoktu. Maddy'nin Linnette'i çiftliğe davet etmesini desteklemişti.

Linnette arabasına binerken hava kapalıydı. Birkaç gün önce Maddy'yle kahve içmek için buluşmuşlar ve Maddy ona çiftliğe giden yolun tarifini vermişti. Linnette, ablasına, onu kesinlikle eğlendirecek bu tarifi anlatmak için sabırsızlanıyordu. Polis olan Gloria, çeşitli kişilerden sayısız çetrefilli ve anlaşılmaz tarif duymuştu.

Maddy'nin not aldığı tarife göre Linnette, kasabanın güneyine doğru yaklaşık 3,5 kilometre gidecek, kuruyan meşeden sola dönecek, sonra derin çukura ve siyah yazılı yön tabelasına kadar yolu takip edecekti. Oradan... Linnette sayfayı çevirdi.

Gökyüzünün rengi ona körfezde toplanan donanma gemilerinin mat grisini hatırlatıyordu. Washington eyaletinde bu renk genellikle yağmur getirirdi. Burada da aynı olduğundan emindi. Linnette'in şansına, hem de ilk izin gününde.

Gökyüzü giderek daha kasvetli bir hal alıyordu ve evdeki-nin aksine, hava bunaltacak kadar sıcaktı. Fakat Linnette'i asıl şaşırtan şey, olağandışı durgunluktu. Camlan açık olduğu halde hiç kuş sesi duymuyordu ve yol bomboştu.

Sonra onu gördü.

Uzaklarda dönerek yükselen simsiyah bir bulut kütlesi. Linnette bir kasırganın huniye benzer karakteristik görüntüsünü biliyordu. Bir *kasırga* ? Burada? Şimdi? Bu gerçek olamazdı!

Akimdan geçen ilk düşünce *ne yapmalıyım,* oldu. Tehlikenin boyutunu ölçmeye çalışırken, aldığı tıp eğitimi sakin ve aklı başında kalmasını sağlıyordu. Göğsünde giderek kabaran bir panik duygusu olsa da, teslim olmak istemiyordu. *Sakin ol,* diye telkin etti kendisine. *Sakin ol.*

Terleyen elleriyle direksiyonu kavradı ve yolun kenarına çekti. Arabada kalmak en iyi korunmayı sağlayacak gibi görünüyordu.

Ön camdan dışarı baktığında, hortumun doğruca kendisine doğru geldiğini gördü. Eğer kaçmazsa ölebilirdi. Şerif Davis'in, ailesinin kapısına giderek onlara ölüm haberini verdiğini hayal etmek dayanılmazdı. Annesi ısrarla Linnette'in yanlış karar verdiğini söylemişti. Bundan öte bir doğrulama olamazdı.

Ne yaptığını pek bilmeden Linnette arabadan çıktı. Ölecek miydi? Beyninin bir köşesi öyle olacağını söylüyordu. Bundan kurtulması imkânsızdı. Rüzgâr şimdiden onu fırlatıp atacak, diğer bir tarlaya, hatta diğer bir ülkeye savuracak kadar şiddetli esiyordu. Ayakta durabiliyor olmasının tek nedeni, arabanın açık kapısına sımsıkı tutunmuş olmasıydı. Saçları, canını yakacak kadar sert yüzüne çarpıyordu.

Sonra, hiçliğin ortasında, tepeden hızla kendine doğru gelen başka bir araç belirdi. Kasırgadan kaçmaya çalıştığı çok açık olan kamyon sert bir frenle yanında durdu.

"Hadi bin!" diye bağıran adam yolcu kapısını ardına kadar açtı.

Linnette kendini arabaya attı. Yarısı içerde yansı dışar-dayken araç tekrar hareket ettiğinde torpidoya yapışmıştı. Kendini yukarı çekmeyi başardığı anda adam tekrar hızla frene bastı ve kapı gürültüyle kapandı.

"Dışarı!" diye haykırdı adam.

Rüzgârın şiddetine karşı kapıyı açmakta zorlanan Linnette vücudunun bütün ağırlığını vererek sonunda açmayı başardı. Çoktan dışan çıkmış olan adam onu belinden kavradığı gibi yol kenarındaki bir menfeze sürükledi.

"Öleceğiz," diyen Linnette, kendi sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdı ama rüzgâr bütün hızıyla çarptığında sükûneti uçup gitti. Kasırga, çömeldikleri yerde ikisini de yere yapıştırdı. Çıkan ses tünelden geçen bir jet motorunun sesinden farksızdı.

Linnette dehşet içinde çığlık atıyordu. Yabancı adam

Linnette'i belinden kavrayıp sımsıkı sarıldı ve kollarıyla sararak korumaya çalıştı. Rüzgârın sesi dayanılır gibi değildi. Acı vericiydi.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan gitti.

Linnette'in kulakları acıyordu ve bunun sebebinin korkunç ses mi yoksa barometrik basınçtaki değişiklik mi olduğundan emin değildi.

"Pekâlâ, ölmedik," dedi adam.

"Hayır." Linnette başını kaldırdı ve Cal'in gözleri dışında gördüğü en mavi gözlere baktı. Bu anlık hatıra onu birden gözyaşlarına boğdu.

"Hey, her şey yolunda."

"Biliyorum." Bunu bilmek gözyaşlarına engel olmadı.

Adam ondan uzaklaştı ve arka cebinden temiz bir kumaş mendil çıkardı. Linnette daha önce mendil taşıyan birini hiç görmemişti.

Adamın düşünceli tavrı daha fazla gözyaşına neden oldu. Üstelik bir hanımefendi gibi hafifçe burnunu çekerek değil, omuzlan sarsılacak kadar yüksek sesle ağlıyordu. Kendini biraz daha utandırmak için bu kez hıçkırıklara boğuldu ve kurtancısı menfezde çömelip yanma oturdu.

"Ben Pete Mason," dedi. "Erkek kardeşimle birlikte yolun on beş kilometre aşağısındaki buğday çiftliğinin sahibiyiz. Malzeme almak için kasabaya gidiyordum."

"Linnette McAfee," dedi hıçkırıklar arasında.

"İncindin mi?"

"Hayır." Titrek bir nefes aldı. "Âşıktım, anlarsın ya, gerçekten, ölesiye âşıktım ve Cal beni terk etti. Yaban atlarını kurtarmaya gitti ve orada veterinere âşık oldu. Sorun şu ki, ikisi mükemmel bir çift."

"Anlıyorum."

Belli ki anlamıyordu. "Ve erkek kardeşimin hiç kimseye söylemediği bir sürü parası var."

Pete onu süzüyor, Linnette neden susmayı beceremediğini bilmiyordu; bütün

çabasına rağmen sözcükler ağzından dökülmeye devam ediyordu. “Cedar Cove’u, memleketimi terk ettim. Bavullarımı toplayıp uzaklaştım. İnsanlar benim budala olduğumu düşündü ve belki öyleyim. Annem, kendi öz annem bile korkunç bir hata yaptığımı söyledi.” “Linnette...”

“Aşk hakkında her şeyi bildiğimi sanıyordum ama bil-miyormuşum. Hiçbir şey bilmiyormuşum.”

Onu rahatlatmak için olduğu aşikâr bir hareketle Pete kolunu uzatıp Linnette’in omzuna attı.

Burnunu Pete’in mendiline silen Linnette titrek bir sesle soluk aldı. “Hayatımın en mahrem ayrıntılarını sana neden anlattığımı bilmiyorum. Yaklaşık iki haftadır Buffalo Bob ve Merrily için çalışıyorum ve onlara bunların hiçbirinden söz etmedim.”

Belki bir tür duygusal çöküş yaşıyordu. Belki kasırga ve aşın korku, akıl sağlığının sınırlarını zorlamıştı. Bu durumu başka nasıl açıklayabilirdi? Daha önce hiç kimseye böyle tepki vermemişti. Oysa şimdi burada, özel hayatını tamamen yabancı birine açıyordu.

“Seni bir dakika burada bıraksam idare edebilir misin?” Linnette başıyla onayladı. “Elbette. Edebilirim.” Bu doğru değildi ve adam menfezden çıkmak için hareketlendiğinde Linnette de hemen kalkarak onu takip etmeye başladı. İki büklüm menfezde ilerleyerek dışarı çıktılar.

Yola ulaştıkları anda Linnette’in soluğu kesildi. Sanki birisi arazi boyunca hat çizerek yerkürenin ve çevresindeki her şeyin yerini değiştirmişti. Sonra, Linnette arabasının ortalıkta görünmediğini fark etti.

“Arabam!” diye haykırdı şok içinde. Başlangıçta niyet ettiği gibi arabanın içinde kalsaydı, havaya savrulmuş olacaktı...

“Hayatımı kurtardın,” dedi. “Hayatımı kurtardın! Tam zamanında gelmeseydin, şimdi ölmüş olabilirdim.”

“İki dakika daha geç kalsak ikimizin de işi biterdi.” Pete’in kamyonu yaklaşık altmış metre ilerde ters dönmüştü.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Linnette umutsuzca. “Ya kasabaya yürüyerek

döneceğiz ya da birinin geçmesini bekleyeceğiz," dedi Pete. "Ben beklemekten yanayım."

"Tamam." Zaten başka ne yapabileceğini bilmiyordu ve bu toprağa, bu yollara aşina olan kişi Pete'ti.

Dümdüz olmuş bir çimenliğe oturdular. Adrenalini düştüğü için kendini bitkin, takatsiz hissediyordu. Kurtarıcısına bakan Linnette, boyunun bir seksenin çok üstünde olduğunu fark etti; öyle ki onunla konuşurken başını kaldırmak zorunda kalıyordu. Ayrıca zayıftı. Onu ilk gördüğünde başında bir kovboy şapkası vardı ama çoktan uçup gitmişti.

Yakışıklı olarak tanımlanabilecek bir tip değildi ama yine de görüntüsünün - özellikle parlak mavi gözlerinin- çekici bir yanı vardı.

Elmacıkkemikleri çıkıktı, burnu daha önce kırılmış gibi görünüyordu. Çenesindeki gamze de dikkat çekiciydi. Genel olarak, Linnette onu çekici bulduğunu söyleyebilirdi.

Bir araç görününceye kadar en az bir saat geçti ve öylesine, gelişigüzel gevezelik ederken, Pete'in varlığı Linnette'i giderek daha fazla rahatsız etmeye başladı. Neyse ki, adam ona hayatının bütün utanç verici unsurlarını yumurtladığım yüzüne vurmadı; tıpkı Vicki'ye âşık olan Cal'in Linnette'i başından savması gibi. Yine de, bu gerçek aralarında havada kalmıştı.

Onları alan çiftçi, Linnette'i *3 of a KincTo.* bıraktığı anda Linnette, Pete'le göz göze gelmekte bile sorun yaşadığını fark etti. Asıl fark ettiği en utanç verici şey ise, kendisi hiç durmadan boşboğazlık ederken Pete'in özel hayatıyla ilgili tek bir ayrıntı paylaşmamış olmasıydı. Bütün bildiği, adamın aile çiftliğinde yaşıyor olmasıydı. Belki de evliydi ve bir ev dolusu çocuğu vardı. Gönül macerası *aradığından* değil, zaten bir tanesinden kaçmaya çalışıyordu ve yenisine bulaşmaya hiç niyeti yoktu.

"Bir kez daha teşekkürler," dedi omzunun üstünden, arabanın camını indiren çiftçiye ve Pete'e el salladı.

"Dediğim gibi, Dennis Urlacher, arabanı kasabaya çekebilir," diye seslendi çiftçi. "Tamiri için de uygun bir rakam verecektir."

"Evet, teşekkürler. Minnettarım." Kıpkırmızı bir yüzle

restoranın yolunu tuttu. Bu aşamada, düşünebileceği son şey arabasıydı, hatta belki bulamayacaklardı bile. Kahrolası şey şu anda başka bir eyalette ya da bir gölün dibinde olabilirdi. Linnette sadece içinde olmadığı için şükrediyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Buffalo Bob, restoranın bar kısmından. “Bugün McKenna’lara gideceğini hatırlayan Merrily endişelendi. Kasırga uyan sı olduğunu duyduk, sen bir şey gördün mü?”

Uzun bir açıklama yerine Linnette sadece başıyla onayladı. Derli toplu görünmek için elinden geleni yaparak barda oturan adamların yanından geçti ve ikinci kata çıkan merdivene yöneldi. Basamakları hızla tırmanarak binanın arkasına doğru uzayan ve kendi odasının olduğu koridorda koşmaya başladı.

Güçlükle nefes alarak kendini yatağa attı, kurtulmanın getirdiği rahatlama ile kendi açıklamalarının utancı arasında kalmıştı.

Bundan otuz yıl sonra, yaşadığı kasırga deneyimi torunlarına -eğer olursa- anlatacağı harika bir öykü olabilirdi. Doğal olarak Linnette içine bir parça mizah katar, azıcık süslerdi. Oysa şu anda, mevcut durumun hiçbir eğlenceli yanı yoktu. Kesinlikle yoktu.

Aradan birkaç gün geçti ve Linnette o sabah yaşanan sarsıcı olayları zihninin gerilerine atarak sürekli onlara kafa yormaktan kaçındı. Ne zaman kasırga ve onu izleyenler aklına gelse, yüzü güneş yanığı olmuş gibi kızarıyordu.

Televizyon haberlerinde kasırgayı ve yarattığı tahribatı gören ailesi ve Maddy hemen aramıştı. Linnette olanlan kısaca anlatmış ve Pete’ten söz etmemişti. Herkes onun akıllılığına ve hızlı hareket etme becerisine övgüler yağdırınca Linnette suçluluk duygusuyla ezilip büzülmüştü. Neyse ki, o talihsiz günden sonra Pete Te karşılaşmamıştı.

Derken, pazar günü öğleden sonra, Linnette tek başına masaları beklerken Pete, *3 of a Kind*dan içeri süzüldü. Onu gördü ve başını hafifçe yana eğerek selamladı. Köşe masalardan birini seçerek bir sandalye çekti ve yeni aldığı çok belli olan Stetson şapkasını yanındaki boş yere koydu.

Başka seçeneği olmadığı için Linnette ona bir mönü ve birdak buzlu su getirdi.

“Seni tekrar gördüğüme sevindim,” diyen Pete ona gülümsedi.

Bir şeyler söyleme konusunda kendine güvenmeyen Linnette, dilini tutarak sadece başıyla onayladı.

“Arabanla ilgili bir gelişme var mı?” diye sordu adam mönüyü açarken.

“Hurda,” dedi Linnette. Onarılamayacak kadar hasar görmüştü. Linnette’in durduğu yerden birkaç tarla ötede bir ağacın üstüne savrulmuş ve bir yanından çarpmıştı. Camların hemen hepsi kırılmış ve şasi dağılmıştı. Linnette her ay yüklü bir sigorta parası öderken söylenirdi ama şimdi bunu yaptığı için memnundu. Tamirciye göre, yeni bir araba alma şansı vardı.

“Sevindim,” dedi Pete, bakışlarını mönüden ayırarak. Günün spesiyalitesi olan rulo köfte ve püre siparişi verdi.

“Senin kamyon ne durumda?” diye sordu Linnette, ne-zaketen.

Pete omuz silkti. “Birkaç göçük. Kişilik kattığım düşünüyorum.”

Linnette onun tavrını beğendi.

“Tıpkı kırık bir kalbin insana kişilik katması gibi...” Alev saçan gözlerle ona bakan Linnette mönüyü elinden kaptı ve siparişini getirmek üzere ayaklarını yere çarparak oradan uzaklaştı. Ne cüretle bunu söyleyebilirdi! Pete hayatını kurtarmış olabilirdi ama bu ona Linnette’i utandırma hakkı vermezdi.

Linnette bir daha onunla konuşmamaya karar verdi. Hiçbir zaman.

4»

Yirmi Beş

Perşembe günü öğleden sonra, Olivia adiiyeden eve döndüğünde Jack, üç adet bifteği ızgaraya hazırlamıştı. Artık nadiren kırmızı et yiyorlardı; ama Will’i akşam yemeğine davet etmişlerdi ve Olivia, ağabeyinin en çok biftek sevdiğini biliyordu. Ayrıca, Will’e birkaç sorusu olduğundan, bunları sorduğunda onun iyi bir ruh halinde olmasını istiyordu.

Jack’in de mönüden hoşnut olduğuna şüphe yoktu. Olivia kocasının diyetinden gözünü ayırmıyordu. Geçirdiği kalp krizinden sonra, Jack abur cubur tüketmekten ve geç saatlerde yemekten kaçınacağına söz vermişti. Son

zamanlarda, elinden geldiğince saat beş civarında işyerinden çıkıyordu ve sık sık Olivia'dan önce evde oluyordu, eskiye kıyasla bu gerçekten ciddi bir değişiklikti.

"Selam Jack," diyerek, her akşam yaptığı gibi çantasını antredeki nişte duran masanın üstüne bıraktı.

"Buradayım," diye seslendi Jack. Reba'nın bir CD'sini koymuştu ve ses o kadar yüksekti ki camlar zangırdıyordu. Olivia, Jack'in onu duymasına bile şaşırdı.

Mutfağa girdiğinde kocasını salata hazırlarken buldu. Mutfak tezgâhında duran geniş bir cam kâsenin içinde, açık yeşil kıvırcık marul yapraklarının üstüne iki olgun domates, bahçeden koparılmış kuzu ıspanak ve salatalık dilimleri yerleştirilmişti.

"Becerilerinin sının yok mu?" diye dalga geçen Olivia, kolunu onun beline doladı. Boşandıktan yaklaşık yirmi yıl sonra hayatına giren bu adamı ne kadar sevdiğini ancak ölmek üzereyken anlamıştı. Artık onunla birlikte geçen her güne şükrediyordu. Her *dakikaya*.

"Bir şişe yeni sprey salata sosu aldım," dedi Jack. "*Chro-nicle*'da kupon vardı ve onu kullandım. Sanırım hoşumuza gidecek."

Kendisine uzatılan İtalyan salata sosu şişesini alan Olivia, markaya coşkulu bir yorumla göz attı.

"Beni şımartıyorsun," dedi Olivia gülerek.

"Şey, aslında niyetim seni mutlu ederek seni çaktırmadan günah yuvama sürüklemek."

"Günah yuvası mı? Daha çok kitap ve yığılmış evrak yuvasına benziyor." Olivia, aralarındaki bu takılmalara bayılıyordu. "Her neyse bunca zamandan sonra beni kollanna almak için salata sosu armağanlarına ihtiyacın olmadığını bilmen gerekir."

Jack dönüp onu kucakladı ve burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Bana söylediğin şeylerden sonra kadın, neden seni şu anda mutfakta yere yatırıp işini bitirmediğimi merak ediyorum."

“Ağabeyim bizi o halde bulsun diye mi?”

Jack kaşlarını çattı. “Of, sahi. Bir an unutmuşum, Will yemeğe geliyor.”

“Unutma, onunla konuşmam gerek...”

“Ve ben uygun bir biçimde ortadan kaybolmalıyım.” “Sakıncası var mı?” Olivia mutsuzca içini çekti. “Bu durum tuhaf bir hal alabilir.”

“Batakhaneme çekilmekten mutlu olurum,” diyen Jack kaşlarını Groucho Marx* gibi oynattı.

Hızlı bir öpücüğün ardından Olivia üstünü değiştirmek için yatak odasına giderken Jack salatanın hazırlığını bitirdi, karısı geri döndüğünde iki bardak buzlu çay koydu.

Will’i beklerken, ön taraftaki körfez manzaralı verandada oturdular. Su berrak maviydi ve eylül ayı için şaşırtıcı derecede durgundu. Sallanan koltuklarında yan yana oturup çaylarını yudumladılar ve dingin saatlerin tadını çıkardılar.

“Günün nasıldı?” diye sordu Olivia, baş başa kaldıkları birkaç dakikanın keyfini sürerek. Will gelince bu huzurlu ortam birden gerilecekti.

“Setli’le öğle yemeği yedik,” dedi Jack. “Onunla şarküteride karşılaştık. Ben sebze çorbası ve yağsız peynirli tahıllı sandviç aldım,” diye ekledi gururla.

“Şey, ben de Justine’le öğle yemeği yedim,” diye gülümsedi Olivia. Kızının, sahildeki arazinin satışı ve Heron Bulvan’ndaki arsa alımıyla ilgili haberleri vardı. Her şey yolunda gitmiş ve Justine böyle olması gerektiğine ikna olmuş-

** Bizde Arşak Palabıyıkyan (1890-1977) olarak 1anman ünlü komedyen üçlii Marx Kardeşlerin kalın kaşlı, kalın bıyıklı üyesi, (ç.n.)*

tu. Charlotte’ın özel tariflerini toparlamaktan söz etti. Justine onları çay salonunda kullanmayı düşünüyordu ve Charlotte bundan çok memnundu. Aslında, son konuşmalarında Olivia, annesinin sonunda bütün tarifleri yazmaya başladığını öğrenmişti. Ailesi ve arkadaşları yıllardır bu konuda baskı yaptıkları halde, Charlotte’un ihtiyacı olan teşvik, Justine’den gelmişti.

“Seth ruhsatın çıktığını ve çay salonu inşaatının birkaç haftaya kadar

başlayacağını söyledi.”

“Justine de aynı şeyi söyledi.”

İkisi de sustu ve çaylarını yudumladılar. Olivia erken sonbaharın dinginliğini seviyordu. Kuzeybatı Pasifik’te yazın kalıntısı hâlâ sürüyordu ama çok geçmeden yağmurlar başlayacaktı. Günler kısalacak ve sevimsiz kış bastıracaktı. Ay sonunda Jack, mangalı kış için garaja koyacak ve avludaki bahçe mobilyalarını kaldıracaktı. Böylesi güzel bir akşamda inanması zor şeylerdi. Bu akşamlardan ne kadar az kaldığını bilmek, onu daha da özel kılıyordu.

“Seth tekne satış işini bırakmayacağını söyledi,” dedi Jack.

Olivia bunu zaten biliyordu ve akıllıca bir karar olduğunu düşünüyordu. Bunu Jack’e de söyledi.

“Ya?” dedi Jack. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“İşini çok iyi yapıyor ve,” tereddüt etti, “sana söylemekte bir sakınca yok sanırım.”

“Ne?”

“Justine hamile.”

“Bu harika!” Duraksadı, şaşırmış bir ifadeyle kaşlarını çattı. “Seth bu konuda bir şey söylemedi.”

“Çünkü henüz bilmiyor. Justine ona bu akşam söyleyecek.” Justine’in hamileliği Olivia için muhteşem bir haberdi. Kısa süre önce büyükanne olma umutlarım yitirmeye başlamışken, şimdi Grace gibi dört torun sahibi olacaktı. Donanmada görevli olan ve San Diego’da yaşayan oğlu James’in iki çocuğu vardı ve yakında Justine de İkinciyi doğuracaktı.

Birkaç dakika sonra Jack onun yanağını öptü. “Birden durgunlaştın. Özel bir nedeni var mı?”

Olivia çayını bitirdi. “Jordan’ı düşünüyordum,” dedi. On üç yaşında boğularak ölen oğlu. Ölümünün üstünden yirmi yıldan fazla zaman geçmişti ama onu aklına getirmediği bir gün bile yoktu. Özellikle tekrar büyükanne olacağını

öğrendiği böylesi anlarda daha da kederleniyordu. Jordan o gün göle gitmeyip evde kalsa ne olurdu? Bu soruya hâlâ bir cevap bulamamıştı ve çocukları yetişkin olduğundan beri daha çok zihnini kurcalıyordu. Jordan nasıl biri olurdu? Şimdi bir ailesi olur muydu? Olivia'nın kendi hayatı ne kadar değişirdi? Eski kocası Stan'in? Justine'in? Hatta James'in? Jordan'm ölümü hepsini ciddi anlamda etkilemişti.

"Bunu düşünemiyorum bile," diye mırıldandı Jack.

"Bir anne asla unutmaz," dedi Olivia kısaca. Duyduğu acı, Jordan'ın ölümünü izleyen yıllarda olduğu kadar şiddetli değildi. Yine de, bugün Justine'le yemek yediği özel zamanlarda olduğu gibi, bazen onu yeni kaybetmiş gibi hissediyordu.

Bir araba köşeyi döndü ve Olivia, ağabeyinin arabasını

tamdı. Jack de onu gördü, birlikte ayağa kalkarak konuklarını karşılamak üzerek basamaklara doğru yürüdüler.

Will onlara katıldı. "Yemek daveti için teşekkür ederim," dedi, Olivia'yı yanağından öpüp Jack'le tokalaştı.

"Teşekkür etmesi gereken benim," dedi Jack. "Bir ay boyunca et yiyeceğim ilk pazar olacak."

Olivia, kocasına kötü bir bakış attı. "Ona kulak asma," dedi ağabeyine.

Jack, Will'e bir bardak buzlu çay doldururken Olivia ağabeyiyle birlikte hasır koltuklarla döşenmiş geniş verandaya çıktı. Planladığı konuşmayı yemekten sonra yapmayı düşünüyordu ama daha sonra bir an önce konuşmanın daha uygun olduğuna karar vermişti. Çayları getiren Jack, Olivia'yla göz göze geldi, sonra mangalla ilgilenmesi gerektiğini söyleyerek izin istedi.

"Burası güzel. Gerçekten çok huzurlu," dedi Will, koltuğunda gevşeyerek. Bir çift balıkçılın suda paytak paytak yürüyerek akşam yemeği aradığı körfeze baktı.

"Biz de seviyoruz."

Başıyla onaylayan Will, çayından bir yudum aldı.

Olivia ağabeyinin takıntılı davranışıyla ilgili nahoş konuya balıklama daldı.

“Grace geçen gün kütüphaneye uğradığını söyledi.”

Will hemen cevap vermedi. “Bir şeyler söyleyeceğini tahmin etmiştim,” diye mırıldandı sonunda.

Olivia hemen konuya girmek istiyordu. Will, hiç kuşkusuz neden onunla konuşmak istediğini biliyordu. “Evli olduğunun farkındasm, değil mi?” diye sordu dobra dobra.

“Elbette.” Will içini çekerek başını iki yana salladı. “Düşündüğün gibi değil Liv. Kasabaya geçen gelişimde kendimi aptal yerine koydum. Bunun için pişmanım. Bütün olay büyük bir talihsizlikti.”

En hafif deyimiyle, diye düşünen Olivia, bunu yüksek sesle söylemedi. Ağabeyinin Cliff Harding’le yumruklaşmaya kalkması şaka gibiydi. Cliff, Will’den en az yirmi kilo daha ağırdı ve çok daha zindeydi. Bu olay yüzünden Grace, yerin dibine geçmiş ve ağabeyinin çocukça davranışı Olivia’yı çılgına döndürmüştü.

“Tam olarak neden Cedar Cove’dasm?” diye sordu Olivia. “Çünkü eğer bunun Grace’le bir ilgisi varsa, söylemedi deme, ne annem ne de ben buna izin veririz.”

Ağabeyi itiraz edecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. “Kütüphaneye uğramanın iyi bir fikir olmadığını kabul ediyorum.” “Hayır, değildi. Benim ağabeyimsin ve seni seviyorum ama Grace hayatım boyunca en iyi dostum ve senin onun evliliğine burnunu sokmana izin vermem.”

“Biliyorum.” Will öne eğilerek derin bir soluk aldı. “Olaya nokta koymak için onu yemeğe davet etmenin en doğru yol olmadığını şimdi görebiliyorum. Bütün istediğim özür dilemekti, her şey için. Ona mutluluk diliyorum.”

“Cedar Cove’a taşınmanın şüphe uyandırdığını kabul etmek zorundasın.”

Will huzursuzca omuz silkti. “Bunu biraz düşündüm Olivia ama gidecek başka yerim gerçekten yok. Bir değişik-

liğe ihtiyacım vardı. Tanrı biliyor ya, Georgia çok daha iyi bir kocayı hak ediyordu ve kendi adıma tanıdık bir yerde yeniden başlamak daha kolay göründü. Annem burada, sen buradasın. İkiniz ve çocuklarınız, sahip olduğum tek aile.” “Grace’in canını sıkmak gibi bir niyetin yok mu?” “Hayır,” diye

verdiği sert cevap karşısında Olivia kendini ona inanmak zorunda hissetti.

“İstediğim şey,” diye devam etti Will, “Burada bir işyeri satın almak ya da kendi işimi kurmak. Henüz karar veremedim. Cedar Cove memleketim. Bu camiaya katkıda bulunacak yeteneğim ve param var.”

“Buna sevindim.” Olivia onun söylediklerinin doğru olduğuna inanmak istiyordu.

“Kulağına gelen uygun bir şey var mı?” diye sordu. Olivia bir an düşündü, sonra birden zihninde bir şimşek çaktı. “Aman Tanrım! Harika.”

“Ne?” Will’in gözleri heyecanla açılmıştı.

“Liman Caddesi Sanat Galerisi. Kapanacağını öğrendim. Sanata her zaman ilgi duymuşsundur.”

Will hevesle onaylayınca Olivia onun yıllar önce ne kadar güzel fotoğraflar çektiğini hatırladı. Ayrıca her zaman iyi bir alıcı olmuş, umut veren geleceği parlak ressamlan desteklemişti. “Maryellen Bowman istifa edinceye kadar galeri iyi iş yapıyordu,” diye açıkladı Olivia. “Yerine geçen kadın, konuya Maryellen kadar hâkim değil ve işi onun gibi bilmiyor ” “Maryellen’ı tekrar işe alma şansım var mı?”

“Hayır ama buna ihtiyacın yok. İşi kendin yönetebilirsin. Caminanın bu sanat galerisine ihtiyacı var ve senin doğru kişi olduğunu düşünüyorum.” Düşündükçe Olivia bu fikre daha sıcak bakmaya başlamıştı. “Maryellen’la konuş. Sana elinden gelen yardımı yapacağından eminim. Daha yeni anne olduğunu unutma, zamanı kısıtlı. Aynı zamanda Grace’in kızı ama bu sorun olmamalı, öyle değil mi?”

Grace’le ilgili yorumu duymazdan gelen Will memnun görünüyordu. “Sabah ilk iş onu arayacağım. Numarasını senden alabilir miyim?”

Olivia başıyla onayladı. “Maryellen sana galeri sahiplerinin irtibat numarasını da verecektir.”

“Harika.”

Anlayışla birbirlerine gülümsediler, Olivia içinin rahatladığını hissetti.

Tam o sırada Jack içeri girdi. “Mangal hazır.”

Olivia ve Will içeri girdiler.

Jack üç parça bifteği buzdolabından çıkardı, onlar kendisini izlerken, yerel bir şefle yaptığı söyleşi sırasında öğrendiği püf noktasını uygulayarak etlerin iki yanını zeytin-yağıyla ovdu. Tabak ve çatal bıçakları alan Will ile Olivia, dışan çıkan Jack’i izlediler.

Telefon çaldığında Olivia bir an duymazdan gelmeyi düşündü ama son anda koştu ve ahizeyi kavradı.

“Olivia, ben annen,” dedi Charlotte karşı taraftan. Sanki Olivia, annesinin sesini tamyamayacakmış gibi. “Merhaba anne.”

“Yemeğinizi bölmüyorum, değil mi?”

“Yo, yo, kesinlikle hayır. Senin için ne yapabilirim?”

Charlotte’m konuşma biçiminden Olivia onun endişeli olduğunu hissedebiliyordu. “Bir terslik mi var?”

“Hayır,” diye mırıldandı Charlotte. “Sanmıyorum, ama şey, söylemem gerektiğini düşünüyorum. Can sıkmak ya da gereksiz endişelendirmek istemiyorum ama tedbiri elden bırakmamak iyidir, değil mi?”

“Anne, neden söz ediyorsun? Bir şey mi oldu?”

“Şey, henüz değil ama Grace ve Cliff’le konuşman gerekebilir, diye düşünüyorum.”

Anlaması için Olivia’nm daha fazla bilgiye ihtiyacı yoktu. “Will’le ilgili, değil mi?” Annesi Will’in o sırada avluda Jack’le konuştuğundan habersizdi.

“Will geçen gün bize uğradı ve evdeyken mutfak tezgâhındaki bir zarf gözüne ilişti. Üstünde Ben ve benim ismimiz olduğu halde Will açıp kartı okumakta bir sakınca görmedi. Sanırım kimden geldiğini fark etti.” Annesinin sesi giderek daha üzgün çıkıyordu ve sözcükler ağzmdan hızla dökülüyordu.

“Kart kimden geliyordu?” diye sordu Olivia sakin bir tonda.

“Aslında kart değildi. Grace ve Cliff in nikâh davetiye-siydi.”

Birden, ağabeyinin söylediği her şey tekrar büyük bir soru işaretine dönüşmüştü. Olivia, onun her şeyi geride bıraktığı iddialarından artık emin değildi.

“Ona Grace ve Cliff in ne kadar mutlu olduklarını söyledim,” diye devam etti Charlotte, “ama o davetiyeyi incelemeye devam etti ve korkarım ayrıntıları ezberlemeye çalışıyordu.”

“Antıe, WilFin davet edilmeden törene geleceğine gerçekten inanıyor musun?”

“Dürüst olmak gerekirse Olivia, *neye* inanacağımı bilemiyorum. Hiçbir çocuğumun bu kadar pervasız veya kaba olacağını düşünemiyorum ama artık Will’i de çok iyi tanımıyorum.” “Endişelenme anne, ben konuyla ilgilenirim.”

“Will’in Grace’i ya da ClifF’i utandıracak bir şey yapmasını istemiyorum. Daha önce yeterince baş belası oldu.” “Endişelenme,” dedi Olivia bir kez daha. “Ben her şeyle ilgileneceğim.”

“Teşekkürler hayatım. Şimdi kendimi biraz daha iyi hissediyorum.”

Olivia ahizeyi yerine koyarken daha bir yıl önce bile annesinin böyle bir konuyu kendisine açmayacağını düşündü. Charlotte yaşma yenik düşmeye başlamıştı. Olivia’nın buna şaşırmaması gerekiyordu ama yine de...

Daha kısa süre öncesine kadar annesi ele avuca sığmayan, enerji dolu biriydi. Bir grup huzurevi sakinini Belediye Meclisi’ne karşı ayaklandırmış, örgü grubunu tek başına ayakta tutmayı başarmış ve sayısız hayır organizasyonunda başı çekmişti. Son üç yıldır bahçe kulübünün başkanıydı. Olivia birden annesine farklı bir gözle bakmaya başladı. Kısa süre öncesine kadar gözünü korkutamayacak olaylar karşısında daha yaşlı, daha kırılgan ve yorgundu.

Olivia dönmek üzereyken yanıp sönen kırmızı ışığı fark etti, telesekretere bir mesaj gelmişti.

Jack onu çağırmak için içeri geldi. “Biftekler hazır.”

“Hemen geliyorum.” Olivia uzanıp telefonun yanındaki kalem ve not defterini aldı, sonra telesekreterin tuşuna bastı.

“Bayan Lockhart Griffın, burası Kadın Tanı Merkezi. Mamografı sonuçlarınızla ilgili arıyorum. Lütfen en kısa zamanda bizimle irtibat kurabilir misiniz? Pazartesi-cuma arası sabah sekizden akşam beşe kadar açığız.”

Midesi korkuyla kasılan Olivia, Jack’e baktı.

“Muhtemelen önemli bir şey değil,” dedi Jack ikna edici bir tonda.

“Öyle olsa, her zaman yaptıkları gibi bir belge yollarlardı,” diye fısıldadı Olivia. “Mamografıde bir şey çıkmış olmalı.”

Jack anında yanı başındaydı. “Yarın onları ararız Olivia. Birlikte. Ne olursa olsun, yanındayım.”

Olivia uyuşuk bir halde başıyla onayladı. “Sonra konuşuruz.” Şu anda misafirleri vardı ve bu durumun annesinin kulağına gitmesini istemiyordu. Olivia’nın kanser endişesi olmadan da annesinin yeterince derdi vardı. Hayır, şimdi WilPle yemeklerini yiyecek ve telefon çağrısıyla o gittikten sonra ilgileneceklerdi.

Yirmi Altı

Teri, hamileliğini Bobby’den daha fazla saklayamaya-cağınm farkındaydı. Salondaki herkes biliyordu-kız kardeşi bile tahmin etmişti- ama Teri hâlâ kocasına söylememişti. İyi bir sebebi vardı. Bobby şimdi bile aşırı korumacı davranırken, hamileliği işleri daha da kötüye sokardı. İşinden ayrılmak istemiyordu; işini sevmesi bir yana, samimi ve girgin biri olarak salonun ona sunduğu sosyal ortama ihtiyacı vardı. İşe geri döndüğünden beri moralinin ne kadar düzeldiğini Bobby bile fark etmişti.

Teri’nin kocasıyla ilgili çok ciddi endişeleri vardı. Bobby mutsuzdu ve Teri sebebini biliyordu. Satranç oynamaya ihtiyacı vardı. Oyunu, meydan okumayı ve hatta seyahat etmeyi öz-lüyordu. İlk tanıştıklarında, bütün dünyadaki satranç turnuvalarına katılıyordu.

Teri onu sorguladığında, şu anda veya yakında bir turnuva görünmediğine dair onu ikna etmeye çalışmıştı. Daha önemlisi, henüz kendini hazır hissetmediğini söylüyordu.

Bunun anlamı, Bobby söz konusu Rus oyuncuyla karşılaşmaya hazır değildi.

Teri satranç oyununa ve bu camiaya o kadar yabancıydı ki, onunla nasıl iletişim kuracağını bilemiyordu. Bir şampiyonla evlenmiş olabilirdi ama Bobby iyi bir saç kesiminin temel kurallarından ne kadar anlıyorsa Teri de satrançtan o kadar anlıyordu. Yine de bildiği bir şey vardı; Bobby'nin oynaması gerekiyordu; tıpkı Teri'nin kendi işini yapması gibi.

Telefon çalınca Teri ahizeyi kaldırdı. Bobby telefonun sesini nadiren duyardı, özellikle her zaman yaptığı gibi hamleler üstünde çalışıyorsa. Arayan kız kardeşiydi.

"Bir süredir sesin çıkmadı," dedi Christie. "Her şey yolunda, değil mi?"

"Evet, elbette." İlişkileri dikkate değer biçimde gelişmiş olsa da, Teri'nin endişelerini Christie'yle paylaşmaya niyeti yoktu.

"Bir süre sonra seni ve Bobby'yi akşam yemeğine çağırmam gerektiğini düşündüm, sürekli beni davet etmenize karşılık olarak."

Bu davet Teri'yi hem şaşırtmış hem de memnun etmişti. Aslında Christie'yi ikinci kez davet etmiş olmasının sebebi, James'le aralarında bir gönül ilişkisine teşvik etmekti ama yine onunla bir arada olmaktan keyif almıştı. Yetişkin hayatında ilk kez, gerçekten bir kız kardeşi olduğunu hissediyordu. Christie ve Bobby'nin şoförü arasında başlamasını umduğu ilişkidense bir şey çıkmamıştı.

"Sana yemeğe gelmekten çok mutlu oluruz," dedi Teri. "Bir program yapalım."

"Bobby'ye bebekten söz ettin mi?" diye sordu Christie, neredeyse fısıldayan bir ses tonuyla.

"Yo, yo," diye cevap verdi Teri aynı şekilde. "Elbette bir şeyler getiririm. Bütün yemeği tek başına hazırlamana izin verecek değilim."

"Bobby dinliyor mu?" diye tahminde bulundu kız kardeşi. Belki dinlemiyordu ama Teri işi şansa bırakamazdı. Tam vedalaşacakları sırada, kız kardeşi "Şey, Teri," dedi ve duraksadı. "Dinle, bir anlam çıkarmaya kalkma ama sana bir şey soracağım."

"Elbette."

Christie hâlâ tereddüt eder gibiydi. "James hakkında." Teri olduğu yerde

doğruldu, kocasının bakışlarını yakalayarak başparmağını yukan kaldırdı. Bobby kaşlarını çatıp başını iki yana sallayınca, dudaklarıyla, “Sonra söylerim,” dedi. “Bilmek istediğin nedir?” diye karşılık verdi Teri.

“Şey, sadece biraz bilgi. Çok tuhaf biri. Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?”

Aslında Teri gerçek anlamda hiç sormamıştı. James, James’ ti ve onun geçmişiyle ilgili fazla bir şey bilmiyordu. James meraklı kişisel sorulara cevap vermeyecek kadar ketum görünüyordu. “Bobby’nin yalnızca şoförü değil, aynı zamanda arkadaşı.”

“Bütün gün ne yapıyor? Demek istediğim, Bobby’yi veya seni bir yere götürmesi gerekmediği zamanlarda?” “Şey, bazen alışveriş ederken beni bekliyor, koruma görevi diyebilirsin. Neden soruyorsun?”

“Merak ettim, hepsi bu. İlgilendiğim için filan değil, anlıyor musun?”

“Elbette,” diyen Teri, Christie sırıttığını göremediği için memnundu.

“Aslında, beni son kez eve bıraktığında, bir daha böyle bir şey yapmasını istemediğimi söyledim.”

“Ya!” Bobby bu konuda Teri’ye bir şey söylememişti, muhtemelen James de ona bahsetmemişti.

“Seni üzecek bir şey yapmadı veya söylemedi, değil mi?” diye sordu Teri.

“Merak ettiğin buysa, kötü bir şey yok. Ancak bana uzun saplı kırmızı gül getirdi. İki kez.”

Teri bunun o kadar korkunç bir şey olduğunu düşünmüyordu. “Ne hoş,” diye mırıldandı.

“Neden böyle bir şey yapsın?” diye sordu Christie. Anlaşılan Teri hep haklıydı. James kız kardeşinin cazibesine *kapılmıştı* ve eğer Teri yanılmıyorsa Christie de ondan hoşlanmıştı. Muhtemelen Christie, Bobby’nin Teri’ye ilgi göstermeye başladığı zaman hissettiklerinin aynısını hissediyordu. “Onlara gül konusunu sormamı ister misin?” dedi Teri. “Hayır! Sakın yapma.”

“Tamam.”

“Ondan hoşlanmıyorum.”

Teri kaşlannı kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Adam çok zarif. Beni huzursuz ediyor. Bana sürekli *hanımefendi* diyor. Ne kadar modası geçmiş bir ifade! Ve, ve beni kapıya kadar bırakmakta ısrar ediyor. Sonuncusu hariç,” dedi ve hemen ekledi, “çünkü yapmasına fırsat vermedim.”

“Annesinin İngiliz ve bahasının Amerikalı olduğunu biliyorum." Bobby'den bunu duyduğunu hatırlıyordu.

(’hristie'nin öğrenmek islediği bilgi bıı değil gibiydi.

“Bobby’ye bir şey söylememi ister misin?” diye sordu ’lcri. “James'in sana şoförlük yapmasını istemediğini söyleyeyim mi?"

Kız kardeşi kısaca tereddüt etti, sonra mırıldandı, “Sanırım gerek yok. O kadar önemli değil.”

Kısa süre sonra konuşmaları sona erdi. Telefonu kapadığında feri sırıtarak mutfakta dans etmeye başlamıştı. Bobby de gülümseyerek onu izliyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu.

“İşe yarıyor Bobby! Christie kesinlikle James’in farkına varmış."

“Güzel.”

“James ona gül vermiş.”

Bobby hoşnutsuzca kaşlarını çattı. “Sadece bir tane mi?”

“İnan bana, James’in ihtiyacı olan sadece bir tek güldü. Sadece kız kardeşim korkuyor.”

“Korkuyor mu?"

Teri onun oturduğu yere yürüdü, kucağına oturup kollarını boynuna doladı. “Ben de korkuyordum, unuttun mu?”

“Tek hatırladığım, beni sevmeyeceksin diye ödümün patladığı."

Bobby’nin sözleri Teri’nin içine işlemişti. “Of Bobby, ben seni hep sevdim."

“Sevindim," dedi Bobby kısaca.

Birkaç mutluluk öpücüğünün ardından Teri akşam yemeğini hazırlamak için ayağa kalktı.

Öğürmeye başladığında hamburgerleri tavanın içine daha yeni koymuştu. Pişmeye başlayan etin kokusu bulantıyı öylesine arttırdı ki, Teri kendini alt kattaki konuk tuvaletine zor attı. Evde dört tane tuvalet olduğu için şükrediyordu.

Bobby onu duymuş olmalı ki, hemen koridora çıkmış dışarda Teri’nin kusmasının bitmesini bekliyordu. “Hasta mısın?” diye sordu telaşla.

“İyiyim,” dedi Teri ısrarla.

“Üşüttün mü? Zehirlendin mi? Doktoru arayayım mı?”

“İyiyim,” dedi Teri bir kez daha.

“James’i arıyorum.”

“Bobby, hayır!”

Teri’ye gözlerini diken Bobby kaşlarını iyice çatmıştı.

“Artık tamamen iyi hissediyorum,” diye onu rahatlatmaya çalıştı Teri. “Akşam yemeği birazdan hazır olur ama sakıncası yoksa ben yemeyeceğim.”

Bobby’nin hâlâ gözlerini ondan ayırmadığını gören Teri içini çekti. Hamileliğini saklayarak kocasına büyük haksızlık ediyor ve onu incitiyordu.

“Seninle konuşmam gerek,” diye fısıldadı. Bobby’nin elini tuttu, onu tekrar salona götürüp kanepeye oturttu. Sonra onun kucağına yerleşip başını omzuna yasladı.

Bobby ona sımsıkı sarıldı.

Teri konuya nasıl gireceğini düşünüyordu, sonunda bir çırpıda halletmeye karar verdi. “Hamileyim,” dedi kısaca.

Bir aıı Bobby hiç tepki vermedi ama Teri onun yüzünü görmek için geri yaslandığında yüzündeki muhteşem tebessümü ve göz pınarlarında toplanmaya başlayan yaşları gördü. “Doğum martta/'

Bobby haberi tam kendi üslubuyla karşıladı. “İyi bir anne olacaksın/'

“Öyle olmak istiyorum.”

“Doğum kolay olacak. Kalçaların geniş.”

Teri gözlerini devirdi. “Benim duyduğuma göre, kalça ölçüm ne olursa olsun, o kadar kolay olmayacak. Kaç beden olduğum hakkında konuşmaya *mecbur muyuz?'*

Bobby onu duymazdan geldi. “Ben yanında olacağım.” Alnını Teri'nin alnına yaslayıp güldü. “Bir bebek,” diye mırıldandı. *“Bir bebek"* Teri onu en son ne zaman bu kadar mutlu gördüğünü hatırlamıyordu. Son haftaların gerginliği onu hayli yıpratmıştı ve Teri hamilelik haberinin onu daha da endişelendireceğinden korkuyordu.

Sonra, tıpkı birden gülmeye başlaması gibi aniden durdu. Mutluluğu solmaya başlamış gibiydi. Geçirdiği değişim öylesine çarpıcıydı ki Teri, Bobby’nin yaşadığı paniği ve Rus’un tehdidinden korktuğunu hemen anlamıştı.

“Son zamanlarda bu kadar yorgun olmanın sebebi bebek mi?” diye endişeyle sordu Bobby, “Ve hasta olmanın?”

Teri başıyla onayladı. “Bulantılar yakında geçecek, çoğu kadını yalnızca ilk üç ay bulantı çeker ve benimki neredeyse üç ay olmak üzere. O yüzden beni merak etme. Etmeyeceğine söz ver.”

“Denerim.”

“Mutlu olmanı istiyorum.” Gerçeği görmek için Bobby’ nin gözlerine bakması yeterliydi. Bobby mutluluk sarhoşuydu ama aynı zamanda ödü kopuyordu.

Kapı zili çaldı, Bobby onun gitmesine izin verdi. Teri bir teslimat beklemiyordu, ailesinden ya da arkadaşlarından kimseyi de davet etmemişti. Yine de, Christie’yi görmeye itirazı olmazdı. Veya RacheFı. Kutlama havasındaydı. Bobby’ ye söyleyince hamileliği resmiyet kazanmıştı.

Kapıyı açar açmaz, Teri gözetleme deliğinden bakmamakla hata ettiğini anladı. Karşısında en az on kişi bir araya toplanmış pozisyonunu ayarlamaya çalışıyordu. Flaşlar patlamaya başlayınca Teri gayriihtiyarı kolunu kaldırarak yüzünü kapadı.

“Bobby Polgar’ın eşi misiniz?” diye sordu birisi.

“Siz kimsiniz?” diye bağırdı Teri.

Önüne doğru bir mikrofon uzandı. “Bobby’nin satranç dünyasından neden elini eteğini çektiğini açıklayabilir misiniz?”

“Öyle bir şey yok,” diye haykırdı Teri.

“Son dört aydır, yarışması gereken hiçbir turnuvaya katılmadı,” diye seslendi biri.

“Hiç kimse onu nerede bulacağını bilmiyor,” diye ekledi bir gazeteci.

“Saklanıyor mu?” diye sordu bir diğeri.

Teri’nin gördüğü kadarıyla, 24 saat yayın yapan iki büyük haber kanalı oradaydı. Araçları evin yolunu kapamıştı. “Bobby saklanmıyor.”

“Nerede?” diye sordu bir adam.

Kocası arkasına geldi ve flaşlar tekrar patlamaya başladı. “Bobby!”

“Bobby.”

Her yönden Bobby’nin ismi duyuluyordu. Bobby nazikçe Teri’yi arkasına itti ve muhabir ordusuyla yüz yüz yüze geldi. “Satrancı bıraktınız mı?” diye sordu içlerinden biri. “Söylentiler doğru mu?” Tacınızı Aleksandr Vladimir’e mi bıraktınız?”

Her yönden soru yağmuruna tutulan Bobby’nin hepsine cevap vermesi imkânsızdı, konuşmak istediğini ifade etmek için elini kaldırdı ve kalabalık birden sessizleşti.

“Yorum yok.” Bunu söyledikten sonra geri çekilerek sessizce kapıyı kapadı,

Teri’nin beline sarılıp onu antreden uzaklaştırdı. Ardından, sanki önemsiz bir şey gibi, bütün sakinliğiyle şerifi aradı ve mülküne izinsiz girenler olduğunu rapor etti.

“Bobby,” dedi Teri, kocası tekrar ona döndüğünde. “Bu şekilde devam edemezsin. Er ya da geç oynamak zorundasın.” “Oynayacağım,” diye söz verdi Bobby, “ama hazır olduğum zaman, daha önce değil.”

“Unvanım Vladimir’e kaptırmana göz yummayacağım,” diye üsteledi Teri. “Beni yem olarak kullanmaya çalışıyor. Bu tuzağa düşme.” Ancak, bebek haberini aldıktan sonra korktuğunun başına geldiğini ve Bobby’nin endişelerinin çok daha arttığını biliyordu.

“Sana söz veriyorum,” diyen Bobby, Teri’nin ellerini

tutup dudaklarına götürdü. “Vladimir unvanıma sahip olamayacak. Asla.”

“Birisi basma seni nerede bulacağını haber vermiş,” diye mırıldandı Teri.

“Evet,” diye ona katılan Bobby’nin kaşları çatıldı. “Kim olduğunu biliyorum.”

“Ben de öyle.” Anlamak çok zor değildi. Vladimir, Bobby’ yi satranç masasına oturtmak için elinden geleni yapacaktı.

Yirmi Yedi

“Bu cumartesi oğlumu ziyaret etmek için Cedar Cove’a geleceğim,” dedi Faith, perşembe akşamı Troy’a. Neredeyse her akşam telefonla konuştukları halde, iki haftadır görüşmüyorlardı. Faith, Güney Seattle’daki evini satışa çıkarmıştı ve şimdiden pek çok alıcı görmeye gelmişti. Henüz bir teklif yoktu ama Troy bunun çok yakında olacağını biliyordu.

Faith’in Cedar Cove’a taşınacak olması onu hem heyecanlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu. Bu ilişkiden kızına hâlâ söz etmemişti. Megan’m düşük yapmasının ardından yaşadığı suçluluk duygusuyla Faith’le görüşme hevesi kırılmıştı. Aklı ve mantığı, Faith Te görüşmesinin torununu kaybetmesiyle bir ilgisi olmadığını söylüyordu ama yine de kızı ona ihtiyaç duyduğu anda yanında olmadığı gerçeği aklından çıkmıyordu.

“Ben, ben umuyordum ki,” diye devam etti Faith, “belki kasabaya geldiğimde

görüşebiliriz.”

Troy onu geri çevirmekten nefret ediyor, aynı zamanda

Megan’m ilişkisini öğrenme riskini göze alamıyordu. Yaşananların ardından bunu yapamazdı. “Ofiste çok yoğunluk var.” “Hafta sonunda bile mi?”

Faith’e dürüst davranmalıydı, bunu hak ediyordu. Troy bu kadar zayıf olduğu için kendine kızdı.

“Kızın seni başka bir kadınla görme fikrine dayanamıyor, değil mi?” diye sordu Faith açıkça.

Troy kendini biraz rahatlamış hissetti. Kendisi söyleye-mese de, en azından artık gerçek ortaya çıkmıştı. “Aksini düşüneceği gün gelecek mi bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Neden bana söylemedin?”

“Üzgünüm, söylemeliydim.” İçini çekti. “Megan’m neler hissettiğini sana söylersem, benimle konuşmak istemeyeceğinden korktum.” Troy buna dayanabileceğinden emin değildi. Fa-ith’le sohbetleri gününü aydınlatıyordu; onunla konuşabilmek için bir an önce eve dönmeyi iple çekiyordu. Açıkça konuşamadıkları hiçbir konu yok gibiydi; kızı dışında.

“Seninle konuşmayı özlerim Troy.”

“Öyle mi?” Faith’in hiç düşünmeden bunu söylemesi Troy’u umutlandırmıştı. “Fakat seni böyle iki arada bir derede bırakmam haksızlık. Megan konusunda bir değişiklik olacağına dair söz veremem.”

“Troy, sorun değil. Üzülme. Her şeyi zamana bırak.” Faith’in sesi gayet kendinden emin çıkıyordu... “Cumartesi görüşürüz,” dedi Troy, bir karara vararak. Kızını çok sevse de, bebeğini kaybettiği için çok üzülse de, bu onun kendi hayatıydı.

Aslında, Faith’in kasabada olduğunu bildiği halde Scott Beckvvith’in evinden uzak durabileceğinden emin değildi. Onu görmek için kendine izin verdikten sonra suçluluk azaldı, yerini beklentiye bıraktı. İki gün sonra onunla beraber olabilecekti!

“Sana bir şey ördüm,” dedi Faith. “Cumartesi getiririm.”

“Ne ördün?” Onun böyle bir şey yapması Troy’u heyecanlandırmıştı, içinin baştan ayağa sıcacık olduğunu hissetti.

“Çorap,” diye mırıldandı Faith.

“İki tane mi?”

Faith kıkırdadı. “Evet, şapşal.”

“Ayaklarım kocaman.”

“Bunu gayet iyi hatırlıyorum,” dedi Faith, Troy’u güldüren alaycı bir tonda. “Şu lise dansları. Sürüklemekten paralanmış zavallı pabuçlarım.”

Troy’un anılarında, cuma akşamları Cedar Cove Lisesi’ nde düzenlenen danslı partiler ve ikisinin özellikle sevdiği şarkılar canlandı.

“Oğlumu ve ailesini akşam yemeğine götüreceğim,” dedi Faith. “D D’s on the Cove’da olacağız. Bize katılmak ister misin?”

Troy bu daveti düşündü ama sonra geri çevirmeye karar verdi. Faith Te baş başa görüşmek başka, bunu gözler önüne sermek başka bir şeydi. Megan kısa süre sonra durumu öğrenecekti ve Troy bunu kendisinden duymasını isterdi, dedikoducu bir işgüzardan değil.

“Gelmesem daha iyi. Seni saat sekizde oğlunun evinden

alsam uygun mu? Sana yeterince zaman tanımış olur muyum?” Troy onu nereye götüreceğini çoktan biliyordu ama bunu söylemeyi cumartesi akşamına bırakmıştı. Faith için bir sürprizi vardı.

“İyi olur. Nereye gideceğiz?” diye sordu.

“Görürsün.”

Telefonu kapadığında oldukça keyifliydi. Hemen ardından araba anahtarlarına uzandı ve kapıdan dışarı yöneldi.

Mezarlığa gidiyordu. Sandy’nin cenazesinden beri oraya sadece bir kez gitmişti ama onu düşünmediğinden değil. Düşünüyordu, hem de her gün. Birlikte

geçirdikleri onca yıldan sonra Sandy artık onun bir parçası olmuştu. Her zaman da öyle kalacaktı. Troy bunu kızma nasıl açıklayacağını, Faith ya da bir başka kadınla ilişkisinin Sandy'ye olan aşkını zerre kadar azaltmayacağını nasıl anlatacağını bilmek istiyordu. Kızının onu dinleyeceğinden emin değildi. Dinlemek *isteyeceğinden* emin değildi.

Arabasını park edip mezarlığa giden nemli yeşil çayırda yürümeye başladı. Mezarın başındaki gösterişli karanfiller Megan'm kısa süre önce burada olduğunu gösteriyordu. Troy onun buraya sık sık, haftada birkaç kez geldiğinden kuşkulandı.

Dakikalar boyunca hiçbir şey yapmadan mezar taşma baktı. Sandy'yle konuşup ona Faith'ten söz etmek istiyordu ama karısı orada değildi. *Gerçek* Sandy, âşık olduğu kadın orada değildi. Megan gibi, Troy da onu cennete gittiğine, sonunda hastalıktan ve ağrılarından kurtulduğuna inanıyordu. Başka türlü olamazdı.

Bunu düşününce, ona söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti, tek gerçek başka bir kadını öpmüş olmasıydı. Onu şaşırtan, Faith *le beraber olduğu için kendini bu kadar iyi hissetmesiydi. Yüreğinde, Sandy'nin bunu onayladığını hissediyordu. Megan bunu hoş görmekte zorluk çekebilirdi ama Sandy'nin itiraz edeceğini sanmıyordu. Daha ötesi, mutluluğu yaşaması adına her şansı kullanması için Troy'u yüreklendirirdi.

Mermer mezar taşı yeni ve cilalıydı. Eğildi, kazınmış harflerin üstünde parmağını gezdirdi. *Sandra Marie Davis.* Bu kadarı, onu anlatmak için çok yetersizdi. MS'le mücadele ettiği onca yıl boyunca, bir kere bile sızlanmamıştı. Talihine kahredip Tanrı'yı sorgulamamıştı. Troy çok özel bir kadınla evlenmiş ve bunu bir an bile unutmamıştı. Ne Sandy hayattayken ne de şimdi.

Troy parmaklarını dudaklarına götürdü, sonra mezar taşma dokundu ve ardından yavaş adımlarla arabasına döndü. Boş eve dönmekten hâlâ hoşlanmıyordu, kızını ve damadını ziyaret etmeye karar verdi.

Megan kapıyı açar açmaz babasının kollarına atıldı. "Baba, seni görmek harika."

Kızının birkaç hafta öncesine kıyasla çok daha iyi göründüğünü düşünen Troy onu kucakladı.

"En son ne zaman uğradığını hatırlamıyorum bile," diyen Megan'ın sesindeki sitemi anlamaması mümkün değildi.

Troy, kendisini oradan uzak tutan şeyin ne olduğunu biliyordu. *Suçluluk duygusu.* Bunun olmasına izin verdiği için üzgündü.

Kızı da tıpkı annesi gibi konukseverdi. Troy'u hemen salona sürükleyerek ona tam sevdiği gibi bol şekerli ve kremalı kahve getirdi, ardından itiraz etmesine bile fırsat vermeden ona bir dilim cevizli pasta kesti.

"Craig ve ben bu hafta sonu okyanusa gidiyoruz," dedi Megan, kendisine ve kocasına hazırladığı pasta tabaklarını taşırken.

Craig ona teşekkür etti, Megan yanma oturdu. "İkimizin de bir hafta sonu kaçamağına ihtiyacı olduğunu düşündüm," diye açıkladı damadı. "O yüzden Cannon Sahili'nde rezervasyon yaptırdım."

"Bu harika bir fikir." Troy muhtemelen gereğinden fazla coşkulu davranmıştı. Kızının tatil için uzaklaşması sadece Megan'a iyi gelmeyecekti, Faith'in ziyareti sırasında Troy özgür davranabilecekti. Tamam, kendi hayatını yaşıyor olabilirdi ama Troy, Megan'ı incitmek istemezdi ve aynı zamanda Faith'i görmek istiyordu. Kendisini bir an için cezası ertelenmiş gibi hissetti.

Ayrılmadan önce, Megan ve Craig'in kalacağı otelin adını not etti, eve döner dönmez odalan için şampanya siparişi verdi. Romantik bir hafta sonu tam kızının ihtiyacı olan şeydi ve kendisinin.

Cumartesi akşamı Troy saat beşte giyinmişti. Tıraş oldu, saçını taradı, sonra yaklaşık üç saat boyunca gözünü saatten ayırmadı. Zaman geçirmek için TV kanallarını tarıyor, odanın içinde volta atıyordu. Saat tam sekizde Scott Beckvvith'in Gülağacı Sokağı'na çok yakın olan evinin önüne park etti.

Tam arabadan iniyordu ki, Faith tel kapıyı açtı ve onu selamlamak üzere dışarı çıktı. Oğlu Scott yanındaydı ve ikisi kısaca sohbet ettiler. Troy onu daha önce çevrede görmüştü ama Faith'in oğlu olduğunu bilmiyordu.

Kısa tanışmanın ardından Faith, Troy'u Scott'la baş başa bırakarak çantasını almak üzere içeri girdi. Troy bütün dikkatini verse de, Scott'un kendisinden hoşlanmadığına ya da onaylamadığına dair bir hisse kapılmadı. Bu anlamda Megan'a hiç benzemiyordu.

Birkaç dakika sonra Faith'le birlikte arabaya yürüyorlardı. Faith uzun kollu, sade bir yeşil elbise giymiş, omuzlarına dantel bir şal atmıştı. Güzelliği neredeyse

Troy’un nefesini kesecekti.

“Görünüşün,” -doğru sözcüğü bulmakta zorluk çekiyordu- “inanılmaz,” diye tamamlarken sesinin dili tutulmuş bir sersem gibi çıktığından emindi. Faith’in yanındayken kendisine sürekli sorumluluk sahibi bir yetişkin olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordu.

“Sen de öyle,” dedi Faith hafif bir kahkahayla. “İşte çorapların burada.”

“Onları her gün giyeceğim.” Böylece, sanki hatırlatıl-maya ihtiyacı varmış gibi, çoraplar ona Faith’i hatırlatacaktı.

Lisedeyken yaptığı gibi -ve Sandy için yaptığı gibi— Faith’e arabanın kapışım açtı. Babası ona daha küçük yaşlardan itibaren görgü kurallarını öğretmeye başlamış ve Troy, hayatı boyunca bu kurallarla iç içe yaşamıştı.

Arabaya biner binmez Faith sordu, “Nereye gittiğimizi söylemeye hazır mısın?”

“Birazdan öğrenirsin.”

“Tamam,” diyen Faith ona gülümsedi.

Gergin elleriyle direksiyonu kavrayan Troy marşa bastı. Onu hemen oracıkta öpmek istiyordu ama kendine engel oldu. Oğlunun evinin önünde olacak iş değildi! Üstelik Me-gan’m bunu *duyma* ihtimali varken...

Arka sokaklarda on dakikalık yolculuğun ardından, Faith gittikleri yeri tahmin eder gibi oldu. “Troy?”

“Evet?”

“Düşündüğüm yere gitmiyorsun, değil mi?”

Troy, Briar Patch Hill’e uzanan virajlı yola saptı. Yan gözle baktığında Faith’in gittikleri yeri anladığını görebiliyordu. “Troy! Burası öpüşüp koklaşmaya kaçtığımız yer.” “Bakıyorum hatırlıyorsun,” dedi Troy yumuşak bir sesle. Faith’in pembeleşmeye başlayan yanaklarının tadını çıkarıyordu.

“Deniz Feneri en güzel buradan görünür,” dedi Faith boğuk bir sesle. “Buraya kimsenin ev yapmamış olmasına şaşıyorum.”

“Burası devlet arazisi.”

“Buraya kaç kız daha getirdiğini merak ediyorum,” dedi dalga geçen bir sertlikle.

“Hiç.” Bu doğruydu. Sandy’yi bile getirmemişti. “Sadece sen. Başkası asla.”

“Buraya ilk park edişimizi hatırlıyor musun?”

Troy hiç unutmamıştı. Babası arabayı almasına izin vermişti. Faith Te birlikte bir basketbol maçına gitmiş, oradan

okulun dans partisine katılmışlardı. Yarı yolda, hazır arabayı almışken, Troy biraz gezmeyi önermiş ve Faith kabul etmişti. Körfeze bakan sarp kayalığa park etmişlerdi.

Bununla beraber, Troy manzarayla ilgili bir tek ayrıntı bile hatırlamıyordu; hatırladığı tek şey Faith’i öpüşüydü. Ona sarılışı... Daha sonra aynı yere defalarca gelmiş, başka birçok çift aynı şeyi iddia etse de, oranın kendilerine ait olduğunu ilan etmişlerdi.

“Akimdan neler geçiyor Troy Davis?” diye dalga geçti Faith. Troy arabayı park edip motoru susturdu. Artık hava kararmış ve körfezin parlak ışıklan suyun üstünde dans etmeye başlamıştı.

“Güzel manzara, değil mi?”

“Hem de çok,” diye fısıldadı Faith.

Troy, kolunu onun koltuğunun arkasına doğru uzattı.

“Hatırladığım kadarıyla, buraya son gelişimizde yatar koltuklar ve aramızda konsol yoktu,” dedi Faith.

“Bunu telafi edebiliriz,” diyen Troy ona doğru uzandı. Faith de Troy’a yaklaştı ve dudaklan birleşti. Biraz beceriksizce olsa da Troy kollarıyla onu sardı, Faith daha da sokuldu. Bu öpücükte Troy’un beklediği, istediği her şey vardı.

Ayrıldıklarında Faith’in başı Troy’un omzundaydı. Troy bu pozisyonda kesinlikle çok rahatsızdı ama umurunda değildi. Faith kollanndaydı. Bir kez

daha.

“Sanırım sadece deneyimleri pekiştirdik,” diye fısıldadı.

Faith bir tebessümle karşılık verdi. “Doğru söze ne denir.”

Dürtüye daha fazla karşı koyamayan Troy onu tekrar öptü. Öpüşmeleri bittiğinde ikisi de güçlükle nefes alıyordu.

“Sutyenini burada çıkarmıştım, hatırlıyor musun?”

“Aşkolsun Troy.” Bunu hatırlattığı için telaşlanmış gibiydi. Geriye dönüp baktığında, her şey tam bir komediydi. Troy, kadınların iç çamaşırlarıyla ilgili her şeyi bilirmiş ha-valarmdaydı. Ne yazık ki sutyenin kopçası arkada değil, öndeydi ve onun şaşkın çabalan karşısında haline acıyan Faith, sonunda yardım etmek zorunda kalmıştı. Troy utancından yerin dibine geçse de, sonuç çabasına değerdi.

“Tabii ki hatırlıyorsun.” Troy da hatırlıyordu, bütün ayrıntısıyla.

“Yine aynı tekniği denemeni önermem,” dedi Faith.

“Ya?” Zaten niyeti yoktu ama hatırlamak bile eğlenceliydi.

“Artık takviyeli sutyen kullanıyorum ve gençliğimde-kilere kıyasla çok daha karmaşıklar.”

“Tann yardımcım olsun.” Troy anlamak için ona dokunmaktan kendini alamadı, tekrar öpüşmeye başladılar.

Birden arkalannda kırmızı-mavi bir tepe ışığı belirdi.

Faith hemen ondan uzaklaşarak elbisesinin önünü düzeltmeye başladı. “Aman Tanrım. Aman Tanrım.” Sesi yine on yedi yaşındaki gibi çıkıyordu.

Troy sakinleşmek için derin bir soluk alıp arabadan dışarı çıktı.

Genç memurun anında benzi sarardı. “Şerif Davis.”

“Burada her şey kontrol altında Payne.”

“Evet efendim. Ü-üzgünüm efendim.” Neredeyse dili tutulan delikanlının kaçıp uzaklaşmak istediği açıktı.

“Sorun yok. İşini yapıyorsun.”

“Teşekkürler efendim.” Devriye memuru bütün hızıyla aracına döndü ve saniyeler içinde uzaklaşıp yok oldu.

Arabanın kapısını açan Troy yerine geri döndü. Faith ona baktı ve ikisi birden kıkırdayarak gülmeye başladılar.

4

Yirmi Sekiz

Maryellen Bowman o kadar heyecanlıydı ki yerinde duramıyordu. O gün öğleden sonra gelen iki telefonun ikisi de iyi haberdi.

Katie, elinde bir kitapla yanında oturmuş kardeşine masal okur gibi yaparken Justine, Drake'i emziriyor ve bir yandan Jon'm fotoğrafçılık kariyerinin geleceğine kafayı yoruyordu.

Sadece iki hafta önce moralini bozan bir haber almıştı. Liman Caddesi Sanat Galerisi'nin sahipleri kapılarını kesinlikle kapatma karan almışlardı. Maryellen, galerinin yöneticisi olarak ve müşteri tabanı oluşturup yerel sanatçılarla iyi ilişkiler kurmaya çabalayarak geçirdiği yıllann boşa gittiğini hissediyordu. Anlaşılan kendisi işi bıraktıktan sonra, satışlar galeriyi finanse edemeyecek kadar düşmüştü. Maryellen'm görevini üstlenen Lois Habbersmith kendini berbat hissediyor ve suçu üstleniyordu. İdari konumda hiç rahat olamamıştı ve müşterilerle de sanatçılarla da ilişkisinin Maryellen kadar iyi olmadığını itiraf ediyordu.

Maryellen yaz boyunca satışların artacağını umuyordu ama bu umudu boşa çıkmıştı. Onun sıkıntısını hisseden Jon yarızamanlı işine geri dönmesini önermişti. Bunu galeri sahipleri de istiyordu.

Maryellen bir süre bunu düşünmüş ama sonunda yapamayacağına karar vermişti. Yeni ayaklanan ve yeni doğan iki bebekle mümkün değildi; ailesinin önceliği vardı. Bunu Jon'a söylediğinde onun gözlerindeki rahatlamayı görmüştü; yine de Maıyellen işine geri dönmek isterse bu kararına saygı duyacaktı. Neyse ki Jon kendisiyle aynı fikirdeydi, bazı fedakârlıklar gerektirse de aile her şeyden önce geliyordu.

İlk telefon, annesinin en yakın arkadaşının ağabeyinden gelmişti. Will, Liman Caddesi Sanat Galerisi'ni satın almayı düşünüyordu ve o gün öğleden sonra bu konuyu ona danışmak istediğini söylemişti. Maryellen önce biraz tedirgin olmuştu; sonuçta Will, annesi ile Cliff'in arasına girmek isteyen adamdı; ama eğer galeriyi satın alırsa Cedar Cove için olumlu yönde büyük değişiklik olurdu ve bu ihtimal Maryellen'ı heyecanlandırıyordu. O yüzden, galeride kesinlikle çalışamayacağını belirtmiş ama doğal olarak görüşmeyi kabul etmişti.

İkinci heyecan verici telefon bir saat sonrasında gelmiş, sanat ajansı, Marc

Albright'la on dakikalık görüşmenin ardından Jon'm maddi geleceği birden değişmişti. Marc, Jon'ın eserlerini temsil etmek istiyordu. Söylediğine göre, fırsatların sınırı yoktu. Maryellen sayısız sanat ajansım araştırmış ve onlara Jon'ın en beğenilen eserlerinden örnekler yollamıştı. Bu çabalar sonuç getirmişti.

Artık Jon bütün zamanını fotoğrafçılığa ayırabilirdi. Drake'e hamile olduğu süre boyunca okullar için vesikalık fotoğraf bile çekmişti. Hiç şikâyet etmese de Maryellen onun bu işten ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Faturaları ödeyebilmek için elinden gelen her işi yapmıştı.

Maryellen'm en büyük korkusu bu işin Jon'ın fotoğraf aşkını öldürmesiydi. Deniz Feneri yanmadan önce, Jon'ın aşçılıktan gelen kazancı bütçeye katkıda bulunuyordu. Yangınla birlikte bu işten de olmuştu. Restorandan düzenli ve oldukça iyi bir geliri vardı, o yüzden çok hızla maddi sıkıntıya düşmüşlerdi.

Yine de, yangın farklı bir biçimde işlerine yaramıştı.

Kundaklama olayı yaşanmasa, Jon ve ailesi arasındaki buzlar asla kmlmayabilirdi. Yangın olmasa, şef olarak işinden memnun olan Jon, fotoğrafçılığı yan iş olarak görmeye devam edebilirdi.

Oysa Jon, kameranın arkasında yaşam buluyordu. Yağmur ormanı fotoğrafları öylesine canlıydı ki, bunları görenler uzanıp baskıya dokunduklarında parmaklarının ıslanacağını hissettiklerini söylüyorlardı.

Maryellen'la flört etmeye başlayıncaya kadar Jon fazla insan fotoğrafı çekmiyordu; ama Katie'nin ve ardından Dra-ke'in doğumuyla birlikte binlerce aile fotoğrafı çekmişti. Maryellen, Jon'ın onun fotoğraflarını çekmesinden başlangıçta utanıyordu ama tarafsız gözle baktığında, o fotoğraflarda diğer insanların gördüklerini görmüştü: Bir adamın bir kadına olan sevgisi. Bir annenin çocuğuna olan sevgisi. Yine de Maryellen'ın en beğendiği fotoğraf Jon'ın babasının kollarındaki bebekten gözlerini alamadığı fotoğraftı. Joseph'in kırışık yüzü, bebeğin pürüzsüz yumuşak çizgileriyle öylesine uyumlu yan yana gelmişti ki, Maryellen her görüşte ağlamak istiyordu.

Fakat Jon'm en üstün olduğu alan manzaraydı. En iyi bilinen eserlerinden biri, Puget Sound'un mavi-yeşil denizi üstünde görkemli bir biçimde daireler çizen kartalın fotoğrafıydı. Bir diğeri ise, arka planda Rainier Dağı'nın göründüğü bir feribot geçişiydi. Liman Caddesi Sanat Galerisi gibi, Seattle'da bir sanat galerisi

de Jon’m çalışmalarını düzenli olarak satıyordu ama ne yazık ki bu satışlardan gelen para henüz fotoğrafçılıkla aileyi geçindirecek düzeyde değildi. İşte şimdi, bu durum değişmek üzereydi.

Drake’in doğumundan kısa süre sonra Jon başka bir yerde, Gig Limanı’ndaki Anthony’s Home Port’ta aşçı olarak işe başlamıştı. Böylece vesikalık fotoğrafçılığından kurtulabilecekti ama çalışma saatleri sorun yaratıyordu. Akşam vardiyasında olduğundan, çoğu gece Maryellen, çocuklarla birlikte yalnız kalıyordu ama sabahlarını Katie ve Drake’e ayırabilmesi işin olumlu yanıydı. Maryellen, çocuklarına verdiği değeri gördükçe onu daha da seviyordu.

Bir araba kapısının kapandığını duyunca uyuyakalan Drake’i hafifçe omzundan kaydırdı ve ön kapıya doğru yöneldi. Arabadan inen adamı tanımıyordu, Will Jefferson olmalıydı. Olabildiğince çabuk salonu toparladı; fincanları, oyuncakları, kitapları ve dergileri bir çırpıda mutfağa taşıdı.

Ona yardım etmeye çalışan Katie, ayağına dolanmaktan başka işe yaramıyordu.

Kapı çalındı, neredeyse soluk soluğa kalan Maryellen yavaşça açtı.

“Maryellen Bowman?” diye sordu adam.

Başıyla onaylayan Maryellen, az kalsın ayağına dolanan Katie’yi eziyordu. “Katie,” diye çıkıştı, küçük kızı önünden uzaklaştırarak. “Durduğun yere dikkat et.” Bu azann bir etkisi olmadı; Katie, kollannı Maryellen’ın bacağına dolayıp annesinin üstüne tırmanmaya başladı.

“Will Jefferson olmalısınız,” dedi, bacağından sarkan çocuğu görmezden gelerek.

“Benim.” Will, sonunda kenara çekilen Katie’ye gülümsedi ve içeri girdi.

Çevreye onun gözlerinden bakan Maryellen özür dileme ihtiyacı hissetti. “Lütfen dağınıklığın kusuruna bakmayın, gördüğünüz gibi işim başımdan aşkın.”

“Anlıyorum. Hiç önemi yok.”

Kanepeye oturdular, Maryellen’ın bir şeyler ikram etme teklifini Will reddetti. İyi ki de öyle yaptı; çünkü evde elma suyu ve bebe bisküvisinden başka bir şey yoktu.

Hal hatır faslından sonra Will bir kalem ve not defteri çıkararak bir dizi ayrıntılı, akıllıca soru sordu ve Maryellen bu soruların hepsine elinden geldiğince cevap verdi. Onun galeri, yerel sanatçılar ve Maryellen'ın yönetici olduğu dönemdeki satışlarla ilgili sorularına göre değerlendirecek olursa, galeriyi satın alması durumunda Will Jefferson'ın mü-

kemmel iş yapacağını düşünüyordu. Jon'ın eserlerini hararetle övmesi de WilPi biraz daha sempatik kılmıştı.

"Umarım bunu ciddi olarak düşünürsünüz," dedi Maryellen, sorular bittiğinde. "Galeri uzun süredir bu camianın bir parçası. Kapanacağı için herkes çok üzgün."

Will notlarını gözden geçirdi. "Muhasebecim dahil birkaç kişiye daha danıştıktan sonra galeri sahipleriyle görüşecek ve bir anlaşmaya varıp varamayacağımıza bakacağım. Burası gerçekten bulmayı umduğum fırsat gibi görünüyor."
"Galerinin eski haline döndüğünü görmek harika olur," dedi Maryellen özlemle.

Will gitmeye hazırlanırken Maryellen başka bir araba kapısının kapandığını duydu. Günlerdir ziyaretçisi yoktu ve aynı gün içinde iki konuk beklenmedik bir durumdu.

"Gitsem iyi olacak," dedi, ayağa kalkan Will. Tekrar Ka-tie'ye gülümsedi, kız çığlık atarak yüzünü kanepeye gömdü.

Başını iki yana sallayan Maryellen, Will'i kapıya uğurlarken üvey babası Cliff Harding'in kamyonetinden indiğini gördü. Göz göze geldiler ve Maryellen, Will Jefferson'la annesi arasında olanlar hakkında duyduklarını hatırladı. Şimdi iki adam karşı karşıya geleceklerdi. *Kendi* bahçesinde.

Ne yapacağım bilemeyen Maryellen kapıyı kapadı ve izlemek için pencereye yöneldi. Başlangıçta iki adam aralarındaki mesafeyi korudular. Cliff'in omuzlarını dikleştirmesinden Maryellen onun gerildiğini söyleyebilirdi ama kısa süre sonra omuzları gevşedi ve iki adam birbirlerine yaklaşarak tokalaştılar. Maryellen şaşkınlık içinde onların gülümsediğini gördü.

Önce Will ayrıldı, ardından Cliff elinde Kelly'nin Dra-ke'e gönderdiği giysileri koyduğu koliyle eve yöneldi. Cliff kalamayacağını söyledi, Maryellen ona Will Jefferson'la ilgili bir şey sormadı. Aralarında her ne geçtiyse onları ilgilendirdiğini düşünüyordu.

O akşam, annesi dahil pek çok kişi telefon etti ama Maryellen heyecan verici haberle ilgili hiç açık vermedi. Jon'la konuşmadan başkasına söylemek doğru gelmiyordu, o yüzden kocası eve gelinceye kadar bekleyecekti. Maryellen ona telefonla haber vermek istememişti; restoranda çok yoğun olduğunu biliyordu, ayrıca Marc Albright'tan söz ettiğinde yüzünü görmek istiyordu. Çocukların ikisi de uyuduğunda, Jon'la konuşmayı dört gözle bekleyerek salonda volta atmaya başladı.

Sonunda Jon eve geldiğinde saat on biri geçiyordu. Genelde o saatte Maryellen yatakta olurdu, o yüzden Jon biraz şaşırmış gibiydi. Yorgundu ama Maryellen'ı görünce gülümsedi. "Bu zevki neye borçluyum?" diye mırıldandı. Maryellen hiç tereddüt etmeden ona doğru koştu ve kocasına sımsıkı sarıldı. "Jon, o kadar güzel haberlerim var ki, uyuyamadım."

"Liman Caddesi Sanat Galerisi'ne bir alıcı çıktığına dair söylentiler var. Bu olabilir mi?"

Maryellen başıyla onayladı. "Will Jefferson büyük ihtimalle orayı satın alacak. Oradaki mevcut sorunlar ve muhtemel çözümleri hakkında fikrimi almak için bugün bana uğradı. Çok bilgili görünüyor."

k"Bu harika;'

"Başka haberlerim de var."

Jon biraz şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Seninle ilgili."

"Benimle mi?"

"Evet." Maryellen onu salona götürdü, Jon yeni yıkanarak istiflenmiş havlularla bebek giysileri dolu çamaşır sepetinin arasına oturdu. Maryellen ayaktaydı. "Şu kanepede uzanarak geçirdiğim onca haftayı hatırlıyor musun?" Her ne kadar sorsa da, ikisinin de yatağa çakılı geçirmek zorunda kaldığı aylan unutması imkânsızdı.

"Bu şaşırtmaca bir soru, değil mi?"

"Hayır, retorik bir soru. İlk birkaç haftayı, ben hiçbir şey yapamazken sen canın

çıkıncaya kadar çalıştığın için üzülerek geçirdim.”

“Maryellen,” dedi Jon, onun ellerine uzanarak. “Hepsi geçmişte kaldı.”

“Evet, biliyorum ve hemen asıl konuya geçeceğime söz veriyorum. Biraz sabret, olmaz mı?”

“Elbette.”

Jon şaşkındı ama Maryellen bütün öyküyü tadına vara vara aktarmak istiyordu.

“Sonra,” diye devam etti, “tercihlerin farklı olmasına rağmen, ebeveyninin bize yardım etmesini kabul ettin.” “Evet, ama...”

“Lütfen, bırak bitireyim.” Onun sözünü kesmek istemiyordu ama haberi bir an önce vermek için sabırsızlanıyordu.

“Senin için ne kadar zor bir karardı biliyorum Jon.” Jon bunu Maryellen, Katie ve bebek için yapmıştı ve ona neye mal olduğunu unutmak mümkün değildi.

“Bir dakika,” dedi Jon. “Devam etmeden önce araya girmek zorundayım. Beni mükemmel bir kahraman olarak görmeni istemiyorum. Unuttuysan hatırlatayım, bunu yapmaktan hiç hoşnut değildim.”

“Biliyorum, bu sadece sana daha fazla *hayran* olmamı sağlıyor.” Maryellen ona gülümsedi, göz pınarlarında yaşlar birikmeye başlamıştı. “Her neyse, ailen buradayken bütün zamanımı sana bir ajans aramakla geçiriyordum.”

Jon gözlerini ona dikti. “Konu nasıl oldu da ailemden senin ajans aramana geldi?”

“İşte tam *öyle* oldu,” dedi Maryellen çabucak. “Baban ve Ellen olmasa, bütün zamanımı bilgisayar başında ya da telefonda geçiremezdim.”

“Benimle bir ajansın ilgilendiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Maryellen başıyla onayladı. “Daha fazlası.”

“Kim?”

“Adı Marc Albright ve şimdiden iki fotoğrafının kesin olmayan nitelikte satışını

yaptı.”

“Şimdiden mi? Peki anlaşma koşulları?”

“Sınırlı kullanım hakkı ve Jon, of Jon, para inanılmaz.” Maryellen rakamı söylediğinde Jon’m kaşları kuşkuyla yukarı kalktı.

“Sınırlı kullanım mı?” diye sordu. “Nasıl yani?”

“Bir tanesi açık hava kıyafetleri satan bir zincirin reklam fotoğrafı olarak seçildi, diğeri ise bir yazarın kitapçılara ve dağıtımcılara yollanacak olan tanıtım kitinde kullanılacak.”

“Hangi kareler?” diye soran Jon, tıpkı Maryellen gibi meraklanmaya başlamıştı. Maryellen onları hazırlamıştı ve bakması için iki fotoğrafı çıkardı.

Jon fotoğraflara baktı, bakışlarından büyük bir şok yaşadığı belliydi; gerçeği daha yeni kavnyormuş gibi bir hali vardı.

“Bir gün senin menajerliğini yapmamdan söz ederdik, hatırlıyor musun?” diye sordu.

Jon başıyla onayladı.

“Evet, sevgili kocacığım, işte o gün geldi çattı.”

Jon sırıttı. “Bu inanılmaz Maryellen.” Ayağa kalktı, ona sarıldı ve duşa ihtiyacı olduğunu söyledi.

Duş mu? Jon yukan çıkıp duş mu almak istiyordu? Maryellen kariyerinin en büyük haberini vermişti ve tek düşüncesi duş muydu?

Maryellen hayal kırıklığını belli etmedi. Kocasını bunca yıldır tanıyordu; bu haberi kendi yöntemiyle sindirmeye çalışacaktı.

Jon duştan çıktığında Maryellen yatmıştı. Drake birazdan uyanırdı. Bir an onu hemen uyandırıp emzirmeyi ve sonra deliksiz uyumayı düşündü ama bu alışkanlık haline getirmek istediği bir şey değildi.

Perdesiz pencereden içeri ay ışığı süzülüyordu. Yatak örtüsünün altına süzülen

Jon, başucu lambasını söndürdü. “Seni doğru duydum, değil mi? Bir ajansım var?”

“Ülkenin en önde gelen ajanslarından biri.” Gülümsedi. “Dersimi iyi çalıştım, anlarsın ya.”

Jon onun saçlarını kaldırıp boynuna bir öpücük kondurdu. Öpücük sona erdiğinde Maryellen sırtüstü uzandı ve Jon’ın bir dirseğine yaslanmış onu süzdüğünü gördü. “Yarın sabah seninle konuşmak istiyor,” dedi.

“Ve sen bunu şimdi mi söylüyorsun?”

Maryellen sırıtarak kollarını onun boynuna doladı. “Hâlâ heyecan duymuyor musun?”

“Giderek.”

“Duymalısın Jon.”

“İşlerimi beğeniyor mu?”

Maryellen kahkahalarla gülmek istedi. “Senin dâhi olduğunu düşünüyor. Ve öylesin.”

Jon karşılık olarak onun dudaklarına uzandı. Öpücükleri mutluluklarına kanştı ve Jon çok geçmeden Maryellen’ın geceliğini sıyırdı. Karısının üstüne çıktığında Maryellen iç geçirdi ve onu almak için belini kaldırdı. Onlar eski âşıktılar, sıcacık ve sevgi dolu öpücüklerle birbirlerine kenetlendiler.

“Eve döndüğümde, ayakta uyuyakalacağımı sanıyordum,” dedi Jon. “Öylesine yorgundum. Oysa şimdi öyle heyecanlıyım ki, *uyuyabileceğimden* emin değilim.”

“Ben de öyle.” Maryellen kıkır kıkır gülmek istiyordu. “Herkese anlatmak için sabırsızlanıyorum. Bu akşam annem ve Rachel aradı, ikisine de tek kelime etmedim.” Annesi nikâh töreni yüzünden neredeyse bunalıma girmişti; aslında Maryellen sosyal bir etkinlik yüzünden onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemişti. Cliff ve Will Jefferson’la ilgili bir şeyler söylemek istedi ama vazgeçti. Her şey çok karmaşıktı ve bu işe karışmak ya da burnunu sokmak istemiyordu.

“Eh, artık onlara söyleyebilirsin,” dedi Jon uykulu bir sesle.

Maryellen başıyla onayladı. Aslında, bütün dünyaya duyurmak istiyordu. Kocasına sarılan Maryellen mırıldandı, “Rachel’la uzun uzun konuştuk.”

Jon anlaşılmaz bir ses çıkardı, uyumak üzere olduğu açıktı.

“Korkarım onu kaybedeceğim,” dedi Maryellen.

“Ne demek istiyorsun?” diye geveledi Jon.

“Şu tayin olan denizci yüzünden. Onu çok özlüyor.”

“Bu güzel bir şey.”

Öyle değildi ama Maryellen açıklamaya gerek duymadı; çünkü Jon şu anda daha çok uyumakla ilgileniyordu. “Âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?” diye takılmadan duramadı.

“Elbette.”

Maryellen onun gülümsediğine bahse girebilirdi. “Pek çok faydası var.” Maryellen onun çenesini öptü. “Sanırım Califomia’ya taşınacak.”

“Kim?”

“Rachel.”

“Of, evet. Şu arkadaşın...” Cevabını hafif bir horultu izledi. Maryellen birkaç dakika Jon’m derin ve düzenli soluk alışını dinledi. Çok çalışıyordu ve uzun, gerilimli bir vardiya boyunca hep ayaktaydı. Fakat bu değişmek üzereydi; yakında fotoğrafları evi geçindirecek kadar para getirecekti.

Maryellen huzur içinde gözlerini kapadı. Tam uykuya dalmak üzereydi ki acıkan Drake’in feryadıyla gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Tamam, tamam,” diye fısıldayarak yataktan çıktı. Jon’ın menajerliğini üstlenmiş olabilirdi, ama şu andaki işi annelikti. Bunu hatırladığından emin olmak için Drake bir kez daha çığlık attı.

it*

Yirmi Dokuz

Tören günü *nihayet* gelip çatmıştı. Hazırlıklar ve bütün ayrıntılarla ilgilenme çabası, her iki evliliğinde de Grace'i fazlasıyla sinirli biri yapmıştı. Liseden mezun olur olmaz Dan Sherman'la yaptığı ilk evlilik büyük bir olaydı. Olivia Jefferson başnedimesi olurken yanında üç nedime daha vardı. Ebeveyni, bazılarını Grace'in bir daha hiç görmediği kalabalık bir aile ve arkadaş grubu davet etmişlerdi.

Grace zaten Maryellen'a dört aylık hamile olduğundan, geleneksel beyaz gelinlik giymek ikiyüzlülükten başka bir şey olmayacaktı ama hamileliği gizli tutmak isteyen annesi ısrar etmişti. Dikkatli bakışlardan kaçmayacağından şüphe etse de, Grace bu isteğe boyun eğmişti.

Yine de, mutlu bir gelindi. Geriye dönüp baktığında, aşk ya da hayat hakkında bir şey bilmediğini görmesine karşın Dan'i seviyor, acımasız gerçeklerin çok geçmeden yüzünü göstereceğini bilmiyordu. Karısını ve çocuğunu geçindirme çabasındaki Dan, orduya yazılmış ve Vietnam'a gönderil-

mişti. Grace'i doğmamış çocuğuyla birlikte geride bırakan Dan, Güneydoğu Asya'nın balta girmemiş ormanlarında sonsuza kadar değişmiş, sevdiği ve evlendiği adam yerine hiç tanımadığı bir Dan Sherman eve dönmüştü.

İkinci evliliğini ise kaçarak gerçekleştirmişlerdi.

Bu ani evlilik, şu ya da bu sebepten herkesi üzmüştü. En çok Olivia'nın gücenmesi ise şaşırtıcı değildi. Arkadaşı, zaman ve koşullar ne olursa olsun, bu planlardan haberdar olması gerektiğine inanıyordu. Olivia ve kendi ailesinden habersiz bu nikâhın kıyılmasından Grace pişmanlık duymuştu. Herkes Cliff ve Grace'in, en azından onlann gözünde evliliklerini yasallaştırmak için aile ve dostları arasında bir tören düzenlemeleri gerektiğine inanmıyordu. Peder Flemming, arkasından davetin geleceği kısa bir tören gerçekleştirmeyi kabul etmişti.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu yatak odasına giren Cliff. Smokini içinde çok yakışıklı ve kesinlikle çok mutsuzdu. Başını tuhaf bir biçimde çarpıtmış ona bakıyordu. Kızı Lisa, ailesiyle birlikte kiliseye gitmek için erken çıktıklarından evde yalnızdılar. Lisa dekorasyonla uğraşan Maryellen ve Kelly'ye yardım etmek istiyordu.

“Cenaze törenine gider gibi görünüyorsun,” diye gerçeği söyledi Grace.

Cliff şöyle bir güldü. “Bu tür şeylerden nefret ediyorum,” diye homurdanarak papyonunu çekiştirdi.

“Benim yüzümden bunu takmana gerek yoktu,” dedi Grace. “Aslına bakarsan, takmamanı tercih ederdim.”

“Takım elbiseyle birlikte geldi,” diye homurdandı Cliff. “Kovboy kravatlarımdan takacak halim yok sanırım.”

“Neden olmasın?” Grace onun huzursuz olmasını istemiyordu; zaten yeterince uzun bir gün olacaktı.

“Gerçekten mi? Ciddi misin?”

“Evet, öyleyim,” diyerek onun çenesini öptü.

Kaşlarını kaldıran Cliff onun tozpembe kıyafetine baktı. “Külotlu çorap mı giydin?”

“Sence?” Cliff, Grace’in naylondan nefret ettiğini biliyordu. “Hile yaptım.” Diz üstü çoraplarını göstermek için eteğini kaldırdı.

Sırıtan Cliff papyonun bir ucunu tutup çekince siyah ipek kolayca çözülüverdi. Paylaştıkları giyinme odasının yolu tuttu ve geri döndüğünde tamamen farklı, rahatlamış bir adam vardı. Papyonun yerini alan opal taş klipsli zarif siyah kordon, kıyafetini mükemmel tamamlıyordu. Grace sonunda onun evlendiği adama benzediğini düşündü.

Kiliseye giderken, Grace bir süre önce Olivia’yla yaptığı can sıkıcı konuşmadan söz edip etmemekte kararsızdı. Arkadaşı, Will Jefferson’ın davet edilmediği halde törende boy gösterebileceğinden endişeliydi.

Grace, Will’in nikâh törenini mahvedeceğine inanmak istemiyordu ama bundan söz etmenin daha fazla sıkıntıya yol açacağını düşünerek susmayı tercih etti.

“Olivia’yla ilgili bir sorun var,” dedi birden, Cliff arabaya binmesine yardım ederken.

“Efendim?” Cliff boş gözlerle ona bakıyordu.

Grace aslında bunu söylemeye niyetli değildi. Bu duygu, bu önsezi son iki haftadır zihnini meşgul ediyor ama tören hazırlıkları içindeki Grace göz ardı etmeyi yeğliyordu.

Başlangıçta, bunun WilPle ilgili olduğunu düşünmüştü. Artık o kadar emin değildi. Son iki çarşambadır Olivia ve Grace, aerobik derslerinde görüşememişlerdi ve bu kesinlikle Olivia’nm tarzı değildi. Grace memnuniyetle egzersizlerden vazgeçip doğrudan hindistancevizi kremalı pastaya geçebilirdi ama Olivia asla yapmazdı. Olivia düzenli spor konusunda çok titizdi. Olivia olmasa, Grace dersleri yıllar önce bırakırdı. Onun üst üste iki hafta dersleri asması bir terslik olduğunu gösteriyordu.

Sorması gerektiğini düşündü.

Bu kahrolası tören yüzündendi. Hazırlıklar bütün zamanını ve enerjisini tüketmişti.

“Olivia ile ilgili sorun nedir?” diye sordu arabada yanındaki yerini alan Cliff.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Grace, “ama bulacağım.” O gitmeden törenden ayrılmayacaktı.

Peder Flemming’in kilisede gerçekleştirdiği özel tören, davetten bir saat önce, aile ve yakın arkadaşlar arasında gerçekleştirildi. Maryellen, Kelly ve Lisa aileleriyle birlikte oradaydı. Olivia ve Jack, Charlotte ve Ben, Cal ve birkaç yakın arkadaş da törene katıldılar.

Grace’in gözü, başnedimeliğini üstlenen Olivia’nm üstündeydi ve ciddi bir gerginlik emaresi göremedi. Öte yandan Jack berbat görünüyordu ve sürekli Olivia’nm yanında durması manidardı.

“Söyle,” dedi Grace, tören bittikten sonra baş başa kaldıkları ilk anda. “Sorun nedir?”

Olivia’nm gözleri nemlendi ve başını iki yana salladı. “Önce bütün bunlar sona ersin.”

“Hayır,” diye üsteleyen Grace onu kolundan tutup zorla kadınlar tuvaletine

sürükledi. “Ben senin en iyi arkadaşınım. *Şimdi* söyleyeceksin.”

“Sen bana söylemeden ClifFle evlendin ama” diye hatırlatan Olivia, parmağının ucuyla göz pınarlarını kuruladı. “Aynı şey değil.”

“Söz veriyorum söyleyeceğim ama önce şu davet bitsin.” İstemeyerek de olsa Grace kabul etti. Olivia neredeyse ağlayacak hale geldiğine göre kötü bir şey olmalıydı. Grace gerçeği öğrenmeden bütün gün nasıl sabredeceğini bilemiyordu. Zamanı olsa, söylemesi için Olivia’ya baskı yapardı ama davetliler gelmeye başlamıştı bile.

Kilisenin kabul salonu, bütün sabah çılgınlar gibi çalışan kızları sayesinde gayet güzel süslenmişti. Çok geçmeden iyi dileklerini sunmaya gelen konuklarla dolup taşmaya başlamıştı. Cliff ve Grace her konuğu teker teker selamlamak için çaba gösterdiler. Grace, bu kadar çok kişinin bu özel günü Cliff ve kendisiyle paylaşmayı tercih etmesini büyük bir iltifat olarak görüyordu.

Düğün pastasının ilk dilimi kesildi, ilk lokmaları konukların alkış ve kahkahaları arasında birbirlerine ikram ettiler.

Kızlar, pastanın kalanını dilimleyip dağıtırken Grace yanında duran Olivia’nm gerildiğini hissetti.

Tam korktuğu gibi, Will Jefferson salondan içeri girdi, Cal ve Vicki’nin masasının yanında durdu. Grace, yüreğinin sıkıştığını hissediyordu. Olmaması için dua ettiği tek şey olmuştu.

Olivia kaşlarını çattı. “Bununla ben ilgilenirim,” diye fısıldadı.

Grace, tabağa bir dilim pasta daha koyarak kocasını aramaya başladı. Midesi düğümleniyor, Cliff’in Will’i onun çağırdığını düşünmesini istemiyordu.

Will’in gelişiyle endişelenen tek kişi Olivia değildi. Charlotte, oğlunun içeri girdiğini görür görmez uçarak salonu kat etmiş ve elleri belinde oğlunun önünde dikilmişti. Grace konuşulanları duymasa da, Charlotte’m beden dili durumdan hoşnut olmadığını anlatıyordu.

Charlotte, WilPe ulaştığı anda Grace de Cliffe ulaşmıştı.

Kocasının yanında dururken, salonun öbür ucundaki Will’in başıyla Cliff’i

selamladığını gördü.

“Görüneni dile getirmek gibi olsa da, Will Jefferson burada,” dedi. “Sen sormadan söyleyeyim, onu ben davet etmedim.”

Cliff kolunu onun beline doladı. “Biliyorum. Ben davet ettim.”

“Sen mil” Grace şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

“Hafta başında Maryellen’a gittiğimde karşılaştık ve kısa bir sohbetimiz oldu. İkimiz de özür diledik.”

Grace’in ağzı bir kanş açılmıştı. “Fakat, bana bir şey söylemedin.”

Cliff çenesini sıvazladı. “İşin gerçeği, unutmuşum.” Omuz silkti. “ Ne derler bilirsin, arkadaşların yakınında düşmanların daha da yakınında olsun. Ayrıca gayet düzgün davrandı. Onu davet etmem sorun olmadı, değil mi?”

Sorun olup olmamasının bir önemi yoktu. Will davette boy göstermişti. Kocasının isteğiyle...

“Benimle gel,” diyen Cliff, onun elini tuttu, masadan uzaklaşmadan önce hâlâ Grace’in elinde duran pasta tabağını kavradı.

Charlotte’un Ben ve Will’le birlikte oturduğu masaya doğru el ele yürümeye başladılar.

“Merhaba Will,” diyerek Cliff onu selamladı, elindeki pasta tabağını önüne koydu. “Geldiğine sevindim.”

“Ben sevinmedim,” diye araya girdi Charlotte. “Benim anlayışıma göre, bir davete sadece davetliler katılır. Yıllar içinde pek çok şey değişti ama görgü kurallarının da bunlara dahil olduğunu fark etmemişim.”

“Daha önce açıkladığım gibi anne, ben davet edildim,” dedi Will, yüzünde iğneleyici bir ifadeyle Cliff’e bakarak.

“Doğru söylüyor Charlotte. Bugün WiH’in gelmesini ben istedim.”

Charlotte çok şaşırmıştı. “Sen mi?”

Grace, yakınındaki Olivia'ya bir göz attı, arkadaşı bir omzunu kaldırarak durumdan haberi olmadığını ima etti.

"Hoş geldin," diyen Cliff elini uzattı. "Grace ve ben, bize katıldığın için minnettarız. İstediğin kadar kal ve pastanın tadına mutlaka bak."

Grace bir şey söylemedi, neyse ki buna gerek kalmamıştı.

İki saat sonra, konukların çoğu dağılmıştı. Hayvan barınağı için kurulan para ağacının dalları, iliştirilen nakitlerin ağırlığı altında sarkıyordu. Grace, kızlarını aileleriyle birlikte evlerine gönderdi, Olivia ve Jack toplanmalarına yardım etmek için kaldılar. Lisa ve kocası yerinde duramayan kızlarını yürüyüşe çıkardılar. April deniz kenannda martıları beslemek istiyordu, o yüzden Lisa bir peçetenin içine ekmek kırıntıları topladı.

Grace masanın üstündeki kutlama kartlarını toplarken Olivia para ağacındaki paralan toplayarak bir zarfa koymaya başladı. Grace ve Cliff, hediye yerine ikisinin de destek verdiği hayvan barınağına bağış yapılmasını tercih etmişlerdi.

Grace'in bir şey sormasına fırsat vermeden Olivia titrek bir soluk aldı ve devam etti, "Mamografımde şüpheli bir kitle çıktı."

Grace donakaldı.

"Geçen hafta bir dizi yeni test yaptırdım."

"Sonuç?" diye soran Grace, arkadaşının vereceği cevaptan korkuyordu.

"Pazartesi sabahına randevum var."

"Of Tannm, Olivia." Grace harap olmuştu ve arkadaşı bunu kendine saklamak zorunda kaldığı için yüreği burkulmuştu.

"Sana söyleyemezdim," diye fısıldadı Olivia, onun düşüncelerini okumuş gibi.

"Söylemeni imkânsız kıldım, değil mi?" Grace suçluluk duygusu ve ezikliğin altında eziliyordu. Kendini nikâh töreni gibi yüzeysel endişelere öylesine kaptırmıştı ki Olivia'yı ihmal etmişti.

"Hayır!.. Gününü berbat etmek istemedim."

Grace’in elindeki kartlar yere düşüp dağılırken arkadaşına sımsıkı sarıldı.

Olivia ürperdi, geri çekilmeden önce uzun süre birbirlerine kenetlenmiş kaldılar.

“Seninle doktora gelmemi ister misin?” diye sordu Grace. Olivia başını iki yana salladı. “Jack yanımda olmak istediğini söyledi.” Cesurca gülümsedi. “Telefon geldiğinden beri Jack perişan durumda.”

“Seni seviyor.”

Olivia hafifçe iç geçirdi. “Bana her şey iyi olacak, demediğin için teşekkürler. Şu anda basmakalıp sözlere tahammül edebileceğimi sanmıyorum. Korkuyorum, Jack de korkuyor. Bu korku bizi biraz daha birbirimize yaklaştırdı.” “Bana hemen haber verecek misin?”

Olivia başıyla onayladı. “Elbette.”

“Justine ve kardeşi biliyor mu?”

“Çocuklara henüz bir şey söylemedim. Kesin sonuçlan alıncaya kadar onlan endişelendirmeye gerek olmadığını düşünüyorum.”

Grace bunu anlayabiliyordu.

Grace ve Cliff, sabah erkenden Maryland uçağına yetişmek zorunda oldukları için Lisa ve ailesini bir havalimanı oteline bırakıp geri döndüklerinde saat onu geçiyordu.

Cal çoktan çiftliğe geri dönmüş ve atlarla ilgilenmişti. Olalla’ya dönüş yolu Grace’e her zamankinden uzun gelmişti ve başı, Olivia’mn verdiği haberle dönüyor, başka bir şey dü-şünemiyordu.

Bahçeye çektiklerinde Cliff uzanarak onu öptü ve mırıldandı, “Eve döndüğün için mutlu musun Bayan Harding?” Başıyla onaylayan Grace, Cal’in ahınn kapısında onları beklediğini ancak öpüşmeleri bitince fark edebildi.

Cliff hemen arabadan inip ona doğru yöneldi, Grace peşinden takip etti. Eğer Cal onları bekliyorsa bir sorun var anlamına geliyordu.

“Eve döndüğümde postayı aldım,” dedi, Grace’e bir zarf uzatarak. “Bunu

yanlışlıkla almış olmalıyım, yoksa açmazdım.” “Sorun değil,” diyen Grace zarfm üstünde emlak ajansının amblemini gördü.

“Hemen okumak isteyebilirsiniz,” diye uyardı Cal. “Bir terslik mi var?” diye meraklandı Cliff.

“Evet.” Cal yüzünü buruşturdu. “Anlaşılan kiracıların onlara verdiği çek karşılıksız çıkmış.”

“Yine mi?” dedi Cliff. “Geçen ay ki de karşılıksızdı.” Grace içini çekti. Aldığı kötü haberlerle başa çıkamayacak duruma gelmişti. O işe yaramaz insanlara evini kiralayarak büyük hata yapmıştı ve suçlayacak kendinden başka kimse yoktu.

Otuz

Pazar günü öğleden sonra Teri, Bobby’yi bir şeyler yemeye ikna edecek bir tarif bulmak için yeni bir yemek kitabını karıştırıyordu. Hamile olduğunu ona söylediğinden beri Bobby’ nin bütün iştahı kesilmişti. Öte yandan, Teri’nin iştahı bundan daha iyi olamazdı. Sabah -daha doğrusu ikindi- bulantıları artık o kadar kötü değildi; sadece zaman zaman geliyordu. Oysa Bobby’nin iştahı neredeyse tamamen yok olmuştu.

Ardından, hayat zaten yeterince zor değilmiş gibi, kocası televizyondan alışverişi keşfetmişti. Bir bebek için uygun olduğunu hissettiği her şeyi sipariş ediyor, eve her gün iki ya da üç paket geliyordu.

Şimdiye kadar Bobby üç beşik, beş puset ve bir kreşi dolduracak kadar çok oyuncak almıştı. Son siparişi ise büyük bir kamyonla gelmiş ve içinden komple jimnastik seti çıkmıştı. Teri, onun bu halini sevimli bulsa da, artık dur demek gerekiyordu.

“Yemek kitabı okuyorsun,” dedi, mutfakta gezinen Bobby.

Teri ona bakmadan başıyla onayladı. Şimdiden bir sürü sayfaya işaret koymuş, denemek istediği tarifleri belirlemişti. Son kararını vermediği halde, alışveriş listesini bile hazırlamaya başlamıştı. “Bazı yemek kitapları, romanlardan bile daha eğlenceli.”

Bobby’nin kıkırdaması, yorum ya da *herhangi bir şey* yapması gerekiyordu.

Yapmadı.

“Bu nedir?” diye sordu, masanın üstündeki kâğıt parçasını göstererek.

“Marketten alacağım ihtiyaç listesi.”

“James’i gönder,” diye buyurdu kocası.

“Kendim gitmeyi tercih ederim.” Teri ufukta görünen tartışmaya kendini hazırladı.

“Bu iyi bir fikir değil.”

“Neden?” Teri ağız dalaşma girmek istemiyordu. Aslında, onunla tartışmaktan nefret ediyordu. Bobby onun sosyal bir insan olduğunu anlamıyordu, evde durmak güzel olsa da, Teri’ye uygun değildi. însanlan görme, onlarla kaynaşma ihtiyacı duyuyordu. Bütün hafta sonu televizyon ve DVD seyretmekten başka bir şey yapmamıştı. Pardon, ayrıca şi-fonyerin çekmecelerini düzenlemişti.

“Çünkü senin...” Bobby tereddüt etti, bir sandalye çekerek Teri’nin yanma oturdu. “Güvende olduğunu bilmek zorundayım. Ben de seninle geleceğim, tamam mı?”

“Bobby, elbette güvende olacağım. Burası Cedar Cove, büyük ve ürkütücü bir şehir değil, o yüzden bana bir şey olmaz. Yine de, eğer kendini daha iyi hissedeceksen, James bana eşlik edebilir.” Teri onun bir işe yarayacağından şüpheliydi, ama neyse. Ne de olsa Bobby, şoförünün James Bond’ un becerilerine sahip olduğunu düşünüyordu. Eğer kocasının içini rahatlatacaksa peşinde James’in dolaşmasına katlanabilirdi.

Bir an göz göze geldiler, ardından Bobby belli belirsiz gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

“Christie’yi davet etmek istiyorum, sakıncası var mı?”

“Kendin için mi, James için mi?” diye dalga geçti Bobby.

“İkimiz için de. Ayrıca alışveriş yaparken de bana eşlik etmesini isteyeceğim.” Bunun uygun bir arabuluculuk taktiği olduğunu düşünüyordu. James’in kendini Christie’ye kaptırdığı açıktı, Teri’nin kardeşine gelince... Neyse, o kadarı henüz

net değildi. Teri'ye göre, kız kardeşi de ondan hoşlanıyordu ama bunu istediğinden emin değildi.

"Spagetti yapmayı düşünüyorum."

Bobby sevinmiş görünüyordu. "Midyeli mi?"

"En çok hangisini seviyorsan," dedi Teri.

"Midyeli."

Bir haftadan daha uzun bir zamandır Bobby ilk kez bir yemeğe ilgi duyuyordu ve bu iyiye işaretti. Telefon ettiğinde Christie çok mutlu oldu ve onun yemek davetini hemen kabul etti.

"Yiyecek alışverişine çıkacağım, gelmek ister misin?" diye sordu Teri.

"Neden olmasın," dedi Christie.

Bir saat sonra James, limuzini apartmanın otoparkına

yanaştırdığında Christie çoktan dışan çıkmış onlan bekliyordu ve James'in aracın kapısını onun için açmasına izin verdi.

"İyi günler," diyerek resmi bir şekilde onu selamladı James.

"James," diye hafifçe başını eğerek aynı resmi tonda selamını aldı Christie.

Hiç yoktan iyidir, diye düşündü Teri. Christie'nin sesi alaycı değildi. Christie'nin arabadaki yerine yerleşmesi fazlasıyla uzun sürmüş gibiydi ve yerini aldığında elinde uzun saplı bir gül tutuyordu. Çiçeğin rengi, yanaklarının rengiyle aynıydı.

"Benimle gelmene sevindim," dedi Teri. Çiçek hakkında bir yorum yapmamayı tercih etti.

"Ben de öyle."

Teri, Christie'nin dikiz aynasından James'le göz göze geldiğini fark etti.

"James," dedi, kız kardeşine doğru biraz daha sokularak. "Bir süre önce Christie bana ilginç bir soru sordu. Bobby senden şoförlük yapmanı istemediği

zamanlarda ne yapıyorsun?”

James hemen cevap vermedi.

“İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Teri. James’i utandırmak istemezdi.

“Bence *açıklamalı*dedi Christie. “Bütün bu zamanlar için maaş alıyor, değil mi?”

James trafiğin içine daldı ve kısa bir duraksamadan sonra cevap verdi, “Okuyorum.”

Bu Teri için yeni bir haberdi ama mantıklı gelmişti.

“Ne okuyorsun?” diye sordu Christie.

“Ne olursa. Çağdaş romandan klasiklere ve kurgu olmayan eserlere kadar her şeyi.”

Teri etkilenmişti, Christie’nin de aynı şekilde hissettiğine emindi.

Eve döndüklerinde, kahkahalarla ve arada biraz güven duygusuyla Christie, Teri’nin yemeği hazırlamasına yardım etti. Mutfaktaki şamatanın sebebini merak eden Bobby birkaç kez içeri geldi, hatta bir ya da iki kez onlara katıldı.

Yemek nefis ve eğlenceliydi. Teri davet ettiği halde, James yemek teklifini geri çevirmişti. Christie’yle beraber artanları kaldırıp bulaşıkları yıkamışlardı ki, telefon çaldı. Ekran arayanın Rachel olduğunu gösteriyordu. Ahizeyi kaldırırken Teri, kız kardeşinin dışarı süzüldüğünü gördü, muhtemelen sigara içecekti.

Teri artık yanzamanlı çalıştığı için, arkadaşıyla eskisi kadar sık görüşemiyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye soran Teri, Rachel’m son zamanlardaki tuhaf davranışları için endişeliydi.

“İyidir. Her şey harika.”

Bu coşku Teri’ye biraz içi boş gibi geldi. Nate’in kendisine eşlik etmesini istediği kampanya yüzünden Rachel’ın gergin olduğunu biliyordu.

“Ya Bruce?” diye üsteledi Teri. Rachel’ı *asıl* rahatsız eden şeyin, Bruce

Peyton’la arkadaşlığına uzandığından şüpheleniyordu.

Sorusunu sessizlik izledi, ardından Rachel mırıldandı. “Neden bana Bruce’u soruyorsun?”

“Neden hemen savunmaya geçiyorsun?” “Geçmiyorum!”

Teri kendi kendine gülümsedi. “Evet yapıyorsun. Aslında, ne zaman onun ismi geçse gıkın çıkmıyor. Neler oluyor?” “Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey,” diye ısrar etti Rachel. Sonra birden konu değiştirerek ekledi, “Nate’i sevdiğimi biliyorsun. Hafta sonu birlikte olacağız.”

Teri gözlerini devirdi. Para toplamak için yürütülecek bu saçma sapan kampanyayla ilgili bütün ayrıntıları artık ezbere biliyordu. “Bu akşam Jölene ve Bruce’la birlikte Taco Shack’e gideceğinizi sanıyordum.” Teri bundan haberdardı; çünkü akşam yemeğine davet etmek için Rachel’ı aramış, ama Rachel onu geri çevirmek zorunda kalmıştı. Anladığı kadarıyla Bruce, sınıf başkanı seçilen Jolene’i ödüllendirmek için kızına ve Rachel’a yemek ısmarlayacaktı.

“Zaten *oradaydık*.” Ya Teri çok fazla anlam çıkarıyordu ya da bir şey olmuştu. Rachel’ın bu kadar çabuk aramasını beklemiyordu. Normalde Rachel, Jolene’den bahsetmeden duramazdı; on iki yaşındaki çocuk kendi kızıymış gibi onun her başarısıyla övünürdü. RachePın sessizliği gerçekten alışılmışın çok dışındaydı.

“Sonra?” diye onu cesaretlendirmeye çalışan Teri, Rachel’ m bu tuhaf davranışının Bruce’la ilgili olduğunu hissediyordu.

“Sonra, güzel bir yemek yedik,” diye mırıldandı Rachel. “Ve yemekten sonra bir şey oldu.”

Tam Teri’nin tahmin ettiği gibiydi. “Bana söylesen iyi olur,” dedi sakin bir şekilde.

“Tamamen rastlantıydı. İkimizin de aklında böyle bir şey yoktu ve şimdi sanırım her şey mahvoldu.” Yutkunarak derin bir soluk aldı. “Ne yapacağımı bilmiyorum ve sanırım Bruce da benim gibi hissediyor, çok *aptalca* ve...”

“Dur bakalım,” dedi Teri RachePı susturarak. “En baştan başla.”

Rachel bir soluk daha aldı. “Bir arkadaşı gece kalması için Jölene’i davet etmiş ve Jölene gitmek istedi. Bruce izin verince yemeğe ikimiz gittik.” Kısa bir sessizlik oldu. “Abartılacak bir şey yok, değil mi?” diye sordu tereddütlü.

“Doğru.”

“Kendi arabalarımızla gittik,” diye devam etti Rachel. “Benim yapmam gereken ufak tefek işler vardı.”

“İyi zaman geçirdiniz mi? Yani yemekte?”

Rachel duraksadı. “Her zaman iyi vakit geçiririz. Bruce’ la iyi anlaşırız.” Rachel güldü ama Teri onun sesinin daha çok hıçkırığa benzediğini düşündü. “O kadar sık gidiyoruz ki, Taco Shack personeli artık bizi tanıyor ve evli olduğumuzu sanıyorlar. Bruce’la benim orada oynamayı sürdürdüğümüz bir tür şaka.”

“Bu hoş,” dedi Teri, her ne kadar *hoş* en doğru sözcük gibi gelmese de.

Rachel onu duymazdan geldi. “Bir daha Bruce’la yemeğe gideceğimizi sanmıyorum.”

“Neden? Birlikte iyi zaman geçiriyorsunuz. Bunda bir terslik yok.”

“Bu geceye kadar,” dedi Rachel kasvetli bir tonda.

Teri, Rachel’in açıklama yapmasını bekledi ve açıklama birkaç saniye sonra geldi. “Yemekten sonra park yerine yürüdük. Şu sıralar birden nasıl karanlık bastırdığını bilirsin. Şey, arabama doğru yürürken nereye bastığımı göremedim ve birden tökezledim.”

“Düştün mü?”

“Hayır, Bruce beni dirseğimden yakaladı ve sonra... Sonra,” sesi alçaldı, “beni öptü.”

“Olabilir, seni öpmüş,” dedi teri. “Sen de onu öptün mü?” “Evet...”

“Olabilir, daha önce de öpmüştün.”

“Demek istediğim, *gerçekten* öpüştük,” diye açıkladı Rachel. “Dudaklara

kondurulan bir öpücük ya da arkadaşça bir öpücük değildi. Daha önce hayatımda hiç yaşamadığım bir öpüşmeydi. Ayak tırnaklanma kadar hissettiğim öpücüklerdi.”

“Birden fazla mı?”

“Evet.”

“Off.”

“Sanırım Bruce da en az benim kadar şok oldu. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, ben de gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Sonra özür diledi, ben de özür diledim ve Nate’i özlediğim için böyle tepki verdiğimi söyledim.”

“Nate’i özlediğin için mi?” Rachel buna gerçekten inanıyor olabilir miydi?

“Evet,” diye karşılık verdi Rachel hararetle. “Nate’in istediği gibi San Diego’ya taşınmalıyım.”

IVri, Cedar Cove'ıı terk etmenin büyük bir hata olacağını haykırmamak için kendini zor■ tuttu. Rachcl’ın Bruce’a karşı duygularının tahmin ettiğinden de karmaşık olduğunu şimdi fark ediyordu. Anlaşılan bunu keşfedecek son kişi Rachel olacaktı.

“O aptalca öpücükler ikimizi de utandırdı. Böyle bir şey olduğu içiıı çok üzgün, ben de öyle. Her şeyin değişmiş olmasından korkuyorum.” Sesi çok mutsuz geliyordu. “O yüzden seni aradım Teri. Korkarım aramız bir daha asla eskisi gibi olmayacak ve buna nasıl katlanırım bilmiyorum.”

“Zamana bırak,” dedi Teri yumuşak bir sesle. “Bruce’un bu durumu düşünmeye ihtiyacı var. Senin de. İkiniz de şok yaşadınız. Yakında Nate’i göreceksin ve neler hissettiğini anlayacaksın.”

Rachel’ın buna inanmak istediği çok açıktı. Arkadaşının iyiliği için, aynı şeyi Teri de istiyordu.

Telefonu kapadıktan sonra Teri, kız kardeşini aramaya çıktı. Christie’yi avludaki şezlongda bulmak onu şaşırtmadı. Yanında James vardı ve hava serin olduğu halde, ikisinin de umurunda gibi görünmüyordu. Bulutsuz gökyüzünde yıldızlar ve dolunay soğuk ışıklarını saçıyorlardı. Teri’nin geldiğini gören James hemen

ayağa fırladı.

“Size katılmam da sakınca var mı?” diye sordu Teri.

“Ne münasebet,” dedi Christie.

James bir koltuk çekti ve Teri kız kardeşinin yanına oturdu. “James, bana okuduğu kitaptan söz ediyordu,” dedi Christie.

Teri’nin varlığından tedirgin olmuş görünen James tekrar ayağa kalktı. “İzin verirseniz hanımlar, evime dönmek istiyorum.”

“Evet, tabii,” dedi Teri.

“Hoşça kal James.”

James başını eğdi. “Christie. Bayan Teri.”

James duman mesafesinden çıkar çıkmaz Teri patladı. *“ Christie V*

“Hanımefendi saçmalığından vazgeçmesini ona ben söyledim.”

Teri de aynı şeyi defalarca söylemişti ama James hiç umursamamıştı. Oysa kız kardeşine kulak verir gibi görünüyordu.

4

Otuz Bir

Jack, telefona uzanmadan önce Olivia’nın mutfaktan çıkmasını bekledi. Bob Beldon onun Adsız Alkolikler sponsoruydu ve eğer Jack’in konuşmaya ihtiyacı varsa şu an tam sırasıydı. Bob’un hızlı arama listesinde olmasına sevindi; elleri öyle titriyordu ki, doğru rakamları tuşlayabileceğinden emin değildi.

Telefonu, pansiyonları Thyme and Tide’ın adını vererek Peggy açtı.

“Ben Jack.”

Peggy bir terslik olduğunu hemen anladı. “Bob diğer odada,” dedi bir şey sormadan. “Hemen çağırıyorum.”

“Teşekkürler.”

Yarım dakika geçmeden Bob telefondaydı. “Selam Jack. Ben Bob.”

Jack dilinin iki kat büyüdüğünü hissediyordu.

“Jack, orada mısın?”

“Evet,” diyebildi sonunda.

“Bu akşam toplantıya gelmedin.”

Jack mutfak kapısına yaslandı. “Gelmeliydim. Toplantıya ihtiyacım var.”

“Ulaşabileceğin bir yerde alkol var mı?”

Doğrudan konuya girmek tam Bob’a göreydi. “Bildiğim kadarıyla yok.” Mutfakta bir yerde Olivia’nm yemek yaparken kullandığı bir şişe şeri olabilirdi ama varsa bile Jack farkında değildi.

“Güzel.”

“Buluşabilir miyiz?” diye sordu Jack.

“Ne zaman ve nerede olduğunu söyle.”

Jack gözlerini kapadı. Evden çıkma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu, içkiye ulaşma ihtimali yüzünden iyi bir fikir değildi. Bir barın ya da içki satan bir yerin önünden geçebilirdi. On beş yılı aşkın bir süredir temiz olmasına karşın şu an kendini çok zayıf hissediyordu. Çaresizdi. İçkiye *ihtiyacı* vardı. Eğer içmezse Olivia’yla ilgili bu durumu atlatabileceğinden emin değildi. İçkiye duyduğu açlık midesini deşen bir bıçak gibiydi. Tek bir kadeh. Bu arzu, zihninden uzaklaşmayı reddediyordu. Tek bir kadehle her şey daha iyi görünebilirdi. Kafasının içinde yükselen sesleri duymazdan gelmek giderek daha zordu. Hem de çok zor. Fısıltılar, ona yalan olduğunu bildiği vaatlerde bulunuyordu. İçki hiçbir şeyi *düzeltemezdi.*

Yine de, bu acıyı bir kez böyle dindirmişti ve kayıtsızlığa, kurtuluşa açlık duyuyordu. Onu engelleyen tek şey, pes ederse olacakların korkusuydu.

“Oraya gelmemi ister misin?” diye sordu Bob, aklından geçenleri okumuş gibi.

“Lütfen." Tek sözcüğü söylemek bile büyük çaba gerektirmişti.

“Hemen yola çıkıyorum.”

Jack o anda Bob’dan daha iyi bir sponsor ve daha iyi bir arkadaş bulamayacağını biliyordu. Bob Ta yıllar önce, Spo-kane’de yaşayıp bölge gazetesi *Review*'da çalışırken bağlantı kurmuştu. Bob ve Peggy, memleketlerine geri dönüp Thyme and Tide’ı açınca Jack onları ziyarete gelmiş, kasabanın doğal ortamı ve sakin yaşamına âşık olmuştu.

O ana kadar Jack, alkol sayesinde evliliğini ve tek oğluyla olan ilişkisini mahvetmeyi başarmıştı. Seattle’a taşınan oğlu EricTe arasını düzeltmek için o bölgede yaşaması şansını artırabilirdi. O yüzden Cedar Cove’a gelmiş, yerel bir gazetede iş bulmuş ve kendine bir hayat kurmuştu.

“Jack?” Olivia’nm sesi yatak odasından geliyordu.

“Buradayım,” dedi, kendini toparlamaya çalışarak. Jack olmadan da Olivia’nm baş etmesi zordu, yeterince sıkıntısı vardı. Derin bir soluk alarak koridora çıktı ve yatak odasına doğru yürüdü, korkularını gizlemeye kararlıydı. “Bir ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Olivia yatakta doğruldu, solgun ve güzel görünüyordu. Jack onu kollarına alarak koruma ve sevme dürtüsüne güçlükle karşı koydu. Olivia korkuyordu. Nasıl korkmayacaktı? Jack’in de ödü patlıyordu. Olivia’yı kaybederse, kendisi de yaşayamazdı.

“Telefonda konuştuğunu mu duydum?” diye sordu.

Jack yalan söyleyemezdi. Sponsorunu aradığını Olivia’nın

bilmemesini tercih ederdi, ama yalan söylemeyecekti. “Bob geliyor. Onunla birkaç dakika konuşmak istediğimi düşündüm. Sakıncası yok, değil mi?”

“Yo, yo, rahatına bak.” Olivia akşamın bir bölümünü Grace’le geçirmesinin ardından biraz daha güçlü ve iyimser görünmeye başlamıştı.

O anda bir doz iyimserlik, Jack’in de çok işine yarardı. “Bir iki saat sonra

gelirim,” dedi.

“O halde ışığı söndürebilir miyim?”

“Kesinlikle. Uyuman gerek.”

Olivia ona belli belirsiz gülümsedi. “Bunu atlatacağız Jack. Söz veriyorum.”

Jack’in onu rahatlatması gerekiyordu ve bu kadar zayıf olduğu için kendinden nefret ediyordu. “Elbette atlatacağız.” Jack onun yattığı tarafa yürüdü, eğildi ve karısını öptü, sonra ışığı söndürdü. Bob’la konuşmalarını duymasından korkarak odanın kapısını kapadı.

Koridorun ortasına geldiğinde durdu, duvara yaslandı ve anılar canlanınca yüzünü avuçlarıyla kapadı. Anılar. Oğlu Eric çocukken lösemiydi. Jack’i alkole iten öncelikle bu olmuştu. O çaresizlik, oğlunun bakımı için tamamen başkalarına bağımlı kalmak, acısını dindirmekten aciz olmak... Jack o zaman başaramamıştı, şimdi de başarabileceğinden emin değildi. Eric’in hastalığı uzun bir süreçte gerilemişti ama Jack, sevdiği başka birinin daha acı çekmesini seyredebileceğinden, buna katlanabileceğinden emin değildi. Bütün o keder ve korkular...

Yapamamıştı. Yapmak zorunda kalabilirdi.

Bob zili çalmak yerine hafifçe Ön kapıyı tıklattı, Jack onu içeri almak için aceleyle koştu. Arkadaşını gördüğünde yığılmamak için kendini zor tutarken, bu kadar zayıf olduğu için kendinden utanç duyuyordu.

“Son bir saattir Huzur Duası[1] okuyorum,” dedi Jack. “Okumasam bir şişenin içine balıklama dalabilirdim.”

Bob başıyla onayladı, Jack onun anlayışı için minnettardı. “İçmedin mi?” diye sordu Bob.

“Tanrı’ya şükür, hayır.” Jack fiziksel ve zihinsel bir çöküntünün sınırmdaydı. Alkolün ona neler yaptığını bildiği halde, kendisini bu denli baştan çıkarabilmesini açıklayamı-yordu. Çekimi hâlâ bir anafor kadar güçlüydü ve Jack bu karşı konulmaz ihtiyaçla sürüklendiğini hissediyordu.

Kurtuluşu pamuk ipliğine bağlıydı ve o iplik Bob’dı.

“Otur ve bana olanları anlat,” dedi Bob, onu kanepeye götürerek.

Jack çökerek yüzünü avuçlarına gömdü.

Bob onun önüne bir puf çekerek oturdu.

“Olivia düzenli mamografılerinden birini çektirdi,” diye başlayan Jack’in sesi titriyordu.

“Kanser mi?” diye sordu Bob.

“Henüz bilmiyoruz. Emin değiliz. Klinik onu daha gelişmiş ikinci bir tetkik ve ultrason için bir kez daha çağırdı.”

Doktorla görüştünüz mü?”

Jack başıyla onayladı. “Bu sabah gittik. Biyopsi yapacak.” Bob gürültüyle soluğunu bıraktı. “Korkuyorsun.”

Jack bir kez daha başıyla onayladı. “Bu sabaha kadar Olivia’yı ne kadar sevdiğimi tam olarak anlayamamışım.” Bob’m gülümsemesi onu şaşırttı. “Kalp krizi geçirdiğinde Olivia da hemen hemen aynı şeyi söylemişti.”

Şu an olayın tam tersi yaşanırken bu durumun karısı için de ne kadar zor olduğunu idrak ediyordu. Sorun, hissedilen yoğun sevginin bu acıya sebep olmasıydı. Cedar Cove’a taşındığında tekrar âşık olmak akimın ucundan bile geçmiyordu. Dahası, *ona* âşık olacak birini bulacağını sanmıyordu.

Olivia’yı görür görmez cazibesine kapılmıştı. Duruşma salonunda oturmuş onun bir boşanma talebini reddetmesini izliyordu; zaten dikkatini çeken de bu olmuştu. Aile mahkemesi yargıçlarının çoğu, her gün önlerine gelen kötü giden evliliklerin tatsızlığından bıkmış olurlardı. Olivia öyle değildi. O genç çiftin hâlâ birbirini sevdiğini anlamış ve müdahale etmişti. Kadının şefkati onu heyecanlandırmış, sertliği ise etkilemişti.

Olivia boşanmalarını reddetmese Jack o çiftin kendi yollarına gideceğini ve bu acıyı hayatları boyunca taşıyacağını biliyordu. Olivia, onları kaybettikleri çocuklarının acısıyla başa çıkmaya ve kendi farklılıklarını anlayarak çözüme ulaşmaya zorlamıştı.

Jack, bunu bilmeksizin o sabah Olivia’ya âşık olmuştu. Aslında, *Cedar Cove Chronicle*'da onun bu alışılmadık duruşu hakkında uzun bir makale yazmış, bu ilgi başlangıçta

Olivia’yı utandırsa da sonra Jack’i bağışlamıştı.

Evlendiklerinde, Jack hayata yeniden başladığını hissetmişti. Jack ve Olivia birbirlerinden tamamen farklıydılar, ilişkileri hiçbir zaman kolay olmasa da Jack onun için çıldırıyordu. “Jack?”

İrkilen Jack başını kaldırdığında Bob’ın onu süzdüğünü gördü. “Kanser olup olmadığı biyopsi sonuçlan gelinceye kadar belli olmayacak, değil mi?”

Jack’in kalbi göğüskafesinden fırlayacak gibi çarpıyordu. “Bu hafta belli olacak.”

“Şu anda bir içki istiyor musun?”

“Evet,” dedi boğuk bir sesle. “Güçlü bir içki. Bu acıyı dindirecek kadar güçlü.” Tercihen, dişlerinin arasında eriyecek Scotch ya da brendi tarzı güçlü bir içki.

“İçki işe yarayacak mı?” diye sordu Bob.

Bunun cevabını ikisi de biliyordu. “Hayır ama bunu bilmek bir kadeh isteğimi azaltmıyor.”

Bob bir kaşını kaldırdı. “Bir mi?”

Bir kadeh, hatta bir yudumun bile hayal olduğunun söylenmesine Jack’in ihtiyacı yoktu. Bob ve kendisi gibi alkolikler asla orada duramazdı. Jack bunu anlayacak kadar çok toplantıya katılmıştı. Bu, alkoliklerin çoğunun inanmak istediği bir yalandı; tek kadehte kalacak kadar güçlüydüler, bir tane içecek ve bırakıp gideceklerdi. Ne yazık ki, Jack gibiler için işler böyle yürümüyordu.

“Kafanı toplamak için bir toplantıya ihtiyacın var,” dedi Bob. Arka cebinden cüzdanını çıkarmak için ayağa kalktı,

içinden küçük bir kitapçık çıkarıp açtı. “Bremerton’da on dakika sonra bir toplantı başlayacak. Seni götürürüm.”

Jack başıyla onayladı. Geç kalacaklardı ama önemi yoktu. Toplantı toplantıydı. Alkolün bağımlılık gücünü anlayan diğer kişilerle konuştuğunda kendini daha iyi hissedecekti.

“Olivia’ya çıkacağımı söyleyeyim.” Az sonra yatak odasının kapısını açtığında, uyumuşsa onu uyandırmakta tereddüt etti. Koridorun ışığı odaya süzülüyordu.

“Jack?” Olivia dirseğinin üstünde doğruldu. “Her şey yolunda mı?”

“Artık yolunda. Bob’la birlikte biraz dışarı çıkacağız.” “Tamam. Sonra görüşürüz.”

“Yalnız kalabilecek misin?” diye sordu. “İstersen Grace’i çağırayım.” Bob kendisi için neyse Grace de Olivia için aynıydı. Gece ya da gündüz, her an yardıma hazırdı.

Olivia başını iki yana salladı. “Ben iyiyim.”

Odaya giren Jack yatağın kenarına oturdu ve Olivia’yı kollanna aldı. Birbirlerine kenetlendiklerinde, karısının nasıl titrediğini hissedebiliyordu.

“Bir toplantıya ihtiyacım var,” diye fısıldadı. “Biliyorum Jack. Hadi git.” Jack’in başını okşadı, parmakları saçlarının arasında hafifçe dolanıyordu.

Seviştikten sonra da ona tıpkı böyle dokunurdu. Onun bu hareketiyle duygu patlaması yaşayan Jack, yüzünü onun omzuna gömdü.

“Döndüğünde beni uyandır,” diye fısıldadı Olivia. “Tamam.” İstemeyerek de olsa, onun yanından ayrıldı.

Bob onu ön kapıda bekliyordu. Jack antredeki dolaptan yünlü bir ceket aldı, birlikte soğuğa çıktılar. Yağmur çisele-meye başlamış, zaten karanlık olan hava ruh haline uygun bir biçimde daha kasvetli hale bürünmüştü. Adrese ulaştıklarında, ıslak ceket ve bayat kahve kokan kilisenin bodrumuna hızla daldılar. Jack, toplantının tanıdık ve onu rahatlatan düzenine anında ayak uydurdu; bir saat sonra bunun kesinlikle ihtiyaç duyduğu tek şey olduğunu söylüyordu.

İçkiyi bıraktığı ilk haftalarda, otuz gün içinde otuz toplantıya katılmıştı ve bu toplantıların her birine ihtiyaç duymuştu. İlk ayı ancak böyle atlatabilmişti;

günde bir kez ve bazı günler dakikada bir kez. Adsız Alkolikler ona bir temel oturtmuş ve Bob onu dinleyerek, yüreklendirerek, kendine kızmasını ve acımasını engelleyerek, her adımında yardımcı olmuştu. Dinlemeyi başarabilecek durumda olduğu anlarda, Bob ona içkiyi hiç kimsenin zorla gırtlağına dökmediğini hatırlatıyordu. Kimse onu içmeye zorlamıyordu. Kendi hayatının ve kendi mutluluğunun sorumluluğunu üstlenmek zorundaydı.

Jack eve döndüğünde saat ikiydi. Toplantıdan sonra Bob ve birkaç katılımcıyla birlikte kahve içmeye gitmişler ve bir saat daha konuşmuşlardı. Jack tekrar akımı başına topladığını hissediyordu.

Ceketini çıkarıp antredeki dolaba astı. Olivia onu gerçekten iyi eğitmişti. Gülümseyerek yatak odasının yolunu tuttu. İçeri girdiğinde karısının kucağında bir kitapla yatakta oturduğunu görünce şaşırdı. Olivia gözlerini kırpıştırdı, kafasının karıştığı belliydi.

“Hey, geldiğini duymadım.”

“Farkındayım.” Olivia’nın yattığı tarafa gidip onu öptü. Niyeti dudaklarına hafif bir öpücük kondurmaktı ama öpücükler giderek farklı ve ateşli bir hale dönüştü.

Olivia birdenbire ondan uzaklaştı. “Jack Griffın?” diye haykırdı. “Ağzındaki tat nedir?”

“Off!..”

Olivia, dilini altdudağında gezdirdi. “Çilekli turta?” Jack sırıttı. “Olabilir.”

“Jack!”

“Dur bakalım Bayan Her-Çarşamba-Akşamı-Hindistan Cevizi-Kremalı-Pasta. Beni eleştirmeye hiç hakkın yok.” Olivia’nm sahte öfkesi yok oldu, kitabını kenara koydu. “Daha iyi misin?”

“Hem de çok,” dedi Jack.

“Ben de.”

Jack geleceğin getireceği her şeye hazır olduğunu biliyordu. Karısının hak ettiği adam olabilirdi ve olacaktı.

4»

Otuz İki

Rachel saatine baktı, sonra salonun penceresinden bir kez daha dışarı göz attı. Bruce şimdiden beş dakika gecikmişti ve bugün onu havalimanına bırakacağını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Rachel haftalar önce rica etmişti; öpüşmelerinden uzun zaman önce... İlişkilerindeki gözle görülür değişiklik olmadan önce. O geceden beri konuşmamışlardı.

Normalde hatırlatmak için Rachel, ona telefon ederdi. Etmemişti; çünkü ne diyeceğini bilmiyordu. Çok münasebetsiz bir durumdu. Belli ki Bruce da bu öpüşmeden en az kendisi kadar rahatsız olmuştu. Bruce'un öpücüklerine nasıl karşılık verdiği aklına geldikçe üzülüyordu. İkisi de çizgiyi aşmışlardı ve Rachel'm en büyük korkusu, bir anlık bu hatanın hayatındaki en iyi dostluklardan birine zarar verebilecek olmasıydı.

Bruce'un arabası kaldırımın kenarına yanaştığında, Rachel rahatlayıp rahatlamadığından emin olamadı. Bavulunu alıp hızla dışan çıktı, sadece kapıyı kilitleyecek kadar durdu. İnter-

net'ten baktığı Pittsburgh meteoroloji raporuna göre, orada ekim ortası için mevsim normallerinin dışmda bir soğuk vardı. Rachel kışlık mantosunu koluna atmıştı; çünkü şu anda Cedar Cove'da giymeye ihtiyaç yoktu. Akşamlan hayli serin olsa da, Kuzeybatı Pasifik hâlâ yumuşak bir hava yaşıyordu.

Bruce hiç selamlaşmadan arabadan çıktı, elindeki bavulu alıp bagaja koyarken Rachel, onun göz temasından kaçındığının farkındaydı.

Rachel kendini acınası bir durumda hissediyordu. Eğer arkadaş kalacaklarsa ortamı düzeltmeleri gerekiyordu. Arabaya binip kemerini bağlayana kadar bekledi.

"Bunu yaptığın için gerçekten çok teşekkür ederim," dedi, minnettarlığını ifade etmenin iyi bir başlangıç olacağını düşünerek.

"Sorun değil." Cevabı, onunla konuşmak istemez gibi kısaydı. Sabah trafiğinde Seattle'da araba kullanmak göz ardı edilecek bir şey değildi; Bruce ona büyük bir iyilik yapıyordu. Rachel daha sözünü eder etmez bunun için gönüllü olmuştu. Kendi işinin sahibi olduğundan, biraz ara verebilirdi.

Otobana giriş şeridine yaklaşırken Rachel sonunda saçma sapan öpüşme konusuna girmeye karar verdi. “Sanırını cuma akşamı hakkında konuşsak iyi olacak,” dedi, sinirli bir biçimde çantasının askısıyla oynayarak.

“Konuşacak ne var?” diye karşılık verdi Bruce, dikkatini yoldan ayırmayarak.

“Arkadaşlığımıza zarar verip vermediğinden emin olmak istiyorum.”

“Vermedi."

“Olanlardan pişman olduğunu biliyorum, ben de öyle,” diye devam etti Rachel.

Bruce başını hafifçe döndürerek ona baktı. “Pişman olduğumu hiç söylemedim.”

“Özür diledin,” diye hatırlattı Rachel.

“Pişman olmakla aynı şey değil.”

Rachel kaşlarım çattı, kafası karışmıştı. “Şey, galiba değil.” Farkı tam olarak anlayamamıştı ama önemi yoktu. “Arkadaşlığımız benim için çok değerli.”

“Benim için de. Jölene’e karşı çok iyisin.”

“Yine de, Jolene’den öte.”

“Evet,” diye terslendi Bruce. “Öyle.”

Rachel tanıdık bir sızı hissetti. Jolene’i seviyor ve Bruce’a değer veriyordu. Yoksa değer vermekten *fazlası* mı vardı? Her şey birden bire çok karmaşık hale gelmişti. Bruce’un terslemesinden sonra sesini çıkarmadı. Bruce da konuşmaya gönüllü görünmüyordu.

Sea-Tac Havalimanı’na vardıklarında Bruce kaldırımın kenarında durdu. Terminalin önündeki yaya geçidi ana baba günüydü. Bruce motoru kapamadan arabadan çıktı ve Rachel daha toparlanıp inmeye fırsat bulamadan bagajdaki bavulunu alarak kaldırıma bıraktı.

Anlaşılan bir an önce ondan kurtulmaya çalışıyordu. Gelip giden, yolcu alıp indiren kalabalığın arasında, bir süre yüz yüze tuhaf bir biçimde durdular. Bruce da en az Rachel kadar gergin görünüyordu.

“İyi uçuşlar,” diye mırıldandı sonunda.

“Teşekkürler. Eminim iyi olacak.” Birkaç saat sonra tekrar Nate’i görecekti ve çok mutlu, heyecanlı olması gerekiyordu. Oysa değildi. Bruce’la bu sorunu çözmeyi tercih ederdi. En azından gitmeden önce bir şekilde barışmış olmayı dilerdi. Bu tedirginlikten hoşlanmıyordu. Gerçi denemişti ama Bruce’un umurunda gibi görünmüyordu ve Rachel daha fazla baskı yapabileceğini sanmıyordu.

Başka bir adamı düşünürken Nate’i ve ailesini görmeye gitmek doğru değildi. Bu, önemli bir hafta olacaktı. Ertesi gün gelir toplamak için başlayacak olan siyasal kampanya Nate’in ailesi için büyük önem taşıyordu ve Rachel, hem Nate hem de babasına yararlı olmak için elinden geleni yapacaktı.

Sonra, Bruce yaklaşıp ona sarılarak Rachel’ı bir kez daha şaşırttı. Göstermelik bir sarılma değildi; gitmesine izin vermek istemez gibi sımsıkı kucaklamıştı. Bir an sonra kollarım açtı, şoke olan ve kafası eskisinden daha fazla karışan Rachel, bavulunu kaparak arkasına bile bakmadan terminalin yolunu tuttu.

Nate, San Diego’dan Pittsburgh’a Rachel’dan yarım saat önce varacaktı. Rachel körükten dışarı çıktığında Nate kapıda onu bekliyordu.

Rachel, yakışıklı denizcisini görür görmez hafif bir çığlık attı ve onun kollarına koştu. Sadece bir ay olduğu halde, ayrılıktan sonsuzluk gibi gelmişti.

“Babam bizim için bir araba gönderdi,” diyen Nate, kolunu onun beline dolarken sıcacık bakışlarla Rachel’ı süzdü. “Harika görünüyorsun.”

Rachel bu övgü karşısında kızarmadan edemedi. “Sen de öyle.”

“Bu akşam annemin katılmamızı istediği bir akşam yemeği var. Sakıncası yok değil mi?”

Sakıncası vardı ama Rachel itiraz edemezdi; çünkü uçak biletinin parasını Nate’in ailesi ödemişti. Bu akşamı Nate’le baş başa geçirmeyi ummuştu ama görünen o ki, bu gerçekleşmeyecekti.

Şoför onları bagaj teslim bölümünde buldu ve çok geçmeden yola koyuldular. Nate iki günlük programı ona açıkladığında, kendilerine ayıracak bir dakikaları bile olmadığını fark etti. Etkinliklerin doruk noktası, Nate’in babasının

adaylığını açıklayacağı yardım toplantısı olacaktı.

“Dur,” dedi Rachel bir noktada. “Başım dönüyor. Bütün bu görevlerin *hepsine* katılmak zorunda mıyız? Yardım kampanyasının yanı sıra, bir dizi yemek ve kokteyl vardı, bazen bir günde üç tanesi art ardaydı. Davetler dışında kulüplere, yaşlılarla ilgilenen organizasyonlara, okullara ve hatta el ilanlarının dağıtılacağı bir alışveriş merkezine ziyaretler yapılacaktı.

Nate bu soruya şaşırmış göründü. “Elbette hepsine katılacağız. Seçim kampanyaları böyle yürütülür. İnan bana, bunu iyi biliyorum.”

“Daha önce hepsine katıldın mı?”

“Son birkaç yıl dışında evet.” Rachel’m elini tuttu. “Babamla konuştuğumuzu sana söylemeliyim.”

Ebeveyni arasında babasını tercih ettiği halde, Rachel bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremedi. Nathaniel Olsen

kusursuz bir politikacıydı ve tanıştığı herkesi en iyi arkadaşıymış gibi hissettirmeyi başarıyordu. Yine de, her ne kadar Nate’le olan ilişkisini onaylamış gibi görünse de, Rachel emin olamıyordu.

Öte yandan, Nate’in annesi karşı olduğunu saklamaya gerek duymamıştı. Bu kez Rachel hazırlıklıydı. Patrice’in söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şeyin onu üzmesine izin vermeyecekti.

“Donanmadan ayrılınca babam onun yanında çalışmamı istiyor,” dedi Nate. Rachel’m bundan mutlu olacağına emin görünüyordu.

Değildi; her zaman korktuğu şey tam olarak buydu. İlk tanıştıklarında, Nate politikayla uğraşmak gibi bir hevesi olmadığını söylemişti. Artık Rachel’m bundan ciddi olarak şüphesi vardı. Nate kampanyalan, meydan okumayı ve heyecanı seviyordu. Ayrıcalıklı olmaya, paranın ve gücün getirdiği avantajlara alışıktı. Nereye gitseler, babası kadar Nate de onur konuğu muamelesi görüyordu.

“Donanmada tekrar gönüllü olma konusunda henüz karar vermediğini sanıyordum.” Bunu daha önce defalarca konuşmuşlardı.

“Vermedim,” dedi Nate çabucak.

Küstah bir tavırla geçiştirilen bu cevapla, Rachel aslında onun karannı çoktan verdiğini hissetti.

Şoför onları şehir dışındaki Olsen rezidansma getirdi. İki katlı devasa ev Rachel’a malikâne gibi göründü; umduğundan çok daha büyüktü. On beş dönümlük son derece ba-kimli bir arazinin üzerindeki ev, ışıltılı bir mimarlık dergisinin kapağından fırlamış gibiydi.

“Hadi gel,” dedi Nate, Rachel’ın elini tutarak.

Nate’in annesi Patrice Olsen ön kapıdan çıkıp kollarını açarak onlara yürümeye başladığında Rachel ağzım kapatıp derin bir soluk aldı. Nate annesini kucaklamak için Rachel’in elini bıraktı ve tuttuğu gibi onu havaya kaldırdı.

Evin içinde her şey İtalyan mermeri ya da cilalanmış maundan yapılmışa benziyor, mobilyaların her biri paha biçilmez antikalar gibi görünüyordu. Rachel kirletme korkusuyla bir yere dokunmaya ya da ayak izi bırakma korkusuyla yumuşak, bol tüylü halıda yürümeye çekiniyordu.

RachePı otel odasına benzeyen ama şimdiye kadar kaldıklarının hepsinden daha güzel olan bir konuk odasına aldılar. Akşam yemeği tam bir saat sonraydı, o yüzden çıkmadan önce Rachel, odaya hayran olmanın dışında üstünü değiştirip makyajını tazelemeye ancak fırsat bulabildi.

Ertesi sabah Nate ve RacheFm katılması gereken bir kahvaltı vardı. Yanında Nate olunca Rachel durumun korktuğu kadar zor olmadığına karar verdi ve Nate’in ona iltifat etmesiyle gergin sinirleri yatıştı.

“Çok iyi gidiyorsun,” diyerek onu rahatlatmaya çalışan Nate’le birlikte kahvaltının ardından bir fabrikaya ve oradan kocaman bir destekli yaşam merkezine gittiler. Doğal olarak basın sürekli peşlerindeydi ve Rachel ona bir soru sorulmaması için dua ediyordu.

Hem Nate’e hem de babasına şaşıyordu. Durdukları her

yerde, her durumda ne kadar etkileyici konuştuklarını ve nasıl umut vaat ettiklerini görüyordu. Ertesi gün yapılacak olan yardım toplantısı asıl etkinlikti ve onu resmi bir yemek daveti izleyecekti.

Yoğun geçen cumartesi gününün ardından sonunda toplantının yapılacağı salona girdiler. Rachel tüm konuşmalar boyunca mest olmuş bir biçimde oturdu ve doğru yerlerde alkışladı. Nathaniel'in adaylığını açıkladığı konuşması bittiğinde, ona ayakta alkış tutan kalabalığa katıldı.

Alkışlar dindiğinde Nate'i kürsüye çıkaran Kongre üyesi onu takdim etti ve seçmenlerine orduda hizmet veren bir oğla sahip olmaktan ne kadar gurur duyduğunu anlattı. Rachel onu yaşlı gözlerle alkışladı.

Tezahüratlar arasında Nate, babasının yanında durarak iki kolunu havaya kaldırdı ve baba oğulun kucaklaştığı an gerçekten dokunaklıydı.

Patrice Olsen, Rachel'a yaklaşmak için yerinden bir koltuk aşağı kaydı.

"Babasının yanına yakışıyor, değil mi?" diye sordu, ona doğru eğilerek.

"Hem de çok." Rachel alkışlamaya devam ederken Nate'in annesine gülümsedi.

"Nathaniel, oğlumuzu politikanın içinde görmeyi çok istiyor."

O kadarını Rachel da tahmin edebiliyordu. "Harika bir iş çıkaracağından eminim." Nate'i babasıyla birlikte izledikten sonra, oğlunun yaşlı adamın yolundan yürümesi kaçınılmaz görünüyordu.

"Bir yıla kalmadan Nate donanmadan ayrılacak." Rachel başıyla onayladı. Nate'le bu konuyu Pittsburgh'a iner inmez konuşmuşlardı. O ana kadar Rachel onun ayrılıp ayrılmamak konusunda henüz kararsız olduğunu sanıyordu, ama orada Nate'in tekrar gönüllü olmayacağım anlamıştı.

"Dirk Hagerman, Nathaniel'in bir arkadaşı. Dirk eyalet temsilcisi olarak emekliye ayrılacak ve yerine Nate'in aday olması için çalışmaya başlamayı düşünüyorlar. Nate'in donanmada gönüllü olarak çalışması iyiye işaret. İlk turda kazanacağına eminiz."

Rachel yüreğine doğrudan bir darbe yemiş gibi oldu. "Bu-bunu Nate istiyor mu?"

Patrice soğuk bakışlarını Rachel'a çevirdi. "Orada babasıyla nasıl durduğuna bir bak Rachel. Sen ne düşünüyorsun?" Rachel bunu inkâr edemezdi. Nate'i daha önce hiç bu kadar rahat ve havasında görmemişti; o da babası gibi doğuştan

politikacıydı.

“Bunun için doğmuş,” dedi Patrice.

Rachel bunu da inkâr edemezdi. Patrice’ten bir politikacı eşi olarak Rachel’m kusurlarım ve eksikliklerini saymasını bekliyordu. Kendini küçük görülmeye ve iğneleyici sözlere karşı hazırladı ama Nate’in annesi başka bir şey söylemeyerek onu şaşırttı. Rachel için Patrice’in bu sessizliği, söyleyeceği her şeyden daha yüz kızartıcı, daha huzursuzluk vericiydi.

Rachel daha önce de şüphelerle boğuşmuş. Bu hafta sonu ise elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı. Nate neredeyse her dakika yanındaydı ve herkesin gözünün üs-

tünde olmasından hoşlanmadığı halde, o kadar da kötü olmadığını düşünüyordu.

Pazar sabahı erkenden Nate ve Rachel havalimanına doğru yola çıktılar. Annesi de babası da onu kucaklayarak bu önemli süreçte yanlannda olduğu için teşekkür ettiler.

Farklı şehirlere uçacakları için, Nate’le yollan havalimanında ayrıldı. Rachel’m tek üzüntüsü, hiç baş başa kala-mamış olmalanydı.

Çıkış kapılanna doğru ilerlemeden önce Nate onu öptü. “Muhteşemdin,” dedi gülümseyerek. “Kesinlikle muhteşemdin.”

“Sen de öyle.”

“Bütün bunları ne kadar özlediğimi fark etmemişim,” diye itiraf etti Nate. “Bizi destekleyen seçmenlerle bir arada olmak insana enerji veriyor.”

Rachel ona katıldığını ifade eden bir şeyler mırıldandı.

Birkaç dakika daha konuşup tekrar öpüştüler. Rachel kapıdan geçtiğinde uçak yolculannı almaya başlamıştı bile. Birkaç dergiyle birlikte yerine oturan Rachel derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştı.

Nate’le geçirdiği günlerin ardından, onun politikaya gireceğinden artık emin olmuştu. Nate ona bu kararından söz etmemişti ve Rachel bunun sebebini şimdi anlıyordu. Bu ziyaretin nasıl geçeceğini görmek istemişti ve Rachel için

rahatlatıcı bir düşünce değildi.

Saatler sonra Seattle’a ulaştığında, Bruce ve Jölene bagaj teslim bölümünde onu bekliyorlardı. Jölene onu gördüğü anda yanına koştu.

“Rachel!” diye haykırdı, sanki yıllardır görüşmüyorlarmış gibi.

Jolcnc artık fazlasıyla büyümüş olsa da, Rachel onu kucaklayıp etrafında döndürdü. Eylülde ortaokula başlayacağına inanmak zordu.

“Pekâlâ,” dedi Bruce, elleri ceplerinde. “Nasıl gitti?”

“Gerçekten iyiydi.”

Bruce bunu duyduğuna memnun olmuş gibi görünmüyordu. Aslında rahatsız olmuş ve keyfi kaçmış gibiydi. Rachel onu rahatlatmak, ne sıkıntısı olduğunu sormak istedi ama otoparka doğru yürürken Jölene oyun isteyen bebekler gibi davrandığı için, ciddi bir konuşma yapmak imkânsızdı.

“Genç âşık nasıl?” diye sordu Bruce, bavulunu bagaja koyarken.

Rachel öfkeyle ona baktı. “Keşke ona böyle demekten vazgeçsen.”

“Pardon,” diye mırıldandı Bruce. “O halde Denizci Delikanlı.”

“Onun bir adı var, biliyorsun,” dedi Rachel sertçe.

“Tamam, *Nate'o,* ne dersin?” Bruce, Rachel’a arabanın kapısını açtı.

“Gayet iyi, teşekkürler.”

“Dışarda yiyebilir miyiz?” diye sordu arka koltuğa geçip kemerini bağlamaya çalışan Jölene.

“I layır,” dedi Bruce. “Dışarda yemeyeceğiz.”

Cevabındaki sertlik karşısında Rachel dönüp kıza baktı.

“Bütün gün aksiliği üstündeydi,” dedi Jölene.

“Değildi,” diye bağırdı Bruce. “Bitirmen gereken ev ödevlerin olduğunu

söylemedin mi?”

“Söyledim ama fazla bir şey değildi.”

Rachel kendi emniyet kemerini bağladı.

“Başka zaman gideriz, olur mu?” diye öneri getirdi, ortamı yumuşatma umuduyla.

“Tamam,” dedi kolayca yumuşayan Jölene.

Düşünceli ve kasvetli ifadesinden Bruce’un onunla vakit geçirmek istemediği belli oluyordu ve o öpüşmelerin ardından Rachel’m korktuğu tam da buydu.

Cedar Cove’a dönüş yolu her zamankinden iki kat uzun gibi geldi. Rachel, Joleneie, kimin kimden hoşlandığı hakkında ilgisiz altıncı sınıf sohbetleri yapmaya çalışırken Bruce ikisine de aldırmadı, evin önüne geldiklerinde bavulunu indirmek için hızla arabadan indi.

“Yakında görüşürüz,” dedi Rachel, Jölene’e.

“Tamam.”

Bruce bavulu çoktan girişteki basamağa bırakmış, başı eğik, bakışları başka yönde arabasına dönüyordu.

“Getirdiğin için teşekkürler,” dedi.

“Bir şey değil,” diye mırıldanan Bruce yanından çekip gitti. Arabası gürültüyle uzaklaşmaya başladığında Rachel, anahtarı henüz kapının kilidine sokmamıştı bile.

Otuz Üç

Grace, Olivia ve gelecek olan biyopsi sonuçları için endişelenmekten kendini alamıyordu.

Arkadaşı korkularını en aza indirmişti ama Grace aptal değildi. Olivia korkuyordu. Jack de öyle. Biyopsi yapılmış ve laboratuvar sonuçların analizi için iki gün istemişti. Bugün ikinci gündü.

Tam öğle yemeğine çıkacakken Grace'in masasındaki telefon çaldı. "Grace Harding," diye cevap verdi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Grace."

Olivia arıyordu ve başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Sesinin tonu her şeyi anlatıyordu. *Kanser.* "Neredesin?" diye sordu Grace.

"Evdeyim. Bugün mahkemeye gitmedim." Duraksadı. "Doktorum birkaç dakika önce aradı."

"Dinle. Bir yere kıpırdama, hemen geliyorum." Grace yemeği çoktan unutmuştu. Olivia'nın sesini duyduğu anda

iştahı kaçmıştı. İki gündür hemen hiçbir şey yememişti; tek düşüncesi en iyi arkadaşı ve yüz yüze kalacağı gerçeklerdi. "Hemen çıkıyorum."

Grace günün kalan kısmı için izin alarak dışarı fırladığında neredeyse ceketini ve çantasını unutuyordu. Ceketinin kollarını geçirmeye çalışırken çoktan dışarı çıkmıştı.

Neyse ki Deniz Feneri Yolu'na giden mesafe Grace'in düşüncelerini toparlamasına yetecek kadardı. Eve ulaştığında Olivia dışarda onu bekliyordu. Üstünde sadece bir kazak vardı, serin sonbahar rüzgârı ince ve kırılgan bedenini örseliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzünde Grace'in iyi bildiği kararlı bir ifade vardı. Eski kocası Stan'in ondan ayrılmaya karar verdiğini söylediği gün de yüzü böyleydi. Bu bakış hayatm zor olduğunu ama pes etme şansınız olmadığını söylüyordu; acı ve kedere eşit olarak karşı koymak zorunluydu.

Çocukluk arkadaşı Olivia'nın tek başına orada duruşuyla Grace'in gözleri doldu, her şey bulanmaya başladı ve arabasını yolun kenarına beceriksizce park etti.

Dışarı çıktığı anda rüzgâr ceketini havalandırdı, Grace yanaklarından savrulan gözyaşlarını saklamaya gerek duymadı. Kaldırımı hızla aşarak Olivia'nın beklediği verandanın basamaklarını tırmandı. Sonra birden durdu, kucaklaştılar. Arkadaşının gözlerindeki yaşlar kendi boğazında bir hıçkırık olarak karşılık buldu.

"Anlat bana..."

“Kanser.”

Grace ağlamamaya çalışıyordu. Ağlamanın Olivia’ya faydası olmazdı. “Ne... ne kadar kötü?” diye sordu.

“Hangi aşamada olduğunu henüz bilmiyoruz. Haftaya cerrahla randevum var. O zaman belli olacak.”

Grace duygularını kontrol etmeye çalışarak güçlükle yutkunurken, sırtı korkuyla ürperdi. Arkadaşı, en iyi arkadaşı kanserdi.

“Grace,” diye fısıldadı Olivia. “Korkuyorum.”

Yıllar içinde Grace, Olivia’nm her türlü trajediye inanç ve metanetle karşı koyduğuna şahit olmuştu. Jordan öldüğünde aileyi bir arada tutan Olivia’ydı. Birkaç ay sonra Stan evi terk ettiğinde, bununla da başa çıkmıştı. Onca kederin arasında, Olivia bir kez bile korktuğunu itiraf etmemişti.

Bunun için kanser tanısı yetmişti.

“Hadi çay içelim,” diyen Grace, kolunu Olivia’nın beline dolayarak onu içeri soktu.

Grace çaydanlığa su doldururken, Olivia kendi evinde kaybolmuş yalnız bir çocuk gibi mutfak masasına oturdu.

“Jack nerede?” diye sordu Grace, Olivia’nın ona bu kadar ihtiyacı varken neden yanında olmadığını merak ederek.

“Jack, haberi pek kolay karşılamadı,” diye mırıldandı Olivia. “Ona gidip Bob’la konuşmasını söyledim.”

“Seni bırakmamalıydı.” Grace, asıl öfkesinin yaşamın adaletsizliğine olduğunu bildiği için, Jack’e olan öfkesini bastırdı.

“Sorun yok,” dedi Olivia. “Ona senin geleceğini söyledim.”

“Güzel, işte buradayım.”

“Evet,” diyen Olivia’nm yanağından bir damla yaş süzüldü.

“Başka kimse biliyor mu?”

“Henüz değil.”

Grace bunu anlıyordu. Annesine ve çocuklarına söylemeden önce Olivia kendi dengesini bulmak ve geleceğini kurgulamak istiyordu.

“Ben burada olacağım,” diye söz verdi Grace.

Olivia belli belirsiz gülümsedi. “Sana güvenebileceğimi biliyorum.” Uzandı, ikisinin elleri birbirine kenetlendi.

Dan ortadan kaybolduğunda ve sonrasında kocasının cesedi bulunup toprağa verildiğinde Olivia hep Grace’in yanındaydı. Onlar iyi arkadaştı ve gelecek ne getirirse getirsin, daima öyle kalacaklardı. Neredeyse bütün hayatları boyunca sırlarını, acılarını, zaferlerini ve coşkularım paylaşmışlardı.

“Kabullenmekte zorluk çektiğim kısım,” dedi Olivia, sıcak çayından bir yudum alarak, “vücudumun içinde bir işgalci olması. Bir hastalık yaşantımı benden çalmak istiyor. Sürekli bunu düşünüyorum.” Bir elini kalbinin üstüne koydu. “Düşman *içimde*,” diye tekrarladı. “Geçmişte, dışardaki düşmanlarla mücadele etmek zorundaydım. Oysa şimdi içeride, *burada*.” Yumruğunu sıkıp gözlerini kapadı.

Grace dudağını ısırdı.

“Keşke daha iyi açıklayabilsem,” dedi Olivia. “Başka ne olursa olsun, kapıyı kapatıp geri çekilebilir ve bir süre izne çıkabilirim, anlarsın ya? Kanserle bunu yapamam. Kendi bedenimden kaçma şansım yok.”

Grace sadece başıyla onayladı, onu rahatlatmak için yanında olmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Olivia’nm yanında yaklaşık bir saat kaldı, Jack dönün-ceye kadar iki demlik çay tükettiler. Jack’in sorunu her neyse halletmiş olmalıydı; çünkü Grace’in sorularına hızlı ve açık cevaplar veriyordu.

Olivia yatmaya gittiğinde Grace, Jack’le baş başa konuşma fırsatı bulduğuna sevindi.

“Gece ya da gündüz, beni istediğin zaman arayabilirsin,” dedi Jack’e.

“Yaparım,” diye söz verdi Jack.

“Olivia’nm ve senin neye ihtiyacınız olursa olsun, ara.”

Jack kabul etti, kısa bir sessizliğin ardından tekrar konuştu. “Sana söylememde bir sakınca yok, bunun beni ne hale getireceğini kestirememişim,” diye itiraf etti. “Hazırlıklı olduğumu sanıyordum. Hatırlarsan, yıllar önce oğlum da kanserdi ve aynı hükmü ikinci kez duymanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi sanıyordum. Oysa hiçbir fikrim yokmuş.”

“Olivia güçlü bir kadın.”

Jack’in gözlerine metin bir ifade yerleşti. “Olivia’nın bu süreçte onun yanında olacak güçlü bir eşe ihtiyacı var. Buradayım ve kalmaya kararlıyım.”

Grace onu kucaklayarak vedalaştı ve çıktı. Jack, ona, geldiği için, destek verdiği için ve Olivia’nın arkadaşı olduğu için defalarca teşekkür etti.

Eve döner dönmez Cliff’i arayan Grace onu ahırda Cal’le konuşurken buldu ama Grace’i görür görmez konuşmalarını yanda kesti.

“Olivia’ya gittim,” dedi aceleyle ve gözlerinde yeni yaşlarla.

Cliff kolunu onun omuzlarına doladı ve yavaşça eve doğru yürüdüler. İçeri girmez Grace ona döndü. “Kanser,” dedi kısaca.

Cliff keyifsizce onayladı. “Tıbbi tahmin nedir?” “Önümüzdeki hafta cerrahla görüşünceye kadar bilemeyeceğiz. O zaman belli olacak.” Grace bir an sustu, sesi titremeye başlamıştı. “Charlotte’a ve çocuklara henüz söylemedi.” Cliff onu zorla oturttu ve çay hazırlamaya başladı. Grace gülümseyerek ona teşekkür etti ve şu an ihtiyaç duyduğu son şeyin çay olduğunu söylemedi.

Masanın üstündeki karşılıksız çek zarfını görünce içini çekti. Uğraşması gereken bir başka sıkıntı, çözülmesi gereken bir başka sorundu. Olivia’nm neler yaşadığıyla karşılaştırınca çok önemsiz kalıyordu ama yine de...

Cliff de zarfa baktı. “Şey, bugün Judy’yle konuştum.” Grace emlak ajansını suçlayamayacağını biliyordu, yetersiz referanslarına rağmen Smith’lere evi

kiralaması için Judy'ye kendisi baskı yapmıştı.

"Anlaşılan bu insanların ilk icraatı değilmiş."

Bu Grace'i şaşırtmamıştı.

"Judy, Bremerton bölgesindeki bir emlakçıyla görüşmüş," diye devam etti Cliff. "Bu çiftin ev sahiplerini dolandırmak gibi bir alışkanlıkları varmış."

"Judy, onları tahliye etmenin ne kadar süreceğini söyledi

mi?"

Cliff kaşlarını çattı. "Bu tür insanlar sistemin açıklarını biliyorlar. Onlan çıkarmak altı ayı bulabilirmiş."

"Altı ay!" diye haykırdı Grace. "Bu çok saçma." "Katılıyorum." Cliff omuz silkti. "Umutsuz bir durum. Kiracı olarak bütün haklarını sömürecekler ve sonucu ellerinden geldiği kadar uzatacaklar."

"Bu rezalet."

"Şimdilik yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Cliff, "tahliye evraklarını doldurup süreç bitinceye kadar beklemekten başka."

Grace iç çekerek başını masaya koydu.

Cliff üstteki dolaba uzanarak yarısı dolu bir şişe burbon çıkardı. *"Yapabileceğimiz* bir tek şey var: sade bir çayı güçlü bir hale getirmek."

Her şeye rağmen, Grace ona gülümsedi.

[1]

Adsız Alkolikler grubunun da sığındığı dua. "Tanrım, bana huzur ver/ Değiştiremeyeceğim şeylere dayanmak/ Değiştirebilecek olduklarım için yürek ver/ Ve bunları ayırt edecek anlayış bahşet, (ç.n.)

Otuz Dört

Teri, Rachel'i rahatsız eden bir şey olduğunun farkındaydı. Salon, her cuma olduğu gibi müşteri kaynıyordu ama yoğunluklan ne olursa olsun, ikisi daima öğle yemeklerini birlikte yiyecek bir fırsat bulurlardı. Öğlen olduğunda Rachel acıkmadığını iddia etti.

"Acıkmadım ne demek?" diye sordu Teri. "Canını sıkan şey çok ciddi olmalı. *Hiçbir şey* senin iştahını kaçıramaz."

Rachel gülümsemedi bile.

Pittsburgh seyahati hakkında Teri'nin onu konuşturma çabalarına rağmen bir şey anlatmamış, o yüzden Bruce ve Jo-lene'in de bahsi geçmemişti. Bu hayli alışılmadık bir durumdu.

Teri'nin tahmini doğruysa Rachel'i bu kadar sıkıntıya sokan Nate ile Bruce konusundaki açmazıydı. Nate niyeti konusunda gayet açık davranmıştı. Sonra ortaya Bruce çıkmıştı.

Teri, Rachel'ı sonsuza kadar kaybetmeden önce harekete geçmesi için gidip adamı hızlıca sarsmak istiyordu. Eğer

bu gerçekleşirse kendi aptallığından olacaktı. Rachel'a gelince... Teri ne düşüneceğini bilemiyordu. Onun Nate'i sevdiğine şüphesi yoktu ama -Teri'ye kalırsa- Bruce'u daha çok seviyordu.

Birkaç hafta Önce telefon ettiğinde Rachel resmen zangırdıyordu; çünkü Bruce onu öpmüştü. Duyan da ilk kez olmuş sanırdı. Flaş haber: Bruce onu o geceden *çok daha önce de* öpmüştü.

Belki de bu son öpücük o kadar basit değildi. Rachel'ın şoke olduğu çok açıktı, anlaşılan Bruce için de durum aynıydı.

Teri'ye, Bruce'la ilgili sadece havalimanından onu aldığında çok öfkeli olduğunu söylemişti. Rachel'a göre, onu bir an önce kapının önüne atmak için elinden geleni yapmıştı.

Saat dörtte Teri'nin perması vardı ve Rachel'ı gözetleyip onun için

endişelenmekten programının gerisinde kalmıştı. Beşi çeyrek geçe James onu almaya geldiğinde, işinin bitmesine hâlâ yanm saat vardı.

“Beklerim,” dedi, sabır küpü James. Gergin bir halde salondan içeri göz attı. “Arabada beklesem daha iyi olur. Bu arada, çıkarken şemsiyenizi alın, dışarda kıyamet kopuyor.”

Rachel’ın işi bitmişti. “Yarın görüşürüz,” dedi, kapıya doğru yürürken vedalaşmak için elini kaldırdı.

“Hafta sonu ne yapıyorsun?” diye sordu Teri.

Rachel omuz silkti. “Fazla bir şey yok. Şimdi gidip arabamı Liman Caddesi’ndeki tamirciden almam gerek. Yağı değiştirildi. Sonra eve gidip kendimi sıcak suya atacağım.”

“James seni götürsün,” diye teklif etti Teri. Olmaması

için bir sebep yoktu. Aksi halde zaten arabada oturacak ve muhtemelen kitap okuyacaktı. Rachel’ı bırakması uzun sürmezdi ve döndüğünde Teri’nin işi bitmiş olurdu.

“Hayır, gerek yok,” dedi Rachel, başını iki yana sallayarak. “Biraz spor iyi gelir.”

“Ama yağmur yağıyor! James burada zaman öldürmeye çalışırken neden ıslanasın ki? Seni götürüversin.”

“Memnuniyetle Bayan Rachel,” dedi James, her zamanki kibarlığıyla.

Rachel ona gülümsedi. “Teşekkürler. O halde kabul ediyorum.”

Teri onunla birlikte AVM’nin iç kapısına kadar yürüdü. “Gerçekten minnettarım,” dedi Rachel. “Sen iyi bir arkadaşsın Teri. Sahip olduklarımın en iyisi.”

Sesi o kadar hüzünlü çıkıyordu ki Teri, kollarını onun boynuna doladı. “Dinle, konuşmak ya da başka bir şey yapmak istersen, araman yeter.”

Rachel titrek bir tebessümle karşılık verdi. “Teşekkürler, yaparım. Bu akşam için

bir planın var mı?”

“Pek sayılmaz. Christie gelecek ve *Grease* seyredeceğiz.” *Grease* çocukken en sevdikleri müzikaldi. Bütün şarkıları ezbere biliyor ve eşlik etmeyi planlıyorlardı. Önce patlamış mısır, sonra en pahalısından dondurma yiyeceklerdi. Tam anlamıyla kızlar gecesi olacaktı.

Kız kardeşinin adı geçince James bakışlarını çevirdi. Gönül maceraları sekteye uğramış gibiydi; çünkü Christie eve kendisi dönmekte ısrar ediyordu.

“Fakat hafta sonu boşum,” dedi Teri.

“Tamam. O halde buluşalım. Seni ararım.”

“Lütfen ara,” diyen Teri, ona elinden geldiğince yardımcı olmak istiyordu. Bobby’yle ilişkilerinin başlangıcında Rachel güvenilir bir sırdaş olmuştu, duyarlı ve yüreklendiriciydi. Teri de şimdi arkadaşı için aynısını yapmak istiyordu. Omzunun üstünden baktı, konuşabilecek birkaç dakikası daha olmasını çok isterdi. Gün boyunca Rachel ilk kez bu fırsatı vermişti.

“Sabah seni ararım,” diyen Rachel, AVM’den çıkarak otoparkın yolunu tuttu.

Arabanın yanında duran James şemsiyeyi hazırlamıştı. Yağmur şiddetlenmiş ve hava neredeyse kararmıştı.

Teri salona döndü, Bayan Dawson’ın permasını bitirdi ve James’i beklemeye başladı.

Bir süre daha bekledi.

Aradan yarım saat geçtiği halde James hâlâ dönmemişti. Rachel’ı aradığında telefon otomatik olarak telesekretere geçti. James’in telefonu da cevap vermiyordu. Rachel’ın evidni aradı. Aynıydı.

Ne yapacağını bilemeyen Teri, kız kardeşini aradı. “Benim için salona uğrar mısın?” diye sordu.

“James nerede?” diye hemen karşılık verdi Christie.

“Bilmiyorum. Rachel’ı arabasını alması için tamirciye bırakacaktı ama geri

dönmedi.”

“Cebini aradın mı?”

“Cevap vermiyor, Rachel da öyle.”

Christie tereddüt etti. “Bu biraz tuhaf değil mi?” “Evet.” Hatta tuhaftan öteydi. Kesinlikle olağandışı ve biraz ürkütücüydü. “Geliyor musun, gelmiyor musun?” diye sordu Teri. Aksi halde kasabadaki taksilerden birini arayacaktı. Bobby muhtemelen endişelenmeye başlamıştı.

“Beş dakika sonra oradayım.”

“Teşekkürler,” diyen Teri rahatlayarak içini çekti. Bobby, onun işten ayrılmasını istiyordu ve bu tür olaylar hiç yardımcı olmuyordu. James ve Rachel’m nereye gittikleri veya neden telefonlarına cevap vermedikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Mutlaka mantıklı bir açıklaması vardır, diye düşündü; bu konu yüzünden gerilmeyecekti.

Kız kardeşi, egzozundan yağ fışkıran külüstür arabasıyla geldi, uzanıp yolcu kapısını açtı. Teri minnetle kendini içeri attı, arabaya koştuğu kısa mesafede bile ıslanmıştı.

“James’ten haber var mı?” diye sordu Christie, selam bile vermeden.

Teri sırıtmamaya çalıştı. “Hiç ses yok.”

“Eminim eve dönmüştür,” diye fikir yürüttü Christie. “Seni almayı unutmuş olmalı.”

Teri’nin buna inanması mümkün değildi. James gerçek bir sorumluluk abidesiydi; görevini *asla* ihmal etmezdi. Endişelenmemek için kendine telkinde bulunsa da, gittikçe daha çok meraklanıyordu.

Christie yol boyunca alışılmadık biçimde suskundu. “Sence ondan hoşlanıyor mudur?” diye yumurtladı sonunda, Sahil Bulvarı çıkışına yaklaşırken.

“Ne?"

“Anlarsın işte.”

“James, Rachel’dan mı hoşlanıyordur?”

“Sence başka kimden söz ediyor olabilirim?” diye sordu Christie sinirli bir tonda.

“Asla.” James eğer birinden hoşlanıyorsa Teri, bu kişinin kız kardeşi olduğundan emindi.

Araba yanaşır yanaşmaz ön kapı hızla açıldı ve Bobby kendini bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altına attı. Teri’yi arabadan adeta sürükleyerek çıkarıp sarıldı. Sımsıkı. Yumruklan Teri’nin sırtına batıyor, sık ve hafif soluk alıyordu.

Ciddi anlamda bir terslik vardı. Bobby onun için daha önce de endişelenmişti ama hiç böyle bir şey yapmamıştı.

“Bobby! Bobby, neler oluyor?”

Bobby onu bıraktığında ikisi de sırılsıklamdı, saçları kafalarına yapışmış, yüzlerinden sular süzülüyordu. Bobby bir şeyler gevelemeye başladı, tutarsız ve abuk sabuk sözcükler sarf ediyordu.

Sözünü bitiremeden şerifin aracı tepe ışıklan yanıp sönerek yola girdi. Troy arabadan indi, dördü birden evin yolunu tuttular.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu, Teri’ye bakan Troy. “*İyi misiniz*?”

“Elbette iyiyim. Sizi kocam mı çağırdı?” Gerçekten bu kadarı fazlaydı, Bobby için bile. Sadece bir saat geç almıştı.

“Kaçırıldılar,” dedi Bobby.

“Neden söz ediyorsunuz?” Christie bakışlarını bir adamdan diğerine çeviriyordu.

“Senin, elinde olduğunu söyledi,” diyen Bobby’nin gözlerinden hem şok hem de rahatlama okunuyordu. “*Söylemedi* ama ima etti.”

“Kim?” diye sordu Troy Davis sert bir tonda. “Vladimir.”

“James!” diye haykırdı, nihayet anlayan Christie. “James ve Rachel’ı kaçırdılar.”

Teri önce ona, sonra Bobby'ye baktı. Demek buydu: James ve Rachel kaçırılmıştı. Bunu yapan her kimse, arabada Teri'nin olduğunu sanmıştı. Eğer daha önce karşılaştığı iki adamsa çok geçmeden yanlış kadını kaçırdıklarını anlayacaklardı. Asıl sorun, yaptıkları hatayı anladıklarında ne olacaktı? Teri dehşet içinde ürperdi, soluk bile alamıyordu.

Çalan telefonun sesi odadaki sessizliği yırttı ve Teri'yi içinde bulunduğu felç durumundan çıkardı. Derin bir nefes alarak telefona uzandı. Arayanın numarası, Bruce Peyton olduğunu gösteriyordu.

Teri onun neden aradığım anlayamıyordu tabii eğer... "Bruce," dedi, ahizeyi kaldırarak. Sesinin normal çıkması için büyük çaba sarf ediyordu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Teri ama Rachel'ın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Off!.. Bu akşam Jölene'le mi buluşacaktı?"

Bruce kısaca tereddüt etti. "Hayır. Onunla konuşmam gerektiğini hissettim ama bulamıyorum. Ceptelefonu genellikle yanındadır ama ona ulaşamıyorum."

"Sanırım buraya gelsen iyi olur," dedi Teri. RachePm kaçırıldığını ona telefonda söyleyemezdi.

Bruce yine duraksadı. "Her şey yolunda mı?"

"Pek sayılmaz. En kısa zamanda uğrayabilir misin?" Sonra, çok hızlı düşünerek ekledi, "Jölene'i yanma almazsan daha iyi olur."

"Durum ciddi gibi," diye mırıldanan Bruce, Teri'yi daha fazla sorgulamadan hemen yola çıkacağını söyledi. Telefonu kapatan Teri, neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanan şerife döndü. Bobby, tahmin edileceği gibi allak bullak olmuştu.

Soru sormaya fırsat bulamadan, telefon tekrar çaldı. Teri telesekreterin devreye girmesini tercih ederdi ama Christie birden haykırdı, "Bu James!"

Şerif Davis olmasa Christie telefonu kapacaktı. "Ben bakayım," dedi şerif.

Utanarak başıyla onaylayan Christie, ağzını elleriyle kapatarak geri çekildi. Teri,

kız kardeşinin titrediğini fark etti. Bu aşamada önce kimi teskin etmesi gerektiğini bilemiyordu; Bobby mi, Christie mi?

“Şerif Davis,” dedi Troy. Bir dakika dinledikten sonra konuştu,” Hemen bir ekip arabası göndereceğim. Beş dakika içinde orada olurlar.” Hemen bir devriye aracı çağıran şerif, onu 16 numaralı karayolunun çıkışındaki Dairy Queen’e yönlendirdi, sonra Bobby’nin arabası için arama emri çıkardı. Konuşması bitince Teri’ye döndü. Anlaşılan grubun içinde en mantıklı onu görmüştü. “James Wilbur ve Rachel Pendergast. Onları sorgulamak için merkeze götürüyorum.”

“Onları fazla tutmazsınız, değil mi şerif?” diye sordu Christie.

“Hayır, yeterince fazla şey yaşadılar.” Kaşlarını çattı. “Anlaşılan söz konusu iki adam arkadaşlarınızı limuzinden atarak arabayla uzaklaşmışlar. Gözümüzü dört açacağız.” Haber vereceğini söyleyen şerifin kısa süre sonra ayrılmasının ardından, Teri taze kahve hazırladı. Bol şekerli yüksek doz kafeine şiddetle ihtiyacı vardı ve diğerlerinin de farklı olmadığını düşünüyordu. Şok etkisini yeni göstermeye başlamıştı ve titremesine engel olamıyordu.

Mutfak masasının etrafında oturup neler olup bittiğini anlamaya çalışırken Bruce geldi, kapıyı Teri açtı.

“Rachel’la ilgili neler oluyor?” diye sordu içeri girer girmez. “Bu arada, o nerede?”

Teri içinde tuttuğu soluğu koyverdi. En iyi arkadaşının kaçırıldığını, *Teri’nin* peşinde olan adamların yanlışlıkla Rachel’ı götürdüğünü nasıl anlatacağını bilemiyordu. Anlaşılan James’i de tutmaya karar vermişlerdi; onu yakalayıp arabayı çalmış olmalıydılar. Acaba onu arabayı kullanmaya zorlamış olabilirler miydi?

Teri saatine baktı ve konuşurken sakin olmaya çalıştı. “Muhtemelen Rachel şu anda Şerif Davis’in kafasını ütülüyor.” “Şerif Davis mi? Neden?”

“Kaçırıldığı için.”

“Kaçırılmak mı T Teri’nin söylediğine inanmamışcasma Bruce’un gözleri fal taşı gibi açılmış ve çenesi düşmüştü.

“Benimle gel,” diyen Teri onu mutfağa götürdü. Christie bir fincan kahvenin

içine şeker ekleyerek karıştırdı ve fincanı Bruce'a uzattı.

"Neler oluyor?" diye tekrar soran Bruce kahveyi görmezden geldi.

Bobby açıklamaya başladı ama onun anlatışı biraz kafa karıştırıyordu ve Christie'nin düzeltme çabaları işe yaramayınca arbedeye Teri de katıldı.

"Hop!" diye araya girdi Bruce. "Teker teker." Parmağıyla Bobby'yi işaret etti. "Önce sen."

Bobby sadece başını iki yana salladı. "Yapamam. Tek bildiğim Teri'nin güvende olduğu. Benim yüzümden Rachel ' m başına bunlar geldiği için üzgünüm."

"Senin yüzünden değil," diyen Teri, uzanıp kocasının elini tuttu, onun buz gibi olmuş parmaklarını ovuşturdu.

Sonunda Teri, gecenin olaylarını kendi bildiği kadarıyla anlattı.

"Şerifin yerine gidiyorum," dedi Bruce. Ayağa kalkarak hızla evden ayrıldı.

"Ben de," dedi Bruce'un peşinden giden Christie.

"Biz burada bekleyeceğiz," diye seslendi Teri arkalarından. Şerif Davis evi arayacağını söylemişti, bu evde kalmaları için iyi bir sebepti. Ayrıca, Teri, Bobby'nin soruşturmaya katkısı olacağından şüpheliydi. Şerif gerekli sorulan onlara daha sonra sorabilirdi.

Yalnız kalır kalmaz Bobby kalkıp salona geçti.

"Bobby!" diyen Teri onu izledi.

Sonra Teri kendini onun kollannda öpücüklere boğul-

muş buldu. "Bunu daha fazla yapamam," diye fısıldıyordu Bobby öpücüklerin arasında.

"Neyi?"

"Seni ve bebeğimizi kaybetmeyi göze alamam." "Bobby, Vladimir'in senin unvanını almak için şantaj yapmasına izin veremeyiz."

“Yenilgiyi kabul edeceğim,” diye ilan etti. “Umurumda değil. Kazanmanın artık önemi yok. Seni tekrar tehlikeye atmayacağım.”

“Bobby, lütfen.”

“Hayır Teri, karar verildi. Vladimir’le oynayacağım. İstediği bu. Bütün bu kaçırma olayının sebebi bu. Beni zorlamak istedi ve başardı.”

Otuz Beş

Şerifin ofisinde üşüyen ve titreyen Rachel, bir memurun omuzlarına attığı battaniyeye iyice sarındı. James hemen Harrison Hastanesi’ne sevk edilmiş, başka bir memur yolda onunla kısaca konuşmuştu.

“Aslında hiçbir şey görmedim,” diye tekrarladı Rachel. “İki adam, James servise girer girmez üstüne çullandı. Karanlık ve yağmurluydu, her şey gerçekten çok hızlı oldu.” Rachel üstündeki battaniyeye biraz daha sıkı sarındı. “Beni arabadan dışan sürükleyip gözlerimi bağladılar ve sonra arka koltuğa attılar.

O konuşurken şerif not alıyordu. “Hangi aşamada sizin istedikleri kişi olmadığınızın farkına vardılar?” diye sordu.

Rachel emin değildi. Bütün hatırladığı yükselen öfkeli seslerdi. “İngilizce konuşmuyorlardı,” dedi. “Belki Rusça. James daha sonra bana öyle dedi.” Dudağını ısırdı, yardımcı olabilecek ayrıntıları hatırlamaya çalışıyordu. “İngilizceyi çok ağır bir aksanla konuşuyorlardı.

“Onlarla konuştun mu?” diye sordu şerif.

“Hayır.” Rachel bir kelime bile sarf edebileceğinden emin değildi. En başından beri dehşet içindeydi ve mücadele eden James’ti.

“İyi mi?” diye sordu telaşla. “James? Bobby Polgar’ın şoförü?”

“Henüz yeni bir bilgi almadım,” dedi şerif.

“Beni korumaya çalıştı,” diyen Rachel, onu daha önce sormadığı için kendini kötü hissediyordu. Gözlerini bağladıkları halde, onları esir alan kişilerin James’e vurduklarım kemiklere çarpan yumruk seslerinden ve onun acıyla inlemesinden anlayabiliyordu. Adamlardan biri arabayı kullanıyordu ve diğeri silahlıydı.

James’i de elleri ve gözleri bağlı halde ayaklarının dibine atmışlardı. İki adamın tartıştıklarını anlayabiliyordu, sonra birden onu ve James’i serbest bırakmaya karar vermişler, ikisini de otobana yakın bir yerde dışarı atmışlardı. Rachel gözlerindeki bandı açmayı başarmış ve James’in bağlarından kurtulmasına yardım etmişti. James ceptelefonundan Bobby’nin evini aramış ve telefona şerif çıkmıştı.

Rachel, telefonunu tamircideki arbedede kaybetmiş ve James’in telefonunun hâlâ yanında olmasına şaşırmıştı. Anlaşılan adamlar amatördü, beceriksiz eşkıyalardı.

Rachel zangır zangır titrerken, James gayet sakin ve profesyonel davranmış, yaralanmasına karşın sendeleyerek restorana doğru yürüyen Rachel’a destek olmak zorunda kalmıştı. Devriye aracı geldiğinde restorana gireli iki dakika ancak olmuştu. Memurlardan biri James için ambulans çağırırken diğeri Rachel’ı karakola götürmüştü.

Şerifin odasının önünde bir kargaşa oldu ve Rachel, Bruce’un sesini tanıdı.

“Bruce.” Oturduğu sandalyeden fırladı ve yalvaran gözlerle şerife baktı. “Onunla konuşabilir miyim? Lütfen, onu görmeye ihtiyacım var.”

Şerif başıyla onayladı. “Yarın sizi ararım. Şimdilik rahatınıza bakın.”

Kapıyı açtığında Bruce’un koridorda bir memurla tartıştığını gördü. “Anlamıyorsunuz,” diyordu, zorla kontrol ettiği bir sabırsızlıkla. “Ben...”

“Bruce.”

Bakışları kenetlendi ve tek kelime etmeden birbirlerinin kollarındaydılar. Bruce onu neredeyse boğacak kadar sıksa da Rachel’ın umurunda değildi. Rahatlamaya ve sevgiye ihtiyacı vardı. Öyle korkmuştu ki, yaşadığı bütün bu süreçte düşündüğü tek kişi Bruce olmuştu. Nate değil. Bruce. Gözleri pis bir paçavrayla bağlı, hızla giden bir arabanın içinde hayatı tehlikedeyken; işte o zaman Bruce’u sevdiğinden şüphesi kalmamıştı.

Bunu neden daha önce fark etmemişti? Nate çok çekiciydi, ondan hoşlanıyordu ama zihnine kazınıp oradan çıkmayı reddeden kişi o değildi. O kişi, ölüme giden yolda düşündüğü adamdı.

Artık iki adama da duygularını açıklamak zorundaydı... “Yaralandın mı?” Bruce onu incelemek için bir adım geri çekildi, yaralı alnına dökülen saçlarını nazikçe geri iterek gözlerinin içine baktı. O gözlerde aradığı her neyse bulmuş olmalı ki, rahat bir nefes alarak Rachel’a tekrar sarıldı.

Bruce’un kollarında titremesi yatıştı, yaralarının acısı dindi ve sonunda üşümesi geçmeye başladı.

“Neler olduğunu anlat,” diyen Bruce onu hâlâ bırakmamıştı.

Rachel bildiklerini anlattı, ama “sebebi” sırrını koruyordu.

“Teri’nin peşindeydiler,” diye açıklamaya çalıştı.

“Evet,” dedi Bruce. “Yanlışlıkla seni kaçırarak işi yüzlerine gözlerine bulaştırdılar.”

Rachel bütün bunların Bobby’yle bağlantısı olduğunu tahmin edebiliyordu ama eşkıyaların neyin peşinde olduğunu kestiremiyordu. Artık hiçbirinin önemi yoktu; çünkü Bruce yanındaydı.

Cereyan yapan koridorda onu yüreklendirecek bir şeyler mırıldanırken, Rachel hâlâ Bruce’un kollarındaydı.

Birden Rachel’in aklına gelince sordu, “Neden buradasın?”

“Teri’ye telefon ettim. Cebin cevap vermiyordu ve senin nerede olduğunu bildiğini düşündüm.” Rachel onun omuz silktiğini hissetti. “Seninle konuşmak istediğim bir konu vardı ama şimdi sırası değil.”

“Teri ne söyledi?”

“Oraya gitmemi istedi ve işte o zaman kaçırıldığını öğrendim. James arayıp serbest kaldığınızı öğrendiğimde artık orada bir dakika bile duramazdım. Karakola getirildiğinizi öğrendiğim için doğrudan buraya geldim.”

Ona sarıldığını yeni fark etmiş -ve sarılmaması gerektiğini düşünürmüş- gibi birden kollarını indirdi.

Rachel birden tekrar ürperdi. Bruce’un ona sarılmasını istiyordu. Ona *ihtiyacı*

vardı.

Ona doğru bir adım attı. “Lütfen...”

Rachel’in isteğine uymak için Bruce önce kollarını açtı ama sonra birden indirdi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?” diye sordu Rachel. Bruce kaşlannı çattı. “Neden olduğunu biliyorsun. Nate bizi böyle görürse ne hisseder?” Rachel, Nate’in ne hissedeceğini çok iyi biliyordu. Kızacak ve üzülecekti. Kıskanacaktı. “Haklısın,” diye söze başladı, “ama...”

“Seninle konuşmalıyım Rachel. Bu akşam o yüzden seni aradım.”

“Konuşmak mı, ne hakkında?”

Bruce başını iki yana salladı. “İyi bir zaman değil. Daha sonra konuşuruz.”

Rachel şimdi duymak istiyordu. Bruce konuşmaya hazır değilse de, kendisi hazırdı. “*Sana* ihtiyacım var Bruce, başkasına değil. Nate’e değil. Sana.”

“Hayır,” diyerek sertçe karşı çıkan Bruce, onun sözlerine inanmaktan korkar gibiydi. “Bir insanın sıcaklığına ihtiyacın var. Burada benim yerime Nate olsaydı, onu isterdin. Bu konuyu yarın konuşuruz.”

Rachel anlaması için gözleriyle ona yalvardı. Artık kendi duygularından emindi, Bruce’u sevdiğini ve onunla birlikte olmak istediğini fark ettiği halde, başka bir şey söyleyemezdi. Henüz değil.

“Beni eve bırakır mısın?” diye sordu.

“Ben..” Tereddütlüydü.

“Lütfen.”

Bruce başıyla onayladı ama temkinli bir ifadeyle.

Şerifle tekrar konuştuktan sonra Rachel, Bruce’un onu beklediği arabaya yöneldi. Bruce ısıtıcıyı açmıştı, ılık hava onu karşılayıp sarmaladı. Rachel çok korkmuş, güven duygusu sarsıntıya uğramıştı. Şu an, sevdiklerinin vereceği

huzur dışında, en çok ihtiyaç duyduğu şey tanıdık şeylerin arasında olmaktı. Evine gitmek istiyordu.

Yolculuk neredeyse tam bir sessizlik içinde geçti. Bruce evin önüne park ettiğinde Rachel bir rahatlatma sözcüğü ya da hareketi bekleyerek ona döndü, ama Bruce arabayı stop bile etmemişti ve onunla içeri girmeye niyeti yoktu.

“Seni kapıya yolcu edeyim,” dedi sonra kabaca.

Eski moda bir nezaket biçimi olsa da, Rachel minnettardı. Bruce evin anahtarını onun titreyen elinden aldı, kilide takıp döndürdü ve Rachel’a hiç bakmadan kapıyı açtı.

Engel olmasına fırsat vermeden, Rachel şimdi ve daima onu ne kadar sevdiğini gösterebilmek için kollarını boynuna dolayarak dudaklarına uzandı.

Bruce karşı koymaya çalıştı ama fazla uzun sürmedi. Dudakları, Rachel’m dudaklarını kabul etti, nefesi ılık ve nemliydi. Rachel kaçınldığmdan beri ilk kez tamamen güvende olduğunu, sevildiğini ve değer verildiğini hissediyordu.

Rachel daha kendini hazır hissetmeden Bruce ondan uzaklaştı, “İyi olduğuna sevindim,” dedi boğuk bir sesle.

“Ben de öyle. Burada olduğun için, beni eve getirdiğin için ve bu öpücük için teşekkürler,” diye fısıldadı Rachel.

Christie, Harrison Hastanesi Acil Servisi’nin danışmasındaki görevlinin neden bu kadar suratsız olduğunu merak ediyordu. Tek bildiği, bu huysuz kocakarı ona engel olamayacaktı. James’i görecekti, her ne pahasına olursa olsun.

“O kapıdan içeri giremezsiniz ve eğer ısrar ederseniz,” dedi kadın, “güvenliği çağıracağım.”

“Hiç durma.” Christie, güvenlik onu bulup dışarı atın-caya kadar James’i bulmak için yaklaşık iki üç dakika süresi olduğunu hesapladı. Bu kadar sürede neler olmazdı.

Tam kanatlı kapılardan içeri dalıyordu ki, James dışan çıktı. Yüzü hırpalanmıştı; bir gözü şişerek tamamen kapanmış, dudağı patlamıştı ve yanağı mosmordu. Kolu ise bandajla askıya alınmıştı.

“James!” diyebildi panik içinde.

Christie bir an kusacağını sandı, ardından gözlerine hücum eden yaşlar onu dehşete düşürdü. Kolayca ağlayan tiplerden değildi ama şu anda ağlıyordu.

“Tanrım, James...”

“Bana dokunma,” dedi James kısık bir sesle. “İki kırık kaburgam var ve korkarım sarılırsan beni öldürebilirsin.”

Yaşlan savuşturmak için Christie hızla gözlerini kırpıştırdı ama pek işe yaramadı. “Sana yardım edeyim,” diye yalvardı.

James, onun dokunmasını pek ister gibi değildi. “Dikkatli ol.”

“Evet, tabii, elbette.” Kolunu onun beline dolayan Christie, James’i dışan çıkardı. Yağmur sonunda durmuştu. Yavaş adımlarla Christie’nin arabasını park ettiği yere yürüdüler. “Doktor sana reçete yazdı mı?”

“Evet, cebimde. Ağrı kesici. Fakat en çok ihtiyacım olan şey, dinlenmek.”

“Ve tavuk çorbası,” diye ekledi Christie. Aklına başka bir şey gelmemişti. “Reçeteyi yaptırıp bir kutu da çorba alacağım.” Christie onun itiraz etmesini bekliyordu ama sessizliği ağrısının ne kadar fazla olduğunu gösteriyordu.

Şikâyet etmediği halde, park yerine kadar yürümek onu açıkça perişan etmişti. Rengi sararmıştı ve Christie kapıyı açıp arabaya binmesine yardım ederken neredeyse tükenmişti. Christie, arabanın önünden dolanıp sürücü koltuğuna geçti. “Taksi çağırabilirdim,” diye mırıldandı James.

“Ben buradayım.” Marşa basıp James’e döndü. “Bobby ve Teri’yi aramalıyım ama ceptelefonum yok.”

“Onlarla birkaç dakika önce konuştum,” dedi James. “Acil servisteki ankesörlü telefondan.”

Christie başıyla onayladı.

“Polis, limuzini rayların üstünde terk edilmiş bir halde bulmuş.”

Christie arabayı vitese takarken en küçük sarsıntıda bile James'in yüzünü acıyla buruşturduğunu gördü. "Çok yavaş gideceğim."

Yarı yola geldiklerinde Christie tekrar ağlamaya başladı, gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyordu. James'i bu halde görünce geçirdiği duygusal sarsıntının şaşkınlığı içindeydi. Her gün onlarca kez kendine James'i ne kadar can sıkıcı bulduğunu söyleyip duruyor ama gerçek duygularının bu olmadığını biliyordu. Bu adama âşık oluyordu. Hem de fena halde.

Evin önüne varır varmaz Teri ve Bobby, James'i görmek için dışarı koştular.

"Kötü yaralanmış," dedi Christie sert bir sesle. "Uzak durun. Kaburgaları kırık."

"Of, James." Teri de ağlamaya başladı. "James, lütfen bizimle kal, olur mu? Evine giden basamaklar çok fazla. Alt katta bir konuk odamız var ve..."

"Hayır," dedi James. "Hayır. İdare ederim."

Christie onun sabrı ve yalnız kalma isteği yüzünden Teri'nin teklifini geri çevirdiğini biliyor ve anlıyordu, yine de onu acı çekerken görmek çok zordu.

"Vladimir'e bunu ödeteceğim," dedi Bobby, dişlerini gıcırdatarak. Kollarını sarkıtmış, yumruklarını sıkmıştı.

Bobby'ye döndüğünde Christie'nin eli hâlâ James'in kolundaydı. "Bu konuda yardıma ihtiyacın olursa, haber ver." Sesi öfkeliydi ve söylediğinde ciddiydi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Teri. Christie, cebinden reçeteyi çıkardı. "Reçete yaptırılıp dört kutu tavuk çorbası alınacak." Üç dolara dört kutu çorba reklamı yapan bir marketin el ilanını görmüş ve fiyatı kelepir bulmuştu. "Seninle geleceğim," dedi, Teri'nin peşinden giden Bobby.

"Seni evine götüreyim," diyen Christie, tekrar James'in dirseğini tuttu ve onu dikkatlice garajın üstündeki evine çıkan merdivene yöneltti.

"Artık iyiyim, teşekkür ederim," dedi James, alt basamağa geldiklerinde.

"Boş versene." Christie "hayır" cevabını kabul etmeyenlerdendi, James bunu anlamış olmalı ki tartışmadan teslim oldu. Christie, onun Teri'nin evinde kalmayı reddedecek kadar inatçı olmasına kızıyordu. Basamakları çok yavaş

çıktıkları halde her adımda James yüzünü buruşturdu. Sonunda sahanlığa ulaştıklarında Christie kolunu onun beline doladı, James, Christie'ye yaslandı. Kapı kilitli değildi ve tahmin ettiği gibi evin içi tertemizdi. James yatak odasını işaret etti ve tam tökezlerken Christie ona destek oldu.

Yatağı askeri titizlikle düzeltilmişti ve battaniyenin üstüne oturduğunda bile kırışmamıştı.

"Artık iyiyim," diyen James'in sesi bu kez daha kararlı çıkmıştı.

"Ben..." Christie'nin gitmeye gönlü yoktu.

"Artık yardımına ihtiyacım yok."

"Bunu ciddi mi söylüyorsun?" diye sordu, James'in sözlerine incindiğini belli etmemeye çalışarak.

James bakışlarını ondan kaçırıyordu. "Benim soğuk nevale olduğumu söyledin."

"Ne olmuş? Öylesin."

"Benimle bir işin olmaz," diye hatırlattı James. "Bunu kendin söyledin... Seni son kez eve bıraktığımda..."

Oyle mi?" JamesVin "etrafında dolanıp durması" ve "aşırı korumacılığı" yüzünden tartıştıklarını biliyordu ama bunu hatırlamıyordu.

"Ve tekrar, seni bir daha bırakmamı istemediğini söyledin." Christie'ye göre bu abartılacak bir şey değildi. "Araba kullanmayı becerebiliyorum, bunu biliyorsun."

James cevabı yapıştırdı. "Ve ben de kendime bakmayı becerebiliyorum."

"Güzel," dedi, ellerini beline koyan Christie. "İkimiz de becerikli insanlarız. Şimdi yatağa gir, üstünü örteceğim." "Sonra gidecek misin?"

Christie tereddüt etti. "Evet."

"Güzel." Başını çevirip mırıldandı, "Lütfen odadan çık." Tepesi atan -ve sebebini bilmeyen- Christie öfkeyle ayaklarını yere vurarak odadan çıktı ve

kapıyı çarparak kapadı. Sonra diğer tarafta durup beklemeye başladı. İki kez onun hafifçe inlediğini duyduğunda içeri dalmamak için kendini zor tuttu, onun bu ihlalden hoşlanmayacağını biliyordu. Pekâlâ, sadece yattığından emin olup sonra gidecekti. Onu yanında istemiyorsa kendini baş belası durumuna düşürmeyecekti.

İki ya da üç dakikalık sessizliğin ardından sordu, “Artık içeri gelebilir miyim?”

“Israr ediyorsan.”

“Ediyorum.” Kapı kolunu çevirip yavaşça odaya girdiğinde onun pijamasını giydiğini gördü. Anlaşılan kolundaki askıyı çıkarıp sonra tekrar takmış ve bunları tek başına yap-

mıştı. Çok acı vermiş olmalıydı. Gerçekten tam bir soğuk nevale *ve* eziyet meraklısıydı.

Christie örtüyü açtı, yastıkları kabarttı ve onu yatağa götürdü. James kendini yatağa bırakırken dişlerini sıkmış ve gözlerini kapamıştı. Christie çığlık atmamak için dudağını ısırdı.

“Yapabileceğim başka bir şey var mı?” diye sordu, James yatağa yerleşince.

“Beni yalnız bırak.”

“Tamam.” Bunu yapacağına Christie eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu. “İyi geceler James.” Onun kaşlarını çattığını görünce fısıldadı, “Endişelenme, gidiyorum.” Oysa içinden *geri döneceğim* demişti ve James bunu çok yakında öğrenecekti.

Evden dışan çıkıp merdiveni indi, yarım saat sonra gece boyu açık marketten alışveriş yapmış geri dönüyordu. Teri onu karşılamak için dışan çıktı.

“Bobby’yle birlikte ilaçlan ve çorbayı aldık. Ona bir bardak su ve bir kapsül verdi ama hiçbir şey yemedi.” Christie’yle birlikte James’in evine çıkan merdivenin dibinde durdu. “Anlaşılan o haydutlar saldırdığında ciddi mücadele etmiş.”

“Ve bedelini ödemiş,” dedi Christie.

“Onun hakkında yanılmışım,” diye itiraf etti Teri. “Bu tür bir şey olursa, *ben onu* savunmak zorunda kalmm diye düşünüyordum.”

O akşama kadar, Christie de ablası gibi düşünüyordu. “Beni de şaşırttı.”

“Onu James’e mi götürüyorsun?” diye sordu Teri, kardeşinin elindekine bakarak.

“Evet. Gerçi beni evde istemiyor.”

“Emin misin?”

“Gitmemi istedi, ben de öyle yaptım. Bunu yukarı bırakacağım.”

“İşin bitince gel.”

Christie başıyla onayladı. Vakit gece yarısını çoktan geçmişti, ama uzun bir süre uyuyabileceğini sanmıyordu.

Teri gidince Christie yukarı çıktı ve olabildiğince sessiz eve girdi. Ay ışığının aydınlığında, parmak uçlarında yürüyerek James’in odasına gitti.

Sonra, büyük bir dikkatle, elindeki uzun saplı kırmızı gülü, James’in yanındaki boş yastığın üstüne koydu.

Otuz Altı

Olivia’nın hastalığı Grace’i çok etkilemiş, arkadaşından gizlemeye çalıştığı halde, bitkin ve karamsar birine dönüşmüştü. Olivia, onkolog ve cerrahla görüştükten sonra olanları daha rahat kabullenir gibi görünüyordu. Ameliyat olacak, ardından aylarca kemoterapi alacaktı. Tipik iyimserliği ve mücadeleci ruhuyla, Olivia hastalığı ve tedavisiyle barışmıştı. Artık herkes Olivia’nm kanser olduğunu biliyordu. Charlotte da Grace kadar sarsılmıştı. Güçlü ve olumlu olan, aileyi ayakta tutan kişi her zamanki gibi Olivia’ydı. Geleceğin getireceği her şeye hazır olduğunu söylüyordu.

Jack gibi, Charlotte ve Ben gibi, Justine ve Seth gibi, Grace de onun yanında savaşmaya hazırdı.

Grace, kiracılarıyla yaşadığı soruna kaderci bir gözle bakmaya başlamıştı. Evini Darryl ve Pamela Smith’e kiralamayı kabul etmiş ve bu kararı ona pahalıya mal

olmuştu.

İşin içine avukatlar girdiğinden bedel giderek yükseliyordu, üstelik henüz sonuca ulaşılmamıştı. Eski komşuları bile onun için üzülüyorlardı. Bu insanları Grace onlarca yıldır tanıyordu ve iyi arkadaştılar. Bayan Vessey, Smith ailesinin uyuşturucu sattığından emindi. Grace bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama mümkün olduğunu biliyordu.

“Ne yapacağım?” diye inledi, çarşamba sabahı işe gitmek için yola çıkmadan önce. Mutfak masasında oturmuş kahvesine ve tostuna bakıyordu. Bütün iştahı kaçmıştı. Bütün gece süren bir partinin ardından polis çağırdığını bildiren Bayan Vessey’nin telefonundan beri, bu sorunun altında iyice ezilmeye başlamıştı.

“Olivia’yla konuştun, değil mi?” diye sordu, mutfakta ona katılan Cliff.

“Evet.” Çok daha önemli sorunları olmasına rağmen, Olivia bu durumu Grace’le konuşmuş ve Smith Terin nasıl tahliye edilebileceği hakkında önerilerde bulunmuştu. Yasal süreç hem duygusal hem fınansal anlamda tüketiciydi. Öncelikle, Haksız İşgal durumunu ispatlaması gerekiyordu ve Smith Ter borçlu oldukları kirayı üç gün içinde ödemezlerse konu mahkemeye intikal edecekti. Yaklaşık iki hafta olan bu süreç, mahkemenin yoğunluğuna göre daha da uzayabiliyordu.

Judy’nin araştırmalarına göre, SmithTer bu süreci uzatma konusunda uzmandılar. Kiraladıkları son evde sekiz ay boyunca bedava oturmuşlardı.

“Olivia bu çiftin tahliyesinin aylar sürebileceğini söyledi. Judy beni uyarmaya çalışmıştı.” Grace içini çekti. “SmithTer başka bir tür,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Öyle, sistemin açıklan konusunda uzmanlar.”

“İşin en kötüsü bu değil,” diye mırıldandı. Cliff’e bir şey söylemek istememişti; çünkü üzülecekti ve Grace zaten ikisi adına da yeterince kötü hissediyordu.

Cliff kendine bir fincan kahve alıp tezgâha yaslandı. “Tamam, söyle bakalım. Neler oluyor?”

Grace, bu berbat durumdan gına geldiği halde sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Gerçekten *gına* gelmişti. “Nasıl oluyor da,” diye sordu Cliff’e, “bir

anlık karar yüzünden başıma bunca şey gelebiliyor?”

“Tamam, söyle hadi.”

Kahvesinden bir yudum aldı, soğuduğunun bile farkında değildi. “Evin önünden geçtim, Cliff, korkunç görünüyor. Çimler aylardır biçilmemiş. Ön bahçede hurda bir araba yatıyor.” Grace dudağını ısırdı. “Her yer çöplüğe dönmüş Cliff ve dış cephenin boyası hasar görmüş. Dışı bu haldeyse, acaba içi nasıldır?”

Gülağacı Sokağı, 204 numaranın bir yıl önceki halini hatırlıyordu. Giderek büyüyen çiçek bahçesi ve yeni boyanmış duvarlarıyla her yer pırıl pırıldı. Önceki kiracılar lan ve Cecilia Randall, evde yaşadıklan kısacık dönemde ona çok iyi bakmışlardı. Oysa şimdi...

Duygusal bağlılığına karşın evi satmadığına pişman oluyordu, şu andaki durumuyla artık böyle bir şansı da yoktu. Altı ay sonra evin ne hale geleceğini çok merak ediyordu.

“Hadi Grace,” dedi Cliff. Yanına gidip ellerini omuzla-nna koydu. “Mutlaka yapılacak bir şeyler vardır.”

“Varsa bile, ne olduğunu ben bilmiyorum.” Zoraki gülümsemeye çalıştı.

“Pazar sabahı gelen telefonun evin önünden geçmenle bir ilgisi var mı?”

Grace başıyla onayladı. “Bayan Vessey, mahalledeki herkesin çok öfkeli olduğunu söylüyor. Cumartesi gecesi gürültü yüzünden polis gitmiş. Ayrıca Bay ve Bayan Wicks yeni bir ev yaptırıyorlamıış ve şimdi yaşadıkları evi satacaklarmış. Mülklerinin değerinin düşeceğinden korkuyorlar. Endişelendikleri için onları suçlayamam, değil mi?”

“Hayır.” Cliff dudaklarını sıktı. “Yapabileceğin her şeyi zaten yapıyorsun. O yüzden üzülmene gerek yok.”

“Nasıl *üzülmeyeceğimi* bilmiyorum ve mesele şu ki, eğer onları tahliye etmeye çalıştığımı öğrenirlerse, eve daha fazla zarar verebilirler.”

“Sana yardım etmeme izin verir misin?” diye sordu Cliff. “Nasıl?” Cliff ne yapabilirdi? Kanun kanundu ve Grace’ in görebildiği kadarıyla, oyunu kurallarına göre oynamaktan başka çareleri yoktu.

“Bunu düşüneceğim.” Grace’in yanağına bir öpücük kondurarak ahırın yolunu tuttu, Grace çıkmadan önce son hazırlıklarını yapmak için yatak odasına gitti. O akşam aerobik dersi vardı ve Olivia devam etmekte ısrarlıydı.

Neyse ki yoğun bir gündü ve Grace kendi dertlerine kafa yormaya fazla zaman bulamadı. Masal saati için gelecek iki anaokulu sınıfı vardı ve muhtemelen Grace’in en sevdiği etkinlik buydu. Onlara bir Beverly Cleary kitabı okumak, ço-

cuklar kadar Grace’i de eğlendiriyordu. Ayrıca yeni asistanının eğitim seansı, birkaç görüşme ve incelenmesi gereken yayıncı katalogları vardı...

Ev hakkında düşünmeye ancak öğle vakti fırsat bulabilmişti. Kiracılarla ilgili sorunu halleder etmez, gerekli ona-rımları yaparak evi satışa çıkaracaktı. Ev sahibi olmak için bu kadar sıkıntıya değmezdi.

O akşam spor yapmak Grace’i tüketmişti, oysa Olivia tazelenmiş ve dünyayı fethetmeye hazır gibi görünüyordu. Nefes nefese kalan Grace homurdandı, “Bunun için giderek yaşlanıyorum.”

“Saçma!”

“Şaka yapmıyorum.” Öne eğildi, ellerini dizlerine yaslayıp derin derin soludu. “Bu kadar acı vermemesi gerektiğinden eminim.”

“Emeksiz yemek olmaz,” dedi arkadaşı gülerek.

Grace farklı biri olsaydı, Olivia’nm ince ve zarif vücudunu, onun aerobik derslerinde kolayca dans etmesini kıska-nabilirdi.

“Kilo verirsem işe yarayabilir,” diye mırıldandı Grace. Altı yedi kilo verebileceğini düşünüyordu. Bununla beraber, Olivia’nm söylediği gibi, yıllardır aynı kilodaydı. Bedeninin mevcut kilosuyla rahat ettiği çok açıktı ve ne zaman diyet yapmaya kalksa her gramı vermek için büyük çaba gösteriyordu. Bu, baştan kaybedilmiş bir mücadele oluyordu ve ne yazık ki kaybedilen kilo olmuyordu.

“Söylemedi deme,” dedi Olivia, “Hindistancevizi kremalı pastamdan vazgeçmeyeceğim.” Bir an yüzü ciddileşti. “Mecbur kalmadığım sürece.”

Grace onun koluna dokundu. “İyi bir arkadaş olacağım ve senin hatırına yiyeceğim.”

Olivia gülerek Grace’in kaburgalarına bir yumruk attı. Çok geçmeden, Goldie’nin her zamanki gibi onları beklediği Pancake Palace’ın yolunu tutmuşlardı. Onlar daha içeri girmeden kahveleri ve pastaları servise hazırdı.

Cliff arabasını park yerine çektiğinde Grace çatalına daha ilk kremasını almıştı. “Cliff geldi,” dedi şaşkınlıkla. Evde -ya da Gülağacı Sokağı’nda- bir sorun olsa, Cliff ona ceptelefonundan ulaşabilirdi.

Cliff, Pancake Palace’a yalnız gelmemişti. Jack Griffın de yanındaydı.

“Jack,” dedi Olivia. “Burada ne işin var?”

“Şey, eşlerimizin yanma uğrayalım dedik.”

“Öyle. Baksana Jack,” dedi Cliff sırıtarak. “Galiba burada istenmiyoruz.” Cliff, Grace’in yanma otururken Jack, karısına katıldı.

“Paylaşalım mı?” diye sordu Cliff, başıyla pastayı işaret ederek.

“Kendin al.” Grace tabağını kaldırıp Cliff aşırmasın diye arkasını döndü.

Goldie, elinde kahveyle geldi. “Beyler, bu zevki neye borçluyum?” diye sorarak bej rengi fincanlara kahve doldurdu.

“Biz pasta müfettişleriyiz,” dedi Cliff. “Ürünlerinize kalite testi uygulamaya geldik.”

“Pof.” Goldie bütün huysuzluğuyla kaşlarını çattı. “Hin-distancevizli dışında istediğinizi getirebilirim,” dedi, Olivia ve Grace’e dik dik bakarak. “Şu *ikisine* başka bir şey yediremiyorum. Ülkenin en iyi üzümlü pastasını biz yapıyoruz ve daha tadına bile bakmadılar.”

“Bana ondan getirebilirsiniz,” dedi Cliff. “Ya sen Jack? Ben ısmarlıyorum.”

“Eğer varsa bir dilim armutlu alabilirim.”

“Var,” diyen Goldie keyifle gülümseyerek uzaklaştı. İki dakika sonra aşın büyük

iki dilim getirerek masaya bıraktı.

İki adam çok neşeli görünüyordu, Grace birazdan bu beklenmedik ziyaretin sebebini açıklayacaklannı düşünüyordu.

Beş dakika sonra açıklama geldi; ama pastaların her kırıntısını silip süpürdükten sonra.

Halinden memnun arkasına yaslanan Cliff, Grace'e sırıttı. "Şu an itibarıyla Gül Ağacı Sokağı'ndaki kiracılarının taşınma işlemlerine başladığını bilmek ilgini çekebilir." "Şimdi mi? Bu akşam mı?" Grace soluğunu tuttu. "Ne oldu?"

Jack kıkırdadı. "Cliff bugün beni aradı ve bu sürüngenlerin kasabayı terk etmesini sağlayacak bir fikri olduğunu söyledi."

Olivia endişeli görünüyordu. "Onları tehdit mi ettiniz? Eğer öyleyse duymak bile istemiyorum."

Jack, başını iki yana salladı.

Cliff omuz silkti. "Yani *bizi* mi kastediyorsun? Biz onların yanma bile yaklaşmadık."

Olivia onların masumiyetine ikna olmuş görünmüyordu. "Ne yaptığınızı söyleseniz iyi edersiniz."

Jack eliyle ClifFi işaret etti. "Sen söyle. Senin fikrindi ve gerçekten harika bir fikir olduğunu itiraf ediyorum." "Memnuniyetle." Cliff kahvesinden son bir yudum aldı. "Bu sabah Grace'in ne kadar üzgün olduğunu görünce, bu insanları evden çıkarmanın bir yolu olmalı diye düşündüm." Grace başıyla onayladı ama ne yaptığını tahmin bile edemiyordu. "Sonra?" diye sordu.

"O zaman Jack'i aradım," diye devam etti Cliff. "Onunla birlikte uygulamak istediğim bir planım vardı."

"Cliff'in planından o kadar etkilendim ki, ben de bir parçası olmaya karar verdim."

"Tamam Cliff, çok zekisin," dedi Olivia. *"Ne yaptın?'* "Heron Bulvarı'ndaki motorcuların barım biliyor musunuz?" diye sordu Cliff.

“Şey, evet.” Grace içine hiç girmemişti. Eski kovboy filmlerindeki salonları andıran ahşap bir binaydı. Bel vermiş çatısıyla çökecekmiş gibi duruyordu. The Horse With No Name, kilometrelerce öteden gelen motorcuların uğrak yeriydi.

“Jack’le birlikte ban ziyaret ettik,” diye devam etti Cliff. “Salonun ortasında durdum ve evden çıkmaya niyeti olmayan beleşçi kiracılarla başımın dertte olduğunu söyledim.” “Daha neler!” diye haykırdı Grace.

“Kesinlikle öyle yaptım.”

“Motosikletiyle eve gidip kiracıları başka bir yerde ev aramaya ikna edecek herkese bir fıçı bira sözü verdi.”

“Ama... ama...”

“Endişelenme,” diyen Cliff, Grace’in itirazlannı dinlememek için elini kaldırdı. “İstedikleri gibi tehdit edebileceklerini ama kimseye fiziki zarar gelmemesi gerektiğini belirttim.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu Olivia.

“Tam olarak bilemiyorum,” dedi Jack erdemli bir tavırla, sonra parmağını Olivia’nın hindistancevizi kremalı pastasına batırıp ağzına götürdü. “Bütün bildiğimiz içlerinden on tanesi motorlarına atladılar. Kocaman, *gürültülü* motorlar.”

“Ve kocaman, gürültülü adamlar,” diye ekledi Cliff. “Bol dövmeli ve derili olanlardan. Tehlikeli görünen tipler. Benim evime gelseler, onlarla tartışmak istemem.”

“Yirmi dakika sonra geri döndüler,” diye bitirdi Jack. “Ne dediler?”

“Fazla bir şey değil. Artık sorun kalmadığını ve bira fıçılarını istediklerini söylediler.”

“Bira, Cliff’e bir yüzlüğe bile mal olmadı.”

“Gidiyorlar mı?” diye sordu Grace şaşkınlıkla. “Smith ailesi gidiyor mu?”

“Gidiyorlar mı?” diye tekrarlayan Jack öyle bir sırıtıyordu ki, yüzü acımış

olmalıydı. “Cliff’le oradan geçtiğimizde arabayı yüklemişlerdi bile. Tahminime göre sabah gitmiş olurlar.”

“Aman Tanrım.” Grace kulaklarına inanamıyordu. “Uydurmuyorsunuz, değil mi?”

“Hayır. Yemin ederim doğru. Kiracı sorunun sona erdi.” “Cliff Harding, seni ne kadar sevdiğimi söyledim mi?” “Pastanı paylaşacak kadar mı?”

Grace başıyla onayladı. “Dahası, sadece senin için yeni bir porsiyon ısmarlayacak kadar.”

Otuz Yedi

Kaçırma girişiminin ardından Bobby, satranç karşılaşmasını kabul etmişti. Anlaşılan Rus ona ilk hamleleriyle ilgili talimat vermişti, böylece Bobby kendini satranç oyuncuları arasında Kara Delik olarak geçen bir pozisyonda bulacaktı. Şimdiye kadar hiç kimse bu durumdan kurtulabilecek bir yöntem bulamamıştı. Bobby bunu başaran ilk kişi olmak istiyordu.

Vladimir’le konuştuğundan beri, Bobby huysuz ve ketumdu. Kocası şantajcılara boyun eğdiği için Teri küplere binmişti ama onun başka seçeneği kalmadığını da anlayabiliyordu.

Rus’un suç ortaklan ortadan kaybolmuş ve şerife göre soruşturma hız kesmişti. Vladimir’i bu eylemle ilişkilendi-recek hiçbir ipucu bulamamışlardı; adam izlerini yok etmeyi iyi biliyordu ve bu hiç şaşırtıcı değildi.

Bobby’nin bu konuda bir planı vardı ve planını şerifle

yaptığı uzun, gizli bir görüşmenin ardından uygulamaya sokmuştu. İkinci aşama 11 Kasım’da New York’ta yapılacak olan satranç karşılaşmasıydı. Bir hafta kalmıştı...

“Kaybedemezsin,” diye karşı çıktı Teri.

“Kaybetmeyeceğim.” Kocası kendine güvenir görünüyordu.

Pazartesi sabahı Teri’nin doktorla randevusu vardı; bebek ve kendisi için düzenli kontrollerden biriydi. Salon pazartesi günleri açık olmadığından randevular için

en uygun gündü. İkindi vakti yaşadığı “sabah” bulantılarını atlattığından beri, kendini hiç bu kadar sağlıklı hissetmemişti ve bunun kötü yanı, iştahının geri dönecek olmasıydı.

Randevusu on beş dakika sürdü ve muayenehaneden çıktığında programının önündeydi. Rachel öğle yemeğinde buluşup buluşamayacaklarmı sormuştu. Kaçırılmanın dehşetini atlatmış görünüyordu ve Teri bunun için şükrediyordu.

Pot Belly Şarküteri oldukça tenhaydı, Teri pencere kenarında bir masaya oturup beklemeye başladı. Çorbalar ve kocaman sandviçler şahane görünüyordu ama Teri itibar etmedi. Kilosuna dikkat etmek zorundaydı -bu kendi fikri değildi, doktoru öyle uygun görmüştü- o yüzden et suyuna sebze çorbası ve basit bir yeşil salatayla yetindi. Sevimsiz ama besleyici.

Rachel tam zamanında içeri girdi. “Selam Teri, harika görünüyorsun.” Çantasının askısını omzundan indirip mantosunun düğmelerini açmaya başladı. “James nasıl?”

“Daha iyi. Hâlâ hırpalanmış görünüyor ama durumunda gelişme var.” Teri’nin Bobby’nin şoförüne duyduğu hayran-

lık on kat artmıştı. Onun cesaretinden ve sinirini bozsa da, metanetinden etkilenmişti. Kırık kaburgaların ona ne kadar acı verdiğini biliyordu. Saldırıdan beri iyice içine kapanmış, Bobby’nin tutmak istediği hemşireyi ve her şeyi reddetmişti.

O ilk geceden sonra Christie bir daha James’i görmeye gelmemiş ama birkaç kez Teri’yi arayarak durumunu sormuştu. Bu sorular üstü kapalı olsa da, Teri ne öğrenmek istediğini kolayca anlamıştı.

“Zavallı James,” diye mırıldandı Rachel.

“Sen iyi misin?” diye sormak zorunda hissetti Teri. “Yan etkiler yok mu?”

Rachel başını iki yana salladı. “İnanmayacaksın ama,” dedi düşünceli bir halde, “olanlar yüzünden çok mutluyum.” Şaka yapmıyordu; Teri hiçbir anlam verememişti. “Mutlu musun? Ne anlamda?”

“Şey...” Rachel alnını ovuşturdu. “Eğer o korkunç gece yaşanmasaydı, Bruce’u sevdiğimi anlamam ne kadar sürerdi bilmiyorum. Birlikte olmak istediğim adam

o Teri. Artık bundan eminim.”

“Bruce,” diye tekrarladı Teri. Başından beri haklıydı. “Başlangıçta James’i ve beni öldürecekler sandım,” dedi Rachel, sesini alçaltarak.” Dehşet içindeydim. Hayatının film şeridi gibi gözlerinin önünden geçtiğini söylerler, bana tam olarak öyle bir şey olmadı ama düşünme fırsatım oldu. Şey, *düşünme* doğru sözcük olmayabilir; çünkü anılarımın kontrolünün bende olmadığını hissediyordum, görüntüler durmadan zihnimde akıyordu. En çok aklıma gelen kişi ise Bruce’tu.”

“Bunu biliyordum,” dedi Teri, ne kadar sevindiğini saklamaya gerek duymadan. Haklı olmak çok keyifliydi. Özellikle iyi bir konuda haklı olunca.

Birden, bu keşfin Rachel’ı pek mutlu etmediğini fark etti. “Peki, ne yapacaksın?”

Cevap vermek yerine, Rachel mönüyü alıp liste başı bir roman okur gibi dikkatle bakmaya başladı.

“Rachel?” Teri arkadaşına bakabilmek için mönüyü elinden aldı ve onun gözlerindeki yaşlan görünce korkuya kapıldı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Rachel. “Teri, ben...” Mendil bulmak için çantasını karıştırdı.

“Sorun nedir?” diye sordu Teri telaşla. “Rachel, neler oluyor?”

“Birini seviyor olman, işleri kolaylaştırmıyor,” dedi Rachel hıçkırarak. “Hem de hiç.”

Teri başıyla onayladı, onu anlayabiliyordu.

Kendini toparlamak için biraz duraklayan Rachel devam etti. “Nate’e söyledim.”

“Ve?” diye üsteledi Teri. “Nasıl karşıladı?”

Rachel burnunu silip omuz silkti. “Tahmin edebileceğin en kötü biçimde.”

“Of Rach, çok üzgünüm.”

“Önce bana inanmadı. Geçirdiğim travma yüzünden düzgün düşünemediğimi söyledi. Ona yüreğimde ne hissettiğimi söyledim ve o zaman çok üzüldü. Hep

bunun olmasından korktuğunu söyledi, çünkü o San Diego'da deplasmandaydı ve bu Bruce'a kendi sahasında oynama avantajı veriyordu." Hayretle Teri'ye baktı. "Aynen böyle söyledi."

"Erkekler ve spor analojileri," diye mırıldandı Teri. "Tipik örnek."

Yine de, bir ilişkiyi bitirmek her zaman zordu. Teri bunu bilecek kadar çok deneyime sahipti. Gary Undervvood serserisi banka hesabını boşalttığında bile, adamı kovduğu için kendini suçlu hissetmişti. Herif bütün parasını çaldığı için kirayı ödemekte zorlanırken hâlâ *onun* için üzülüyordu! "Devam et," dedi Teri.

"Ona âşık olduğuma beni ikna etmeye çalıştı ve işin gerçeği Nate'i seviyorum ama Bruce'u sevdiğim kadar değil." Konuşmayı kesmek için en kötü an olduğunu hissetmiş gibi, garson siparişlerini almaya geldi.

"Kötü bitti," diye devam etti Rachel, garson kız uzaklaştıktan sonra. "Nate birkaç kaba söz sarf etti, ben de öyle." Duraksadı. "Bana karşı duygulan olduğuna inanıyorum ama aynı zamanda bir programı olduğunu fark ettim. Annesi beni onaylamıyor ama Nate duruma farklı bir açıdan bakıyor. Sanırım bana siyasi kariyeri açısından baktı. Seçmenlerinin gözündeki imajım sağlamlaştırmak için sıradan bir eş istiyordu." "Bu doğru. "Sıradan" kısmı değil tabii ki, seçmenlerle ilgili kısmı. Seni kim sevmez?" dedi Teri sadakatle.

Rachel, gözyaşlarının arasından gülümsedi, sonra yeni bir mendil almak için yine çantasını karıştırdı. "Kendimi berbat hissediyorum ama artık bitti ve bir daha ondan haber alacağımı sanmıyorum."

Teri ona birkaç saniye verdikten sonra sordu, "Bruce'la konuştun mu?"

"Henüz değil," diyen Rachel yavaşça soluğunu bıraktı. "Nate'le yaptığımdan daha kolay bir konuşma olmayacak." "Neden böyle söylüyorsun?"

Rachel kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. "Çok tuhaf davranıyor."

"Seni seviyor," dedi Teri kendinden emin bir biçimde, "ve bu onu korkutuyor."

"Belki," dedi Rachel yavaşça. "Belki..."

"Yakında onunla görüşecek misin?"

Rachel tereddüt etti. “Bilmiyorum.”

“Rachel!” insanlar neden bu kadar inatçıydı? Önce James ve kız kardeşi, şimdi Rachel ve Bruce. Teri duruma el koyması gerektiğini, neye ihtiyaçları olduğunu onlardan daha iyi bildiğini düşünmeye başlamıştı.

“Onunla *konuşacağım*,” diye söz verdi Rachel. Duruşunu biraz dikleştirdi. “Cuma günü söylemeye çalıştım... olaydan sonra ama duymak istemedi. Kim olursa olsun birine ihtiyaç duyduğumu ve o anda elimin altında kendisinin bulunduğunu söyledi ama bu doğru değil,” dedi hararetli bir şekilde. “Ertesi gün konuşacaktık ama olmadı.”

“Ona söylemek *zorundasın*,” diye ısrar etti Teri. “Söyleyeceğim,” dedi Rachel bir kez daha. “Artık başka şeyler konuşabilir miyiz?”

“Evet, tabii.” Teri zihnini yokladı. O sabah *Chronicle*’ı okumuştu, içinde mutlaka ilgilerini çekecek bir makale olmalıydı. En azından Liman Caddesi Sanat Galerisi satılmıştı ve artık sürekli açık kalacaktı. Bu ön sayfa haberiydi, o yüz-

den muhtemelen Rachel da görmüş olmalıydı. Diğer yerel haberleri düşünürken garson kız siparişleri getirdi.

“Bil bakalım ne duydum?” diye mırıldandı Rachel, çorbasını kaşıklarken. Peynirli ve kremalı brokoli çorbası ile karışık salata tercih etmişti. Kıyaslandığında, Teri’nin yemeği çok yavan kalıyordu. “Taco Shack, mangal restorana dönüş-türülüyormuş.”

“Doğru olmadığını söyle,” diye inledi Teri.

“Ben de öyle hissediyorum.” Rachel’in sesindeki hayal kırıklığı çok açıktı.

“Bruce ve sen oraya çok sık gidiyordunuz, değil mi?” Sözlerini geri alabilecek olsa alırdı. Rachel’in şu anda bunu duymaya ihtiyacı yoktu.

“Evet,” dedi Rachel, camdan dışarı bakarak. Ağaçlar çıplaktı ve rüzgâr birkaç yaprağı sokakta sürüklüyordu.

“Doktor randevun nasıl gitti?” diye sordu bir süre sonra.

“Güzel. Her gün yürümemi tavsiye etti.”

“İyi hissediyor musun?”

“Harika hissediyorum,” dedi hemen. “Tek yapmam gereken kiloma dikkat etmek. Tansiyonum için ve bebek için.”

Rachel başıyla onayladı. “Benim de çocuğum olacak mı, diye merak ediyorum,” dedi özlemle.

“Elbette olacak. *Olmalı*. Çocuklarla doğuştan iyisin.” Aslında Teri, onun çocuklarla olan becerisine hayrandı. Rachel’m müşterilerinin yarsı on iki yaşın altmaydı; zaten Bruce ve Jole-ne’le de, babası onu saç kesimi için getirdiğinde tanışmıştı.

Rachel omuz silkerek bu iltifatı geçiştirdi.

Yemeklerin ödemesini yaptıktan sonra sahilde yürümeye başladılar, kütüphaneyi ve marinayı geçerek parka yöneldiler.

“Bruce’la konuşmayı ihmal etme,” diye uyardı Teri. “Gerçekten, en kötü ne olabilir ki?”

Ellerini ceplerine sokan Rachel denize baktı. “Olabilecek en kötü şey, beni sevmemesi.”

“Kendini kandırma. Bruce’un sana nasıl baktığını biliyorum.”

Rachel’m yüzü hafif bir tebessümle aydınlandı. “Jölene konusunda bana güveniyor.”

“Jölene seni seviyor.”

“Ben de onu seviyorum ve Bruce bunu biliyor. Califomia’ ya taşınmamı istemiyor ve korkanm bunun tek sebebi Jölene.” “Bu konuda şüphem var ama emin olmanın tek yolu kendisine sormak.”

4»

Otuz Sekiz

Aynı gün Jölene, Rachel’in ziyaretine geldi. Okul çıkışı kız onu arayarak gelip gelemeyeceğini sormuştu. Rachel, onu okuldan almaya gitti; Jölene arkadaşı Michelle’le kavga ettiğini anlattı. Sonra birlikte ayak tırnaklarını boyadılar ve sınıftaki yakışıklı çocuklardan söz ettiler. Rachel, Michelle’le arası bozulmuş gibi görünen Jolene’i teselli etti, sonra onu Pancake Palace’ta akşam yemeğine götürdü. Kuşkusuz bunun için önce Jölene’in babasını arayıp izin alması gerekti. Saat yedi civarında Rachel onu eve bıraktı.

“Teşekkürler Rach, çok eğlendim,” diyen on iki yaşındaki kız, arabanın kapısını açtı.

Rachel motoru susturdu. “Gelip babanla biraz konuşsam iyi olur diye düşündüm.”

Jölene önce şaşırdı, sonra sevindi. “Bu harika.”

Rachel bütün cesaretini toplayarak yutkundu ve Jole-ne’le birlikte eve girdi.

kvBaba!” diye seslendi içeri giren Jölene. “Rachel geldi.” Ses çıkmayınca tekrar bağırdı ama bu kez daha yüksek sesle. *"BabaT* Mutfağa göz atıp Rachel’a döndü. “Bodrumda olabilir.” Rachel'i antrede bırakan Jölene bir kapının ardında kayboldu.

Çok geçmeden, Bruce peşinde Jolene’le birlikte yukarı çıktı. Üstünde mavi ekoseli pazen gömlek vardı ve saçlarıyla omuzları belirgin biçimde talaşa bulanmıştı.

“Daha sonra geleyim mi?” diye sordu Rachel. “Kalabilirsin,” dedi Jölene şen şakrak. “Babam ahşapla oynamayı sever. Hep bir şeyler yapar.”

Rachel’in bundan haberi olmaması komikti. Bilmediği daha çok şey olduğu duygusuna kapıldı.

“Bruce?” Kaşlarını çatarak ona baktı. “Sence uygun mu?” Bruce omuz silkti. “Mola vermek üzereydim. Bu arada,” dedi kızma dönerek, “Michelle aradı.”

“Aradı mil” Jölene gözlerini kocaman açarak Rachel’a sırıttı, Rachel da yüreklendirici bir tebessümle karşılık verdi.

“Eve döner dönmez arayacağını söyledim,” diye ekledi Bruce.

“Aramalı mıyım?” diye sordu Rachel’a heyecanla. “Kesinlikle. Hemen şimdi ara,” diye önerdi. “Ben de babanla biraz konuşurum.”

Jölene, başparmağını yukarı kaldırıp telefon açmak için hızla uzaklaştı.

“Bir fincan kahve içelim mi?” diye sordu Bruce’a. Böy-lece elinde tutacak, oyalanacak bir şey olurdu. Bruce’un desteğe ihtiyacı olmayabilirdi ama Rachel’m vardı.

Bruce başıyla onayladı, ellerindeki talaş tozlarını silkeleyerek mutfağa giden Rachel’a eşlik etti ve oturması için ona bir sandalye çekti.

Mutfak darmadağınıktı. Evyenin içi kirli bulaşıklarla doluydu, bir kraker kutusu devrilmiş içindekiler tezgâhın üstüne saçılmıştı. Ocağın üstünde, içinde konserve güveç ısıtılmış bir tava, bulaşık bir halde duruyordu. Konservenin kutusu, bir şiş sütle birlikte tavanın yanındaydı.

“Konuk beklemiyordum,” dedi Bruce. Sütü dolaba kaldırdı, Rachel’a dönerek ellerini kotunun arka ceplerine soktu. “Kahve yapayım.”

“Zahmet olacaksa boş ver,” dedi Rachel.

“Olmaz.” Cam çaydanlığa uzandı, su doldurup içindeki kalıntıları boşalttı.

“Geçen akşam karakola geldiğin için tekrar teşekkür etmek istedim,” diye başladı Rachel.

“Bak Rachel, sadece başına bir şey gelmediği için mutlu olmuştum. Seni eve bırakmak kahramanca bir şey değildi, o yüzden teşekkür etmeyi bırak. Neden konuya gelmiyorsun?” Bruce’un kabalığı karşısında Rachel afalladı.

Yapacağı konuşmayı çok dikkatli hazırlamıştı ama Bruce durumu güçleştiriyordu. Tezgâha yaslanmış, mutfağın boyutu elverdiğince Rachel’dan uzak duruyordu. “Aslında,” dedi derin bir soluk alarak, “söylemek istediğim pek çok şey var.”

“Ne gibi?” Bruce kahveyi hazırlamayı sürdürdü, makineye su ve yeni kahve koydu. İşi bitince Rachel’ın karşısındaki sandalyeye ata biner gibi oturdu.

Böylesi daha iyiydi. En azından göz gözeydiler. “Nate ve ben... “Cümlesini

bitirmeye fırsat bulamadı.

“Sonunda evlenmeye karar verdin mi?” Yüzünde soğuk bir bakış vardı, RacheFı çoktan dışlamış gibiydi.

“Hayır!”

“Hayır mı?” diye tekrarladı Bruce.

“Nate’le evlenmeyeceğim.” Rachel bir tepki bekliyorsa bunu alamayacağı çok açıktı. “Aslına bakarsan, muhtemelen bir daha onu görmeyeceğim.”

Kahve makinesi fokurdamaya başladı, Bruce ayağa fırlayarak bulaşık makinesinden iki tane temiz fincan çıkardı. “Kahveni nasıl içiyorsun?”

Rachel onun bunu sorduğuna inanamıyordu. Altı yılın ardından, en az Rachel kadar Bruce da cevabı biliyordu.

Karşılık alamayınca, Bruce kendi sorusunu cevapladı. “Sade, değil mi?”

Rachel onun ilgisizlik gösterisini aşağılayıcı buldu, dahası çok inciticiydi. Birlikte, sayamayacak kadar çok kahve içmişlerdi!

Birden ayağa fırladı. “Bu kötü bir fikirdi.” Duygularını RachePa ifade edebilmesi için Bruce’un başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Bruce istediğini almıştı, istediği *her şeyi* almıştı ve bütün istediği kızı için vekil bir anneydi.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Bruce.

“Buraya gelmekle hata ettim.” Bunun için Teri’yi suçluyordu. Bruce’la konuşması için Rachel’ı yüreklendiren oydu. Çok işe yaramıştı.

Bruce bakışlarıyla ona meydan okudu. “Neler olduğunu anlamıyorum.”

“Bir şey olduğu yok, o yüzden merak etme.” Çantasını kaptı. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bruce. Bir daha olmayacak.” Cevap vermesini beklemeden Rachel kapıya yöneldi. En azından artık gerçeği bildiğini düşündü acı içinde. Bruce onun Nate’le evlenmesini istemiyordu ama kendisi için de istemiyordu. Rachel kendini tam bir budala gibi hissediyordu.

“Rachel! Rachel!” Ön kapıda durup ona seslenen Jolene’di.

Bruce değil.

Rachel el salladı ama durmadı. Eve döndüğünde huzursuzdu, gergindi, öfkeli ve incinmişti. Hiçbir şeye ilgisini veremiyordu. Çoğunlukla hiddetleniyor, sonra ağlıyor ve ardından yine hiddetleniyordu.

Okumaya çalıştı ama düşünceleri başka yerlerde geziyordu. İnternet’e girip birkaç e-postasına cevap verdi ama bunun havasında da değildi. Sözde arkadaşlarını aramaksa söz konusu bile değildi.

Sonunda en sevdiği film *Prenses Gelin*'in DVD’sini takmaya karar verdi ve mikrodalgada mısır patlatarak aç olmadığı halde hepsini yedi. Mısırlar bittiğinde kamı o kadar şişmişti ki, kendine biraz daha öfkelendi.

Saat onda duş aldı, pazen geceliğini giydi, en kalın sabahlığına sarındı ve filmin sonunu izlemek üzere tekrar televizyonun karşısına geçti.

Kapı ziliyle yerinden zıpladığında saat neredeyse on bir olmuştu. Gözetleme deliğinden bakınca tereddüt etti.

Una v.

Derin bir nefes alıp kilidi açlı ve kapıyı araladı. “Evet?”

Iimce, elinde içinde iki karton bardak olan karton bir tepsi tutuyordu. “Kahve getirdim,” dedi.

“Kafein için sence de biraz geç değil ini?” diye sordu Rachel, soğuk bir tavırla.

“Kafeinsiz.”

“Ya.” Sanki bu yeterli bir sebepmiş gibi kenara çekildi ve Bruce’un içeri girmesine izin verdi.

“Seninki sade, sevdiğin gibi.” Tepsiden bardağı alan Bruce ona uzattı.

Ardından davet beklemeden salona girdi ve kanepenin bir ucuna oturdu. Diğer uca oturan Rachel kahvesinden bir yudum aldı.

Rachel izlediği filmi kapatınca aralarındaki sessizlik neredeyse yankı yapmaya başladı. Kapısına gelen *o* olduğu için, Rachel önce Bruce'un konuşması gerektiğini düşünüyordu.

Sonunda Bruce konuşmaya karar verdi. "Bu akşam her ne yaptıysam ve söylediysem, özür dilerim."

Raelıel, başıyla onaylayarak kahvesini yudumladı. Bruce ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

"Neden o kadar kızdığını bana söylemek ister misin?"

"Hayır." Nate'le olan ilişkisini bitirdiğini açıkladıktan sonra, Bruce'un kendi duygularını açıklayacağını ummuş, buna *inanmıştı*. Oysa Bruce bunu yapmamıştı ve Rachel artık sebebini biliyordu. Aksine, ona ne kadar önemsiz olduğunu gösterebilmek için bir sürü zahmete girmişti.

"Eğer seni gücendirecek bir şey dediysem, lütfen söyle." Baston yutmuş gibi dimdik duran Rachel karşısındaki duvarı seyrediyordu. "Yapmadın."

Bruce huzursuz görünüyordu, yine sıkıntılı bir sessizlik oldu. "Öyleyse gitsem iyi olacak." Ayağa kalkarak bardağını masaya koydu.

Elleri hâlâ birbirine kenetlenmiş olan Rachel, onunla kapıya kadar yürüdü.

"Arkadaşın olmayı özlüyorum," dedi Bruce.

Rachel cevap vermedi. Arkadaş. Vekil anne. Ara sıra yemek yoldaşı. Bunlar güzel şeylerdi ama yeterli değildi. "Hoşça kal Bruce," dedi sakin bir sesle ve kapıyı kapadı.

Otuz Dokuz

Martha Evans'm vârisleri araştırmalarını tamamlayarak resmi başvuruda bulunmuşlardı; çok sayıda pahalı mücevher kayıptı. Şerifin bürosunda mücevherleri tarif etmişler ve Troy bütün sabahı bilgi toplayarak geçirmişti. Konuştuğu kişi Dave Flemming'di. Ölüyü bulan kişi pederdi ve fırsatı olsa bile, kesinlikle sebebi yoktu.

Troy, Dave'i severdi ve onu asla şüpheli olarak görmemişti. Dave bir kez daha

sorulara gayet açık cevaplar vermiş ve yardımcı olmak için gerçekten elinden geleni yapmıştı. Troy bunun için minnettardı.

Diğer büyük dava ise Bobby Polgar'la ilgili kaçırılma olayıydı. Şimdilik o dava da kontrol altında görünüyordu.

Troy'un keyfi yerindeydi ve bunun başlıca sebebi Faith' ti. Günün sonunda yine onu görecekti. Her hafta ya Cedar Cove'da ya da Seattle'da bir araya geliyorlardı. Bu akşam yarı yolda, Tacoma'da bir restoranda buluşacaklardı.

Bütün bunlardan henüz Megan'a söz etmemişti. Evet,

korkaktı. Kızı, bebeğini düşürdüğü için zor bir dönem geçiriyordu ve Troy ona Faith hakkında bir şey söylemeden önce, hem bedensel hem de duygusal anlamda toparlanabilmesi için ona zaman tanımak niyetindeydi. Onların tanışmasını istiyor ve yılbaşmm iyi bir zaman olduğunu düşünüyordu.

Arkasına yaslanıp Evans davasını incelerken memurlardan biri kapıyı çaldı.

"Şerif, kızınız geldi."

Bu beklenmedik bir durumdu. "Hemen içeri gönderin," dedi Troy.

Megan içeri girer girmez Troy bir terslik olduğunu anladı. Kızının yüzü sararmıştı, titriyordu ve yanakları gözyaş-larıyla ıslanmıştı.

Troy hemen masasından kalkarak onun oturmasına yardım etti. "Megan, tatlım, ne oluyor?"

Megan konuşabilecek gibi görünmüyordu. Elindeki tomar haline gelmiş nemi mendili yüzüne götürmüş, derin soluklar almaya çalışıyordu.

"Craig mi?"

Megan başını iki yana salladı.

"Düşük yüzünden mi?"

Bu sözcük bile onun gözlerini kapatarak acıyla yüzünü buruşturmasına yol açtı. "Bu, bu sabah doktora gittim."

Troy korkuyla ürperdi. “Her şey yolunda mı?”

“Hayır.”

O anda Troy da oturma ihtiyacı hissetti.

“Bunu tahmin etmeliydim. Ne kadar ihmalkârım. Sen de öyle baba.”

‘Hangi konuda ihmalkâr?”

"‘Doktor Franklin benim tahlil yaptırmamı istiyor.”

“Ne tür bir tahlil?”

Megan hıçkırdı. “Baba,” diye fısıldadı, sesi acı ve korkuyla çatlıyordu. “MS tahlili.”

Bu haberin şoku Troy’u vurdu geçti. Bunu bir kez bile düşünmemişti. Bir kez bile. Sandy’nin normal hayatını çalan hastalığın kızında da olma ihtimali, katlanamayacağı kadar fazlaydı.

“Doktor Franklin sebebi hâlâ bilmediklerini söylüyor ama genetik bir faktör olabilirmiş. Doktor... O dedi ki, kadınlarda daha çok görülüyormuş ve annem yüzünden bende olma ihtimali daha yüksekmiş.”

Troy kıpırdayamıyor, hatta düşünemiyordu. Sandy’nin çektiklerinin doğrudan şahidiydi. Her yeni gün, yeni zorluklar getiriyordu. Sandy her ay biraz daha kötülemişti. Her ne kadar metanetle karşılamış olsa da, sonuçta bu hastalık onun hayatını almıştı. Tek çocuğunun aynı şeyleri yaşama ihtimali, Troy’un dayanabileceği bir şey değildi.

“Bunu Craig’e nasıl söylerim?” diye soran Megan artık açıkça ağlıyordu.

Troy’un ona verebilecek bir cevabı yoktu.

“Annem de bebeklerini kaybetmişti, değil mi?”

Sesi hâlâ kayıp olan Troy başıyla onayladı.

“Annemin yaşadıklarını yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim,” dedi Megan alçak bir sesle.

“Yo!” Troy ayağa fırladı. “Sakın böyle konuşma!” Troy

kolayca korkutulacak bir adam değildi ama Megan’ın ölümü tercih edeceğini söylemesi bile onu dehşete düşürmüştü.

Kızı daha yüksek sesle ağlamaya başlarken Troy yüreğinin parçalara ayrıldığını hissediyordu.

“Tahliller ne zaman?” diye sordu.

“Gelecek hafta. Doktor MR için randevu verdi, en sağlam tanı koymanın yolu buymuş. Hastalığın olmama ihtimali de varmış.” Elindeki kâğıt mendili parçalara ayırdı. “Fakat baba, ya...”

Troy bununla başa çıkamazdı. Megan’ın, tek evladının Sandy’yle aynı hastalığı taşımasını kabul edemezdi.

Megan tekrar denedi. “Ya MS varsa?” Bu sözcükleri sarf ederken bile geriliyordu. “Doktor Franklin tahlil yaptırmamı söylediği anda, kafamda bazı şeyler yerine oturmaya başladı.”

“Ne tür şeyler?” Megan’ın sürekli çalışan bir hayal gücü vardı ve bazen olayları kurgular ya da abartırdı. Bu durumda mantıklı geliyordu. Annesini daha yeni kaybetmiş ve bebeğini düşürmüştü. Çok endişelenmesine şaşmamak gerekirdi.

Megan birden sessizleşti, açıklamanın en doğru yolunu bulmaya çalışır gibiydi. “Gözlerim rahatsızlık veriyor,” dedi.

Troy’un sırtı ürperdi. Evlenmelerinden kısa süre önce Sandy de gözlerindeki rahatsızlıktan şikâyet etmişti. Semptomlar daha sonra kaybolunca ikisi de sorunu strese yormuşlardı. Daha sonra, çift görme gibi sorunların hastalığın başlangıç işaretleri olduğunu öğrenmişlerdi. Kuşkusuz bunlar neredeyse kırk yıl önce, MS hastalığı ya da tedavileri hakkında fazla bir şeyin bilinmediği dönemlerdeydi.

“Bunu atlatacağız,” diye kızını rahatlatmaya çalıştı Troy. “Atlatacağız,” dedi gayretle. “Sen, ben ve Craig.”

Kızı endişeli gözlerle ona baktı ve Troy, onun bu sözlere inanmayı ne kadar istediğini gördü.

Troy da inanmayı çok istiyordu.

Megan gitmeden önce uzun uzun birbirlerine sarıldılar. Troy gömleğinin kızının gözyaşlarıyla ıslandığını sonradan fark etti.

Ne kadar zayıf olursa olsun, Megan'ın MS olma ihtimali varsa tıpkı Sandy'nin yanında olduğu gibi onun da yanında olmalıydı. Bunun anlamı, Troy'un hayatında ciddi değişiklikler yapmasıydı ve bu değişikliklerin başında Faith geliyordu.

Odasında tek başında, yaklaşık bir saat hiçbir şey görmeden pencereden dışarı bakarak neler olup bittiğini kavramaya çalıştı. Şoktaydı ama yine de tamamen berrak düşünebiliyordu. Fikrinden vazgeçmeden önce ceptelefonunu aldı.

Faith hemen cevap verdi. "Troy! Bu ne güzel sürpriz." Genellikle gün ortasında aramazdı.

Onun neşesi Troy'un kalbini bıçak gibi deldi, gözlerini kapatıp konuşmak için kendini zorladı. "Bu akşam görüşe-meyeceğiz," dedi sonunda.

"Of Troy, bunu duyduğuma çok üzüldüm." Faith'in hayal kırıklığı Troy'unkini daha da derinleştiriyordu ama şu anda kendisiyle girilecek her türlü ilişki, tutulamayan sözler ve hüsranla dolu olacaktı. Önceliği Megan olmak zorundaydı. Şerif olmak zaten yeterince vaktini alıyordu, Faith'in geri planda beklemesini veya Troy'un ona sunabileceği çalıntı dakikalarla yetinmesini beklemek haksızlıktı.

"Ben de üzgünüm," diye mırıldandı.

"Sudan bir sebeple asla randevu iptal etmeyeceğini biliyorum."

Troy cevap vermedi.

"Sanırım akşamı beklemektense," dedi Faith, "sana haberi şimdi versem daha iyi olacak."

Sesi rahatsız edecek kadar neşeli geliyordu. "Ne haberi?" diye sordu Troy.

"Daha önce söyleyebilirdim ama sürpriz olmasını istedim. Evimi sattım!"

Bu, Troy'un duymak isteyeceği son şeydi. "Ya," diyebildi sadece. Faith'i kasabada görmekle nasıl başa çıkacağını bilmiyordu; sokaklarda, dükkânlarda, her yerde.

Sesindeki tatsızlığı fark etmişse bile, Faith duymazdan geldi. "Bunu daha önce yapmalıydım. Bu kadar büyük bir evde tek başıma yaşamak saçmaydı."

Troy bir şey söylemedi.

"Oğlum çok heyecanlı," diye devam etti Faith. "Scottie bana yeni bir ev bakıyor. En azından sen ve ben bütün vaktimizi yollarda geçirmeyeceğiz," dedi kahkahayla.

"Faith, dinle. Bir süredir düşünüyorum ve görüşmeye devam etmemizin pek uygun olmayacağına karar verdim." Bunları söylemeyi nasıl başardığını bilmiyordu. Yüreği susması için, sözlerini geri alması ve hiç söylememiş gibi davranması için çığlıklar atıyordu.

Yapamadı.

Eliyle alnını kavrayıp dirseğini masaya yasladı.

Sözlerini kısa bir sessizlik izledi.

"Seni üzecek bir şey mi yaptım?" diye sordu Faith yumuşak bir sesle. Faith'in az önceki neşesi rahatsız ettiyse şu andaki acısı Troy'u yıkmıştı.

"Hayır."

"O halde neden böyle bir karar aldığını sorabilir miyim?" Troy bunu da bir süre düşündü ve ne kadar haksızlık ettiğine karar verdi. "Hayır."

Faith, onun son ifadesini sindirebilmek için biraz bekledi. "Artık ergen bir kız değilim Troy. Yıllar önce, bizden kaynaklanmayan hatalar yüzünden ilişkimiz sona erdi. Aynısını tekrar yaşamak istemiyorum. Şimdi lütfen, bana ne olduğunu söyle. En azından o kadarını hak ediyorum." Ediyordu, ona söylemek zorundaydı. "Megan." "Kızın..."

"Kızımın MS olma ihtimali var."

Faith’in soluğu tutuldu. “Aman Tanrım, Troy. Çok üzüldüm.”

“Ona senden söz etmemiştim, artık hiç edemem.” “Hayır, bence de edemezsin,” diye ona katıldı Faith üzüntüyle.

“Cedar Cove’a taşındığında...” Ona taşınma diyemezdi; çünkü böyle bir şey söylemeye hakkı yoktu ama onu kasabada her gördüğünde büyük acı çekecekti.

“Bu kararı çoktan verdim Troy. Sen sebeplerden biriydin ama oğlum ve torunlarım dahil başka sebepler de var.” “Elbette.” Duygularını kontrol edebilmek için gözlerini

kapadı. Faith’i seviyordu. Lisedeyken ne kadar seviyorsa şimdi de seviyordu. Seattle’da ya da Cedar Cove’da yaşaması fark etmezdi. Ona olan aşkı asla değişmeyecekti.

“Senin için en iyisi hayatına başka biriyle devam etmen,” dedi, bunu söylerken duyduğu acıyı göz ardı ederek.

Faith’in sessizliği onu ürküttü. Bir dakika sonra Faith cevap verdi, “İstediğin bu mu Troy? Gerçekten başka birini mi bulmamı istiyorsun?”

“En doğrusu bu,” diye tekrarladı.

“Sanmıyorum ama neden öyle hissettiğini biliyorum.” “Üzgünüm Faith. Keşke yürütebilseydik ama öyle bir şey olmayacak.”

“Ben de üzgünüm,” diye fısıldadı Faith. “Kızın için dua edeceğim.”

“Teşekkür ederim.”

Troy onun hıçkırdığını duyar gibi oldu. “Öyleyse elveda.”

“Elveda Faith.”

Kırk

Linnette’in Buffalo Bob için çalışmaya başlamasının üstünden neredeyse iki ay geçmişti ve artık Buffalo Valley denen bu kasabaya bağlandığını hissediyordu. İnsanlar dürüst ve dost canlısıydı, yine de onun özel hayatına saygı gösteriyor ve

asla cevap vermek istemediği sorular sormuyorlardı. Bir kişi hariç.

Pete Mason.

3 of a Kincf a haftanın iki ya da üç günü uğramaya başlamıştı ve sadece yemek için gelse Linnette umursamayacaktı. Yo, hayır, ne zaman restorana gelse Linnette'in kasırgadan sonra yumurtladığı şeylerle ilgili bir görüş bildirmeden duramıyordu. İşin gerçeği, kaba yorumlarıyla onu ne kadar utandırdığının farkında bile değildi.

Bir keresinde, ona kasabanın tek sinema salonundan patlamış mısır getirmiş, mısırların içinde yüzdüğü erimiş tereyağı külahın dibinden sızmaya başlamıştı. Külahı en az yarım düzine müşterinin önüne reverans yaparak takdim

etmiş, böylece hem kendini hem Linnette'i gülünç duruma düşürmüştü. Bütün bunlann sebebi ise, bir gün öylesine patlamış mısır sevdiğini söylemiş olmasıydı.

Tamam, Linnette getirdiği mısın yemek için can atıyordu ama sonra, odasında tek başına.

"Pete senden hoşlanıyor," dedi Merrily cumartesi günü erken saatlerde.

"Bundan şüpheliyim." Bu, Linnette'in üstünde konuşmak istemediği bir konuydu. Pete Mason ondan hoşlansaydı, şimdiye kadar çıkma teklif etmiş olurdu. Sayısız fırsatı vardı. Rulo köfte ve patates püresiyle Linnette'ten daha fazla ilgilendiği kesindi. Linnette'e kalırsa, üşenmeden kasabaya kadar onca yolu gelmesinin sebebi, Linnette'in açık ettiği kişisel bilgilerle onu küçük düşürmekti.

Çiftlik eğlencesi o akşam yapılacaktı ve neredeyse kasabadaki herkes katılmayı düşündüğünden, Bob ve Merrily restoranı kapatacaklardı.

"Eminim Pete de orada olacak," dedi Merrily, ona gizemli bir tebessümle bakarak.

Linnette onu görmezden geldi, tabaklan toplayarak tezgâhı sildi. Kahvaltı saati geçmiş ve restorana tek tük müşteri gelmeye başlamıştı. Kahvaltı ve öğle yemeği saatleri arasında, Linnette genellikle Bob'ın ihtiyaç duyduğu patates soyma, soğan doğrama, havuç rendeleme gibi mutfak işlerine yardım ederdi. Bu işin geçici olduğunu biliyordu ama bu insanlarla bir arada olmaktan hoşlandığını fark

etmişti.

Garson olarak çalışmanın en iyi yanlarından biri, Cal ile

Vicki'yi düşünecek zamanı kalmamasıydı ve bunun için gerçekten minnettardı. Annesi, o ikisinin yeni bir yabani at kurtarma projesine katılacağını söylemişti. Corrie, kızının Cedar Cove'a dönmesi için baskı yapıyordu ama Linnette kararını çoktan vermişti ve bu karar, Buffalo Valley'de kalmaktı. "Restoran Şükran Günü'nde açık mı?" diye sordu. Merrily başını iki yana salladı, "insanların çoğu evlerinde olmayı tercih ediyor. Tatil zamanlarında Buffalo Valley'de her yer kapalı olur."

"Ya!"

"Eğer yalnız olacaksan, bize katılabilirsin," diye teklif etti Merrily. "Üç çocukla biraz telaş olur ama bir kişi için daha her zaman yerimiz vardır."

"Teşekkürler," dedi Linnette. "Henüz ne yapacağımı bilmiyorum."

Merrily dikkatle ona baktı. "Sıla hasreti çekiyor musun?" "Pek sayılmaz."

"Hiç kimseyi özlemiyor musun?"

Pete Mason sayesinde kasabanın yarısı, sevdiği adamın onu başından savdığını öğrenmişti. Ona olan güvenini bu şekilde kötüye kullanması Linnette'i çileden çıkarıyor, Pete'e onca şeyi söylemek için nasıl bir gücün etkisi altında kaldığını anlayamıyordu.

Daha sonra, eğlenceye katılmaya karar verip hazırlanmaya başlayan Linnette, Merrily'nin söylediklerini düşündü. Şaşırtıcı bir biçimde sıla hasreti *çekmiyordu*. Annesini ve babasını özlüyordu. Mack ve Gloria'yı da. Fakat sık sık telefonda görüşmek işe yarıyordu.

Arkadaşlarına gelince... Zaten fazla yoktu. Chad ona bir mektup yazarak sağlık ocağındaki gelişmeleri bildirmiş ve Glo-ria'yı akşam yemeğine çıkmaya ikna ettiğinden söz etmişti.

İşte buna *haber* denirdi. Linnette kendisi sahneden çekildikten sonra ablasının bu ilişkiye sıcak bakacağından emindi. Sorunun ne olduğunu anlayamıyordu; muhtemelen Gloria, Linnette'in önceliği olduğunu düşünüyordu. Doktora abayı

yaktığı dönem bu konuda haklı olabilirdi ama Linnette bunu aşalı yüzyıllar olmuştu.

Ailesi ve arkadaşlarıyla görüştüğünde hiç kimse Cal'den söz etmiyordu ve bu işine geliyordu. Gözden uzak olanın gönülden de ırak olacağı eski bir atasözüydü ve doğru olduğunu yaşayarak öğrenmişti. Son günlerde onu nadiren düşünüyordu ve düşündüğü zaman, ayrılırken hissettiği acı da bu anılara eşlik ediyordu.

Çiftlik eğlencesinin yapılacağı yer kasabanın dışındaydı. Park yeri, akla gelebilecek her tür ve modelden kamyon ve dört çekerle dolmaya başlamıştı. Böyle bir yerde dört çeker araba kullanmak bir lüks değil, zorunluluktu. Baloya Buffalo Bob, Merrily ve çocuklarla birlikte giden Linnette, park ettiklerinde bir süre orada durdu, zifiri karanlık gecenin ve salondan dışarı taşan müziğin tadını çıkardı.

Merrily ona midi eteğiyle güzel bir takım oluşturan tur-kuaz renkli bir çift kovboy çizmesi ödünç vermişti. Kahverengi süet ceketi çok hoştu, püsküllleri de olsa mükemmel olabilirdi. Gerçek bir kasabalı gibi görünmek için tek eksiği şapkaydı. Eğer ailesi şu anda onu görecek olsa...

Linnette, kendisi için Buffalo Valley'de bir gelecek düşündüğünü keşfettiğinde şaşırdı. Pete Mason değilse bile, kasaba onu çekmişti. İstese o da çekebilirdi, eğer... eğer... Doğru sözcüğü aradı, ama bulamadı. Ukala? Kaba? Küstah?

Linnette, asistan hekim olarak eğitimini sürdürürken hayalinde tam Buffalo Valley gibi bir kasabada çalışmak vardı. İlk düşüncesi Montana ya da Wyoming'di; ama annesi onun Washington'dan bu kadar uzak olmasına çok üzülmüştü. Linnette ilk planına sadık kalmış olsaydı, bu kadar kalp kırıklığı yaşamayacaktı. Geriye dönüp baktığında, North Dakota'nın ona gerçekten çok uyduğunu düşünüyordu. Linnette, salona Merrily ve Bob'la girdi, uzun kışlık mantosunu çıkarıp diğerlerinin üstüne attı. İçeri girdiklerinde mola veren ve bir kemancı, bir piyanist ve bir de banço çalan adamdan oluşan grup eğlenceden sorumluydu ve onlar için geçici bir sahne kurulmuştu.

Çevresine bakındığında, dans pistine talaş tozu serpil-diğini gördü. Salonun sol tarafındaki ahşap masalarda ev yapımı tatlılar ve panç vardı. Çocuklar bu masaların altında oturmuş yetişkinleri seyrediyorlardı. Sağ tarafın en arka bölümüne ise, dans etmekten çok ziyaret etmek için gelenlere üç sıra sandalye

konmuştu.

Linnette daha önce hiç böyle bir yer görmemiş, hiç böyle bir yere gelmemişti.

Buffalo Bob ve Merrily, bazı arkadaşlarına katılmak üzere kısa süre sonra Linnette'in yanından ayrıldılar. Girişe yakın bir yerde kısa süre huzursuzca dolaştıktan sonra, Linnette panç kâsesine yaklaşıp kendine bir bardak aldı.

Müzik tekrar başladı ve Linnette ilk yudumunu alamadan üç adam bir an önce ona yaklaşabilmek için birbirlerini omuzlamaya başladılar.

"Dans eder misin?" diye sordu Charley Dawson.

"Bana ne dersin?" DeWayne Block da merak ediyordu.

"Bu *benim* fıkrimdi," diye ısrar etti Brian Ledel.

Linnette doğruldu. Böyle bir muameleye maruz kalmak, bir genç kızda alışkanlık yapabilirdi. "Sanırım önce Charley sordu," dedi ve panç bardağını bırakarak ona elini uzattı. Grup, taşraya özgü bir vals çalmaya başlamıştı.

Charley üçüncü kez kazayla ayağına basınca Linnette hata ettiğini anladı.

"Üzgünüm, bu dans işlerinde pek iyi değilim," diye mırıldandı Charley.

"Gayet iyisin," diye onu rahatlatmaya çalışan Linnette, onun dudaklarıyla saymaya çalıştığını fark etti: *bir, iki, üç, bir, iki...*

Daha dans bitmeden, sırasını almak üzere DeWayne yanlarında bitmişti. Ne yazık ki, DeWayne ve Charley dans etmeyi aynı öğretmenden öğrenmiş gibi görünüyordu. Eğer böyle devam ederse, Linnette iki tane yaralı ve belki kırık ayakla topallamaya başlayacaktı.

Pete Mason dans etmek için boy gösterdiğinde, Linnette neredeyse isyan edecekti ama Pete'in sandalyelere kadar Lin-nette'e eşlik edip yanında oturmasından iyiydi. Pete'in tanımadığı birine doğru uzanıp Linnette'in özel hayatının başka bir ayrıntısını ortaya dökmesindense yeni bir ayak çiğnetme turunu tercih ederdi.

Hiç beklemediği halde, Pete başarılı bir dansçı olduğunu kanıtladı. Bir kez bile

ayağına basmadı. Daha şaşırtıcı olansa dans boyunca ağzını bile açmadı.

Çenesini Linnette'in şakağına yaslamış, Arthur Mur-ray'i kıskandıracak hareketlerle pistte Linnette'le birlikte kayıyordu. Şu anda, çayırda kurulmuş ve dans pisti talaş tozuyla kaplı çiftlik eğlencesinin salonu yerine, New York'ta bir balo salonunun pistinde olabilirlerdi.

Dans bittiğinde Pete, onu bırakmadan önce hafifçe eğilerek selamladı. Linnette gözlerini kırpıştırarak ona farklı bir açıdan bakmaya çalıştı.

"Böyle dans etmeyi nerede öğrendin?" diye sordu. Sonuçta adam çiftçiydi.

"Üniversitede," diye cevaplayan Pete, bir parça gücenmiş görünüyordu. "Dans, beden eğitimi bölümünde seçmeli dersti ve kolayca 'A' alabileceğimi düşündüm." Buruk bir biçimde gülümsedi. "Yanılmışım. Hayatımda hiçbir derse bu kadar çalışmak zorunda kalmadım."

Hiç konuşmadan pistten ayrılıp sandalyelere doğru yürüdüler. Pete yanına oturdu ve birden ikisi de huzursuz oldular.

"Yeni bir kasırga için neler vermezdim," diye mırıldandı

Pete.

Linnette şaşkınlıkla ona baktı. "Efendim?"

"Yok bir şey." Pete doğruca önüne baktı.

Linnette de aynısını yapacaktı ki, azimli üçlünün ona doğru yaklaştığını gördü ve dehşete kapıldı. Bu kovboylar-

dan biriyle daha dans edecek olursa akşama eve yürüyerek dönemeyecekti.

DeWayne ona ulaşmayı başaramadan Pete ayağa kalktı, Linnette'in elini tutup dans pistine sürükledi.

"Kahramanım," diye fısıldayan Linnette, onu kollarına alırken Pete'in gülümsediğini hissedebiliyordu. Yavaş bir danstı ve Linnette, sanki yıllardır birlikte dans ediyorlarmış gibi ayaklarının uyum içinde olmasına inanamıyordu.

“Bekliyorum,” dedi Linnette, müzik iyice yavaşladığında. “Ne için?”

“Beni utandıracak bir şeyler söylemen için.”

Pete neredeyse adımını şaşırıyordu. “Şey, evet, işe yaramadığını görebiliyorum.”

“îşe yaramak mı?” diye tekrarladı Linnette.

“Boş ver.”

Linnette kaşlarını çattı. “Anlamıyorum.”

Pete genzini temizledi. “Yakında Buffalo Valley’yi terk edecek misin? Eğer öyleyse, bunu şimdi duymayı tercih ederim.”

Soru, Linnette’i şaşırtmıştı. Müzisyenler bir ara daha verince ikisi birlikte daha önce oturdukları yere geri döndüler. Oturunca Linnette ona dönüp sordu, “Gidecek ya da kalacak olmam seni neden ilgilendiriyor?”

Pete kollarını kavuşturup öfkeyle yere baktı. “Buffalo Valley’den gitmeyi *düşünüyor musun?”*

“Gitmemi istiyor musun?”

Pete’in gözleri öfkeyle daha da büyüdü. “Hayır.”

“Gideceğimi nereden çıkardın?”

Pete omuz silkti. “Bilmiyorum. Senin gibi şehirli bir kızın buralarda fazla uzun takılmayacağım düşündüm.” Konuşma ilginç olmaya başlamıştı. “Neden kalmamı istiyorsun?” diye sordu. “*Eğer* söylemeye çalıştığın buysa?” Pete ona döndü ve bu soruya içerlemiş gibi yüzüne baktı. “Son iki aydır kaç kere kasabaya indiğimi fark ettin mi? Çiftlikte harika bir aşçımız var ve kardeşimle gayet iyi besleniyoruz. Evdeki yemeğin tadı Buffalo Bob’m yemekleri kadar güzel. Belki daha güzel.”

Bir başka deyişle Pete, kasabaya *onun* için geldiğini söylemeye çalışıyordu.

“Bana hiç çıkma teklif etmedin,” diye hatırlattı Linnette. “İyi bir sebebim vardı.”

“Öyle mi?”

Pete başıyla onayladı. “Bana kalbinin kırık olduğunu söylediğini hatırlar gibiyim.” Soluğunu bırakıp kollarını çözdü. “Diğer adamı aklından çıkarmak için zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

“A... ha.”

“Neden Buffalo Valley’ye bu kadar sık geldiğimi sanıyorsun? Tek yön bile bir saat sürüyor!”

“Ben aklından geçenleri okuyamıyorum Pete.”

“Sana başkalarının da ilgi göstermediğinden emin olmaya çalışıyordum.”

Linnette neredeyse küçük dilini yutacaktı. “Az önce *ne* dedin?”

Pete gözlerini kırpıştırdı. “Kötü bir şey mi söyledim? Erkek kardeşim Josh asla bir kadını benimle evlenmeye ikna edemeyeceğimi söylüyor; çünkü çenemi tutmayı beceremi-yormuşum.”

“Kendine bir eş mi arıyorsun?” Bu durum konuşmalarına -ve Pete’in davranışlarına- yeni bir anlam kazandırmıştı. Evlenmek istediği halde, çok tuhaf bir yol izliyordu. “Teklif etmiyorum,” dedi Pete çabucak.

“İyi.”

Kaşlarım çattı. “İyi mi?”

“Şey, evet. Evlilik aklımdan bile geçmiyor.”

Pete öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. “Boşuna mı zaman kaybediyorum?”

“Duruma bağlı,” diye mırıldandı Linnette.

Pete onu süzdü. “Hangi duruma?”

“Kim olduğuna.”

“Tamam,” dedi Pete, “bu akla yakın. Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Sor hadi.” Linnette bacak bacak üstüne atıp ayağını müziğin ritmine göre

sallamaya başladı.

“Şansım nedir? Açıkça söyle, böylece kasabaya gidip geleceğim diye zamanımı, enerjimi ve paramı boşa harcamam. Kendimi aptal yerine koymaktan söz etmiyorum bile,” diye ekledi alçak bir sesle.

Linnette biraz düşündü. “Tam olarak bir şey söyleyemem. Seni daha iyi tanısaydım, daha iyi bir fikrim olabilirdi.”

Pete başıyla onayladı, “Akla yakın,” dedi bir kez daha.

Duraksadı, yüksek sesle derin bir nefes aldı. “Kardeşimle birlikte bir çiftlik işletiyorum. Josh da evli değil.” Gözlerini kıstı, değer biçer gibi Linnette’e baktı. “Muhtemelen buraya taşınmak isteyen bekâr arkadaşların yoktur?” Ağzından çıkar çıkmaz, bunları söylediğine pişman olmuştu. “Boş ver. Bir kez oldu ama tarihin tekerrür edeceğini sanıyorum.”

“Ne?”

“Sekiz ya da dokuz yıl önce kasabaya Lindsay Snyder taşınmıştı...”

“Lindsay’le tanıştım,” diye araya girdi Linnette.

“Şey, arkadaşı Maddy Washbum onun peşinden geldi ve ikisi de kasabalı erkeklerle evlendiler, yani nerede kalmıştım?”

Linnette afallamıştı. “Washbum mu dedin?”

“Evet.”

“Vay canına.” Anlaşılan nereye giderse gitsin, Cal yakasını bırakmayacaktı.

“Jeb McKenna’yla evlendi.”

Maddy ve Linnette arkadaştılar; kasırga olduğu gün Linnette onu ziyarete gidiyordu. Demek kızlık soyadı Wash-bum’dü. Kaderin cilvesi, diye düşündü.

Artık bir Washbum olmayan Maddy ve Lindsay, salonun diğer tarafmdaydılar, karşılıklı el salladılar. Linnette tekrar Pete’e döndü.

Pete biraz bocalıyor gibiydi, o yüzden Linnette onu yönlendirmeye çalıştı. “Bana

kendinden söz edecektin.”

“Haklısın.” Pete doğruldu. “Çiftçiyim, tıpkı babam ve

büyükbabam gibi çok çalışırım. Soya fasulyesi ve buğday yetiştiririz. Birkaç tane de atımız var. Günümüzde yaşamı idame ettirmek çok zor, uzun saatler boyunca çalışıyorum. Boş vakitlerimde ise okumayı seviyorum ve fark ettiğin gibi, ayaklarımı iyi kullanırım. Biraz gitar çalarım ve çocukları çok severim.”

“Hayvanlara iyi davranır mısın?”

“Evet. Kardeşime göre fazla yufka yürekliymişim.” “Paylaşmak istediğin bir sırrın var mı?”

“Sır mı?”

“Kasırga sırasında benim yumurtladıklarım gibi.”

Pete kaşlarını çattı. “Yedinci sınıftayken bir sınavda kopya çekmiştim, o günden beri suçluluk duyarım. İlk kez tütün çiğnerken babam odaya daldı ve tütünü yutmak zorunda kaldım. Öyle hastalandım ki, bir daha ağzıma koymadım.”

İşte bu iyiydi. Anlaşılan hatalarından ders alan bir adamdı. “Sormak istediğin başka bir şey var mı?” Linnette düşünürken, Pete devam etti, “Biliyorum ki, eğer senin gibi bir kadının bana âşık olacağı kadar şanslıysam, onu bir bir armağan gibi görür ve öyle davranırım. Başka kimseye asla bakmam.”

Bu sözler Linnette’in içini eritti. “Şansının birden yükseldiğini söyleyebilirim Pete Mason.”

“Öyle mi?”

Linnette gülümsedi ve baktığında onun da gülümsediğini gördü. Evet, Buffalo Valley, Kuzey Dakota gözüne her zamankinden daha iyi görünüyordu.

Kırk Bir

Teri, bütün zamanların bu en önemli karşılaşmasına Bobby'nin olabildiğince hazırlandığını biliyordu. Dünya sıralamasının ilk sırasında yer alan iki oyuncu, sonunda karşı karşıya geleceklerdi ve basının gözü üstlerindeydi.

New York'a giderken Teri'nin ona eşlik etmek istemesi Bobby'nin hoşuna gitmese de, ısrarlarına karşı koyamamıştı. James hâlâ Cedar Cove'da iyileşmeye çalışıyordu. Teri, Christie'ye kendileri yokken onunla ilgilenip ilgilenemeyeceğini sormuş, kardeşi istemeyerek de olsa kabul etmişti. Geri döndüğünde Teri biraz daha gözlem yapacaktı; ikisinin ilişkisi bir adım ileri yirmi adım geri seyrediyordu ve ikisi de Teri'ye *hiçbir şey* söylemiyordu.

Manhattan'da gerçekleşecek karşılaşma bütün dünyada naklen yayınlanacaktı. *New York Times*, anlaşılması zor Bobby Polgar hakkında bir makale basmış ve köşe yazarı, Bobby'nin evlendikten sonra inzivaya çekildiğini ama sonunda tekrar ortaya çıktığını iddia etmişti.

Seattle'dan havalandıklarında Teri ilk kez hamile elbi-

sesi giyiyordu. Aslında henüz ihtiyacı yoktu ama hamileliğinin basına uğraşacak bir konu ve Bobby'nin toplumdan uzaklaşmasına göstermelik bir mazeret vereceğini düşünüyordu.

Cumartesi günü öğleden sonra Manhattan'a ulaştılar. Karşılaşma ertesi gün Broadway'de bir otelde yer alacaktı. Kendilerine ayrılan süite girdiklerinde, devasa çiçek buketleri, meyve sepetleri ve şampanya şişeleri karşısında Teri afallamıştı. New York'a ilk gelişiydi ve her şey beklediği gibiydi. Pencereden bakarak aşağıdaki sokaklara ve şehir ışıklarına göz gezdirdi. Öyle esaslı şehirdi ki, kalp atışları otuz sekiz kat yukardan duyulabiliyordu.

"Bobby, şuna bak!" diye haykırarak, perdeleri sonuna kadar açtı, bakışları san renkli taksilere kenetlendi. Işıklı panolarda reklamlar yanıp sönüyor, köşe başlanndaki satıcılar mallannın reklamını yapıyorlardı.

"Alışverişe çıkmak istiyorum," dedi Teri özlemle. Koca gardırobunda sadece iki tane hamile kıyafeti vardı. İki. Ve New York dünyanın en iyi alışveriş merkezlerinden biriydi.

“Hayır,” dedi Bobby tereddütsüz.

“Hayır mı?” Bobby’nin Teri’ye o kadar nadir söylediği bir sözcüktü ki, yabancı bir dilde konuşuyor gibi geldi.

“Sonra,” diye söz verdi Bobby.

Teri içini çekti, haklıydı. Yatağa uzandı, oda servisinin mönüsüne uzandı ve sayfalan çevirdikçe, gördüğü her fiyat karşısında bir çığlık attı.

Oyun pazar sabahı saat dokuzdaydı ve Bobby, Teri’den daha sakin görünüyordu. Teri, Bobby Rus oyuncuyla karşı-

laşmcaya kadar odada kalarak yemeklerini orada yiyeceklerini tahmin ediyordu.

Aksine, Bobby yürüyüşe çıkmayı önerdi ve Teri hemen kabul etti. Önceki yıl kocasıyla tanıştığında Bobby, New York’ta, Central Park’a yakın bir stüdyo dairede yaşıyordu. Teri orayı hiç görmemişti, Liman Caddesi’ndeki evlerini alınca Bobby dairesini satmıştı.

Dışarda sokaklar her milletten ve her yaştan insan doluydu. Teri’nin daha önce hiç hissetmediği bir tür enerji vardı. Nereye bakacağını şaşırmış ve Bobby birkaç kez onu sokak satıcılarından uzaklaştırmak zorunda kalmıştı.

“Otuz papele tasarım işi bir çanta alabiliyorum,” diye sızlandı Teri, omzunun üstünden bakarak. “*Kelepir* ne demek, bir fikrin var mı?”

Bobby başını iki yana salladı. “Onlar gerçek değil.”

“Ama...”

“Çanta istiyorsan, sana orijinalini alırım.”

“Bobby...”

Kocası dinlemeyi reddediyordu. Belki daha sonra gizlice sıvışır, Rachel ve Christie için bir şeyler alırdı. Çok heyecanlanacaklarına emindi. Alışveriş açısından hayal kırıklığı yaşasa da, bu yürüyüş Teri’yi canlandırmıştı. Benzersiz bir Ne w York şarküterisinde akşam yemeği yemişler ve Teri, yediği *cheese* kekin hayatında yediği en iyi iki pastadan biri olduğuna karar vermişti.

“Film izlemek ister misin?” diye sordu Teri, odaya döndüklerinde. İstedikleri filmi seyredebilirlerdi. Vegas’taki ba-

layı haftasında da bu şansları vardı ama onlar zamanı başka türlü değerlendirmeyi tercih etmişlerdi. Oysa bu akşam, Bobby’nin gevşemeye ve iyi bir uyku çekmeye ihtiyacı vardı.

“Film mi?” diye sordu Bobby şaşkınlıkla.

“Burada listenin tamamı var. Odadan çıkmamız bile gerekmiyor.”

Bobby sırıttı. “Gevşemek için daha iyi yöntemlerim var.”

Teri, Bobby’nin yüzündeki bu ifadeyi gayet iyi tanıyordu. “Bobby! Bu akşam mı?”

“Neden olmasın?”

“Şey, çünkü, yarın en önemli karşılaşmana çıkacaksın.”

Bobby kapıya yürüdü, kilitledi ve zinciri taktı.

Teri onu uyarmanın iyi olacağını hissediyordu. “Birkaç aya kadar iyice şişko olacağım ve artık beni istemeyeceksin.”

Bobby ona tuhaf tuhaf baktı. “Seni her zaman isteyeceğim.”

“Oh, Bobby.”

O akşam erkenden yattılar ama geç saatlere kadar uyumadılar.

Ertesi sabah Bobby’de, Teri’nin daha önce şahit olduğu oyun öncesi gerginlikten eser yoktu. Uyandı, duşunu aldı, her zamanki gömleğini ve pantolonunu giydi; şans getirecek özel bir kıyafeti yoktu. Kahvaltı için yulaf ezmesi ve kahve istedi.

Teri daha önce hiç giymediği hamile elbisesini üstüne geçirdi ve aynanın karşısında yan dönerek kendine baktı. “Hamile olduğum anlaşılıyor mu?” diye sordu hüzünle.

Bobby başım bir yana eğerek onu inceledi. “Henüz değil.”

“İnsanların sadece tombul olduğumu düşünmesini istemiyorum,” diye itiraz etti Teri.

“Güzel olduğunu düşünecekler.”

Böyle söylemeye devam ederse Teri’yi ağlatacaktı. Bobby bir Hollywood yıldızı kadar yakışıklı olmayabilirdi, ama şu ana kadar tanıdığı ve tanımayı umduğu herkesten daha büyük bir beyni ve yüreği vardı. Teri, Bobby onu sevdiği için hem şaşırıyor hem de hiç durmadan şükrediyordu.

Otelin teras katında, turnuvanın yapılacağı salona girdiklerinde içeriye bir sessizlik çöktü. Satranç dünyasında saltanat süren kral hâlâ kocasıydı ama yine de hiçbir zaman kasılmaz, havalara girmez, özel muamele ya da saygı beklemezdi.

Bobby, izleyicilerin arasında özel bir yer ayrılan Teri’ye eşlik etti. Salonun her köşesine televizyon kameraları ve monitörler yerleştirilmişti.

Rus oyuncu Aleksandr Vladimir, salona gösterişli bir törenle ulaştı. Kapıda durdu, girmeden önce alkış ya da tezahürat bekler gibiydi. Birkaç kişinin alkışlamasının ardından hafifçe eğilerek selam verdi, siyah paltosunu çıkardı ve sağ tarafındaki irikıyım korumanın koluna attı.

Flaşlar patladı.

Gazetecilerin sorulan havada uçuştu.

Bir dakika. Rus oyuncunun yanındaki çam yarmasını tanıyan Teri gözlerini kıstı. Önceki bahar, akşam üstü park yerinde onu kıstıran adamdı. Rachel ve James’i kaçıranlardan biri de o olabilirdi!

Bu ne küstahlık!

Aşağılık Vladimir, bu eşkıyayla boy göstermeye cüret edebiliyordu! Teri, bu adam tarafından tehdit edildiğini görmezden mi gelecekti? New York polisiyle küçük bir sohbet yapması gerekiyordu.

Bobby ve Rus, satranç tahtasının başında karşılıklı yerlerini alınca Teri kendini sakin olmaya zorladı. Tanıtımı belli başlı yayın ağlarından birinin spor yorumcusu yaptı, sonra sesini alçaltarak seyirciyi gösteren kameralara bu maçın

önemini anlattı.

Önceki gece Bobby ona stratejisini -Rus'u nasıl mat edeceğini- açıklamış, Teri doğru yerlerde başıyla onaylayarak onu anlıyor gibi yapsa da, Bobby'nin söylediklerinden pek bir şey anlamamıştı.

Her hamleyi ilgiyle izlemişti. Bobby, Vladimir'in yapması muhtemel olan ilk sekiz hamleyi ve kendisinin nasıl karşılık vereceğini göstermişti. Sonraki üç hamle tuzak olacaktı. Bobby'nin kaybetmesi ve kendisinin zaferle ayrılması için Vladimir'in önceden ayarladığı tuzak.

Dokuzuncu hamleye kadar Bobby kendine söyleneni yaptı. Kalabalık sessizleşti, sonra Teri yükselen mırıltıları duydu. *Kara Delik*. Bobby Kara Delik'e düşmüştü. Rus güya şaşkınlık içindeydi ve Teri, onun rol yapma becerisini gerçekten takdir etti.

Oturduğu yerde yumruklarını sıktı.

Hamlesini yaparken Aleksandr kendinden çok emin görünüyordu.

Bobby sanki yenilmiş gibi satranç tahtasına bakıyordu.

Bobby'nin açıkladığına göre, oyunu kaybetmeden önce yapılabilecek, birkaç seçenekli on bir hamle daha vardı. Bobby onuncu hamlesini yaptı. Vladimir, tam kocasının öngördüğü gibi oynadı. Bobby onu izledi. Vladimir zafer edasıyla kameraya gülümsedi ve bir sonraki hamlesini gerçekleştirdi.

O noktada, Bobby başıyla onayladı ve piyonunu ileri sürdü.

Vladimir kaşlarını çattı.

"On bir hamle demiştin," diye hatırlattı Bobby. Konuşma mikrofonlardan duyuldu.

Rus konuşmadı. Birkaç saniye tereddüt etti, sonra tekrar oyuna döndü.

Bir kez daha salona sessizlik çöktü ve yorumcu heyecanla yaptığı yorumda, izleyicilerin satranç tarihinin yazılışına tanıklık ettiğini söyledi. O güne kadar ilk kez bir oyuncu kendini Kara Delik'ten *kurtarabilmişti*. Oyunu kazansa da kazanmasa da, Bobby Polgar tarih yazmıştı.

Sonunda, Rus oyuncunun talimatlarına rağmen, maçı kazanan Bobby oldu.

“Hayır!” Rus ayağa fırladı ve yüksek sesle küfredince izleyici soluğunu tuttu. “Kaybetmen gerekiyordu.”

“Söylediğin bu değildi,” diye hatırlattı Bobby. “Bana Kara Delik’e giden ilk on bir hamleyi yapmamı söyledin ve ben de yaptım. Talimatlarını harfiyen uyguladım.”

Teri gözucuyla salona giren iki üniformalı polis memurunu gördü, doğrudan Teri’nin tanıdığı çam yarmasına doğru

yürüdüler. Kısa süre sonra iki polis daha geldi, Vladimir’i komplo ve dolandırıcılıkla suçladılar. Teri devamını duyamadı ama saldırı ve adam kaçırmanın da listede olmasını istiyordu.

Bobby, anında gazetecilerin hücumuna uğramıştı. Sahneden inip Teri’ye doğru yürürken kameralar onu izliyordu. Her yönden sorular yağmur gibi yağıyor ama Bobby hiçbirini duymuyordu. Yanma geldiğinde Teri, kendini onun kollarına bıraktı.

“İnanılmazdın!” diye bağırdı.

“Bayan Polgar, Bayan Polgar, size yöneltilen tehditlerin farkında mıydınız?”

Teri muhabirlere gülümsedi. “Evet.” Sonra, bilmelerini istediği için, eliyle kamına dokundu. “Bir bebeğimiz olacak.” “Bayan Polgar! Bayan Polgar!”

“Evrenin en zeki adamıyla evlendim.”

“Çocuğunuza satranç öğretmeyi düşünüyor musunuz?” diye sordu muhabirlerden biri.

“Hayır,” dedi Bobby.

“Elbette,” diye karşılık verdi Teri.

“Beyler,” diye seslendi yorumcu. “Maçla ilgili sorularınıza cevap verebilir ve neler olduğunu açıklayabilirim.” Muhabirlerin hepsi yorumcuya döndü.

Teri’nin bir şey söylemesine fırsat kalmadan Bobby, onun elini kavradı, korumalar eşliğinde salondan dışarı çıkardı. Özel bir asansörle, onları daha fazla çiçek ve şampanyanın beklediği süitlerine geri döndüler.

Baş başa kalır kalmaz Teri, kollarını Bobby’ye doladı. “Sana ne kadar muhteşem bir beynin olduğunu söylemiş miydim?” diye sordu, yüzünü öpücüklere boğarken.

“Ah, hayır.” Bobby’nin gözlüğü kaydı.

“Sana çılgın gibi âşığım ve yapabileceğim tek şey, üstümdeki 1 erden hemen kurtulup şu anda seninle sevişmek.” Bobby’nin gözleri parladı ve yüzüne bir tebessüm yayıldı.

“Her şeyi sen ayarladın, değil mi?”

Bobby başıyla hafifçe onaylayarak cevap verdi. “Şerif Davis’le planladık. New York polisiyle o görüştü.”

“Vladimir’in Rachel ve James’e yaptıklarını ödeyeceğini söylemiştin.”

“Hapiste öder.”

“Hak ettiği yer orası.” Teri güldü. Bobby’nin gömleğinin yakasını tuttu, onu altdudağım emecek kadar kendine yaklaştırdı.

Bobby, gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. “Seni turnuvalara daha sık getirmeliyim.”

“Bu fikri sevdim.” Bobby’yi dengesini kaybedip üstüne düşünceye kadar yatağa doğru sürükledi.

“Seni seviyorum Bobby,” diye fısıldadı Teri.

“Evet,” dedi Bobby sakince. “Biliyorum.”

4

Kırk İki

Pazartesi akşamı ev işlerini bitiren Rachel, kurutucudan çıkardığı son parça

çamaşırı da katladıktan sonra televizyonun karşısına geçti. Bununla beraber, aklı ekrandaki gösteride değildi, programın ne olduğunu bile söyleyemezdi. Geçtiğimiz hafta, Nate'le ayrıldığından beri hayatının nasıl karıştığını düşünmemek için elinden geleni yapıyordu. Bruce'la ilgili bütün korkuları doğru çıkmıştı. Sıkıntılı son konuşmalarından sonra, bir daha görüşmemişlerdi. Jölene de onu aramamıştı.

Onu mutlu eden tek şey Bobby Polgar'ın New York'taki satranç turnuvasında elde ettiği başarı ve Aleksandr Vladi-mir'in yakalanmasıydı. İşte *bu* gerçekten harikaydı. İfade verip vermeyeceğini bilmiyordu; isterlerse memnuniyetle yapacaktı.

Çalan telefonun sesi onu ürküttü. Rachel, henüz Ne w York'tan dönmeyen Teri olabileceğini düşündü.

Arayan numara Bruce olduğunu gösteriyordu. Veya Jölene.

"Selam Rachel," dedi Jölene heyecanla. "Pasta yapıyorum ve sadece bir yumurtamız var, oysa tarifinde üç yumurta yazıyor."

"İki yemek kaşığı su ekle," diye akıl verdi Rachel. "Teşekkürler." Küçük kız tam kapatacakken devam etti. "Seninle bütün hafta konuşmadık."

"Biliyorum. Seni özledim Jölene."

"Ben de seni. Hey, bir dakika bekler misin?"

"Elbette." Rachel arka planda Bruce'un konuştuğunu duyabiliyordu.

Sonra Jölene tekrar telefonu aldı. "Babam seninle konuşmak istiyor."

"Tamam." Rachel'in kalp atışları hızlandı.

"Selam," dedi Bruce. Sesi alışılmadık derecede boğuk çıkıyordu, Rachel onun soğuk soğuk algınlığı geçirdiğinden şüphelendi.

"Hasta mısın?" diye sordu.

"Şey, hayır." Genzini temizledi.

Başka bir şey söylemedi.

Rachel, neden konuşmak istediğini söylemesi için bekledi. “Demek Jölene pasta pişiriyor,” dedi, sessizlik dayanılmaz bir hal alınca. “Özel bir sebebi var mı?”

“Pek sayılmaz. Yapmak istediğini söyledi.”

Bir sessizlik daha. Rachel telefonu kapama eğilimindeydi. “Geçen gün bir şey söyledin ama seni doğru duyduğumdan emin değilim,” dedi Bruce sonunda.

“Ne?”

“Artık Nate’le görüşmediğini mi söyledin?”

“Evet.” Ayrıntıya girmedi.

“Neden?”

“Seni ilgilendirmez.”

Hiçbir koşulda *onu* sevdiğini itiraf etmeyecekti, özellikle bu kadar duygusuz davrandıktan sonra.

“Bana kalırsa, hata yapıyorsun. Bence Nate’le evlenme-lisin.”

Ne? Rachel şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. “Güzel, belki de öyle yaparım. Son derece yararlı tavsiyen için teşekkürler. Aklımda tutacağım.” Bunu söyledikten sonra telefonu çarparak kapadı.

Telefon tekrar çaldı. Ekran yine Bruce olduğunu gösteriyordu ama Rachel’m açmaya niyeti yoktu. Telesekreter devreye girince Bruce’un sesi odada yankılandı. “Rachel, orada olduğunu biliyorum. Hadi mantıklı ol, tamam mı?”

Rachel dönüp bağırdı. “Hayır, olmayacağım!”

Dışarı çıkmalıydı. Çantasını kaptı, Bruce’a o kadar öfkelenmişti ki mantosunu unuttuğunu yan yolda fark etti. Tekrar kapıyı açıp içeri girdi, mantosunu alarak arabasına binmişti ki, Bruce’un arabasının köşeyi döndüğünü gördü. Hızla uzaklaşarak kendisini görmemiş olması için dua etti.

Ne yazık ki şanslı değildi. Bruce onu gönıiekle kalmamıştı, Safeway’in

otoparkına kadar takip etti, iki araba ötesine çektikten sonra Rachel'la aynı anda arabasından indi.

"Neden bana bu kadar kızgınsın?" diye sordu.

Rachel onu duymazdan gelerek hızla markete doğru yöneldi. Sanki kar fırtınası öncesinde gıda stoklamaya çalışır gibi acelesi vardı.

Bruce pes etmek bilmiyordu. "Bu kadar korkunç ne söylediğimi bilmiyorum," dedi, yanında yürümeye başlayarak. "Nate Olsen, senin için iyi bir eş *olacaktır*."

Rachel cevap verme gereği duymadı.

"Seni seviyor."

Rachel onu görmezden gelmeye devam ederek marketin dışındaki alışveriş arabalarından birini aldı.

"Nate'in bağlantıları, parası ve prestiji var." Bruce da kendine bir araba aldı.

Rachel'a gına gelmişti. Hızla arkasına dönüp onun yüzüne baktı. "Beni neden öptün?"

"Ne zaman?"

"Her ne zaman öptünse."

"Neden?" diye tekrarladı Bruce. "Bilmiyorum. Sanırım yapmamalıydım."

"Aynı fikirdeyim." Arabasıyla hızla onun yanından geçerken, diğer müşterilerin yolundan kaçtığını fark etti. Anlaşılan yabancılar bile içinde bulunduğu ruh durumunun farkındaydı. Ne yazık ki sadece Bruce anlamış görünmüyordu.

Hırsla reyonların arasında ilerlerken bir şeylere çarpıp deviriyor, ne olduklarının ya da ihtiyacı olup olmadığının bile farkına varmıyordu. Bruce kasa kuyruğunda da hemen arkasmdaydı.

Rachel ödemeyi tamamladığında, Bruce içi boş kendi alışveriş arabasını kenara itip Rachel*m aldıklarına uzandı. "Bunları ben taşırım."

"Kendi alışveriş poşetlerimi taşıyabilirim."

“Eminim öyledir.” Bruce elinde Rachel’in üç poşetiyle marketten dışarı çıktı.

Rachel’in onu izlemekten başka çaresi yoktu. Arabasının yanma ulaştığında Bruce orada bekliyordu.

“Kesinlikle konuşmak zorunda olduğumuz çok açık,” dedi Bruce sakince.

Rachel karşılık olarak öfkeyle ona baktı. “Tamam. Ne söylemek istiyorsun?”

Bruce soluğunu bıraktı. “Yalan söyledim.”

“Hangi konuda?” diye soran Rachel, kollarını göğsünde kavuşturdu.

“NateTe evlenmeni istemiyorum. Aslında, konuyla ilgili herkes için yanlış olduğunu düşünüyorum; ben dahil. Özellikle ben.

“Ama demiştin ki...”

“Ne dediğimi biliyorum ve söylediklerimin hiçbirinde ciddi değildim.”

Bruce başını kederle iki yana salladı. “Çünkü genç âşık her koşulda daha doğru adam.”

Rachel uygunsuz lakap konusunda onu terslemek istemiyordu, artık bir önemi yoktu.

“Kimden daha doğru?” diye mırıldandı.

Bu soru Bruce’u gafil avlamıştı. Bir an cevap vermedi. Cevap verdiğinde sırtını dikmiş ve yumruklarını sıkmıştı. “Benden.”

“Sen mi?” Rachel’in kollan yanma düştü. Sadede gelmek Bruce için hayli zor olmuştu.

Bruce hızla derin bir soluk aldı. “Seni seviyorum Rachel. Ne oldu bilmiyorum. Bildiğim tek şey ne hissettiğim. Nate’le evleıiseydin yıkılırdım. Sadece Jölene değil, ben de yıkılırdım.” “Sana ondan ayrıldığımı söylemiştim.” Rachel, Bruce’un tepkisini de hatırlıyordu. Sıfır. Hiç.

“Neden?” diye sordu Bruce. “Ondan neden ayrıldın?” “Çünkü kaçırıldığım akşam *seni* sevdiğimi anladım. Öleceğimden korkuyordum ve düşünebildiğim

tek kişi şendin. Nate değil.”

Bruce bir adım öne çıktı. “Öyleyse neden kavga ediyoruz.” “Çünkü Nate’le ayrıldığımı söylediğimde, sen, sen umurunda değilmiş gibi davrandın.”

Bruce gözlerini kırpıştırdı. “Öyle mi yaptım?”

“Evet, öyle.”

“Belki doğru olduğuna inanmaktan korkuyordum.” “Belki ne istediğini bilmiyordun.”

“Yo, ne istediğimi biliyorum,” diye üsteledi. “Seni uzun, çok uzun zamandır seviyorum.”

Rachel kaşlarını çattı. Ona inanabileceğinden emin değildi. “Öyleyse neden bana sarılmıyorsun?”

Bruce sırıttı. “Muhtemelen kollarım poşetlerle yüklü olduğu içindir.”

Rachel hemen arabasının kilidini açtı ve Bruce, poşetleri bagaja koyar koymaz kollarına atladı. Bruce, Rachel’ı öptü, Taco Shack’teki kadar harika bir öpücüktü. *Daha iyi* değildi, çünkü bu mümkün değildi.

“Şükürler olsun,” diye fısıldıyordu Bruce sürekli. “Seni kaybedeceğimden çok korkmuştum.”

Rachel da korkmuştu.

“Uzun sürekli nişanlılık tarzım değil,” dedi Bruce. Rac-hel’i tekrar öptü. Hem de daha sert. Öpücükleri anlam, neşe ve beklenti doluydu.

“Ben de öyle.”

“Güzel.”

“Bruce, beni gerçekten sevdiğine inanamıyorum.”

“İnan. Sanırım bunun hep farkındaydı m,” diye itiraf etti Bruce. “Fakat kaçırıldığın akşam tamamen emin oldum.” Yüzünü buruşturdu. “Aslında şu Rus satranç oyuncusu bize büyük bir iyilik yaptı.” Rachel’a biraz daha sıkı sarıldı.

“Biliyorum,” diye mırıldandı Rachel.

“Stephanie öldükten sonra başka bir kadını sevebileceğimi düşünmezdim, ama seviyorum Rachel. Seni seviyorum. Seni iri bir elmas ya da gösterişli evlerle etkileyemem. Çalışarak geçinmeye ve kızım büyütmeye çalışan sıradan bir adamım. Yıllardır yalnızım, artık yalnız olmak istemiyorum.”

Rachel da istemiyordu. Kimsesizdi, başıboştu ve korkmuştu. Dokuz yaşında annesini kaybettiğinden beri ilk kez Rachel’m bir ailesi vardı.

Emily Flemming, kilisenin ibadethanesindeki piyanonun başına oturdu, parmaklarını perdelere göre ayarladı. Bu tür sakin anlarda piyano çalmak ve ilahi söylemek ona huzur verirdi.

Dave birazdan kiliseye dönmüş olurdu. Evden çıkamayan yaşlılardan birine her zamanki ziyaretine gitmişti. Ko-casmın çok güçlü bir sorumluluk duygusu vardı ve aynı oranda şefkatliydi. Bir papazla evli olmak kolay değildi; Dave'in karşılamak zorunda olduğu talepler, onu haftanın dört ya da beş günü evden uzaklaştırıyordu. Son zamanlarda her zamankinden daha sık ve daha uzun kalıyordu. Eve döndüğünde oğulları çoktan uyumuş oluyordu ve Dave kendini bedensel ve zihinsel anlamda bitkin hissediyordu. O yüzden rahatlayabilecekleri bir akşama ihtiyaçları vardı. Evlenme yıldönümleriydi ve D D’s on the Cove’a gideceklerdi.

Yaklaşık otuz dakika piyano çalıp ilahi söyledikten sonra, sesi yoruldu ve Dave’i kilisedeki odasında beklemeye karar verdi.

Oraya gittiğinde, kilise sekreteri Angel, bilgisayarım kapamak üzereydi. “Eminim gelmek üzeredir,” dedi orta yaşlı kadın.

“Ben de eminim.” Dave, Finans Heyeti ile bir sonraki yılın kilise bütçesi üstünde görüşmeden önce onu yemeğe götüreceğine söz vermişti.

Ailenin dar bütçesi yüzünden, yılın ilk aylarında Çulluk Geçidi, 8 numaradaki eve taşınmaya korkmuştu. Emily kendini suçluyordu; evi görür görmez âşık olmuştu. Yeni bir ev için yeterli paralan olmadığı için itiraz etmesine karşın, Dave evi onu için almakta ısrar etmişti. Bu yüzden Emily onu daha da seviyordu.

“İçerde bekleyeceğim,” dedi, Angel, eşyalannı toplarken. “Senin kalmana gerek

yok.”

Angel tereddüt etti. “Gaıy ve ben, bu akşam arkadaşlarla sinemaya gideceğiz.”

“Hadi git,” diyen Emily, elini kapıya doğru salladı.

Kocasının çalışma odasında gezinen Emily onun kütüphanedeki kitaplarına, masasındaki ufak tefek objelere göz gezdirdi. Bazı kadınların pabuç biriktirmesi gibi, Dave de kitap biriktirirdi.

En sevdiği ceketi kapıda asılıydı. Anlaşılan sabah çıkarken odasında unutmuştu. Ceketi askıdan aldı, koluna attı ve bir şeyin yere düştüğünü duydu. Her ne ise, masanın altına yuvarlanmıştı.

Eğilip masanın altına bakan Emily bir küpe gördü. Pahalı bir şeye benziyordu. Pırlanta? Ceketin cebini yokladı, İkincisi yoktu. Bir mücevher kutusunun içinde olabilirdi. Eğer yıldönümleri için sürpriz bir armağansa, mutlaka iki tane olmalıydı. Küpe çok gösterişli ve bir anlamda eski modaydı, kendi tarzı değildi. Dave’in bunu bilmesi gerekirdi.

İçi ürperdi. Dave kuşkusuz başka bir kadınla görüşmüyordu. Yapmazdı ...Yapar mıydı? Son birkaç ayı hafızasında canlandırmaya çalıştı ve aşk hayatlarının eskisi gibi olmadığını fark ederek şaşırdı. Bu ne zaman olmuştu? Altı ay önce? Yoksa bir yıl mı?

Şerif Troy Davis’in son ziyaretini hatırlayınca buz gibi oldu. Martha Evans adlı bir kadın ve kaybolan mücevherleriyle ilgili soru sormaya gelmişti. Bu küpe zengin yaşlı kadına ait olabilir miydi? Birden midesine bir sancı saplandı.

Kilise kapısının açıldığını duydu. “Emily?”

“Buradayım Dave,” diye seslendi.

Küpeyi çabucak çantasına tıkıştıran Emily gülümsemeye çalışarak kocasını karşılamaya çıktı. Bunu yaparken, hayatında ilk kez bu adamı gerçekten tanıyıp tanımadığını merak ediyordu.

Cedcır Cove ’daki arkadaşlarınızı tekrar ziyarete gelin. Peder Dave Flemming ve eşi Emily ’nin Çulluk Geçidi, 8 numaradaki evine uğrayın.

Bir din adamı, hayatın getirdiği sorunlara karşı bağışık değildir

Ve Dave ’in payına hak ettiğinden fazlası düşüyor. Martha’nın mücevherlerini kim çaldı?

Emily ’nin korktuğu gibi, Dave ’in hayatında başka bir kadın mı var?

Kocasına güvenecek ve masumiyetine inanacak mı? Troy ’un —ve kuşkusuz Megan ’ın- durumunu öğrenmek istiyor olmalısınız.

Faith ’le olan ilişkisinin bir şansı olup olmadığını da. Peki ya Olivia? Maryellen veJon... Jon ’ın başarısı evliliklerini nasıl etkileyecek?

Will Jejferson tekrar Cedar Cove ’a taşındığına göre gelecek ona neler getirecek?

DEBBIE MACOMBER’LA SÖYLEŞİ

Debbie’nin okurları, ona İnternet sitesindeki adresi www.debbiemacomber.com * dan pek çok soru sorar. İşte son zamanlarda yanıtladığı sorulardan birkaçı. Bunların bazılarıyla sık sık karşılaşıyoruz.

BİR ÖNCEKİ KİTAPTA CECILIA VE IAN RANDALL, SAN DIEGO’YA TAŞINMIŞTI. ONLARI TEKRAR CEDAR COVE’A GETİRMEYİ DÜŞÜNÜYOR MUSUNUZ?

Bu aşamada Cecilia, lan ve oğullarını tekrar Kuzeybatı Pasifik’e getirmek gibi bir düşüncem yok. Bununla beraber, asla asla dememeyi öğrendim. Bu öyküler benim bile tahmin etmediğim kadar hızlı değişebiliyor.

Unutmayın, şu anda üniversitede olan Allison Cox, Ceci-lia’yla olan bağlantısını koparmadı ve o yüzden zaman zaman yeni haberler alabiliriz. Bu arada, Cecilia ve Ian’m durumları iyi ve evlilikleri her zamankinden daha güçlü, ikinci bir bebekleri olursa şaşırmam -eğer olursa, Allison ya da Rachel’m bize haber vereceklerinden eminim.

ŞİMDİYE KADAR HANGİ KARAKTERİN ÖYKÜSÜNÜ ANLATMAKTAN EN ÇOK KEYİF ALDINIZ? EN ÇOK HANGİ KARAKTERİN ÖYKÜSÜ SİZİ ŞAŞIRTTI?

Bu ilginç bir soru. En çok Grace'i yazarken keyif aldığımı söyleyebilirim; özellikle Dan'in ortadan kaybolduğu dönemde. Fakat Teri ve Bobby Polgar da ona çok yakınlar. Bobby'nin Te-ri'yle ilgilenme biçimine bayıldım; ayrıca ikisi beni farklı biçimlerde çok eğlendiriyor, umarım sizi de! Sanırım (şu ana kadar) beni en çok şaşırtan Bob Beldon'm öyküsü oldu. Vietnam gazileriyle ilgili bir şey yazmayı hiç düşünmemiştim ama öykü öyle gelişti.

KARAKTERLERİNİZ ÇOK GERÇEK, SANKİ HAYATINIZIN BİR PARÇASI GİBİ. BUNLARDAN HERHANGİ BİRİ, TANIDIĞINIZ BİRİNDEN KAYNAKLANIYOR MU?

Her şeyden önce, iltifatınız için teşekkürler. *Cedar Cove* karakterlerini sevdiğinizi bilmek beni mutlu ediyor. Karakterlerimin hepsi kurgu, hayal gücümün ürünü ama bütün gerçekçi kurgu karakterler gibi onların da temeli gerçek hayata dayanıyor.

İnsanlar beni büyülüyor; ne yaptıkları ve neden yaptıkları ve her tür ilişkileri; dostlukları, aşkları, aileleri, iş ilişkileri... yani her şey.

Bir karakteri yaratırken belirli bir kişide gözlemlediğim özelliği, başka birinde gördüğüm niteliklerle bir araya getirebilirim. Örneğin Charlotte karakteri az çok annemin ve örgücü arkadaşlarımdan birinin karışımı. Ayrıca kasabadaki iki kuaför, karakterleri tamamen farklı olsa da, Rachel Pendergast ve Teri Polgar'ı yaratmamı sağladı.

CEDAR COVE KARAKTERLERİ ARASINDAKİ SAMİMİYET ÜSTÜ DÜZEYDE. ONLARIN GÜNLÜK HAYATA DAİR SENARYOLARINI NASIL YAZIYORSUNUZ? ÇOK FAZLA AYRINTI VAR VE KENDİ HAYATINIZDAN KESİTLER KULLANIP KULLANMADIĞINIZI MERAK EDİYORUM.

Bu sorunun kısa cevabı evet. Tahmin ettiğiniz gibi, hayatımda olan her şey er ya da geç kitapta yerini buluyor. Bunun yanında, herhangi bir anekdot, kısa bir söyleşi veya herhangi bir gazete makalesi, bir karakterin temelini oluşturabiliyor.

İşin anahtarı diğer insanlara karşı duyulan ilgi ve merak. Gereken yerlerde, okuyarak, insanlarla konuşarak İntemet'ten bakarak araştırma da yapıyorum. Örneğin Dakota serisini yazarken hem Kuzey hem de Güney Dakota'ya seyahat ettim, çiftçilerle görüştüm (bazılarıyla akraba çıktım), bir küçük kasabadan diğerine giderek atmosferi kokladım. Bölgeyle ilgili çok sayıda kitap da

okudum; ama en zengin temel kaynak Da-kotalarda yaşayan harika insanlardan geldi. Aynı araştırmayı Texas ve Alaska'da geçen *Midnight Sons* serileri için de yaptım.

CEDAR COVE'U YENİ OKUMAYA BAŞLAYAN BİRİNİN İLK KİTAPTAN BAŞLAYARAK MI OKUMASI GEREKİYOR, YOKSA SERİ, DEVAMLILIĞI OLAN BİR SENARYOYA SAHİP BAĞIMSIZ KİTAPLARDAN MI OLUŞUYOR? GELECEKTEKİ KİTAPLARDA KİMLERİN ÖYKÜLERİ ANLATILACAK?

Cedar Cove kitaplarının her biri tek okunabilir. Bir yazar olarak en büyük başarımın bu olduğunu düşünüyorum. Her kitapta yeni başlayanları bilgilendirecek ama takipçilerini sıkmayacak ölçüde, yaşanılanlara dair hatırlatıcı ayrıntılar yer alıyor. Bu çok hassas bir denge. Önümüzdeki kitaplarda yer alacak öykülere gelince... McAfee ailesinin üç çocuğuyla ve Bobby Polgar'm şoförü James Wilbur ve Teri'nin kız kardeşi Christie Levitt'le ilgili gelişmeleri takip edebilirsiniz. Will Jefferson'ın ve bazı yeni karakterlerin daha baskın bir rolü olacak. Olivia ve Grace, kuşkusuz Cedar Cove camiasının en önemli bireyleri olmaya devam edecek.

OKUYUCULAR TACO SHACK'İN SAHİPLERİYLE TANIŞACAK MI?

Üzgünüm, muhtemelen hayır. Yine de, Rachel ve Bruce' un

en sevdiği restoran olan (bildiğiniz gibi yakında mangal restoranına dönüşecek) Taco Shack'le ilgili gelişmeleri takip edin.

CEDAR COVE KİTAPLARININ DOĞRU SIRALAMASI NEDİR?

Keşke o kadar zeki olsam ve her seriye başlarken öyle bir program yapsam ama işin gerçeği her şey rastlantısal. İlk kitaba *Deniz Feneri Yolu 16 Numara* dedik, (babam ayın 16'smda doğdu) ve ardından *Gül Ağacı Sokağı 204 Numara* geldi. Bu çok doğal; çünkü ben de *Güney Caddesi, 204* numarada büyüdüm.

Şimdiye kadar çıkan kitapların sıralaması ise şöyle: *Deniz Feneri Yolu, Gül Ağacı Sokağı, Pelikan Çıkmazı, Kızılcık Burnu, Liman Caddesi ve Kıvılcım Sahili.* Devamı gelecek.

CEDAR COVE'UN KENDİ KASABANIZ OLAN PORT ORC-HARD'DAN KAYNAKLANDIĞI DOĞRU MU?

Cedar Cove, eşim Wayne’le birlikte yirmi yıldan daha uzun bir süredir yaşadığımız Port Orchard’a kısmen benziyor. Alaska, Teksas, Kuzey Dakota’da geçen öyküler yazdım ve oraları ziyaret etmeyi seviyorum ama yine de insanın evi gibisi yok.

Cedar Cove serisi sayesinde Port Orchard’a olan ilginin ve

ziyaretçi sayısının bu kadar artacağını tahmin etmezdim. Kitaplarda geçen bazı sınır taşları gerçekten var (en azından prototipleri), isteyen herkese gönderebileceğimiz bir Cedar Cove haritamız var. (Bilgi için İnternet sitemi ziyaret edebilirsiniz.) Güzel, küçük kasabamıza uğrarsanız seviniriz.

**** h-of/z/ff// .so/i.strz (fe/'ûtfitjittt/e /laza/una/ı t/a otu* /lay/tetfite/î (/e...***

Kitapları dünyada 150 milyondan fazla satan Debbie Macomber, günümüzün önde gelen popüler yazarları arasındadır. Tecrübelerinden ve gözlemlerinden yola çıkarak yarattığı karakterlere hayat verebilme yeteneğiyle tanınan yazar, küçük yerleşimlerdeki ev ve aile yaşantısı ile kalıcı dostluklar üzerine kalpleri ısıtan, keyifli ve eğlenceli hikâyeler yazmaktadır. Her kitabıyla dünyada büyük ilgi uyandıran Macomber, *The New York Times, USA Today* ve *Publishers Weekly* gibi başlıca çoksatanlar listesinin daimi yazarlarından biridir. Debbie Macomber, satışa çıkar çıkmaz listelerde yerini alan eserleriyle RITA, Quill ve Affaire de Coeur gibi saygın ödüllere layık görülmüştür.